JODI PICOULT

ítélet

JODI PICOULT

ítélet

ATHENAEUM

FORDÍTOTTA BABITS PÉTER

A fordítás alapjául szolgáló mű:
Jodi Picoult: Salem Falls

Copyright © 2001 by Jodi Picoult

Hungarian translation © Babits Péter, 2018

Az eredeti gyermekverset Tótfalusi István,

A salemi boszorkányok részleteit Hubay Miklós fordította.

Minden jog fenntartva.

Kiadta az Athenaeum Kiadó,
az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Tel.: 1-235-5030
www.athenaeum.
hu www.facebook.com
athenaeumkiado athenaeum@lira.hu

ISBN 978 963 293 757 1

Felelős kiadó: Szabó Tibor Benjámin
Felelős szerkesztő: Kónya Orsolya
Műszaki vezető: Drótos Szilvia
Borítóterv: Földi Andrea
Nyomdai előkészítés: Tóth Viktor

Készült az AduPrint Nyomda Kft.-ben, 2018-ban
Felelős vezető: Tóth Béláné

Timnek szeretettel – hogy az egész világ tudja,
milyen sokat jelentesz nekem

2000. március
North Haverhill
New Hampshire

Néhány mérföld után Jack St. Bride eldöntötte, hogy feladja korábbi életét.

Akkor határozott így, amikor céltalanul gyalogolt a 10-es út mentén, miközben összehúzta magát a hidegben. Khaki nadrágot viselt fehér inggel, merev öltönycipővel és bőrövvel – mint utoljára 5760 órával korábban, tavaly augusztusban, amikor mindez még illett rá. Most már csak lógott rajta a túlméretezett kék blézer és a buggyos nadrág. Kellett egy perc, amíg rádöbbent, hogy ebben a nyolc hónapban nem is a testsúlyából adott le, hanem a büszkeségéből.

El tudott volna viselni egy télikabátot, de a börtönből mindenki ugyanabban a ruhában jön ki, amiben bement. A zsebében ugyanúgy negyvenhárom dollár lapult, mint azon a forró délutánon, amikor őrizetbe vették – nem számítva a kulcsokat, melyek csupa olyan helyet nyitottak, ahol már nem látták szívesen.

Másokra, akik aznap szabadultak, a rokonaik vártak a kapuban. Vagy ha nem, gondoskodtak számukra szállítóeszközről. Rá senki nem várt; neki senki nem intézett fuvart. Amikor becsukódott mögötte a kapu – mintha egy állkapocs csattant volna össze –, jobb híján gyalogolni kezdett.

A hó beszivárgott a cipőjébe, az elhaladó teherautók latyakkal és sárral terítették be a nadrágját. Egy taxi lehúzódott, vezetője leengedte az ablakot, de ő csak kutyagolt tovább, abban a biztos tudatban, hogy valaki másért állt meg.

– Lerobbant az autója? – kiáltott ki a taxis.

Jack hátranézett, de senkit se látott maga mögött.

– Csak sétálok.

– Ebben a pocsék időben? – kérdezte a férfi, mire Jack

rámeredt. Egy kezén meg tudta volna számolni, hány ártatlan társalgást folytatott az elmúlt évben. Hasznosabbnak, egyszerűbbnek találta, ha magába zárkózott. – Merre tart?

Igazság szerint sejtelme sem volt róla. Számtalan problémát nem vett számításba, többnyire ilyen gyakorlati dolgokat. Miből fog megélni? Hogyan fog közlekedni? Hol fog lakni? A New Hampshire-i Loyalba nem akart visszamenni, még a holmijáért sem. Mire ment volna egy olyan karrier emlékeivel, amely végleg lezárult – egy olyan ember dolgaival, aki soha többé nem lehet?

A taxis összeráncolta a homlokát.

– Hé, haver, nem szállna be végre?

Jack bólintott, azután csak állt és várt. Nem hallotta az elektromos zümmögést, se a zárnyelv éles kattanását – erről eszébe jutott, hogy ebben a világban már nem távirányítással működnek az ajtók.

I

Jancsi és Julcsa,
ejnye, de furcsa,
felmásztak a fára.
Jancsi lehuppant,
a feje koppant,
és Julcsa is utána.

Jancsi meg uccu!
végig az utcán futott,
egész hazáig,
bebújt az ágyba,
s ecetbe mártva
csavart fejére fáslit.

Csak a nyilvánosság előtt lehet vezekelni?

— A salemi boszorkányok

2000. március
Salem Falls,
New Hampshire

Addie Peabody életének második legrosszabb napján egyszerre halt be a hűtő és a mosogatógép, mint két öreg barát, akik el se tudják képzelni, hogy egymás nélkül létezzenek. Mindez bárkit komoly kihívás elé állított volna, de olyasvalaki esetében, mint az Hasta-La-Bisztró tulajdonosa, egyenesen katasztrofális léptéket öltött. Addie kinyújtott karral támaszkodott a fagyasztó ajtajának, mintha képes lenne kézrátétellel meggyógyítani.

Nehezen tudta eldönteni, melyik tragikusabb: a közegészségügyi szabálysértés vagy a potenciális bevételkiesés. A húszfontnyi szárazjég, amit a gyógyászati segédeszközöket árusító bolt fel tudott kínálni, nem változtatott a lényegen: órákon belül ki kell hajítania a vödrökben álló mártást, pörköltet és tyúkhúslevelet, amit csak aznap reggel főztek.

– Azt hiszem – szólalt meg idővel Addie –, építek egy hóembert.

– Most? – Delilah, a szakácsnő összefonta patkolókovácshoz illő karjait. – Tudod, Addie – ráncolta a homlokát –, sosem hittem el, amikor minden őrültnek elmondtak, de…

– Beállítom a hűtőbe. Úgy talán nem olvad le, amíg ideér a szerelő.

– A hóemberek is leolvadnak – mutatott rá Delilah, de Addie látta rajta, hogy azért elgondolkodik a dolgon.

– Akkor majd feltöröljük, és építünk másikat.

– És a vendégek addig kiszolgálják magukat?

– Nem – rázta a fejét Addie. – Ráveszem őket, hogy segítsenek. Hoznád Chloe csizmáját?

Délelőtt tízkor még nem sokan ültek a bisztróban. A hat bokszból csak kettőt foglaltak el: egyiket egy anya a kisgyerekével, a másikat egy üzletember, aki a muffin morzsáit söpörgette laptopjáról. A két idős törzsvendég, Stuart és Wallace a pultnál gubbasztott, hogy kávézás közben vitassa meg a helyi lap főcímeit.

– Hölgyeim és uraim – emelkedett szólásra Addie. – Örömmel jelentem be, hogy megkezdjük az Hasta-La-Bisztró téli karneválját. A nap első eseménye a hószoborépítő verseny lesz, szóval megkérném önöket, hogy fáradjanak ki a hátsó udvarra, ahol…

– Meg lehet fagyni odakint! – panaszolta fel Wallace.

– Nos, igen… máskülönben nyári fesztiválnak hívnánk. A verseny győztesének járó jutalom pedig… egy hónap ingyenreggeli!

Stuart és Wallace megvonta a vállát, amit Addie kedvező előjelnek vélt. A kiskölyök úgy pattogott az anyja ölében, mint kukorica a rostélyon. Csak az üzletember nem hangolódott rá az ötletre. Míg a többiek kicsoszogtak az ajtón, Addie közelebb lépett az asztalához.

– Nézze – mordult fel a férfi –, nem akarok hóembert építeni, oké? Azért jöttem, hogy reggelizzek.

– Hát, most nincs kiszolgálás. Most szobrászkodás van. – Addie felvillantotta legsugárzóbb mosolyát.

A férfit ez sem hatotta meg. Maroknyi aprót szórt az asztalra, összeszedte a kabátját, és felállt, hogy távozzon.

– Maga nem ép.

Addie elnézte távolodó hátát.

– Igen – mormolta. – Mind ezt mondják.

Odakint Stuart és Wallace, aki a sálján keresztül vette a levegőt, egész tisztességes hótehenet épített. Delilah hócsirkét készített vegyes körettel. A viharszínű overallba

bujtatott kiskölyök háton fekve hóangyalokat rajzolt.

Chloe egyszer azt kérdezte: *A menny alatta vagy fölötte van annak, ahonnan a hó esik?*

– Pokoli mázlid van – vigyorgott Delilah. – S ha nem lenne hó?

– Mióta nincs hó márciusban? És majd akkor mondd, hogy mázlim van, ha a szerelő egy nappal korábban ki tud jönni.

Mintha csak erre várt volna, férfihang harsant.

– Van itthon valaki?

– Hátul vagyunk. – Addie némi csalódással látta, hogy a remélt szerelő helyett egy fiatal rendőr kerülte meg az épületet. – Hé, Orren. Kávézni jöttél?

– Ö… nem, Addie. Hivatalos ügyben.

Megpördült vele a világ. Máris feljelentették a közegészségügyi hatóságnál? Egy rendőr is megteheti, hogy bezárja a helyet? Mi előtt még védekezésre nyithatta volna a száját, a fiatal férfi folytatta:

– Az apádról van szó. – Orren egészen elpirult. – Letartóztatták.

Olyan hevesen rontott be a rendőrségre, hogy a kétszárnyú ajtó éles dörrenéssel kicsapódott, és beengedte a hideg széllökést.

– Jézus ereje – nyögött fel az ügyeletes őrmester. – Remélem, Courtemanche talált magának egy jó rejtekhelyet.

– Hol van? – akarta tudni Addie.

– Ha tőlem kérded, az egyik férfivécében. Vagy bepréselte magát egy üres öltözőszekrénybe. – A rendőr megvakarta az állát. – Most, hogy belegondolok, én egyszer a járőrautóban bújtam el, amikor az asszony kiásta a csatabárdot…

– Nem Courtemanche rendőrről beszélek – vágott közbe Addie összeszorított fogakkal –, hanem az *apámról.*

– Ja, Roy? A kasztniban. – Összerezzent, amint eszébe

jutott valami. – Ha azért jöttél, hogy hazavidd, mindenképp beszélned kell Wesszel, ő tartóztatta le. – Felemelte a telefont. – Addig foglalj helyet, Addie. Megnézem, hogy bent van-e.

Addie felhorkant.

– Ne fáradj. Olyan, mint a bűzös borz, messziről érezni a szagát.

– Hogy beszélhetsz így valakiről, Addie, aki megmentette az apád életét?

Kék uniformisában, a harmadik szemként kacsintó fényes jelvénnyel Wes Courtemanche ahhoz is elég jóvágásúnak tűnt, hogy Salem Falls asszonyai és lányai a bűnözéssel kacérkodjanak. Addie mégis viszolyogva tekintett rá, és nem először gondolta arra, hogy némelyik férfihoz is rozsdásodás elleni garanciát kéne adni.

– Nem úgy képzelek el egy életmentőt, hogy letartóztat egy hatvanöt éves embert.

Wes megragadta a könyökét, és gyengéden arrébb terelte a folyosón, hogy távolabb kerüljenek az ügyeletestől és annak fülétől.

– Az apád ittas állapotban vezetett, Addie.

A forróság az arcába szökött. Salem Fallsban senki előtt nem volt titok, hogy Roy Peabody iszik, a múlt hónapban azonban ő is szintet lépett, amikor felcsavarta az autóját a főtéri szoborra, mely Giles Corey-t, a puritán boszorkányüldözés egyetlen férfi áldozatát ábrázolta. Ott helyben bevonták a jogosítványát. A biztonsága érdekében Addie roncstelepre vitette az autóját, a saját Mazdája pedig biztonságos helyen, a bisztró előtt parkolt – akkor mégis mit vezetett?

Wes mintha a gondolataiban olvasott volna.

– A 10-es út leállósávjában haladt a fűnyírójával.

– A fűnyírójával – ismételte Addie. – Wes, az a vacak öt mérföldet se megy óránként…

– Tizenötöt megy, de nem ez a lényeg, hanem hogy Roynak nincs jogosítványa. Arra pedig szükséged van minden önjáró járműhöz, ha kihajtasz a közútra.

– Talán valami vészhelyzet…

– Ne csináld már, Addie. Egy bontott üveg vodkát is lefoglaltunk. – A férfi egy pillanatra elhallgatott. – Úton volt hazafelé a North Haverhill-i italboltból. – Figyelte, ahogy Addie megdörgölte a halántékát. – Tehetek érted bármit?

– Épp eleget tettél, Wes, mármint… jesszusom! Letartóztattál valakit, csak mert furikázott egyet a fűnyíróján. Most már biztos megkapod a Bíborszívet vagy valamit, amiért ilyen halált megvető bátorsággal vigyázol az itt élők biztonságára.

– Na, várjunk egy kicsit. *Igenis* vigyáztam a biztonságra… *Royéra*. Ha egy teherautó túl szűken veszi a kanyart és kivasalja? Ha elalszik a volánnál?

– Most már hazavihetem?

Wes elgondolkodva méregette, amitől Addie úgy érezte, mintha a fejében turkálna – közelebbről megvizsgálna bizonyos gondolatokat és félresöpörne másokat. Becsukta a szemét.

– Persze – bólintott Wes. – Gyere utánam.

A folyosón át az őrs hátsó részében nyíló helyiségbe vezette. Széles asztalt látott egy másik rendőrrel, előtte az ujjlenyomat levételéhez használt tintapárnával, mögötte a három apró cellával. Wes megérintette a karját.

– Nem fogom feljelenteni, Addie.

– Igazi úriember vagy.

A férfi nevetve fordult el. Addie hallotta a félresikló rácsokat, mintha egy kardot húztak volna elő a hüvelyből.

– Na, ki van itt, Roy?

Apja hangját hallotta, ahogy lassan buggyant fel, mint a ragacsos méz.

– Az én Margaretem?

– Sajnos nem. Margaret már öt éve elment.

Ahogy befordultak a sarkon, Wes tartotta meg az apja súlyát. Roy Peabody igazi szívtipró benyomását keltette: tömött fehér haja egy hattyú szárnyára emlékeztetett, sötétkék szemében kimondatlan titkok lappangtak.

– Addie! – károgta, amint felismerte. – Boldog születésnapot!

Ahogy nekitántorodott, Addie alig győzte elkapni.

– Gyere, apa. Most hazamegyünk.

Wes a derékövébe akasztotta hüvelykujját.

– Akarod, hogy segítsek betenni az autóba?

– Nem, kösz. Boldogulunk. – Apja könnyebbnek és anyagtalanabbnak tűnt még Chloénál is. Esetlenül lépdeltek, mint egy zsák-futóverseny indulói.

Wes nyitva tartotta az ajtót.

– Hé, Addie, tényleg sajnálom, hogy pont a szülinapodon kell ezt csinálnod…

Addie meg se torpant.

– Nincs szülinapom – közölte, ahogy kivezette az apját.

Reggel fél hétkor Gillian Duncan gyufát gyújtott és a lázmérő alá tartotta, hogy apja azt higgye, túl beteg iskolába menni. Tanulás helyett ágyban töltötte a délelőttöt, Alanis Morissette-et hallgatott, befonta hosszú vörös haját, majd neonkékre festette az összes körmét. Dacára annak, hogy tizenhét évesen tudott gondoskodni magáról, az apja kivette az egész napot, csak hogy vele legyen. Ez egyszerre bosszantotta halálra és töltötte el titkos elégedettséggel. Mint a legnagyobb Salem Falls-i munkaadó, a Duncan Gyógyszergyár tulajdonosa, Amos Duncan a legbefolyásosabb és legelfoglaltabb polgárok közé tartozott, mégis mindig szakított rá időt, amióta csak nyolcéves korában elvesztette az édesanyját.

Már kezdett begolyózni a szobájában, és készült valami őrültséget tenni – mondjuk megfogni valamelyik tankönyvét –, amikor megszólalt a csengő. Ahogy hegyezte a fülét, odalentről a barátnői hangját hallotta.

– Helló, Mr. D. – mondta éppen Meg. – Gillian hogy van?

Mielőtt még apja válaszolhatott volna, Whitney közbevágott.

– Hoztunk neki gumicukrot. A mamám szerint leviszi a lázat, de ha mégsem, olyan finom, hogy senkit nem érdekel.

– Elhoztuk a házi feladatát is – tette hozzá Chelsea. A döbbenetesen magas, öntudatos lány Gilly legújabb barátai közé tartozott.

– Hála istennek, hogy itt vagytok – felelt az apja. – Már rá se ismerek Gillyre, ha ti nem foglaljátok keretbe. Csak megnézem, ébren van-e.

Gilly magára rántotta a takarót, miközben lázas igyekezettel próbált betegnek tűnni. Apja résnyire nyitotta az ajtót, és bekémlelt.

– Fogadóképes vagy, Gilly?

Megdörgölte a szemét, ahogy felült.

– Úgy-ahogy…

Apja bólintott, mielőtt felhívta a lányokat. Meg vezette a rohamot Gillian szobája ellen, ahogy a Skechersek feldübörögtek a lépcsőkön.

– Szerintem az egész házunk elférne ebben a szobában – kapkodott levegő után Chelsea, amint belépett.

– Ja, már értem… – csóválta a fejét Whitney. – Most először jársz a palotában.

Gillian lapos pillantást vetett az apjára. A városban bejáratott poénnak számított, hogy a Duncan-rezidencia azért épült a város keleti felén – miközben minden út és lakóház a nyugati oldalra esett –, mert Amos el akart különülni a jobbágyaitól.

– Igen – bólintott Amos rezzenéstelen arccal. – Tavaszra

kész lesz a vizesárok is.

Chelsea szeme kikerekedett.

– Igazából?

Whitney elnevette magát. Kedvelte Gillian apját, ahogy mindannyian. Ő aztán értett a kamaszok nyelvén.

– Ha kifárasztjátok Gillyt – figyelmeztetett Amos –, *veletek* fogom kiásatni. – Rákacsintott Chelsea-re, mielőtt behúzta maga után az ajtót.

A lányok a padlóra omlottak, mint a tavon úszó liliomok.

– Szóval? – kérdezte Meg. – Nézted a *Szenvedélyek*et?

Meg Saxton, Gilly első számú barátnője felnőtt ugyan, de nem veszítette el babaháját, és barna haja is bongyor fürtökben repkedett az arca körül.

– Nem tévéztem. Inkább aludtam.

– Aludtál? Azt hittük, szimulálsz.

Gillian vállat vont.

– Nem szimulálok, csak beleélem magam a szerepbe.

– Csak hogy tudd, totál szívás volt a matekdoga. – Whitney O'Neill, az egyik városi tanácstag egyetlen gyermeke nem is lehetett volna dögösebb. Feltépte a gumicukros zacskót, hogy kiszolgálja magát. – Nincs valami mágia arra, hogy ötös legyen?

Chelsea nyugtalanul nézett a nagy, meseszép szobára, majd Gillianre.

– Biztos, hogy itt akarsz varázsolni, miközben az apád odalent van?

Még szép, hogy itt akartak. Amióta egy éve beléptek a Testvériségbe, minden délután azért gyűltek össze.

– Nem hívtalak volna ide, ha nem gondolnám, hogy belefér – nyugtatta meg Gillian, miközben a matraca alól előhúzott egy fekete-fehér vonalas füzetet, amelynek címlapjára buborékbetűkkel az *Árnyak könyve* címet írták. Felkelt az ágyból, hogy átcsattogjon a szomszédos fürdőbe. A többiek hallották, ahogy megnyitotta a csapot, mielőtt visszatért egy

nagy pohár vízzel.

– Nesze – nyújtotta Whitney felé. – Igyál.

Whitney ivott egy kortyot, azután a padlóra köpte.

– Fúj! Ez sós!

– És? – Gillian beszéd közben körbejárt, hogy még több sót hintsen a szőnyegre. – Inkább vesztegetnéd az időt fürdésre? Vagy talán tudsz jobb módszert a megtisztulásra?

Whitney fintorogva ivott még egy kortyot, mielőtt továbbadta a poharat.

– Bármit is csinálunk, végezzünk gyorsan – vetette fel Meg.

– A mamám megöl, ha nem érek haza fél ötre. – Felvette helyét a padlón, Gilliannel szemközt, míg Whitney és Chelsea a négyzet két másik csúcsára ült. Gillian Whitney kezéért nyúlt, mire a résnyire nyitott ablakon át hideg huzat kígyózott be. Ahogy Whitney tenyere Megébe simult, az éjjeli lámpa fénye is elhalványult. A füzet lapjai megrebbentek, amint Meg Chelsea után nyúlt. Mire Chelsea megmarkolta Gillian kezét, a levegő már ahhoz is túl sűrű lett, hogy belélegezzék.

– Milyen színű a köröd? – kérdezte Gillian Chelsea-t.

– Kék.

– Hát a tiéd?

Meg szeme álmosan lezárult.

– Rózsaszín.

– Az enyém ezüst – mormolta Whitney.

– Színarany – licitálta túl Gillian. Mostanra mindnyájuk szeme becsukódott, de az elmúlt év során megtanulták, hogy nem is kell nyitva lennie, ha látni akarnak. Ahogy minden figyelmüket a mágiára koncentrálták, egyik színkígyó a másik után fonódott össze, hogy lepecsételt körbe zárja őket.

– Ne, már megint? – nyögött fel Delilah, ahogy Addie

bevonszolta Roy Peabodyt a konyhába.

– Egyszer bírd ki megjegyzés nélkül. – Addie összeszorította a fogát, ahogy apja otrombán rátaposott a lábára.

– Ez itt Delilah? – nyújtogatta a nyakát Roy. – A legszebb szakácsnő egész New Hampshire-ben.

Addie-nek sikerült betuszkolnia apját a lakásba vezető szűkös lépcsőházba.

– Chloéval nem volt semmi gond? – kiáltott vissza a válla felett.

– Nem, szívem – sóhajtott fel Delilah. – Semmi gond.

Addie a nyers akaraterejével juttatta fel apját az emeletre.

– Miért nem ülsz le egy kicsit? – kérdezte tőle csendesen, ahogy a nyúzott fotelhez terelte, ami egész életében ezen a helyen állt.

A padlódeszkákon és a szőnyegen át is érezte a pörkölt illatát, amit Delilah készített a déli rohamra: répa, marhahúsalap, kakukkfű. Gyermekként azt hitte, ha magába szívja őket, az illatok ugyanúgy a részévé válnak, mint a vére vagy a csontjai. Régen az apja is hitt ebben, de már hét év telt el, amióta utoljára állt önként a tűzhelyhez. A főzés talán ugyanolyan fantomfájdalmat okozott neki, mint egy hiányzó végtag – talán azért ivott, hogy ezt elfojtsa.

Lekuporodott a fotelje mellé.

– Apa… – suttogta.

Roy hunyorgott.

– Az én kislányom.

Könnyek szöktek Addie szemébe.

– Meg kell tenned nekem valamit. A bisztró… már nem bírom egyedül. Kellesz…

– Jaj, Addie…

– Csak ülj be a pénztárba. A konyha közelébe se kell menned.

– Nincs szükséged rám a pénztárban, csak szemmel akarsz

tartani.

Addie elvörösödött.

– Ez nem igaz.

– Semmi gond. – Apja megmarkolta és megszorította a kezét.

– Jó tudni, hogy valaki még törődik velem.

Szóra nyitotta a száját, hogy elmondja neki, amit már évekkel ezelőtt, az anyja halála utáni hónapokban el kellett volna mondania, amikor annyira lekötötte a munka, hogy észre sem vette, mennyire szenved, de a telefon félbeszakította. Delilah beszélt odalent.

– Gyere le! – kiáltott fel a szakácsnő. – Azt hitted, nem lehet ennél rosszabb? Csak figyelj.

– Mondott valamit? – A taxisofőr Jack szemébe nézett a tükörben.

– Nem.

– Ez itt már ismerős?

Hazudott a sofőrnek – mit számít még egy hazugság ebben a végtelenített sorozatban? –, amikor azt mondta, nem emlékszik a város nevére, ahová tart, csak azt tudja, hogy a 10-es út egyenesen átvezet rajta. Rá fog ismerni, ígérte, amint elérik a főutcát.

Most, negyven perccel később, kikémlelt az ablakon. Kicsi, de jómódú városon haladtak át: meredek ormú fehér templom és lovaglócsizmás nők, akik sietősen jártak ki-be az üzletek ajtóin. Túlságosan emlékeztetett Loyal iskolavárosára, ezért megrázta a fejét.

– Ez nem az.

Olyan hely kellett, ahol egy időre eltűnhet – ahol kitalálhatta, hogyan kezdjen elölről mindent. A tanítás… nos, emiatt már nem kellett aggódnia. Akkor sem, ha világéletében ezzel foglalkozott. A Westonbrook, ahol négy

évet húzott le, elég patinás intézmény, hogy reménye se legyen elhelyezkedni ezen a területén. Azt pedig még a McDonald'sban is megkérdezik, hogy büntetett előéletű-e.

Ahogy a taxi elringatta, lassan elszunyókált. Az egyik fegyencről álmodott, akivel együtt dolgoztak a Farmon. Aldo barátnője naponta ingázott Haverhillbe, és igazi kincseket hagyott neki a kukoricásban: whiskyt, füvet, instant kávét. Egyszer pucéran kifeküdt egy takaróra, és csak várta, hogy Aldo arra jöjjön a traktorral. „Lassan hajts – figyelmeztette Aldót mindig, ha betakarításra mentek. – Sosem tudhatod, mit találsz."

– Mindjárt itt van Salem Falls – ébresztette fel a taxis bejelentése.

Kézzel festett zománctábla azonosította a várost mint a Duncan Gyógyszergyár otthonát. Salem Falls a zöldellő parkból sugárzott ki, melynek köztéri szobra élesen balra hajolt, mintha le akarták volna dönteni. A zöldterületet bank, vegyesbolt és tanácsháza pettyezte, valamennyi takarosan kifestve, előtte makulátlanul tisztán tartott járdával. A sarkon, egészen hihetetlen módon, egy leselejtezett vasúti kocsi állt. Hátrafordult, úgy meredt rá, s miközben a taxi széles ívben megkerülte a parkot, rádöbbent, hogy egy kis éttermet lát.

Az ablakában kis táblával.

– Álljon meg – szólt előre. – Ez az a hely.

Harlan Pettigrew a pultnál ülve dédelgette pörköltjét. Szalvétát tűzött csokornyakkendője mögé, nehogy leegye magát. Tekintete körbejárt a bisztrón, mielőtt megállapodott az óralapon.

Addie átfurakodott a lengőajtón.

– Mr. Pettigrew… – kezdte.

A férfi a szalvétába törölte száját, és felállt.

– Itt az idő.

– Előbb hadd mondjak még valamit. Az a helyzet, hogy kisebb gond adódott a gépeinkkel.

Pettigrew összevonta a szemöldökét.

– Értem.

Hirtelen kinyílt az ajtó. Gyűrött sportdzsekit viselő férfi lépett be, aki láthatóan átfázott és eltévedt. Cipője teljesen alkalmatlannak tűnt az időjárási viszonyokhoz, és kis tócsákat hagyott a linóleumon. Amint kiszúrta rózsaszín kötényét, a férfi elindult felé.

– Bocsásson meg... bent van a tulaj?

Hangja a kávét juttatta Addie eszébe, sötétbarnán, aromásan és olyan textúrával, ami lágyan cirógatta érzékeit.

– Én volnék az.

– Ó. – A férfi meglepettnek tűnt. – Oké. Értem. Szóval azért vagyok itt, mert...

Széles mosoly áradt szét Addie arcán.

– Mert hívtam! – Megrázta a férfi kezét, közben próbálta nem észrevenni, ahogyan teljesen ledermed a meglepetéstől. – Épp most mondtam Mr. Pettigrew-nak, aki a *közegészségügyi* hatóságtól jött, hogy a szerelő már úton van. Mutatom is, merre találja a fagyasztót és a mosogatógépet.

Elkezdte bevonszolni az idegent a konyhába, a nyomukban Pet tigrew-val.

– Egy pillanat – ráncolta homlokát az ellenőr. – Maga nem úgy fest, mint egy szerelő.

Addie megfeszült. A férfi nyilván azt hiszi, hogy elment az esze, de kit érdekel? Egész Salem Falls azt hiszi.

* * *

A nőnek elment az esze. Istenem, meg is *érintette*. Csak kinyújtotta a karját és megragadta a kezét, mintha ez teljesen szokványos lenne a számára – mintha csak nyolc perc, nem

nyolc hónap telt volna el azóta, hogy utoljára kapcsolatba került egy nővel.

Ha titkolózni próbált a közegészségügyi hatóság embere előtt, akkor a bisztró nyilván megsértett valamilyen szabályt. Már kezdett volna hátrálni, amikor a nő meghajtotta a fejét.

Ez a kis gesztus, ez a megadás döntötte el… döntötte romba.

Sötét haja választékában olyan rózsaszínűnek látta a bőrét, mint egy újszülöttét – kis híján kinyújtotta ujját, hogy lágyan megérintse, de még időben zsebre vágta a kezét.

Mindenkinél jobban tudta, mennyire nem lehet megbízni egy nőben, aki azt állítja, hogy igazat mond. De mi van azzal, akiről már az elején tudni lehet, hogy hazudik?

Megköszörülte a torkát.

– Jöttem, ahogy csak tudtam, hölgyem. – Vetett egy pillantást Pettigrew-ra. – A nagynéném születésnapján értek utol, még arra se volt időm, hogy átöltözzek. Hol vannak azok a gépek?

A konyha feltűnően hasonlított arra, amit a börtönben ismert meg. Biccentett a mamutfenyőre emlékeztető nőnek a sütőlapnál, közben kétségbeesetten próbálta felidézni a mosogatógéppel kapcsolatos műszaki ismereteit. Lenyitotta az ajtót, kihúzta a tálcát és bekukkantott.

– A szivattyú lesz az… vagy a beömlőszelep.

Most először mérte végig a hely tulajdonosát. Apró, arányos testalkatú nőt látott, aki alig ért a kulcscsontjáig, viszont izomtól dagadozott a karja, vélhetően a kemény munkától. Haját szoros kontyba fogta és egy ceruzával tűzte össze a tarkója felett; szeme egészen valószínűtlen árnyalatban csillant, mint a peridot – az ékkő, amit a hawaii őslakosok a vulkánistennő könnyeinek hittek. Ez a szempár… teljesen elképesztette.

– Most nem hoztam magammal a szerszámokat, de meg tudom javítani, mondjuk… – Úgy tett, mintha végiggondolná

a dolgot, közben próbálta elkapni a nő tekintetét. *Holnap,* olvasta ki. – Holnap – fejezte be a mondatot. – A hűtővel mi a gond?

Pettigrew tekintete átsiklott a bisztró tulajdonosáról rá, majd vissza.

– Nincs értelme ellenőrizni a konyha többi részét, ha úgyis vissza kell jönnöm – jelentette ki. – Jövő héten beugrok, és elvégzem a hatósági vizsgálatot. – Kurta biccentés kíséretében távozott.

A bisztró tulajdonosa előrevetette magát, hogy megölelje a szakácsnőt, s közben kurjongasson örömében. Sugárzó mosollyal fordult felé is, ám ahogy kinyújtotta a kezét, Jack ezúttal kitért előle, mielőtt megérinthette volna.

– Addie Peabody vagyok, ő pedig Delilah Piggett. Annyira hálásak vagyunk. Tisztára hitelesnek tűnt. – Hirtelen elhallgatott, ahogy felötlött benne valami. – Ugye igazából nem ért ezekhez a masinákhoz?

– Nem, csak hallottam ezt a szöveget a legutolsó helyen, ahol dolgoztam. – Felismerte a kínálkozó alkalmat. – Igazából az a SEGÍTŐT FELVESZÜNK tábla keltette fel az érdeklődésemet.

A szakács szélesen elmosolyodott.

– Fel van véve.

– Ki halt meg és hagyta rád a királyságot, Delilah? – Mosolyogva fordult Jackhez. – Fel van véve.

– Baj, ha megkérdezem, mi lenne a munka?

– Igen. Mármint nem, nem baj. A mosogatógép helyett kéne beugrania. Tudja, amelyik elromlott…

Jack ajkai félmosolyra húzódtak.

– Igen, hallottam róla.

– Igazából ha meg tudná javítani, akkor is dolgoznia kéne.

– Teljes munkaidőben?

– Csak délutánonként, részmunkaidőben. Minimálbérért.

Jack arca láthatóan megnyúlt. Doktori diplomát szerzett

történelemtudományból, mégis egy olyan állásra pályázott, ami 5 dollár 15 centet fizetett óránként. Delilah félreértelmezte a reakcióját.

– Már egy ideje mondogatom Addie-nek, hogy szükségem lenne egy konyhai kisegítőre. Az meg éppen délelőtti munka lenne, nem?

Addie habozni kezdett.

– Dolgozott valaha konyhán, Mr…?

– St. Bride. Jack. És igen, dolgoztam. – Nem tette hozzá, hol volt ez a konyha, sem azt, hogy akkoriban az állam vendégszeretetét élvezte.

– Máris jobb, mint a múltkori fickó – lelkendezett Delilah.

– Emlékszel, hogy tojássütés közben lőtte magát?

– Erről a szokásáról bezzeg nem beszélt az állásinterjún. – Addie Jackhez fordult. – Milyen idős?

Oké, ez is eljött. Most fogja megkérdezni, hogy valaki az ő korában miért éri be ilyen alantas munkával.

– Harmincegy.

A nő bólintott.

– Ha akarja a melót, a magáé.

Se jelentkezési nyomtatványok, se ajánlások, se kérdések a korábbi munkahelyekről. És teljes névtelenség – soha senki nem gondolná, hogy egy útszéli büfében mosogat. Olyasvalaki számára, aki maga mögött akarja hagyni a múltját, ez szinte túl szép ahhoz, hogy igaz legyen.

– Nagyon is akarom – sikerült kinyögnie.

– Akkor fogjon egy köténytt – adta ki új főnöke az első utasítást.

Hirtelen eszébe jutott, hogy még valamit meg kell tennie, ha Salem Falls lesz az új otthona.

– Kellene még egy óra, hogy elintézzek valamit.

– Semmi gond. Ez a legkevesebb, amit megtehetek annak, aki megmentette az életem.

Vicces, gondolta Jack. *Én is pont ezt gondolom.*

Charlie Saxton hadnagy néhány percig babrált a kocsi adóvevőjével, mielőtt lekapcsolta. Ahogy elhallgatta a latyak locsogását a Bronco gumiabroncsai alatt, megint csak arra tudott gondolni, hogy Miamiban kellett volna maradnia.

Nem könnyű rendőrnek lenni abban a városban, ahol felnőtt. Sétál az utcán, de ahelyett, hogy elmerülne a szépségeiben, a raktárra emlékezik, ahol egy helybéli kamasz megkéselte a barátnőjét. Elhagyja a játszóteret, és a drogra gondol, amit a városi képviselők gyerekeitől szedtek el. Ahol mindenki más egy képeslapra kívánkozó New England-i kisvárost lát, neki csak a díszletek mögött lappangó mocsok jut.

Ahogy ráfordult a főutcára, a rádió sercegve életre kelt.

– Saxton.

– Van itt egy fickó, aki mindenáron magával akar beszélni.

Wes hangja a rossz vétel ellenére bosszúsnak tűnt.

– Neve van?

– Ha van is, nekem nem mondja meg.

Charlie felsóhajtott. Amennyire tudta, a fickó egy gyilkosságot is elkövethetett a városhatáron belül, és most vallomást akart tenni.

– Most fordulok be a parkolóba. Ültesd le.

Beállt a Broncóval a helyére, és besétált, hogy megkeresse a vendégét.

Az volt a legelső gondolata, az ösztönös megérzése, hogy a fickó nem idevalósi. New Hampshire-ben senki se lenne olyan ostoba, hogy sportdzsekiben és öltönycipőben dacoljon a fagyos március elejével. Ezzel együtt nem tűnt zaklatottnak, mint egy áldozat, sem idegesnek, mint egy elkövető. Szimplán csak olyan embernek, akinek szar napja van. Felé nyújtotta a kezét.

– Üdv. Saxton nyomozó vagyok.

A férfi nem azonosította magát.

– Szánna rám néhány percet?

Charlie bólintott, ahogy kíváncsisága máris elragadta. Az irodájába vezette és hellyel kínálta a férfit.

– Mit tehetek önért, Mr…

– Jack St. Bride. Salem Fallsba szeretnék költözni.

– Köszöntöm a városban. – Ezzel minden a helyére került. Az idegen egyértelműen családos ember, aki csak meg akar győződni arról, hogy új lakókörnyezete elég biztonságos a felesége és a gyerekei számára. – Remek hely ez, majd meglátja. Van valami más, amiben segíthetek?

St. Bride egy hosszú pillanatig hallgatott. Ujjai görcsösen markolászták a térdét.

– A 651–B miatt vagyok itt – bökte ki végül.

Charlie-nak kellett egy kis idő, amíg ráeszmélt, hogy a jól öltözött és választékosan beszélő férfi a törvényre utal, ami bizonyos bűnelkövetők számára kötelezővé teszi, hogy tíz éven át – vagy az elítélésük alapját képező vádtól függően akár életük végéig – jelentkezzenek az egyik helyi bűnüldöző szervnél. Arca addig nyúlt, amíg olyan kifejezéstelenné nem vált, mint St. Bride-é – amíg egyértelművé nem tette, hogy visszaszívta az elhamarkodott köszöntést. Azután kihúzta a fiókot, és elővette a rendőrségi formanyomtatványt, amelyen a szexuális bűncselekményt elkövető személyeket regisztrálták.

2000. március
Salem Falls,
New Hampshire

– Mit csinál?

Jack megpördült új munkaadója hangjára. A háta mögé rejtette a kezét.

– Semmit.

Addie ajkai megfeszültek, ahogy eltette a pincérblokkot a kötényzsebébe.

– Nézze, én nem tűrök meg semmilyen törvénytelenséget. Se drogot, se alkoholt. Ha lopáson érem, olyan gyorsan repül, hogy azt se tudja, ki billentette seggbe. – Kinyújtotta felé a tenyerét. – Adja ide.

Jack félrekapta a tekintetét, ahogy átpasszolta a fémgyapotot.

– Mit rejteget? Súrolószivacsot?

– Igen.

– Az ég szerelmére... miért?

Jack lassan ellazította ökölbe szorított kezét.

– Koszos vagyok. – Ujjaira meredt, amelyek még most is feketélltek a tintától, miután Saxton nyomozó levette ujjlenyomatát a nyilvántartáshoz. Az irodában tartott nedves törlőkendővel semmire sem ment. Kérhette volna, hogy használhassa a mosdót, de olyan nyomasztónak találta, amikor egyenként végighengergették ujjait a nyilvántartási lapon, hogy alig várta, mikor szabadulhat ki az épületből. Mire megérkezett a bisztróba, a tinta már megszáradt, és semmilyen szappannal nem tudta leszedni.

Visszafojtotta a lélegzetét. A nő ennyiből még nem jöhetett rá... igaz?

– Tinta – ismerte fel Addie. – Velem is elő szokott fordulni, hogy az újság megfogja a kezem. Az ember azt hinné,

hogy feltaláltak már valami anyagot, ami előbb tapad a papírhoz, mint az ujjaihoz.

Jack megkönnyebbülten követte a konyhából nyíló kis kamrába. A nő egy ipari tisztítószert nyújtott felé.

– Az egyik vendégemtől kaptam, egy tenyésztőtől. Biztos ezzel cserzik a bőrt vagy ilyesmi… de leszed mindenféle foltot, amit csak el tud képzelni. – Mosolyogva tartotta fel repedezett és kivörösödött kezét. – Ha acélgyapotot használ, maga is így fog kinézni.

Jack bólintott, és csak elvette a flakont, pedig igazából meg akarta érinteni a nő kezét – érezni az ujjbegyeivel, hogy valóban olyan katasztrofális-e a helyzet, mint mondja, vagy melegnek és puhának érződik a bőre, ahogy ő gondolja.

Roy riadtan ült fel az ágyban és dörgölte meg a szemét. Pokolian fájt a feje. Forgott vele a szoba, de még ez is eltörpült a zaj mellett, amitől menten kettéhasadt a koponyája. Bosszúsan egyenesedett fel. A pokolba Delilah Piggett-tel! Az a nő azt hiszi, szabadon zöröghet a fazekaival és serpenyőivel, míg mások aludni próbálnak.

– Delilah! – bődült el, ahogy lefelé botladozott a konyhába vezető lépcsőn.

Csakhogy Delilah nem volt sehol. Helyette egy túlságosan finom megjelenésű szőke férfi állt a nagy ipari mosogatónál, hogy elöblítse a főzéshez használt edényeket. Épp végzett egy öntöttvas serpenyővel, amit fülsértően éles csörömpöléssel helyezett a szárítóra.

– Delilah kiment a mosdóba – szólt vissza a férfi a válla felett.

– Mindjárt itt lesz.

Az a nő még a húspogácsákat is a sütőlapon hagyta. *Tűzveszélyes*. Az ő idejében ilyesmi nem fordulhatott volna elő.

– Ki az ördög maga? – csattant fel.

– Jack St. Bride. Csak ma vettek fel mosogatónak.

– Az ég szerelmére, hát miért kézzel mosogat? Ott a gép.

Jack gúnyosan elmosolyodott.

– Tudom, kösz. Csak nem működik. – Kelletlenül megállt az idős férfi előtt, míg azon tűnődött, ki lehet, és miért a hátsó lépcsőn jött. Olyan alkoholbűz áradt belőle, hogy megfonnyadt tőle az uborka, amit Delilah nemrég vágott fel a körethez. Jack megragadott egy másik edényt, hogy az oldószeres vízbe merítse. Ahogy nekiállt dörzsölni, fekete füst kezdett gomolyogni a grill felett. Lenézett a kezére és az edényre, majd fel az öregemberre.

– Odaég a hús – jelezte. – Nincs kedve megfordítani?

Roy fél méterre se állt a grilltől, a sütőlapát is a keze ügyébe esett. Mégis eloldalazott a tűzhelytől, hogy utat nyisson neki.

– Csinálja maga.

Jack magába fojtott egy szitkot, ahogy újra elzárta a vizet, szárazra törölte a kezét, és szinte félrelökte az útból Royt, hogy átperdítse a hamburgerhúsokat.

– Beleszakadt volna?

– Én nem főzök – közölte gyerekes konoksággal az öregember.

– Ez csak hamburger! Nem azt kértem, hogy csináljon egy Wellington-bélszínt!

– Ha tudni akarja, isteni a Wellington-bélszínem, de már nem főzök!

Az étterembe vezető kétszárnyú ajtó szinte dagadozni kezdett, mint egy kirobbanni kész vulkán, mielőtt szétvált, hogy felfedje Addie-t.

– Mi folyik itt? Odakint hallani az ordítozást… apa? Mit keresel itt lent? Hol van Delilah?

– A mosdóban. – Jack a mosogatóhoz fordult, hogy újra felvegye a pozícióját. Majd az öreg elmeséli, mi történt.

A nő nem faggatózott. Láthatóan beérte annyival, hogy a konyhában találja az apját.

– Hogy érzed magad?

– Mit az a fickó, aki nem tudja kipihenni magát ebben a csörömpölésben.

Addie megpaskolta a kézfejét.

– Elfelejtettem szólni Jacknek, hogy odafent ejtőzöl.

Ejtőzik? Inkább kómázik.

– Jack, ha lenne egy perce... elöl rendbe kéne tenni a bokszokat.

Jack bólintott és kézbe vette a vödröt, amit az asztalok takarításához használt. Zakatolni kezdett a szíve, ahogy kilépett az előtérbe.

Belegondolt, mennyi idő kell ahhoz, hogy ne érezze úgy, mintha minden mozdulatát figyelnék, de végül üresen találta a bisztrót. Megkönnyebbülten mosott le egy asztalt, majd indult a pult felé. A szemetesbe dobott egy műanyag kávéspoharat, mielőtt a tányérért nyúlt, amin érintetlenül hűlt ki az étel. Sült krumpli és sajtburger extra savanyúval – valaki kifizette, azután hozzá se nyúlt.

Farkaséhes volt. A börtönben az elbocsátása miatt már nem kapott reggelit. Körülnézett... *Ki tudná meg?* Felkapott egy marék sült krumplit, és a szájába tömte.

– Ne.

Megdermedt. Addie állt mögötte holtsápadt arccal.

– Ne egye meg az ételét.

Jack pislogni kezdett.

– Kinek az ételét?

A nő válasz nélkül elfordult, és faképnél hagyta.

Thomas McAfee már tizenöt évesen tudta, hogy későn érő típus. Legalábbis ebben reménykedett, miután az élet nem sok jót tartogatott egy százhatvanöt magas tyúkmellű srác

számára.

Mintha az egész kilencedik ezt a tételt akarta volna bizonyítani, de amióta az utolsó szemeszterben felvette a középkori történelmet, már biztosan tudta, hogy a középiskola a vesszőfutás modern kori megfelelője. A menők túlélik, és olyan helyekre kerülnek, mint Colby-Sawyer és Dartmouth, hogy ott gyeplabdával múlassák az időt. Mindenki más partvonalra szorul, örökre a nézőszerepre kárhoztatva.

Mégis, ahogy suli után ott állt a főutcán, ahol majd befagyott a segge, arra gondolt, hogy Chelsea Abramsnek talán ennyi is elég.

Chelsea kitűnt az elsősök közül. Okos volt és szép, a haja fénykoronaként ragyogott, ahogy a teremben együtt tanulták a gépírást. Nem lógott a pomponcsajokkal, se az agyasokkal, se a ribikkel. Csak három másik lánnyal barátkozott – köztük Gillian Duncan nel, akinek az apja zsebében tartotta a fél várost. Oké, picit furán öltöztek, csupa feketébe és mindenféle sálakba – fura átmenetként a dohányzóhelyen lógó emósok és az önjelölt hippik között –, de Thomas mindenkinél jobban tudta, hogy a csomagolás sokkal kevésbé fontos, mint a tartalom.

Chelsea hirtelen felbukkant a sarkon a barátnőivel, köztük Gil lian Duncannel, aki betegség miatt passzolta a sulit, de mostanra csodálatos módon feltámadt. Chelsea lehelete ködként gomolygott a hidegben, minden szusszanása szív alakot öltött. Thomas kihúzta magát, és hátulról mögé lépett, hogy tartsa vele a lépést.

Ahogy megérezte hajának fahéjillatát, teljesen beleszédült.

– Bocsi, de elhagytam a telefonszámom – szólította meg hanyagul, mintha beszélgetés közben lennének.

– Hogyan? – ráncolta a homlokát Chelsea.

– Elhagytam a telefonszámom – megadnád a tiéd?

A lányok gúnyosan felhorkantak, mielőtt Gillian Duncan

hangja kíméletlenül lecsapott rá.

– Nem uncsi a táplálkozási lánc alján lenni? – Átvetette a karját Chelsea vállán. – Húzzunk innen.

Thomas érezte, ahogy a forróság felkúszik a tarkóján, s azt kívánta, bárcsak ne látná senki. Bejött: Chelsea-t elrángatták a barátnői, ő meg ott állt leforrázva. Azért a lány még visszanézett… vagy csak megigazította a táskáját? Ahogy átkeltek az úton, azt is hallotta, hogy a barátnői nevetnek, de ő nem.

Ez is valami.

Charlie Saxton minden ebédre mogyoróvajas szendvicset evett, pedig ki nem állta a mogyoróvajat. Azért ette mégis, mert a felesége, Barbara valamiért azt hitte, hogy szereti, és minden áldott reggel vette a fáradságot, hogy elkészítse. Valentin-nap környékén bevásárolt a giccses szív alakú üzenetekből is, hogy utána hónapig teletűzdelje velük a szendvicsét: CSAK TE KELLESZ! BOLONDULOK ÉRTED! Charlie a körmével felpattintotta az aznapit, mielőtt hangosan felolvasta az üzenetet:

– A csókodra szomjazom.

– Én lennék a legboldogabb ember, ha azt viszonozhatnám. – A recepciós lépett az irodájába, hogy a kezébe nyomjon egy nagyalakú borítékot. – Tudja, van valami romantikus abban, ha egy fickó negyven felett is el tud pirulni. Ez most jött faxon.

Amint becsukta az ajtót, Charlie máris kihalászta a borítékból a lapot, hogy végigfussa Jack St. Bride anyagát. A férfit kiskorú terhére elkövetett szexuális erőszakkal vádolták, de végül mezei szexuális visszaélésért ítélték el, ami csupán vétség.

Feltárcsázta a Grafton megyei államügyészi hivatalt, hogy kérje az ügyben eljáró ügyészt, akinek a neve a faxon

szerepelt.

– Bocs, de két hétre elutazott – tudta meg a titkárnőtől. – Esetleg adjak valaki mást?

Habozott. A szexuális bűnelkövetők listája nyilvános okirat, tehát bárki besétálhat az őrsre és kikérheti, hogy lássa, ki szerepel rajta – jelen állapot szerint egyetlen fő. Dacára a titkoknak, melyek nyomozóként a tudomására jutnak, Salem Falls álmos New England-i kisváros, ahol nem történik semmi – pontosan úgy, ahogy a lakói szeretik. Amint híre megy, hogy elítélt erőszaktevő költözött a városba, a feleségük és lányaik közelébe, elszabadul a pokol.

Elindíthat egy lavinát, de dönthet St. Bride javára is, azzal a megkötéssel, hogy néhány hétig szigorúan rajta tartja a szemét.

– Esetleg megkérhetné az ügyésznőt, hogy hívjon fel, ha visszatért a nyaralásból.

Gillian próbálta ki elsőként a wiccát, miután a neten talált egy cikket a tiniboszikról. Egyáltalán nem a sátánimádatról szólt, ahogy a felnőttek gondolták; még csak nem is a szerelmi bűbájról, ahogy a kölykök. Az egész lényege, hogy a világnak saját energiája van, ami, így megfogalmazva, a legkevésbé titokzatos. Ki ne sétált volna már az erdőben úgy, hogy azt érezte, mintha vibrálna a levegő? Vagy lépett volna ki a hóra, ami mintha kiszippantana az emberből minden melegséget?

Örült, hogy Meg, Whitney és Chelsea is csatlakozott a Testvériséghez, bár nem egészen úgy gyakorolták a mágiát, mint ő. Számukra poén volt – számára maga a kegyelem. Mint az a varázslat, amit nem osztott meg a többiekkel, mégis minden áldott nap kipróbált, hátha egyszer működni fog.

Most is, míg apja azt hitte, hogy a háziját csinálja, a padlón térdepelt egy gyertyával – a vörössel, a bátorság színével. A zsebéből előhúzta anyja gyűrött és viharvert fotóját. Maga elé

képzelte utolsó ölelését, amíg az érzés addig erősödött, hogy szinte érezte a karján anyja benyomódó ujjait.

– Szólítom az Úrnőt és az Urat – suttogta, ahogy közepéről a végek felé haladva pacsulit dörzsölt a gyertya testébe. – Szólítom a Föld, a Levegő, a Tűz és a Víz erőit. Szólítom a Napot, a Holdat és a Csillagokat, hogy hozzák el az édesanyámat.

A gyertyatartó alá csúsztatta a képet, mielőtt helyére ültette az olajos gyertyát. Elképzelte anyja nevetését, harsányan és telten, ami mindig a tengert juttatta eszébe. Ezután füveket hintett a gyertya köré: zsályát a halhatatlanság és fahéjat a szeretet nevében. A szoba levegője fojtogatóvá vált a nehéz illatoktól, míg a láng kékjében önmagát látta gyermekként.

– Mama – suttogta –, gyere vissza!

Abban a pillanatban, ahogy mindig, kialudt a gyertyaláng.

Darla Hudnut sárló kancaként rontott be a bisztróba.

– Hol rejtegeted, Addie? – kiáltott fel, mialatt kigombolta kabátját.

Darla a felszolgálásban segédkezett, amikor Addie előre tudta, hogy egyedül nem fogja győzni. Ma viszont, ha jól emlékezett, nem hívta ide.

– Te meg mit keresel itt?

– A múlt héten beszéltük meg, nem emlékszel? – Darla eligazította pincérnői egyenruháját, hogy az anyag pattanásig feszüljön a mellén. – Azt mondtad, el kell menned. Oké, először is mindent tudni akarok a fickóról…

– Atyaég, már az óriásplakátokon is kint van?

– Jaj, ne csináld már, Addie. Egy ilyen városban az is hír, ha valakinek körömgombája van. Egy magas, szőke, jóképű idegen, aki a semmiből itt terem… azt hitted, észre se fogják venni?

Addie törölgetni kezdte a bokszok műbőr üléseit.

– Na és mit mondanak?

Darla vállat vont.

– Eddig azt hallottam, hogy a volt férjed, Amos Duncan testvére, és a lottótársaság embere.

Addie-nek nevetnie kellett.

– Ha Amos Duncan testvére, akkor jól titkolja. Ami a volt férjemet illeti, az még annál is érdekesebb, mert sosem voltam férjnél. Azt is elhiheted, hogy nem vagyok lottómilliomos. Ő csak egy fickó, Darla, akit elhagyott a szerencséje.

– Akkor nem is vele randizol ma este?

Addie felsóhajtott.

– Nem randizok én senkivel…

– Ez új. – Addie összerezzent, ahogy Wes Courtemanche berontott az ajtón. Már nem rendőruniformist viselt, hanem elegáns kabátot nyakkendővel. – Tisztán emlékszem, hogy azt mondtad, szerdán elvihetlek vacsorázni. Milyen nap van ma, Darla?

– Szerintem szerda, Wes.

– Én is úgy hiszem. – A férfi rákacsintott. – Miért nem öltöztél még át?

Addie-nek a lába is a földbe gyökerezett.

– Te nem vagy ép. Tényleg azt hiszed, hogy elmegyek randizni azzal, aki letartóztatta az apámat?

– Az meló, Addie. Ez… – Közelebb hajolt és lehalkította a hangját, hogy kéjes örömmel formálja meg a szót. – Szórakozás.

Addie továbblépett a következő asztalhoz, és sikálni kezdte.

– Nem érek rá.

– De hiszen itt van neked Darla. Sőt, mint hallom, az új srác is.

– Pont ezért nem mehetek. Felügyelem a munkát.

Wes a nő serényen mozgó kézfejére helyezte a tenyerét, hogy megállítsa.

– Egyedül is elbírsz az új sráccal, Darla?

Darla megrebegtette tömött pilláit.

– Hát… biztos taníthatok neki egy-két dolgot…

– Azt lefogadom – mormolta maga elé Addie.

– Na látod. Ugyan már. Csak nem azt akarod mondani, hogy *ellenem* van kifogásod?

Addie a szemébe nézett.

– Wes – felelte –, éppen hogy *ellened* van kifogásom.

A férfi elnevette magát.

– Jézus Krisztus, Addie, éppen ezt a szenvedélyt bírom benned annyira.

Addie behunyta a szemét. Annyira igazságtalannak tartotta, hogy egy ilyen nap után még Wes Courtemanche-sal is meg kell birkóznia – de tényleg, a végére még Jób is besokallt –, viszont tudta, hogy ha nemet mond, Wes beül a bisztrójába, és egész este az idegeire fog menni. A legkönnyebben úgy szabadulhat meg tőle, ha elmennek, majd az előétel után kimenti magát.

– Nyertél – adta be a derekát. – Csak hadd szóljak Delilahnak, azután indulhatunk.

Mielőtt elérhette volna a konyhát, Jack toppant elé, kezében a parkájával. Amikor meglátta a többieket, elsápadt, és lehajtotta a fejét.

– Delilah kért meg, hogy ezt hozzam ide – motyogta. – Azt mondta, egy estébe még nem hal bele.

– Ó… köszönöm. Örülök is, hogy kijött. Szeretném, ha megismerné Darlát.

Darla kinyújtotta a kezét, amit Jack nem fogadott el.

– Le vagyok nyűgözve – búgta Darla.

– Ő pedig Wes – tette hozzá Addie kurtán, ahogy magára rángatta a kabátot. – Rendben. Essünk túl rajta. Darla, szólnál Deli lahnak, hogy nyolckor dugja ágyba Chloét?

Darla mintha meg se hallotta volna, csak felhangosította a tévét a pult mögött, míg Wes Jacket méregette, aki próbált felszívódni a linóleum résein át.

– Találkoztunk már? – kérdezte végül.

Jack lehajtotta a fejét, és semmi pénzért nem nézett volna a szemébe.

– Nem – felelte, miközben rendbe tett egy asztalt. – Nem hinném.

Nem mintha Wes Courtemanche olyan szörnyű alak lett volna. Egyszerűen csak nem illett hozzá, de nem mondhatott vagy tehetett olyat, amivel ezt megértethette vele. Húsz perc után máris azt érezte a társaságában, hogy legszívesebben a falba verné a fejét. Amint egymás oldalán andalogtak a városban, a kezükben egy-egy habszivacs pohárnyi forró csokival, vágyakozva nézett a pázsit túlsó mezsgyéje felé, ahol a kivilágított bisztró mintha karácsonyi fényekbe öltözött volna.

– Wes – próbálkozott hatodszor is –, most már tényleg mennem kell. Mármint… *most*.

– Három kérdés. Csak három apró kérdés, hogy jobban megismerjelek.

Felsóhajtott.

– Rendben. Aztán elhúzok.

– Hadd gondolkodjam. Az igazán fontos kérdéseket akarom feltenni. – Már befordultak a következő sarkon, amikor Wes újra megszólalt. – Miért ragaszkodsz ahhoz a bisztróhoz?

A kérdés meglepte; valami pikánsabbra számított. Megállt, hogy a poharából felszálló gőz misztikus ködbe burkolja az arcát.

– Azt hiszem, azért – felelte lassan –, mert nincs hová mennem.

– Honnan tudod, ha egész életedben nem próbáltál mást?

Addie lapos pillantást vetett rá.

– Ez már a második?

– Nem. Az első, bővített változat.

– Nehéz ezt megérteni, ha valaki nincs benne. Számomra fontos, hogy létrehozzak egy olyan helyet, ahová az emberek bejönnek, és otthonosan érzik magukat. Mint Stuart és Wallace… vagy a diák, aki minden reggel Nietzschét olvas a hátsó bokszban. Vagy akár te és a többi rendőr, akik beugrotok egy kávéra. Ha abbahagynám, hová mennétek? – Megvonta a vállát. – Sok szempontból a lányomnak is az az igazi otthona.

– De Addie…

Megköszörülte a torkát, mielőtt még a férfi befejezhette volna.

– Második kérdés?

– Ha bármi lehetne belőled, mit választanál?

– Anya szeretnék lenni – felelte pillanatnyi gondolkodás után.

– Csakis anya.

Wes a derekára csúsztatta karját és elvigyorodott; foga úgy fehérlett, mint felettük a holdsarló.

– Mintha a gondolataimban olvasnál, bébi. Meg is van a harmadik és egyben legfontosabb kérdés. – A fülére préselte ajkait, hogy a szavak ott vibráljanak a bőrén. – Hogy szereted reggel a tojást?

Ez már túl sok. A lélegzet is megakadt Addie torkában, ahogy testének minden négyzetcentijén kiütött a hideg veríték.

– Se tojás, se kolbász! – vágta rá. Még sikerült belekönyökölnie a férfi oldalába, mielőtt elmenekült a bisztró opálosan világító ablakai felé, mint egy zátonyra futott hajó tengerésze, aki a távolban kiszúrja a világítótornyot, abba veti minden reményét, és utolsó erejével úszni kezd a

megváltás felé.

Jack és Delilah egymás mellett kockázta a hagymát, hogy a vacsora utáni viszonylagos nyugalmat kihasználva elkészítse a másnapi levest. A hagyma csavarta Jack orrát és könnyeket csalt a szemébe, de még ezt is szívesebben vállalta, mint hogy Darla beszorítsa a létező összes sarokba. Delilah felemelte a kés hegyét, és egy pontra mutatott, tőle alig félméternyire.

– Épp itt halt meg – sóhajtott fel. – Bejött, leüvöltötte Roy haját, azután összecsuklott.

– Nem mintha ő tehetett volna arról, hogy Roy összekavarta a köretet.

Delilah vetett rá egy lapos pillantást.

– Nem az a lényeg. Roy alig győzte a munkát, egyszerűen elszakadt nála a cérna, és azt mondta: „A zöldborsód kell? Itt a rohadék zöldborsód!” Azzal ráborította Margaretre az egész fazekat.

Delilah egy vödörbe kaparta a felvágott hagymát.

– Nem ütötte meg vagy ilyesmi, csak eldőlt benne a borjú, de Margaretnek ez is túl sok volt. – Jack felé tolt egy újabb fej hagymát. – Az orvos szerint egy időzített bomba ketyegett a szíve helyén, szóval akkor is leadta volna a kanalat, ha nem vesznek össze. Ha engem kérdezel, aznap nemcsak Margaret szíve állt le, de Royé is. Mindenki tudja, hogy önmagát hibáztatja a történtekért.

Jack belegondolt, milyen érzés lehet tudni, hogy életében akkor beszélt utoljára a feleségével, amikor a fejére borított egy fazék zöldborsót.

– Néha elég egy pillanat, hogy az ember élete fenekestül felforduljon – értett egyet.

– Nagy bölcsesség egy mosogatófiútól. – Delilah oldalt billentette a fejét. – Tényleg, amúgy honnan jöttél?

Jack keze megcsúszott, a penge belehasított az ujjbegyébe. Ahogy előbuggyant a vére, sietve félrekapta a kezét, nehogy az ételre cseppenjen.

Delilah nagy hűhót csapott az egész körül: a kezébe nyomott egy törlőrongyot, hogy állítsa el a vérzést, közben erősködött, hogy folyó víz alá kell tartani a sebet.

– Semmiség. – A szájába vette és szopogatni kezdte az ujját.

– Addie-nek se lehetett könnyű.

– Mi? Ja, az anyja halála. Hát, legalább valami elterelte a figyelmét Chloéról. – A szakácsnő felnézett. – Tudsz Chloéról?

Jack hallotta, hogy Addie mindig gyengéd, anyai hangon beszél róla.

– A lánya, ugye? Vele még nem találkoztam, pedig itt kell lennie valahol.

– Ő volt Addie kislánya. Tízéves korában halt meg. Na, *az* teljesen hazavágta Addie-t. Két évig ki se dugta a fejét a házból, senkit se engedett magához. Azután meghalt a mamája, és rá maradt Roy meg az egész bisztró.

Jack olyan erővel préselte a rongyot a vágásra, hogy érezte a pulzusát. A tányérra gondolt, amiről elcsente a sült krumplit; az ételre, amihez senki sem nyúlt. A számtalan alkalomra, amikor Addie a lányáról beszélt, aki már nem létezett.

– De hát…

Delilah feltartotta a kezét.

– Tudom. A legtöbben azt hiszik, hogy Addie-nek teljesen elmentek otthonról.

– Te nem?

A szakácsnő egy pillanatra beharapta alsó ajkát, miközben Jack bepólyált kezére meredt.

– Szerintem – felelt végül – mindenkinek megvannak a maga kísértetei.

Mielőtt elzárta a sütőt és Darlával együtt távozott, Delilah készített neki egy hamburgert. Most pedig ott ült a pultnál, Chloe helye mellett, és nézte a közeledő Addie-t, ahogy asztalról asztalra repdesett, mint egy méhecske – újratöltötte a cukortartókat és ketchupos flakonokat, tartotta az ütemet a tévében futó reklámmal.

Hallgatott és zavartan viselkedett, miután visszatért a randijáról. Biztosan tudta, hogy lelepleződött előtte, de amikor látta, milyen rögeszmés lendülettel veti magát a munkába, megértette, hogy csak vezekel – mintha kétszer olyan keményen kéne dolgoznia, hogy bepótolja a kiesett órákat.

Szájához emelte a hamburgert, és beleharapott. Addie most a sótartók körül serénykedett: rizsszemeket kevert a sóba, hogy ne tapadjon össze a nedvességtől. A tévé hangszóróiból áradni kezdett a *Jeopardy!* főcímzenéje, mire Jack észrevette, ahogy önkéntelenül is kihúzza magát. Alex Trebek a színpadra lépett a takaros öltönyében, hogy köszöntse a három versenyzőt, majd a táblára mutasson, és csilingelő hangok kíséretében ismertesse az első kör kategóriáit.

Ezt a fémet csak i. e. 1500 körül kezdtük el megmunkálni.

– Mi a vas? – fejtette meg Jack.

Az egyik versenyző azonnal jelzett.

– Mi a vas? – ismételte a nő.

– Helyes válasz – bólintott Alex Trebek.

Addie felnézett rá, majd a tévére, mielőtt elmosolyodott.

– Kvízrajongó?

Jack megvonta a vállát.

– Fogjuk rá.

Az 1950-es években ez a modestói borgazdaság volt az első, amelyik saját palackozóüzemet nyitott.

– Mi az E. & J. Gallo?

Addie letette a kezében fogott sótartót.

– Szóval nem csak rajongó. – Közelebb jött, hogy megálljon mellette. – Maga tényleg jó.

Ennek a Babilonban játszódó bibliai könyvnek tizenkét fejezete van, ebből kilenc az álmok és látomások körül forog.

– Mi Ézsaiás könyve? – találgatott Addie.

Jack megrázta a fejét.

– Mi Dániel könyve?

Siralmainak eredeti héber szövegében három fejezet minden verse az ábécé következő betűjével kezdődik.

– Ki Jeremiás?

– Elég sokat tud a Bibliáról – jegyezte meg Addie. – Pap vagy ilyesmi?

A gondolattól is nevetnie kellett.

– Ugyan már.

– Valami professzor?

Jack a szalvétájába törölte száját.

– Csak egy mosogatófiú.

– Oké, de mi volt előtte?

Elítélt, gondolta Jack, de csak lesütötte a szemét.

– Egy fickó, aki olyasmit csinált, amit nem igazán élvezett.

Addie elmosolyodott, és annyiban hagyta.

– Ez a mázlim. – Elvette a felmosót, amit ő hozott ki a konyhából, és nekiállt feltörölni a linóleumot.

– Majd én.

– Nem, egyen csak – rázta a fejét Addie. – Szívesen csinálom.

Az ilyen kis kedvességekkel töri meg, előre látta. Máris kezdte érezni, ahogy repedések keletkeznek a pajzsán, pedig megfogadta, hogy soha senkit nem enged közel magához – annyira végképp nem, hogy újra bánthassa. S mégis: Addie az első szóra befogadta, a legjobbat feltételezte róla, még a

munkáját is átvállalta. Pedig, amennyire Delilahtól tudta, a sors vele is kíméletlenül elbánt.

El akarta mondani, mennyire vele érez, de miután közel egy évet töltött némaságban, nehezen álltak össze a szavak. Csak annyira telt tőle, hogy nagyon lassan áttett egy maroknyi sült krumplit Chloe érintetlen tányérjára, majd egy pillanat múltán nekiadta a savanyú uborkáját is. Miután végzett, azon kapta Addie-t, hogy meredten nézi, közben egész teste megfeszül, mintha menekülni készülne.

Azt hiszi, gúnyolódik vele – ezt olvasta ki a szeméből, a legsötétebb háborgó mélységekből. Ujjai megfeszültek a felmosó nyelén.

– Én… tartoztam neki… még délutánról… – hebegte.

– Kinek? – Addie hangját alig lehetett hallani.

Jack ezúttal nem kapta félre a tekintetét.

– Chloénak.

Addie nem válaszolt, csak felemelte a felmosót, és még bőszebb mozdulatokkal folytatta a munkát. Addig takarított, amíg már csillogott a padló, amíg a mennyezeti lámpák már meglátták magukat a fenyőillatú mosószer atomvékony rétegében – amíg Jack-nek már nézni is fájt, hogyan próbál rettenthetetlennek és közömbösnek tűnni, mert túlságosan emlékeztette önmagára.

Mire behúzta és bezárta maga mögött az ajtót, odakint már havazott, ökölnyi pelyhekben, melyek már a levegőben összekapaszkodtak, mint egy ejtőernyős-formáció. Addie felnyögött magában. Másnap korábban kellett kelnie, hogy megtisztítsa a járdát.

Jack valamivel távolabb állt, és behúzta nyakát a dzsekije gallérja mögé, hogy így védekezzen a hideg ellen. Addie őszintén hitt abban, hogy az ember múltja csak rá tartozik – ő maga is a titoktartás világrekordere lehetett volna. Nem

tudta, miféle ember flangál nagykabát nélkül a New Hampshire-i télben és válaszol hibátlanul a *Jeopardy!* összes kérdésére, miközben minimálbérért mosogat egy kisvárosi bisztróban, de ha el akar tűnni a világ elől, ő nem akadályozza meg ebben.

Akkor sem, ha ilyen példátlan módon reagál Chloéra.

– Hát akkor – élénkült fel –, viszlát holnap.

Jack mintha meg se hallotta volna. Háttal állt, széttárt karokkal. Addie némi döbbenettel jött rá, hogy a hópelyheket kapdossa el a nyelvével.

Mikor volt utoljára, hogy nem úgy gondolt a hóra, mint útakadályra?

Kinyitotta az ajtót, beindította a motort, és óvatosan elállt a padkától. Igazából nem is tudta, miért nézett bele a tükörbe. Ha nincs a bisztró előtt álló kandeláber sárga fényszeme, sosem látja meg a férfit, ahogy lehajtott fejjel ül a csupasz járdán.

Elmormolt egy szitkot, ahogy élesen balra fordult, hogy a parkot megkerülve újra megálljon a bisztró előtt.

– Nincs szüksége egy fuvarra?

– Nincs, de azért kösz.

Ujjai megfeszültek a kormányon.

– Nincs hová mennie, igaz? – Mielőtt a férfi tiltakozhatott volna, kiszállt a kocsiból. – Ami azt illeti, tudok egy kiadó szobát. A rossz hír az, hogy lesz egy szobatársa, aki nem éppen kellemes társaság. Viszont ha az éjszaka közepén megéhezne, rendelkezésére áll egy jól felszerelt, ipari minőségű konyha. – Beszéd közben újra kinyitotta a bisztró ajtaját és átlépte a küszöböt. Jack hátramaradt, körötte a ráhulló hó dicsfényével. – Nézze, az apámra úgyis ráfér a társaság. Igazából maga tesz szívességet nekem.

Jack jottányit se mozdult.

– Miért?

– Miért? Hát… amikor túl sok időt tölt egyedül, kezd

elviselhetetlen lenni…

– Nem. *Maga* miért tesz szívességet *nekem?*

Addie emelt fővel fogadta gyanakvását. Azért csinálta, mert tudta, milyen érzés gödörbe kerülni, és hogy olyankor mekkora szükség van valakire, aki segít kimászni belőle. Azért csinálta, mert tudta, hogy a telefonok, e-mailek és faxok világában is lehet valaki végtelenül magányos. Viszont azt is tudta, hogy nem beszélhet erről, mert a büszkeség felülkerekedik a férfin, és fejvesztve menekülni kezd, mielőtt még befejezhetné a mondatot.

Ezért nem válaszolt, csak átkelt a bisztró fekete-fehér kockás padlóján.

Aznap este a *Jeopardy!* kategóriái között előkerült a görög mitológia is. *Ez a hős kimenthette a szerelmét, Euridikét az alvilágból, de elveszítette, amikor túl hamar hátrafordult, hogy lássa, követi-e.*

Addie nem akarta elkövetni azt a hibát, amit Orfeusz. Csak ment előreszegezett tekintettel, amíg meg nem hallotta az ajtócsengő diszkrét csilingelését – annak jelét, hogy Jack bejött a hidegről.

1999. szeptember
North Haverhill,
New Hampshire

Aldo LeGrande egy tízszer tíz centis koponyát tetováltatott a homloka közepére, ami önmagában elég volt ahhoz, hogy Jack a tőle legtávolabb eső priccset válassza. A férfi nem reagált, amikor letette a cuccait, csak tovább írogatott egy lila iskolai füzetbe, melynek borítóját kézzel rajzolt horogkeresztek és kobrák díszítették.

Jack nekiállt eltenni a holmiját a kis vödörbe, ami az ágy lábánál állt.

– A helyedben nem tenném – mordult fel Aldo. – Hegyomlás abba szokott brunyálni az éjszaka közepén.

Elengedte a füle mellett a figyelmeztetést. Mostanra már lehúzott egy hónapot Grafton megyében. Minden új bentlakó a legszigorúbb biztonsági minősítést kapta, és csak két hét jó magaviselet esetén kérelmezhette áthelyezését egy közepes besorolású helyre. Ezután újabb két hétnek kellett eltelnie, hogy átköltözhessen a minimális biztonságú szintre. Valahányszor helyet változtatott, Jack-nek át kellett mennie valamilyen teszten, ami az ott lakók találtak ki a számára. A maximumon leköpték. A közepesen a veséjébe és a gyomorszájába könyököltek, ha betévedt egy sötét sarokba, ahová nem látott be a biztonsági kamera.

– Hegyomlás majd túlteszi magát rajta – közölte most feszes hangon. Utoljára a börtönkönyvtárból kölcsönzött köteteket rakta ki, mielőtt a priccs alá tolta a műanyag dobozt.

– Ennyire szeretsz olvasni? – kérdezte Aldo.

– Igen.

– Miért is?

Jack vetett rá egy pillantást a válla felett.

– Tanár vagyok.

Aldo elvigyorodott.

– Ja, hát én meg útburkoló voltam, azt' mégse látod, hogy felezővonalat mázolnék a padlóra.

– Azért ez kicsit más – kockáztatta meg Jack. – Szeretem megismerni a világot.

– A könyvekből szart se lehet megtudni a világról, tancsi.

Jack nélküle is tudta, hogy a világnak semmi értelme. Négy teljes hete volt rá, hogy ezen agyaljon. Mi újat mondhat egy olyan fickó, mint Aldo LeGrande, egy olyan fickónak, mint ő?

– Ha tovább nyomatod ezt az elit dumát – tette hozzá Aldo –, a fiúk röhögve szétcseszik a segged.

Próbált nem törődni azzal, hogy Aldo szavaitól máris zakatol a szíve. Minden férfi erre gondol, ha maga elé képzeli a börtönt – torz irónia, vagy inkább bibliai igazságszolgáltatás, ha egy szexuális bűnöző maga is nemi erőszak áldozatává válik?

– Miért vagy bent? – Aldo piszkálgatni kezdte fogait a tollával.

– *Te* miért vagy bent?

– Nemi erőszakért – felelte Aldo.

Jack nem akarta bevallani neki, hogy ugyanezért ítélték el. Még *magának* sem akarta bevallani.

– Hát… én nem követtem el, amivel vádoltak.

Aldo hátravetette fejjel nevetett.

– Egyikünk se, tancsi. Nem találsz itt egyetlen bűnöst se.

A minimális biztonságú szint virágra emlékeztetett: a priccsek kis csoportjai szirmokként sugároztak ki a közös helyiségből. A lenti szintekkel ellentétben itt nem különítettek el cellákat, csupán egyetlen nagy ajtót zártak, és középre őrbódét állítottak. A fürdőket elszeparálták a

hálókörlettől, és a rabok szabadon mehettek, ahová akartak.

Jack tudatosan fél órával takarodó előtt ment ki a fürdőbe, amikor mindenki tévét nézett. Útközben belesett a társalgóba. A tévéhez legközelebb egy nagydarab fekete ült, markában a távirányító val. Ő állt a táplálkozási lánc csúcsán, ő választotta ki a programot. A többiek helyét az határozta meg, milyen viszonyt ápoltak vele: a legjobb cimborái közvetlen mögötte ültek, majd jöttek a távolabbi haverok és ismerősök, egészen a leghátul ülő lúzerekig, akik mindent elkövettek, hogy ne legyenek az útjában.

Mire visszatért a priccséhez, Aldo eltűnt. Gyorsan bokszerre és pólóra vetkőzött, hogy bemásszon a takaró alá, és a fal felé forduljon. Ahogy elszundított, az őszről álmodott, a sültalma-illatú levegőről és a metszően kék égboltról. Elképzelte csapatát, ahogy bemelegített a felázott talajon, és a stoplik kis rögöket szakítottak ki a földből, hogy edzés végére a lányok teljesen átformálják a tájat. Látta lobogó copfjaikat, mintha szélben repkedő színes szalagok lennének.

Hirtelen, verítékben úszva riadt fel, ahogy mindig, ha eszébe jutott, ami történt. Még arra se maradt ideje, hogy kisöpörje fejéből a gondolatot, máris egy kéz feszült a torkának, hogy belepasszírozza a matracba. Eleinte mást se látott, csak a fickó világító sárga szemét. Azután, ahogy megszólalt, a fogai is megvillantak a sötétben.

– Elszívod előlem a levegőt, te fasz.

Ugyanezt a bengát látta korábban a tévé távirányítójával; rá utalhatott Aldo Hegyomlásként. Izmok tekergőztek a pólója alatt, s az alapján, hogy belenézett a szemébe – pedig a felső priccsen feküdt –, verte a két métert. Jack a légcsövét elszorító kéz felé kapott.

– Van itt elég levegő… – nyögte.

– Csak volt, mielőtt ideevett a rosseb. Most osztozkodhatok veled is.

– Sajnálom – fuldoklott Jack. – Majd nem veszek levegőt.

A nagydarab fickó szinte azonnal eleresztette, és egyetlen további szó nélkül lefeküdt a saját priccsére. Jack éberen feküdt, próbált nem lélegezni, és leginkább próbált nem gondolni Hegyomlás virsliujjaira, ahogy előbb elengedték, majd gyengéden végigcirógatták a nyakát.

A tehenek meglepték. Egyenként odaláncolták őket az oszlopokhoz, ezért először valami kegyetlen tréfára gyanakodott – börtönállatok béklyóban? –, de néhány nap után már belerázódott a farm rutinjába, és megértette, miért nem engedik el őket. Nem kegyetlenségből, hanem azért, mert ezt szokták meg. Látta távolba révedő üveges tekintetüket, és belegondolt, hogy idővel talán ő is ilyenné válik. Ha az ember hosszú hónapokat tölt a börtönben, végül egyszerűen feladja?

A farmot vezető ikerpár az etetést bízta rá, ami annyiból állt, hogy a két különálló silóból érkező takarmányt összekeverte, majd eltalicskázta a tehenek elé helyezett kis vályúkig. Először kora reggel, még fejés előtt csinálta; most, fél öt után már a második kör következett. Elmanőverezett a talicskával a hatalmas istálló végébe. Aznap reggel, a pókhálókba burkolózó és alig megvilágított szegletben úgy megijedt, mint még soha, amikor egy denevér zuhanórepülésben alásiklott egy gerendáról és hártyavékony szárnyával végigsimított a vállán.

Az automata keverőberendezést az egyik függőleges tartófára csavarozott kapcsoló működtette. Felkattintotta, majd kivárta, amíg a magok összegyűltek a csúszda tetején. A gép fülsiketítő durrogással kelt életre, a hangok úgy záporoztak rá, mint a jégeső.

Már az első ütés térdre kényszerítette, ami egyenesen a veséjére irányult. Küszködve keresett fogást a betonpadlón, hogy tekergőzve átforduljon, és lássa, ki támadt rá hátulról.

– Kelj fel – mordult rá Hegyomlás. – Még nem végeztem.

Az ápolónő három dollárba került, leginkább azért, mert a börtönben nem sok nő flangált, és a fegyencek szívesebben szimuláltak, csak nézhessék a fehér uniformisa alatt hullámzó melleket, mint dolgoztak vagy feküdtek egy kétszer két méteres cellában. Aki kifizette a pénzt, kapott érte húsz percet az egyik párnázott vizsgálóasztalon, plusz egy adag grátisz fájdalomcsillapítót.

Jacket egy őr kísérte ide, aki biztosította róla, hogy ezt a látogatást a ház állja. A farmot vezető egyik iker talált rá, nyakig a takarmányban, farmeringén a szív alakban terjengő nagy vérfolttal. Nem kérdeztek tőle semmit, és Jack sem ajánlkozott önként.

A nővér egy fémtálcára gyűjtötte a kellékeit.

– Elmondja, mi történt?

Lélegezni alig tudott a vakítóan éles fájdalomtól, ami belenyilallt, valahányszor megmozdította a fejét.

– Orrvérzés – prüszkölte ki.

– Először látok olyan heves orrvérzést, amitől a porcogók is eltörnek. Mi a helyzet a bevérzésekkel a gerincén és a bordáin? Hadd találgassak… megrúgta egy tehén?

– Jól hangzik – bólintott Jack.

Az ápolónő csak a fejét csóválta, és kitömte az orrlyukait vattával, mielőtt visszaküldte a hálóba. A társalgóban a fegyencek társasjátékokkal múlatták az időt. Jack keresett egy gazdátlan asztalt, és pasziánszozni kezdett.

Két asztallal odébb Aldo hirtelen átvetette magát a Scrabble-táblán, hogy grabancon ragadjon egy másik fegyencet.

– Azt mondod, hazudok?

A férfi egyenesen a szemébe nézett.

– Ja, LeGrande. Pontosan azt mondom.

Jack félrekapta a tekintetét, és átfordította a pikk ászt. Ha odateszi az öt káró elé…

– Én mondom, ez akkor is igazi szó – erősködött Aldo.

A felfordulás hallatán megjelent a szolgálatos fegyőr.

– Mi van, Aldo? Nem akarja odaadni a játékát?

Aldo mutatóujjával a táblára bökött.

– Van ilyen szó?

Az őr közelebb hajolt.

– U-M-B-R-A. Életemben nem hallottam.

– Van ilyen szó – szólalt meg halkan Jack.

Aldo önelégült vigyorral fordult felé.

– Mondd meg nekik, tancsi. Az egyik könyvedben olvastam róla.

– Umbra – bólintott Jack. – Egy színárnyalat. Sötétbarna.

– És huszonhét pont – tette hozzá Aldo.

Ellenfele résnyire szűkült szemmel nézett Jackre.

– Aztán miért pont *rá* kéne hallgatnom?

– Mert mindenféléket tanult – jelentette ki Aldo. – Tudja a választ az összes kérdésre.

Jack azt kívánta, bárcsak befogná.

– Csak a legfontosabbakra nem – mormolta maga elé.

Felkaparta a betonaljzatot, és visszafojtott lélegzettel újabb adag bűzölgő trágyát lapátolt a talicskára. A tehenek izmos nyakukat tekergették és hatalmas barna szemükkel rámeredtek, miközben tőgyük újra felduzzadt a tejtől, és berogyasztotta lábukat, mint a harmonikát.

Az egyik tehén meghajtotta fejét, kisujjnyi szempilláit rebegtette. Jack óvatosan átvette a lapátot a másik kezébe, hogy gyengéden végigsimítson a márványos fekete-fehér mintán. Az állat bőrének melegségétől és lágyságától a torka is elszorult.

A lapát minden figyelmeztetés nélkül kirepült a kezéből, ő

pedig arccal előre kiterült a betonon. Érezte a szalma kaparászását a halántékán, a trágyalé bűzös pocsolyáját az arca alatt, és a hideg levegőt a hátsóján, ahogy lerángatták a farmerját. Hegyomlás Felcher zengő hangja felborzolta a tarkóját.

– Ilyen okos vagy, Einstein? Azt is tudod, mit fogok csinálni veled?

Jack érezte, ahogy Hegyomlás ujjai a nyakára kulcsolódnak. Hallott minden egyes fogat, ahogy a cipzár kocsija lefelé siklott.

– Jesszusom, Hegyomlás – jött egy hang –, nem tudnál kipécézni valaki mást?

Hegyomlás hozzásimult Jackhez.

– Fogd be, LeGrande. Ez nem a te dolgod.

– Nem a francot. Egy csomóan fogadtunk St. Bride-dal. Azt állítja, előbb válaszol a *Jeopardy!* összes kérdésére, mint az agyasok ott a tévében. Egy doboz kávénk bánja, ha ezt elcseszed.

Jack hangtalanul, felszínesen, a száján át vette a levegőt. Nem fogadott se Aldóval, se mással a körletben, viszont élete végéig fizeti bárki kávéját, aki levakarja a hátáról ezt a szörnyeteget.

– Holnap kell leadni a megrendelést. Ha ma este is a gyengu szon köt ki miattad, egy hétig nem jutunk hozzá a kávénkhoz.

Jack karjai hirtelen felszabadultak. Ahogy feltápászkodott, szemközt találta magát Hegyomlással, aki felhúzta a sliccét, s közben gyanakvóan méregette.

– Én is láttam azt a vetélkedőt. Senki nem olyan agyas, hogy tudja a választ az összes kérdésre. – Karba tette a kezét. – Nekem nem kell a kávéd, ha veszítesz.

– Oké. Kapsz helyette egy tábla csokit.

Hegyomlás megragadta a vállát, hogy egyetlen mozdulattal talpra állítsa.

– Ha ma este megmondod az összes választ, békén hagylak, de holnap újra játszol, azután megint és megint. S ha egyszer is elbaszod, az enyém vagy. – Megérintette Jack állát puha ujjbegyeivel.

– Ha veszítesz, úgy jössz el hozzám, mintha te akarnád.

Jack megdermedt. Meredten nézte Hegyomlást, ahogy távozott, azután a lábai megadták magukat. Még most is térdig letolt nadrággal ült a szalmán, és próbált levegőhöz jutni.

– Minden oké?

Amíg meg nem szólalt, Jack teljesen el is feledkezett Aldóról. Ingujjába törölte az orrát, és bólintott.

– Köszönöm.

– Hegyomlás csak egyvalamit szeret jobban az új seggnél. Az új szórakozást. – A vér Jack nyakába és arcába tolult, ahogy eligazította a ruháját. – Nem nagy ügy – vonta meg a vállát Aldo. – Mind átmentünk ezen.

Érezte, ahogy minden tagja leküzdhetetlenül remeg, kései reakcióként arra, ami kis híján megtörtént. A börtönben mindent fel kellett adnia: a tulajdonát, a munkáját, az otthonát. A tudattól, hogy még többet veszíthet – valamit, ami éppoly pótolhatatlan, mint a méltósága –, újra fejébe szökött a vér, csak ezúttal dühében.

Nem engedhette, hogy Hegyomlás Felcher győzzön.

Hát ő győzött. S akárcsak Seherezádé, minden éjjel haladékot kapott. Lázas igyekezetben teltek a napjai: ledolgozta a nyolc óráját, azután annyi könyvet vett ki a börtönkönyvtárból, amennyit csak bírt. Olvasott vacsora előtt, vacsora közben, vacsora után… egészen addig, amíg a televíziós vetélkedő főcímzenéje be nem töltötte a társalgót. A Tom Collins koktél hozzávalóival feküdt és a kínai– orosz háború történetével kelt. Idővel már nem egyedül harcolt –

rabtársai, akik eleinte haragudtak a beígért kávé elvesztése miatt, rövid úton rájöttek, hogy az önbecsülésnek legalább olyan magas a koffeintartalma. Alig várták, hogy segíthessenek neki: kiszolgálták könyvekkel, saját kérdéseket találtak ki. Még aközben is vizsgáztatták, hogy a fogát mosta, az ebédjét ette, a priccsét igazgatta.

Egy hét múlva a Grafton megyei büntetés-végrehajtási intézetben már mindenki tudta, hogy Jack fogadást kötött Hegyomlás Felcherrel. Az őrök is fogadtak egymás között; a pénz egy közös kalapban várta a napot, amikor Jack végül elbukik. A maximális és közepes biztonságú szintek a radiátor-híradó útján követték az eseményeket. Este hétkor minden tévékészüléken a *Jeopardy!* ment.

Egyik este, ahogy szokássá vált, Jack ott ült Hegyomlás Felcher balján, és tekintetével a mennyezetre szerelt tévéképernyőre tapadt. Egy vad amazonhajú nő, Isabelle állt nyerésre.

– Híres idézetek, hatszázért.

Cornelius Tacitus történetíró szerint ezek a lények „az erőseket kegyelik”.

Mindenki várakozó tekintettel fordult Jack felé. Még az ügyeletes fegyőr is félbehagyta a keresztrejtvényét, hogy karba tett kézzel a közelben várakozzon. Jack érezte, ahogy a válasz felbugyogott a torkán, túl könnyedén, túl könnyelműen…

– Az angyalok.

A következő levegővételnél már tudta, hogy rosszul válaszolt.

– Mármint…

– Az istenek – felelt a versenyző.

A csengő megpendült, Isabelle 600 dollárral lett gazdagabb. A társalgóra olyan csend telepedett, hogy Jack a pulzusát is hallotta. Olyannyira bízott magában, hogy még csak nem is gondolkodott, mielőtt megszólalt.

– Az istenek – ismételte, miközben megnyalta kiszáradt száját.

– Mármint az istenek.

Hegyomlás lassan felé fordult, szeme opálosan és feketén fénylett, mint az obszidián.

– Vesztettél – mondta.

A többiek merő együttérzésből békén hagyták. Amikor a mosdóban okádott, amikor beólálkodott az ebédlőbe, úgy tettek, mintha nem látnák. Azt hitték, szólni se bír a rettegéstől, amit meg is értettek – mostanra mindnyájan tudták, hogy a fogadás tárgya Jack szabad akarata. Az egy dolog, ha valakit megerőszakolnak, és megint más, ha önként és egészen feláldozza magát.

Pedig Jack nem rettegett. Dühében nem szólt, nehogy felfakadjon a benne dúló indulat. Magában akarta tartani, őrizni, mint a parazsat, hogy a megfelelő pillanatban fellobbanjon, és megperzselje vele Hegyomlást.

Aznap éjjel, amikor elvesztette a fogadást, a sötétben Aldo hangja kígyózott oda hozzá.

– Csak tedd meg, ess túl rajta, és soha többé ne gondolj rá – tanácsolta. – Ahogy a börtönre se.

Jack az istálló árnyai közül nézte a fekete férfi megfeszülő karját, ahogy újabb szalmabálát emelt a helyére.

– Elvitte a cica a nyelved? – kérdezte Hegyomlás, még mindig háttal neki. – Ja, nem. Már az is az enyém. Szőröstül-bőröstül az enyém vagy.

Hegyomlás lefejtette kezéről a munkáskesztyűt. Veríték csillogott a homlokán és csorgott le egyenes vonalban, a pólója közepén.

– Nem gondoltam, hogy megfizeted az adósságot. – Leült

egy szalmabálára. – Rajta, dobd le azt a gatyát.

– Nem.

Hegyomlás szeme résnyire szűkült.

– Arról volt szó, hogy te jössz hozzám, mintha akarnád.

– Idejöttem – közölte Jack egyenletes hangon. – Ennél többet ne várj.

Hegyomlás ráugrott, hogy a karjával satuba fogja nyakát.

– Ahhoz képest, milyen agyas vagy, még most sem tudod, mikor tartsd a pofád.

A világ összes bátorsága kellett hozzá, de megtette azt az egyetlen dolgot, amiről tudta, hogy Hegyomlás nincs felkészülve rá: mozdulatlanná vált a szorításában, és nem ellenkezett.

– *Én* agyas is vagyok, seggfej – mormolta. – Elég agyas, hogy tudjam, soha nem fogsz megtörni, még akkor se, ha hét hónapon át naponta háromszor megkúrsz. Akkor se fogom azt gondolni, milyen kemény fazon vagy. Csak arra fogok gondolni, milyen rohadtul szánalmas vagy.

Hegyomlás szorítása enyhült, laza hurokká vált a nyakán.

– Nem tudsz rólam semmit! – Büntetésként és bizonyítékként hátulról hozzádörgölőzött. Farmer karistolt farmert, Jack mégsem érezte az árulkodó merevedést. – Nem tudsz rólam semmit!

Kizárta magából az érzést, hogy Hegyomlás mögötte áll, s hogy mi történhet, ha túlzásba esik, és átbillenti a holtponton.

– Úgy látom, ez nem fog menni. – Nyelt egyet. – Tudod, mit mondanak arról, aki baszni se tud? Hogy baszódjon meg.

Hegyomlás olyan üvöltéssel lépett hátrébb, hogy három veréb ijedten rebbent fel a gerendáról. Még sosem próbált megerőszakolni valakit, aki talán *fel*adta, de *meg* nem adta magát. S ez a szótagnyi különbség valóságos óriássá hizlalta Jacket a szemében.

– St. Bride.

Jack megfordult, és összefonta a karját maga előtt –

részben lazának akart tűnni, részben ez kellett ahhoz, hogy ne hulljon szét.

– Mi szükségem rád, ha száz másikat is megkapok? – kérkedett Hegyomlás. – Tudod mit? Hagylak elmenni.

Jack nem mozdult.

– *Én* megyek el – mondta ki lassan. – Ami nagy különbség.

A fekete férfi néhány foknyit oldalt billentette a fejét, mire Jack válaszként biccentett. Ahogy kiléptek az istállóból a vakító napfénybe, az az egylépésnyi távolság éppoly szilárdan elválasztotta őket, mint egy kőfal.

Hegyomlás Felcher betörésért kiszabott büntetése három hónap múlva véget ért. Aznap este újult érdeklődés támadt a társalgóban. Most, hogy Hegyomlás eltűnt a képből, megcsillant a szabad programválasztás esélye.

– Hokimeccs van, vadbarom – kiáltott egy fegyenc.

– Ja, anyád protkójával játszanak.

Az ügyeletes őr léptei élesen kopogtak a folyosón, ahogy közeledtek a tumultus felé. Jack becsukta a könyvét, és az asztalhoz lépett, ahol a két férfi gerelyként hajigálta egymás felé a sértéseket. Kinyújtotta a kezét, és kiragadta a távirányítót egyikük kezéből, azzal letelepedett a tévé elé, hogy átkapcsoljon a *Jeopardy!*-ra.

Az uralkodók hindi neve, ami a király latin megfelelőjéből, a rex-ből ered.

A terem hátsó végéből felkiáltott valaki.

– Mi a rádzsa?

A két ország, ahol a legtöbb síita muszlim él.

– Mi Irán és Szaúd-Arábia? – Aldo elfoglalta a helyét Jack mellett.

A férfi, aki hokit akart nézni, lehuppant mögéjük.

– Mi Irán és Irak? – javította ki Aldót. – Mi vagy te, mongol idióta?

Az őr visszatért a helyére. S Jack, aki combjára fektette a távirányítót, mint egy jogart, az összes kérdésre tudta a választ.

2000. március vége
Salem Falls,
New Hampshire

Az elmúlt három hétben minden reggel Roy Peabody vendégszobájában ébredt, és amikor kinézett az ablakon, az egyik törzsvendéget, Stuart Hollingsot látta, amint egészségügyi séta gyanánt tett egy kört a parkban holstein-fríz tehenével. Az öregember pontban fél hatkor jelent meg, és pórázon tartotta az engedelmes állatot, mely idomított kutyaként lépdelt mellette.

Aznap reggel is kinézett az ablakon, amint megszólalt az óra, de nem látott mást, csak egy szem autót és a tóvidékként elterülő pocsolyákat. Ahogy végigpásztázott a pázsiton, ráeszmélt, hogy Stuart és a jószág ezúttal nem jött el.

Megvonta a vállát, majd mielőtt kilépett a folyosóra, tiszta pólót és bokszeralsót vett. Az első fizetéséből hatalmas bevásárlást csapott a Wal-Martban.

Ahogy kilépett a fürdőből, Roy ijedten hőkölt hátra váratlan felbukkanásától.

– Jesszusom – kapkodott levegő után. – Azt álmodtam, hogy meghaltál.

– Rettenetes lehetett.

Roy elfordult.

– Nem annyira, mint rájönni, hogy csak álom volt.

Jack vigyorogva követte a fürdőbe. Amint beköltözött, nyilvánvalóvá vált, hogy Roy jó ideje nem lakott együtt senkivel – ellentétben vele, aki nyolc hónapon át gyakorolta az együttélést más férfiakkal. Ennek következtében Roy mindent elkövetett azért, nehogy otthonosan érezze magát. Saját fűszereket – sőt ketchupot és sót – kellett vennie, amit aztán megjelölt a monogramjával, mielőtt eltette a hűtőbe vagy szekrénybe. Eldugta előle a tévé távirányítóját, nehogy

elidőzzön a kanapén és szörfölgessen a csatornákon. Mindez talán meg is viselte volna, ha nem arra megy le minden reggel, hogy Roy, aki a konyhában lapátolja magába a gabonapelyhét, neki is készített egy terítéket.

Mielőtt csatlakozott hozzá, kikémlelt az ablakon.

– Mit keresel?

– Semmit. – Kihúzta székét és müzlit döntött a tálkájába, mi előtt felállította a dobozt, mint egy barikádot. Innen, kartonerődje fala mögül nézte, ahogy Roy másodszor is szedett a puffasztott cukros gabonaszemekből. – Az a vacak fog kinyírni.

– Ó, remek. Akkor mégse a májzsugor.

A szájába lapátolt egy kanál müzlit, és eltűnődött azon, hogy Stuart talán elutazott valahová.

– És? – húzta fel a szemöldökét. – Hogyan haltam meg?

– Mármint álmomban?

– Aha.

Az öregember közelebb hajolt hozzá.

– A rühtől.

– A rühtől?

– Úgy ám. Azok olyan bogarak… tudod, apró élőlények… amik bemásznak a bőröd alá, és lerakják a petéiket.

– Kösz szépen – felelt epés hangon Jack. – Tudom, milyen a rühatka, de nem hiszem, hogy halálos lenne.

– Na persze, okostojás. Mikor láttad utoljára, hogy valaki el kapta?

Jack szórakozottan ingatta a fejét.

– Meg kell mondanom… még soha.

– Hát én meg igen, a haditengerészetnél. Az a szerencsétlen matróz olyan volt, mintha összefirkálták volna ceruzával. Vonalak futottak az ujjai és a lábujjai között, a hónaljában, az intim részein, mintha valami térképet rajzoltak volna rá, csak belülről. Szétvakarta magát, és azok a vakarások csak tovább fertőződtek. A végén a tengerbe

temettük.

Jack elmagyarázhatta volna, hogy a matróz sokkal inkább a vérmérgezésbe halt bele, mint a rühbe, de csak belenézett Roy szemébe.

– Akkor tudod, hogyan terjednek az atkák. Azt is, hogy bárki elkaphatja őket, ha érintkezésbe kerül a fertőzött személy ruháival és ágyneműjével. Vagyis ha tényleg ebbe halnék bele, mint az álmodban, akkor neked se lenne hátra sok.

Roy egy pillanatig hallgatott. Azután felállt, és elpakolt maga után.

– Tudod, gondolkodtam. Nincs sok értelme, hogy mindketten vegyünk tejet, ha egyikünk se iszik meg fél liternél többet. Lehetne, hogy egyik héten te veszel egy dobozzal, a másikon én.

– Logikusan hangzik.

– Pontosan. – Roy elöblítette a tálkáját. – Ettől még mindenki maga mossa az ágyneműjét.

Jack magába fojtotta vigyorát.

– Még szép. Az ember nem lehet elég óvatos más szennyesével.

Roy végigmérte, próbálta eldönteni, mennyire beszél komolyan. Végül csoszogva a nappali felé indult.

– Tudtam én, hogy nem véletlenül kedvellek – morogta.

Roy, aki kategorikusan visszautasította, hogy a konyhában dolgozzon, lánya figyelő tekintete mellett a kasszába ült. Addie csak rövid időszakokra vette le róla a szemét, de ilyenkor is figyelmeztette:

– Az egész nem tart tíz percig, csak ide megyek a bankba, és utána megszámolok mindent. – Roy a legtöbbször csak ült és keresztrejtvényt fejtett, miközben úgy tett, mint aki nem néz oda, valahányszor Darla, a kisegítő pincérnő előrehajol megkötni a cipőjét, és a szoknya felszalad a hátsóján.

Lassan 11 óra lett, ami a pincérnőknek unalmas időszak,

de a konyhai személyzetnek már kevésbé. Roy hallotta, hogyan forrósodik fel fokról fokra a sütőolaj. Ilyenkor néha eszébe jutott, hogy egykor mennyire értette a dolgát – bekötött szemmel, hentesbárddal is centis szeletekre aprította a répát, pedig az utolsó szeletnél a penge már fél centire megközelítette az ujját.

Érme csörrent előtte a pulton.

– Öt centbe, hogy megmondom, mire gondolsz. – Addie a zsebébe tömte borravalója maradékát.

– Megér az huszonötöt is.

– Rablás fényes nappal. – Addie megdörgölte a tarkóját. – A lényeg, hogy tudom, mire gondolsz.

– Azt mondod? – Royt sokszor megdöbbentette, hogy Addie legapróbb mozdulatára – a pislogására, s ahogy keresztbe tette a lábát a szék alatt – úgy érezte, mintha a felesége tért volna vissza. Most, amikor elnézte lánya fáradt tekintetét és kicserepesedett kezét, azon tűnődött, mennyiben járult hozzá Margaret halála ahhoz, hogy Addie is eldobja magától az életét.

– Arra gondolsz, milyen könnyű visszaszokni a rutinhoz.

Roy felnevetett.

– Milyen rutinhoz? Hogy egész nap itt meresztem a seggem?

– Hogy egész nap a *bisztróban* mereszted a segged.

Nem mondhatta el Addie-nek, amit valójában gondolt – hogy a hely Margaret halála óta semmit sem jelent a számára –, mert lánya a fejébe vette, hogy ha nyitva tartja az Hasta-La-Bisztrót, azzal segíthet neki megtalálni az élete értelmét, amit hiába keres a vodkásüveg fenekén. Épp csak azt nem értette meg, hogy amink van, az sosem kárpótolhat azért, amit elvesztettünk.

Azelőtt Margarettel minden nyáron bezártak egy hétre, hogy családi vakációra vihessék Addie-t. Autóval utaztak, olyan városokba, amelyek nevét elég érdekesnek találták:

Cape Porpoise, Maine; Egypt, Massachusetts; Paw Paw, Michigan; Defiance, Ohio. Roy megmutatott neki egy csapat kanadai vadludat, egy föléjük tornyosuló lila hegyet, egy napsütötte búzamezőt – majd amikor hátrasandított a válla felett, lánya békésen aludt a hátsó ülésen, miközben elszaladt mellette a világ. „Egy elefánt mindjárt megelőz minket!”, kiáltott ilyenkor. „A hold lepottyan az égből!” Minden megtett, hogy Addie se maradjon le a látnivalókról.

– A hold lepottyan az égből… – mormolta most maga elé.

– Mi?

– Mondom, igen… vannak előnyei annak, hogy itt ücsörgök.

Vendég érkezett, a csengő csilingelt az ajtó fölött.

– Hé – kiáltott Addie, az arcán olyan mosollyal, mint egy színpadi álarc. Ahogy elment leültetni a nőt, Jack dugta ki fejét a lengőajtó mögül.

– Roy – suttogta. – Stuart már járt itt?

– Stuart, a vén fazon? – kérdezett vissza Roy, aki nem lehetett sokkal fiatalabb Stuartnál. – Nem.

– Csak… aggódom miatta.

– Miért?

– Amióta itt dolgozom, egyetlen reggelit sem hagyott ki. Ma azt se láttam, hogy megsétáltatta a tehenét.

Addie odalépett a két férfihoz.

– Mi történt?

– Stuart – felelte Roy. – Felszívódott.

Addie összeráncolta a homlokát.

– Ma nem jött be… igazad van. Próbálta valaki otthon hívni?

Jack megrázta a fejét.

– Én még a vezetéknevét sem tudom.

– Hollings. – Addie tárcsázta a számot, majd minden csörgéssel egyre feszültebbnek tűnt. – Egyedül él, abban a régi tanyaházban a gyógyszergyár mögött.

– Talán csak elutazott valahová.

– Ő aztán nem. Utoljára Concordban járt, még ’82-ben. Megyek, ránézek. Apa, ne engedd, hogy Chloe torkoskodjon ebéd előtt, bármennyire éhen is akar halni. – Ahogy kitekerte testét és nekiállt kicsomózni a kötényét, óhatatlanul is kinyomta a mellkasát. Jack próbálta nem észrevenni, de hiába, azután nem győzött pironkodni. – Tessék – nyújtotta felé Addie a kötényt és a pincér-tömböt. – Elő van léptetve.

Stuart tanyaháza egy domb gerincén ült, úgy vették körül a havas legelők, mint elsőbálozót a redőkbe omló fehér szoknya. Addie sietve leparkolt és kiszállt az autóból. A tehén dühödten bőgött az istállóban, amitől a szőrszálak meredezni kezdtek a tarkóján – tudta, hogy az öregnek semmi sem fontosabb a jószág gondozásánál.

– Stuart? – lépett az istállóba, amit a dagadozó tőgyű tehenet leszámítva üresen talált. Futva indult a ház felé, miközben a férfi nevét kiáltozta. Nyitva találta az ajtót. – Addie vagyok, Stuart. Tudja, a bisztróból. Itt van?

Végighaladt az ismeretlen ház útvesztőjén, amíg végül a konyhában kötött ki.

– Stuart? – kiáltott be, majd sikoltott fel.

A férfi az oldalán feküdt, egy vértócsa közepén, nyitott szemmel, mégis furcsán dermedt arccal.

– Szent isten! Tud beszélni, Stuart?

Egészen közel kellett hajolnia, hogy értelmet találjon az ernyedt ajkak mögül előkúszó sziszegésben.

– Szósz? – ismételte meg, mielőtt ráeszmélt, hogy a vértócsa való jában egy összetört üveg körül terjeng, és paradicsomillata van.

A falon egy ötvenes évekből hátramaradt régimódi telefont talált. Egy örökkévalóságba telt, amíg tárcsázta a 911-et és elérte a mentőket. Ezután visszatért a kamrába,

térdre ereszkedett a spa gettiszósz közepén, és gyengéden végigsimított a sóhajnyi ezüstös hajszálakon.

Hányszor kell még szembesülnie a halállal?

Roy megoldotta a kötényt, hogy visszaadja a lányának.

– Miért te szolgáltál fel? Nem Jacket kértem meg?

– Nem neki való. Szó szerint kitöri a frász, valahányszor oda kell mennie egy vendéghez. Szégyenlős fickó, tudod, nem olyan született szívtipró, mint én, szóval a végén megszántam. – Biccentett a lengőajtó felé. – Elmondod neki, mi van Stuarttal?

Addie máris a konyha felé tartott. Delilah és Jack egyszerre nézett fel.

– Rendbe jön – közölte Addie minden bevezetés nélkül. – Wallace mellette van.

– Hála a jó égnek. – Delilah kétszer megkocogtatta az edény szélét, mielőtt letette a kanalat. – Szívroham?

– Agyvérzés, azt hiszem. Az orvosok csak rövidítésekben képesek beszélni. CVA, TIA… a franc se tudja, mit jelentenek.

– Cerebrovaszkuláris katasztrófa, amit átmeneti iszkémiás roham előzött meg – magyarázta Jack. – Alapvetően azt jelenti, hogy Stuart sok kisebb agyvérzést szenvedett el, mielőtt stroke-ot kapott.

Addie és Delilah egyszerre fordult felé.

– Te valami orvos vagy? – kérdezett rá Delilah.

– Dehogy. – Jack zavartan rendezgette tovább a száradásra váró poharakat. – Csak hallok ezt-azt.

Addie átkelt a konyhán, amíg már csak néhány lépés választotta el Jacktől.

– Mondtam Stuartnak, hogy magának tűnt fel a távolléte. Rendes dolog volt. – Gyengéden megérintette Jack kezét.

A férfi megdermedt, miközben épp felemelte volna a tálcát.

– Kérem… ne. – Elhúzódott, és félrefordította a tekintetét.

– A tehén… – vetette rá magát a csendre, mielőtt még Addie megszólalhatott volna. – Ki vigyáz most a tehénre?

Addie magába fojtott egy káromkodást.

– Az ám. Keresni kell valakit, aki meg tudja fejni.

– Rám ne is nézz – emelte fel a kezét Delilah. – Én csak annyit tudok a tehénről, hogyan kell bepácolni és átsütni.

– Jaj, ne már, Delilah. Te mindenkit ismersz Salem Fallsban. Nincs senki a városban, aki…

– De van. – Amikor meghallotta a saját hangját, Jack legalább annyira meglepődött, mint Addie. – Én.

Csillagfürt, a Wicca Útja tulajdonosnője megnyerő mosolyt ragasztott arcára, amint az ajtó fölé szerelt ezüstcsengettyűk vásárlók érkezését jelezték. Önfeledt nevetésbe burkolózva négy lány lépett az okkult könyvesboltba. A legnagyobb energiaaura Gillian Duncant, a környék leggazdagabb vállalkozójának lányát övezte. Csillagfürt belegondolt, vajon Amos Duncan tudja-e, hogy lánya az általa választott pogány vallás jelképét, a kis arany pentagrammát viseli a blúza alatt.

– Hölgyeim – köszöntötte őket –, miben segíthetek?

– Csak nézelődünk – vont vállat Gillian.

Csillagfürt bólintott, és hagyta őket. Elnézte, ahogy a grimoároktól továbbléptek a kis gyógyfüves fiolákhoz – fehér mirtuszhoz, mandragórához, lázgyökérhez, vörös sédkenderhez.

– Gilly – szólalt meg hirtelen Whitney –, nem kéne valami Stuart Hollingsnak?

– De, valami gyógyító mágia. – Chelsea mosolyogva fordult Csillagfürthöz. – Úgy látszik, mégiscsak tud segíteni.

Meg sietett oda egy hatos pakk gyertyával.

– Nézzétek! Megjött a piros, amit a múltkor nem kaptunk. – Egészen kipirult az izgatottságtól, amíg rá nem jött, hogy

barátnői csak a gyógyfüvekkel törődnek. – Mi van?

– A pasinak, aki agyvérzést kapott – magyarázta Chelsea.

– Tennünk kell valamit.

Csillagfürt teafűnek tűnő anyagot szórt egy kis lezárható zacskóba.

– Hegyi balzsam és fűzfakéreg – árulta el. – Persze egy szép kvarckristály sosem árt…

Átadta a zacskót az egyik lánynak, és már a kvarckristályt kereste, amikor ráeszmélt, hogy elvesztette szem elől Gillian Duncant. Homlokráncolva mentette ki magát. Egyszer egy tiniboszi elemelt tőle egy egész fiola ebnyelvűfüvet.

A lányt a selyemfüggöny mögött találta, ami elválasztotta a boltot a raktártól, ahol a készletet tartotta. Keresztbe tett lábbal ült a padlón, az ölében egy súlyos fekete könyvvel.

– Érdekes olvasmány – nézett fel. – Mennyibe kerül?

Csillagfürt elvette tőle, hogy visszahelyezze a polcra.

– Nem eladó.

Gillian felállt, és leporolta a farmerját.

– Azt hittem, vannak szabályok az efféle varázslatokra…

– Vannak is. *Ha nem ártasz vele, tégy akaratod szerint*. A boszorkányok nem átkoznak el senkit és nem okoznak szenvedést. – Csillagfürt felsóhajtott, amikor a lány arckifejezése változatlan maradt.

– Ezek a könyvek okkal vannak itt. Nem szabad olvasnod őket.

Gillian olyan magabiztossággal vonta fel a szemöldökét, ami teljesen rácáfolt tizenhét évére.

– Miért nem? – kérdezte. – *Maga* is megteszi.

– Tudom, tudom – csitítgatta Jack. – Mindjárt jobb lesz. – A Graftonban nem kellett tehenet fejnie, de azért az ikrek megmutatták, hogyan kell. Most, hogy ráfonta ujjait a bimbókra és ütemesen mozgatta őket, a tej sugárban lövellt a

sajtárba.

– Látszik, hogy máris jobban van. – Ha egy tehén képes kimutatni a megkönnyebbülést, akkor Stuart jószágának pofáján biztosan ezt látta. Erről Addie-nek eszébe jutott, amikor lányát szoptatta. Néha, amikor késett az etetéssel, olyan telten és csöpögősen sietett az ő kisbabájához, hogy azt hitte, menten meghal, ha nem érezheti magán Chloe pici kerek száját.

Meglepte, hogy Jack ennyire leplezetlen örömét leli az olyan egyszerű dolgokban, mint a tehén szőrének és rózsaszínen duzzadó tőgyének lágy érintése. Ez ráébresztette, hogy bármennyire irtózik az érintéstől, nagyon is vágyik a testi közelségre.

– Egy farmon nőtt fel – jegyezte meg.

– Ezt meg ki mondta?

– Hát… maga. Látni, mennyire a kezére áll.

Jack megrázta a fejét.

– New Yorkban nőttem fel. Ez csak szerzett készség, nem öröklött.

Addie leült a szalmára.

– Mit csinált New Yorkban?

– Amit a kölykök szoktak. Iskolába jártam. Sportoltam.

– A szülei még ott élnek?

Jack csak egyetlen pillanatig habozott.

– Nem.

– Tudja, pont ezt szeretem magában – mosolyodott el Addie.

– Ezeket a nagy beszélgetéseket.

Amikor a férfi viszonozta a mosolyát, egy pillanatra elfelejtett levegőt venni.

– Én meg azt szeretem magában, hogy ennyire tiszteletben tartja mások magánéletét.

Addie elpirult.

– Én… nem szoktam vájkálni… csak…

– Csak tudni akarja, honnan jöttem, amikor betoppantam a bisztrójába. – A férfi elengedte a tehén tőgyét, és felállt, hogy áttegye a fejőszéket az állat másik oldalára, ahol Addie nem láthatta, miközben tovább beszélt. – Ami azt illeti, máris eleget tud rólam.

– Arra gondol, hogy New Yorkban nőtt fel, és Alex Trebek a pokolba kívánná magát?

– Az apja sok mindent mesélhetne.

– Például?

– Például nem szoktam középen megnyomni a fogkrémes tubust.

– Ezt tényleg jó tudni. Mennyit forgolódtam álmatlanul, csak mert nem…

A férfi feje hirtelen kiemelkedett a tehén háta mögül.

– Hallgasson egy kicsit, Addie, és jöjjön ide. Itt az ideje, hogy megtanuljon fejni.

A tehén elbődült, mire Addie hátrahőkölt.

– Szerintem magát akarja.

– Akkora az agya, mint egy éti csiga. Higgye el, pont nem érdekli. – Jack biccentett a tehén tőgye felé. Addie engedelmeskedett, de egy csepp tejet nem tudott kicsikarni tőle.

– Figyeljen. – Jack letérdelt a szalmára, és mindkét kezével megmarkolta a tőgyet. Ahogy ütemesen pumpálni kezdett, a tej a vödörbe záporozott. Addie megfigyelte az összehangolt mozdulatokat, mielőtt Jack kezére fektette a magáét. Érezte tenyerén a megfeszülő inakat és izmokat, ahogy a férfi ledermedt; hátrafordulva azt is látta, ahogy arca eltorzult a gyötrelemtől vagy elragadtatástól, amit az egyszerű emberi érintés váltott ki belőle. Ahogy felnyitotta a szemét, összeakadt a tekintetük.

Azután, hogy a tehén nedves és bűzös farka arcon csapta őket, Addie és Jack riadtan rebbent szét.

– Azt hiszem, elkaptam. – Addie egyedül próbálkozott, és

a tej vékony sugárban elő is tört. Zavarában, amiért lopva bepillantást nyert Jack páncélja mögé, minden figyelmét a tehénnek szentelte.

– Kössünk alkut, Addie – hallotta a férfi lágy hangját.

Centikre kerültek egymástól, elég közel ahhoz, hogy belélegezzék a másik félelmét.

– Alkut?

– Ha adok egy őszinte választ – bólintott a férfi –, kapok egyet cserébe.

Addie lassan rábólintott, az alku megköttetett.

– Ki kezdi?

– Ne kíméljen.

– Rendben… mit csinált?

– Tanár voltam. Egy lányiskolában. Én voltam a fociedző is. – Tenyerével lassan végigsimított a tehén csontos gerincén, kiemelkedő csípőcsontján. – Imádtam. Minden egyes percét.

– Akkor miért…

– Most én jövök. – Jack kihúzta a vödröt a tehén alól. A tej illatosan és frissen gőzölgött, melege az arcukba szállt. – Mi történt Chloéval?

Addie szeme könnybe lábadt. Jack ujjai rákulcsolódtak a karjára.

– Addie… – A férfi hirtelen elhallgatott, ahogy követte a tekintetét. Le a tulajdon kezére. Ami megérintette őt. A saját szabad akaratából.

Nyomban eleresztette.

– Annak a pincérnőnek olyan segge van, hogy…

– *Thomas!* – Jordan McAfee fiába fojtotta a pikáns megjegyzést, de a csésze felett ő is vetett egy kóbor pillantást arrafelé. Azután elvigyorodott. – Igazad van. Tényleg olyan.

Darla körbejárt a kiöntővel.

– Kávét?

Jordan feltartotta a csészéjét. Magába fojtotta mosolyát, amint fia leplezetlenül megbámulta a pincérnő dekoltázsát.

– Tudod – tűnődött el, amint Darla továbblépett a következő vendéghez –, melletted határozottan öregnek érzem magam.

– Jaj, ne már, apa! Mikor is voltál tizenöt? Pár évszázada?

– Másra is tudsz gondolni a szexen kívül?

– Persze. – Thomas sértődöttnek tűnt. – Rendszeresen eszembe jutnak a harmadik világ lakói. Arra gondolok, mennyivel szebb életük lehetne… ha többet szexelnének.

Jordan felnevetett. Egyedülálló apaként tudta, hogy egészen másféle kapcsolatot ápol a fiával, mint a legtöbb szülő. Az ő hibája. Néhány évvel korábban, amikor még Bainbridge-ben éltek, ő is adott az életnek – párosával hordta haza a nőket, akiknek a nevére már másnap sem emlékezett.

Most letette a kávéscsészéjét.

– Szóval mi a neve a szerencsésnek?

– Chelsea. Chelsea Abrams.

Thomas egész arca ellágyult, amitől Jordan szívét egy pillanatra maró féltékenység járta át. Mikor is történt meg utoljára, hogy *őt* így magával ragadta a szerelem?

– Ha látnád, milyen elképesztő a…

Jordan megköszörülte a torkát.

– …szeme. Nagy barna szeme van, mint Selenának.

Jordan a név említésétől is megfeszült. Selena Damascus ugyanakkor dolgozott magánnyomozóként Bainbridge-ben, amikor ő védőügyvédként. *Tényleg* gyönyörű szeme volt – barna és feneketlenül mély, legszívesebben örökre elveszett volna a tekintetében. Egyszer kis híján meg is történt, de az elmúlt tizennégy hónapban

– amióta Salem Fallsba költözött és drasztikusan visszavett a munkából – szerencsére nem hallott Selenáról.

– Szóval – kanyarodott vissza az eredeti témához –,

Chelsea gyönyörű.

– Okos is. Színötös mindenből.

– Ígéretesen hangzik. Ő is ilyen jó véleménnyel van rólad?

Thomas elfintorodott.

– Túlzás lenne azt állítani, hogy bármilyen véleménnyel van rólam. Szerintem azt se tudja, hogy a világon vagyok.

– Hát, akkor sürgősen változtatnod kell ezen.

Thomas lenézett vézna karjára és beesett mellkasára.

– Na és hogyan? A lenyűgöző fizikumommal?

– A kitartásoddal. Nem a levegőbe beszélek. Én is egy csomószor próbállak elfelejteni, de valahogy mindig az eszembe juttatod magad.

– Kösz szépen.

– Igazán nincs mit. Elhívod a tavasznyitó bálra?

– Francokat! Előbb dolgoznom kell a kitartásomon, hogy amikor majd a képembe nevet, ne füstöljek el. – Thomas óceánnyi ketchupjébe mártott egy sült krumplit, hogy leírja Chelsea nevének kezdőbetűit. – Selena mindig olyan jó csajos tanácsokat adott…

– Mert Selena is csajból van – mutatott rá Jordan. – Mi ez az egész, Thomas? Miért emlegeted őt folyton?

– Csak jó lenne, ha még ismernénk, ez minden.

Jordan az ablakon át két kutyát nézett, akik egymást kergették, miközben farkuk cirkalmas vonalakat rajzolt a hóba.

– Jó lenne – értett egyet –, de már egy éve elveszítettem a legjobb nyomozómat.

* * *

Eleinte, amikor a férfit nézte, azzal nyugtatta magát, hogy még új alkalmazott – természetesen figyelnie kell, nehogy a cukros polcra tegye a sót; meggyőződnie arról, hogy amikor megpakolja a mosogatógépet, a lehető legtöbb tányért

zsúfolja a tálcára, és a lehető legkevesebbet törje el. Időbe telt, amíg bevallotta magának, hogy azért figyeli Jacket, mert egyszerűen ezt akarja. Megigézi a látvány, ahogy felmossa a fekete-fehér kockás padlót, miközben a gondolatai millió mérföldre járnak; ahogy olyan odaadással hallgatja Delilaht, mintha élete vágya teljesülne, amikor megtanulja a marseillei halleves elkészítését. Jóképű, semmi kétség, de már épp elég jóképű férfi megfordult a bisztrójában. Nem, igazából egzotikus ritkasága vonzotta – a tény, hogy annyira nem illik ide, mint egy virágzó orchidea a sivatagba, mégis úgy viselkedik, mintha sehol máshol nem lenne szívesebben. Számára – aki éppúgy elválaszthatatlan része lett a bisztrónak, mint a falak téglája és habarcsa – nem létezett nála lenyűgözőbb teremtmény.

Egyik délután épp összeadta a számlát az egyik asztalnak, amikor Jack felnézett a pult törölgetéséből, kitekintett az utcai ablakon, majd hirtelen besprintelt a konyhába. Kíváncsian követte, így látta, ahogy leadta a rendelését Delilahnak.

Elvette a cetlit a szakácsnőtől.

– Nincs is senki a hetesnél – ráncolta a homlokát.

– Mindjárt lesz. Nem látta? A hosszú hajú bölcsész gyerek… éppen ide tart.

Azonnal tudta, kire gondol. A diák viszonylag új, ám annál kitartóbb törzsvendégnek számított. Vasárnap kivételével minden áldott nap 2.20-kor érkezett, s miután becsusszant a leghátsó bokszba, viharvert hátizsákjából előhúzta Nietzsche *Túl jón és rosszon* című művének egy szamárfüles példányát. Az elmúlt három hétben kivétel nélkül mindig sonkás-salátás szendvicset rendelt paradicsom nélkül, extra adag majonézzel. Két uborkával. Sajtos sült krumplival és feketekávéval.

Delilah Jack felé tolta a szendvicset, aki felkapta, és kisietett vele a bisztró előterébe. A diák épp akkor csusszant

be a megszokott helyére, amikor diadalmas mosollyal letette elé a szokásos rendelését.

A kölyök épp elővette volna a könyvet a hátizsákjából.

– Ez meg mi a szar? – kérdezte.

Jack biccentett az ablak felé.

– Láttam, hogy jössz. Az elmúlt három hétben mindig ezt rendelted.

– És akkor? – csattant fel a diák. – Lehet, hogy ma kurvára mást rendeltem volna. – Ellökte magától a tányért, hogy végigcsusszanjon az asztallapon, és lebukjon a túlsó felén. – Mással szórakozzon, bassza meg. – Azzal kiviharzott az ajtón.

Addie a lengőajtó mellől nézte, ahogy Jack nekiállt feltakarítani az ételt. A férfi dühösen törölgette a majonézt a műanyag székről, majd visszarendezte a tányérra a tönkrement szendvics elemeit. Amikor felállt, őt találta az asztalnál.

– Majd én átveszem – ajánlkozott Addie.

Jack bosszúsan rázta a fejét.

– Sajnálom, hogy miattam elveszített egy vendéget.

– Nyilván nem szándékosan csinálta. – Addie halványan elmosolyodott. – Amúgy se adott soha borravalót.

Valami a férfi vállának feszes ívében és tekintetének színtelen ürességében azt sugallta, hogy nem először kellett csalódnia, amikor megpróbált a kedvében járni valakinek.

– Vannak, akik nem tudnak mit kezdeni a kedvességgel – jegyezte meg.

Jack belenézett a szemébe.

– Hát maga?

Milyen kedvességről lenne szó?, gondolta, majd borzadt el a gondolattól. Jack az alkalmazottja. Ennél jobban nem is különbözhetne tőle. Azután eszébe jutott, hogyan állt oda ma reggel a sütőlaphoz és készített hóember formájú palacsintát, amit aztán rácsúsztatott Chloe tányérjára. Eszébe jutott,

hogyan mozognak tandemben zárás után az üres bisztróban; hogyan takarítanak, rendezkednek és zárnak be éjszakára olyan tökéletes összhangban, mintha egész életükben ezt a koreográfiát gyakorolták volna.

Hirtelen azt akarta, hogy Jack is érezze, amit mostanában ő: hogy valaki végre mellette áll – hogy valaki végre megérti.

– Stuart évek óta járt ide, mégis minden reggel úgy tettem, mintha fogalmam se lenne, mit fog kérni, pedig soha semmi nem változott: hamburger és sajtos omlett, röszti és kávé. Tudom, hogy csak segíteni akart, Jack – tette hozzá –, de az a helyzet, hogy a vendégek nem szeretik, ha bármit is feltételezünk róluk.

Jack betűrte a koszos rongyot a köténye mögé, mielőtt visszavette a tányért.

– Ki szereti? – kérdezte, azzal kisietett a konyhába és hátrahagyta Addie-t, aki azon tűnődött, hogy a válasszal falat akart-e emelni kettejük közé, vagy épp ellenkezőleg, elejtett egy utalást, hogy jobban érthesse.

Meg Saxton a megaláztatás különösen embertelen módjának tartotta a tornaórát. Nem mintha olyan visszataszítóan kövér lett volna, mint azok a nők a tévében, akik még az ágyukból se tudtak felkelni. Az anyja szerint még növésben volt; az apja szerint valaki egyszer így is gyönyörűnek találja majd. Meg lefogadta volna, hogy még egyiküknek se kellett végigszenvednie egy vásárlást a Gapben a barátnőivel, és úgy tenni, mintha semmi érdekeset nem találna az akciós cuccok között, csak hogy ne lássák, amikor az XXL-es ruhákat túrja.

A tornatanár által kiválasztott két lány azzal a magabiztossággal lépett elő, ami arról árulkodott, hogy megszokták már a rivaldafényt. Suzanne Abernathy gyeplabdakapitányként tündökölt, míg Hailey McCourt a

kerületi bajnokságig vezette a focicsapatot. Ők méregették most a lányokat, választották külön a sportolókat és a veszteseket.

– Sarah.

– Brianna.

– Leah.

– Izzie.

Gillyt is kiválasztották – ő sem volt különösebben sportos, viszont annál fürgébb és okosabb. A választék egyre szűkült, amíg már csak azok a lányok maradtak, akik fájóan nélkülözték a koordinációs készséget. Meg minden névnél megborzongott, mintha minden távozóval egy ruhadarabját vesztené el, hogy végül pucéron álljon a többiek előtt.

A legvégére csak ketten maradtak: Meg és Tessie, a Down-szindrómás lány, akit idén próbáltak integrálni. Hailey Suzanne-hez fordult.

– Kit akarsz? A retardáltat vagy a hájpacnit?

A nevetés jégesőként szakadt Meg nyakába. Tessie önfeledten tapsikolt mellette.

– Tessie, te Suzanne-nel leszel – jelentette be a tornatanár.

Amint a labda játékba került, Meg meredten nézte Hailey-t, miközben kelésekre, leprára és harmadfokú égési sérülésekre gondolt – a legrettenetesebb dolgokra, melyek megfosztják őt aranyszőke hajától és makulátlan bőrétől, amíg végre ugyanarra a szintre süllyed, mint a többi pária. Azután a labda egyenesen felé röppent.

– Saxton! – kiáltott Hailey. – Passz ide!

Meg felemelte a lábát – mégis, milyen nehéz lehet elrúgni egy focilabdát? –, és olyan erővel találta el, hogy elcsúszva seggre ült a sárban.

Az osztály röhögése sem vonta el figyelmét a lassított felvételről, melyen a labda rakétaként lőtt ki az ég felé. Szinte beleszédült, milyen magasra jutott, még ha totálisan

ellenkező irányba is haladt, mint amerre Hailey várta. Meg sem állt, csak messze az oldalvonalon túl, a távoli baseballpályán.

Hailey elbaktatott mellette, közben szándékosan lefröcskölte még egy kis latyakkal.

– Ha nem tudsz egyenesen lőni, te zsíragyú, legalább passzolj!

– Hailey! – szólt rá élesen a tornatanár, mielőtt felsóhajtott.

– Menj el érte, Meg.

Meg elkocogott, de közben fájóan tudatában volt, milyen megjegyzéseket tesz Hailey a mozgására, ahogy szaladni próbál. Egy nap anorexiásként fog újjászületni. Vagy szupermodellként. Vagy mindkettőként. Leszegett fejjel koncentrált lángoló tüdejére és rengő hájára, hogy addig se kelljen éreznie a szemét maró könnyeket.

– Tessék.

Egy férfi adta vissza a félrement labdát. Magas volt, és a napfény ugyanúgy ragyogott a haján, mint Gillyén, ráadásul kedvesen mosolygott. Ha nem lehetett volna az apja, biztos hihetetlenül jóképűnek találja.

– Ne a lábujjaiddal rúgj – tanácsolta a férfi.

– Mi?

– Húzd fel a térded, hajlítsd be a lábujjaidat, és a cipőfűződdel próbáld eltalálni a labdát. Alulról, előrefeszített lábfejjel. – Elvigyorodott. – Több erő van a lábadban, mint annak a szőke csajnak az egész testében.

Meg nagy nehezen levette róla a tekintetét.

– Tőlem… – mormolta maga elé. Visszakocogott a pályára, és hagyta kibontakozni maga körül az akciót. Éppen a saját kapuja felé fordult volna, amikor a labda hátulról a térdhajlatához csapódott. *Térd fel, lábujj be, a cipőfűzővel,* hallotta fejében a férfi hangját – és gondolkodás nélkül követte az utasításait.

A labda laposan és nagy erővel repült, egyenest a másik kapu felé. Talán a meglepetés miatt, hogy Meg Saxton egyáltalán eltalálta, talán mert megvolt benne az az erő, amit a férfi látott benne, de elsuhant a védők között és meg sem állt a hálóig.

Amíg egy pillanatra mindenkinek földbe gyökerezett a lába, Meg átadta magát a ritka érzésnek, hogy valamit végre jól csinált.

– Bombagól! – kiáltott az egyik lány, míg másvalaki a vállát paskolgatta. Gillian szaladt oda hozzá.

– Elképesztő. Mágiával csináltad?

– Nem – vallotta be Meg. Kissé meg is lepődött, amiért varázslat nélkül sikerült.

Gillian a távolba fúrta a tekintetét, ahol a férfi zsebre dugott kézzel távolodott.

– Ki az új edződ? – kérdezte.

Meg vállat vont.

– Valami pasi. Nem tudom.

– Aranyos.

– Öreg!

Gillian felkacagott.

– Legközelebb kérdezd meg a nevét.

A bisztró alagsora fogadta be a készlet nagyját, ami nem fért el a szűkös konyhában: az állványon sorakozó hamburgerzsemléket és kenyereket, nagy kukoricakonzerveket, akkora ketchupös flakonokat, hogy egy fél kádat megtöltöttek volna. Delilah küldte le ide egy zsák krumpliért. Miután vállához igazította a zsákot, és kirántotta a helyéről, Jack szembetalálta magát Royjal.

Az öregember a polc mögött bujkált, kezében egy üveg sütő rummal.

– Ó, basszus… – sóhajtott fel.

– Addie ki fog nyírni.

– Csak ha megtudja. – Roy felvillantotta a legelbűvölőbb mosolyát. – Egy hétig azt nézel a tévében, amit akarsz, ha nem nyomsz fel neki.

Jack egy pillanatra elgondolkodott, mielőtt bólintott. Azután kiegyensúlyozta vállán a zsákot, felbaktatott vele a keskeny lépcsőn, és ledobta a padlóra.

– Kezdd el hámozni – rendelkezett Delilah.

– Nem látta valaki az apámat? – rontott be a konyhába Addie.

– A pénztárnál már a városházáig ér a sor.

Delilah megvonta a vállát.

– Itt nincs, különben már átestem volna rajta. A pincében se láttad, Jack?

Jack megrázta a fejét, de nem nézett Addie szemébe. Azután, a létező legrosszabb időzítéssel, Roy támolygott ki az alagsori ajtó mögül. Ragyogott az arca, és Jack a konyha túlsó feléből is érezte leheletén az olcsó alkoholt.

Addie arca vörösbe borult. Ahogy a feszültség összesűrűsödött a kis konyhában, Jack próbált nem gondolni arra, hogy bármelyik pillanatban elhangozhat valami, amit később bánni fognak. Tudta, milyen károkat képes okozni néhány meggondolatlan szó.

Megszorította a burgonyát, amit épp csak elkezdett hámozni, és nézte, ahogy elegáns ívben a grill felé röppen. Azután vett egy nagy levegőt, és utánakapott – miközben szándékosan hozzáért a forró fémlaphoz.

– A francba! – kiáltott fel őszinte fájdalmában, ami egyszerre hatolt az agyába és gyengítette el a térdét. Delilah elrántotta a sütőtől, ahogy Addie is odarontott hozzá. Láthatóan nem először kellett gondoskodnia egy égési sérülésről. Az ipari mosogatóhoz terelte, hogy hideg víz alá tartsa a sebesült végtagot.

– Fel fog hólyagosodni. Nagyon fáj?

Fájt, de nem úgy, ahogy Addie gondolta. Fájt, ahogy ujjaival a kézfejét cirógatta és érezte a belőle áradó törődést, mint egy folyó árhullámait. Az elszalasztott lehetőségek sosem csak a felszínt sebzik meg – mindig csontig hatolnak.

Addie tovább fontoskodott a bőrébe égett vörös csíkok felett, melyek a képzeletében egy skarlát *A* betű alakját vették fel.

– De most tényleg – korholta, ahogy már elmúlt a veszély –, maga rosszabb Chloénál is.

Jack megrázta a fejét, és a mellkasához szorította ujjait, hogy a szíve ott verjen Addie tenyerén.

Thomas felnézett, hogy alig egy méterre meglássa azt a lányt, akiről éjjel-nappal ábrándozott.

– Öööö... szia – sikerült kinyögnie. *Briliáns*.

– Nem baj, ha ideülök? – kérdezte Chelsea, miközben tekintete végigsiklott a többi asztalon. – Ma elég zsufis a hely.

– *Mi* asztal *es su* asztal.

– Hogyan?

– Spanyolul van. Mármint félig-meddig. Nem tudom, hogyan mondják spanyolul az *asztalt... Ó, fogd már be, Thomas, mielőtt bajod esik!*

– Kösz. – Chelsea letette a tálcáját, majd integetni kezdett, amiből rájött, hogy a hercegkisasszonynak kísérete is van. Gillian Duncan és a két másik lány az asztalához telepedett – s attól a pillanattól ő megszűnt létezni.

Mégis inkább evett úgy, hogy Chelsea Abrams tíz centire ült tőle, mint egyedül. A lélegzet is a torkán akadt, amikor a lány tévedésből az ő szalvétájáért nyúlt, és hozzáérintette az ajkaihoz... szinte ugyanazon a ponton, ahol nemrég megtörölte vele a száját. Néma fohászt rebegett Istennek, hogy Chelsea távozzon elsőként, így ne kelljen látnia, ahogy feszülő ágyéka világgá kürtöli minden gondolatát.

– Biztos perverz – mondta éppen Meg, mire Thomas összerezzent és arra gondolt, hogyan szúrhatták ki merevedését az asztallapon át. Azután már rájött, hogy Meg valaki egészen másról beszél. – Nem sok felnőtt pasit látni, ahogy a sportpálya környékén ólálkodik.

– Ólálkodik? Jesszusom, Meg. Muszáj ekkora drámát csinálni belőle? – Whitney átvetette haját a vállán. – A perverzek olyan helyeken élnek, mint Detroit és L. A. Nem Salem Fallsban.

– Először is a papám szerint a bűnügyi statisztika lószart se ér, ha pont abban az egy százalékban vagy, akiből áldozat lesz. Másodszor, én beszéltem vele, nem te.

– Én akkor se feszítenék keresztre valakit, aki sztárfocistát csinált belőlem – jegyezte meg Gillian.

– A fickóról beszéltek a focipályán? – kérdezett közbe Thomas.

Chelsea odafordult hozzá.

– Ismered?

Thomas érezte, ahogy minden tekintet rá irányul.

– Persze. A bisztróban gályázik.

Gillian ivott egy korty vizet, mielőtt elnézett a sportpálya felé, ahol a fickó talán most is állt.

– Én azt mondom, attól még lehet valaki perverz, hogy a bisztróban dolgozik – mormolta maga elé Meg.

Jack úgy gondolta, a kölyök épp elég régóta ücsörög a pultnál, hogy gyanúsnak találja, de hát nem rá tartozik, ki miért járt a bisztróba. Rezzenéstelen arccal ült a kasszánál, amit azzal érdemelt ki, hogy nem mehetett víz a kötésére.

A lány le nem vette róla a szemét. Karcsú volt és üdítően szép, bár kissé túl sok sminket viselt. Épp a tizenhatodik cukroszacskót tépte fel, hogy a pultra szórja a tartalmát.

Addie robbant ki a lengőajtón, karján a pajzsként

egyensúlyozott tányérokkal.

– Segítene egy kicsit? – Jack szolgálatkészen felállt és követte, hogy egyenként leemelje és az általa megadott helyekre tegye a tányérokat.

– Kösz – mosolygott Addie. – Ha Chloe nem lenne folyton a lábam alatt, talán egyszer az életben sikerülne időben kihordanom az összes ebédet. – Már visszaindult a konyha felé, amikor Jack megállította.

– Az a lány… három órája ott ül.

– Felőlem három évig is ott ülhet, amíg nála van az apja hitelkártyája. Az Gilly Duncan… annak a fickónak a lánya, akié a gyógyszergyár.

Jack visszaült és tovább nézte Gilly Duncant, amint feltépte a tizenhetedik és tizennyolcadik zacskót is. Basszus. Nem zavarta volna, ha neki kéne rendet raknia, de a sérülése miatt most ez is Addie-re hárult. Felbőszítette a tudat, hogy neki kell majd feltakarítania az elkényeztetett csitri után.

– Nem kéne ezt csinálnod – szólt rá.

Gillian felvonta egyik ívelt szemöldökét.

– Jaj nekem. Hát nem kiborítottam? – Szájába dugta mutatóujját, majd meghempergette a fehér cukorszemekben, és elkezdte leszopogatni. – Fincsi. – Újra cukorba mártotta az ujját, és feltartotta. – Nagyon fincsi.

Jack úgy hőkölt hátra, mintha pisztolyt fogna rá.

– Nem akartam pluszmunkát csinálni. – A lány a tenyerébe söpörte és a csészealjába gyűjtötte a kiöntött cukrot. – Meg is van. Amúgy Gilly vagyok. Hát maga?

– Én itt se vagyok – felelt Jack, azzal kilépett a pult mögül, és kisietett a bisztró ajtaján.

Whitney garázsában Gillian kis halom fahéjat szórt a tenyerébe, mielőtt harmadszor is elindult, hogy kört rajzoljon barátnői köré.

– Vess ki az embervilágból. Vess ki a szellemvilágból. Tarts meg a két világ között, hogy hasson a varázs. – Az utolsó csipet fahéjat is széthintette, mielőtt társaihoz fordult. – A kör kivettetett.

Letérdelt az oltár elé és a zöld gyertyáért nyúlt, amit a garázsba hoztak. Miután teljes hosszában beolajozta, kántálni kezdett.

– Állítsd őt helyre, állítsd őt helyre. – A Wicca Útjából hozott kvarckristállyal a viaszba karcolta a kaduceust, a tökéletes egészség jelképét. – Kinél van a gyufa?

Whitney elfintorodott, ahogy anyja ezüstszínű Volvójának motorházteteje felé intett.

– Basszus, kint hagytam. – Felvette a kést az oltárról, hogy átvágja a kör láthatatlan kötelékét, a gyufáért nyúlt, majd visszatért közéjük. – Tessék – nyomta a skatulyát Gilly kezébe.

A láng mind magasabbra szökött, valahányszor levegőt vettek és elképzelték Stuart Hollingot, amint felkel kórházi ágyáról, és hazatér. Azután a garázsajtó alatt hirtelen légáram tört be, ami kioltotta a gyertyát.

– Szerintetek ez azt jelenti, hogy jobban van? – suttogta Chelsea.

– Vagy azt, vagy meghalt.

– Talán fel kéne hívni a kórházat…

– Úgyse mondanák meg nekünk – emlékeztette őket Gillian.

– Nem vagyunk a rokonai. Nem tehetünk mást, mint hogy várunk. Holnapra kiderül.

A lányok elvesztek a gondolataikban.

– Ma este más volt – mondta ki végül Whitney.

– Mintha bennem bizsergett volna – értett egyet Meg.

– Talán mert most nem magunkért tettük. – Whitney lassan beszélt, alaposan megrágott minden szót. – Amikor pénzt vagy szerelmet akarunk… az *nekünk* jó, *nekünk* segít.

Ezúttal Mr. Hollingsnak küldtük az összes gyógyító energiát.

Chelsea összeráncolta a homlokát.

– De ha máshová küldtük az energiát, hogyan lehetett ilyen erőteljesen jelen a körben?

– A saját életünket mindig könnyebb megváltoztatni, mint másokét – magyarázta Gillian.

– S ha működik… – kezdte Whitney.

– *Amikor* működik.

– *Amikor* működik… az fog történni, amit mi akarunk. – Whit ney meredten nézte az oltárt, a füstölgő gyertyát. – Egy igazi boszorkány másokért idézi meg az erőt.

– Egy igazi boszorkány mások*ra* idézi meg az erőt. – Gillian felemelte barna ujjait és lefújta róluk a fahéjat, ami elfelhőzte köröttük a levegőt. – S ha nem gyógyítottuk meg Mr. Hollingot? Ha csak még jobban megbetegítettük?

Chelsea szeme kikerekedett.

– Te is tudod, hogy ez ellentmond a Wiccának, Gilly. Amit teszel, háromszorosan kapod vissza.

– Oké, rendben, Mr. Holling hülye példa, de ha az egész a természet egyensúlyának fenntartásáról szól, akkor miért nem használhatnánk a mágiát *erre*?

Whitney Gillianre sandított.

– Elvesztettem a fonalat.

Meg előrehajolt.

– Arra gondol, hogy ha segítünk azoknak, akik segítettek másokon, akkor az a természetes, hogy bántsuk azokat, akik bántottak másokat. Igaz?

Gillian bólintott.

– Méghozzá úgy, hogy ne is tudják, ki tette ezt velük. – Igéző hangjával elsimította a többiek minden tartózkodását. – Gondoljatok csak bele, milyen erősnek éreztük magunkat ma este, amikor meggyógyítottunk valakit. Képzeljétek el, milyen hatalmasnak éreznénk magunkat, ha képesek lennénk tönkretenni valakit!

– Hailey McCourtöt – suttogta Meg.

Gillian odafordult hozzá.

– Kezdetnek nem is rossz.

– Hol volt? – vonta kérdőre Jacket, amint belépett a bisztróba.

– Kint.

A hely kiürült, a konyhára csend borult. A tévében megint a *Jeopardy!* ment, ezúttal hang nélkül. Jack levette a kabátját, hogy segítsen a zárásban.

– Nem örülök, hogy tőlem kell megtudnia, de nem hagyhatja el csak úgy a munkahelyét. Vagy a tanári állását is így veszítette el?

A férfi tekintete a mennyezetre erősített tévére tapadt. *A negyeddolláros magja ebből a fémből készül.*

Mi a cink? gondolta Jack.

– Sajnálom – mondta ki hangosan.

– Sajnálhatja is. Szükségem lett volna magára. Talán nem fizetem túl, de…

Az ajtó fölé szerelt csengő csilingelni kezdett. Addie résnyire szűkült szemmel nézett Jackre, amiért elfelejtette bezárni az ajtót maga után. Wes Courtemanche sétált be, teljes uniformisban.

– Van kávéd, Addie?

– Sajnálom, Wes, az előbb borítottam ki.

– Beérem azzal is, ha csinálsz egy nescafét.

Jack a vödörbe mártotta a felmosót, s ezzel akaratlanul is felborította. A vízfolt Wes lába körül terjengett.

– Elnézést – mormolta, ahogy sietett felitatni.

– Még akkor se menne, Wes, ha nem lennék ilyen fáradt. Chloe ott alszik hátul, és most már tényleg haza kell vinnem.

Wes nem nagyon tudta, mit mondjon erre.

– Chloe – ismételte.

– Igen.

– Tudod, Addie, sokszor próbáltak már lepattintani… de egy kísértet miatt még soha.

Semmi közöd hozzá, kergetőzött Jack agyában a gondolat, körbe-körbe, ahogy egyenletes ütemben törölgette a fekete-fehér kockás padlót.

Az utolsó életben maradt Brontë nővér.

– Ne már, Addie.

Nem Emily.

– Nem, Wes. Tényleg nem lehet.

Nem Jane.

A szeme sarkából látta, ahogy Courtemanche közelebb lép, ahogy Addie elhátrál előle.

Ki Charlotte?

Eldobta a felmosót, hogy beékelődjön Addie és Wes közé – s ezzel falnak szegezze a rendőrt.

– Nem akar magával menni, érti?

– Ne, Jack!

Wes ellökte Jacket, hogy az elterült a padlón.

– Ezért becsukathatnám, maga vadbarom.

Jack nem mozdult. Wes a fejébe húzta kalapját és dühödten kiviharzott a bisztróból. *Addie,* gondolta Jack. *Addie-ért csináltam.*

– Elment az esze? – A nő előrehajolt, hogy maga felett lássa arcát, kemény és hideg tekintetét. – Wes rendőr, Jack. Pokollá teheti egy kisvállalkozó életét, s ha ez nem lenne elég, ezután majd még jobban törni fogja magát.

Jack feltápászkodott, magára rángatta a dzsekijét, és aznap már másodszor távozott anélkül, hogy megmondta volna, hová megy és miért.

Addie legfontosabb emléke Chloéhoz és a vízhez kötődött. Chloe már betöltötte a hetet, mire Addie összekapart annyi

pénzt, hogy nyaralni vigye a Karib-tengerhez. Egy kis parti házat béreltek, ahonnan csak tizenhat „na, anyu, hadd” lépésnyire esett a víz, ahol pálmalevelek verdesték a rózsaszín zsalugátereket, és a homokon minden reggel új kókuszdiót találtak.

Egyik délután arra lett figyelmes, hogy Chloe ide-oda úszkál a víz alatt, mintha a tengeri törzsutas kedvezményre gyúrna.

– Mit csinálsz?

– Sellő vagyok. Gyere, nézd meg!

Így hát begázolt a vízbe a lánya búvárszemüvegében, Chloe pedig ott ficánkolt a víz alatt, összezárt lábbal és hullámzó csípővel, maga mögött kígyózó világosszőke hajával. A víz fodrain át a napkorong úgy reszketett, mint a tojássárgája. Chloe hirtelen felé pördült, tágra nyílt szemmel, az arca körül örvénylő hajával, a tenger árnyaitól kéklő karokkal.

Addie emlékezett rá, hogy kölyökként ő is sellőnek képzelte magát a medencében, sőt voltak pillanatok, amikor megesküdött volna rá, hogy valóban megtörtént – lábai pikkelyes farokban forrtak össze, tüdeje magába szippantotta a vizet, de még a vízben aerobikozó nők vaskos combjai helyén is korallerdő nőtt. A víz alatti világ egészen más hely, ahol az ember az lehet, ami akar. A víz alatt, ha eléggé lelassul, talán fel sem kell nőnie.

Azon a napon, amikor Chloe meghalt, a nővérek engedték, hogy egy órára kettesben maradjon a holttestével. Szorosan betömködte a takarót mozdulatlan lábai alá, miután végignézte, ahogy ugyanazok a lábak elkékültek az oxigénhiánytól – miután látta felragyogni Chloe arcát és halántékát azokon a pontokon, ahová saját könnyei hulltak, és arra gondolt: *Sellő vagy, kicsim.*

Arra gondolt: *Várj meg.*

A kórház idegsebészei még sosem találkoztak olyan esettel, hogy egy stroke következtében súlyos agykárosodást szenvedett idős férfi egyszer csak felkelt, és úgy tett, mintha mi sem történt volna. Pedig a nővérek egyöntetűen tanúsították: a fél testére lebénult Stuart Holling, aki már beszélni sem tudott, hirtelen magához tért és reggelit kért – sőt távozással fenyegetőzött, ha nem kapja meg időben.

Három órával a sajtos tojásrántotta, a pirítós és a neurológiai felülvizsgálat után az orvosok arra az álláspontra jutottak, hogy semmi sem gátolja meg Stuart elbocsátását.

A Salem Falls-i rendőrségen bevett gyakorlatnak számított, hogy az összes szolgálatos rendőrt értesítették a lehetséges problémákról

– beleértve a szabadult fegyenceket is, akik csak nemrég költöztek a városba. Még akkor is, ha ilyenek korábban soha nem okoztak itt problémát.

Charlie egy része – alighanem az, ami miatt biztosan kipöckölték volna a jogi egyetemről, ha valaha jelentkezik – utálta ezt a procedúrát. Amennyire ő látta, minél inkább elültették az emberekben a gyanakvás magját, annál valószínűbben téptek ki tövestül egy általuk kártékonynak ítélt növényt, amiről másként talán kiderülhetett volna, hogy csak ártalmatlan pitypang.

Másfelől viszont ha St. Bride elrabolt és bántalmazott egy helyi középiskolást, Charlie azt kívánta, bárcsak óriásplakáton figyelmeztethetné a polgárokat.

Elkezdte gépelni az emlékeztetőt, amit ugyanaznap a belső postával együtt továbbíthattak, de még a fejlécen se jutott túl, amikor a titkárnője rányitott.

– Most hívták a diszpécsert. Nincs véletlenül jelenése a bíróságon?

– Ó, a rohadt életbe. – Teljesen elfeledkezett erről a meghallgatásról. Az ajtóhoz sietett, miközben elhatározta,

hogy amint visszatér, folytatja az emlékeztetőt. Ugyanúgy meg fogja várni, mint a többi kétszáz teendője.

Sajnálatos módon a titkárnője erről mit sem tudott, így amikor legközelebb benyitott egy faxszal és meglátta a világító monitort, gondolkodás nélkül kikapcsolta a számítógépet. Mire Charlie visszatért a bíróságról, teljesen elfeledkezett Jack St. Bride-ról.

Hailey McCourt nem tudta elolvasni a tankönyv szavait, mert azok sztepptáncot jártak a szeme előtt. Kibontotta és még feszesebb lófarokba kötötte a haját. Az anyjának van folyton migrénje... talán megörökölte tőle. Akárhogy is, rohadtul ráér megtudni, ha majd lement a játékosválogatás. Utána az se érdekli, ha holtan esik össze az öltözőben.

Mr. O'Donnell azt kérte, hogy írja fel a táblára a házi feladatot, valami rémes trigonometriai bizonyítást. Nagyot nyelt és felállt, hogy összeszedje magát, mielőtt magabiztosan kimegy, ám ehelyett elbotlott egy padban, és ráborult az ott ülő kölyökre.

Kuncogás hallatszott, miközben a lány, akit letaglózott, fenyegetően mordult rá. Végül elérte az emelvényt Mr. O'Donnell mögött, aki a papírjait rendezgette. Próbálta kézbe venni a krétát, de valahányszor megtette, kicsusszant az ujjai közül. Közben az osztály megállás nélkül vihogott.

– McCourt kisasszony – köszörülte meg torkát Mr. O'Donnell –, most tényleg nincs időnk erre.

Elnagyolt mozdulattal markolta fel a krétát, mintha a keze manccsá csökevényesedett volna vissza. Azután felnézett.

Az egész világ fejtetőn állt.

Nem csuklott össze, a táblát is látta maga előtt, de a lába a mennyezeten állt, és mögötte az egész osztály fejjel lefelé lógott ki a padokból.

Valami hang feltörhetett belőle, mert Mr. O'Donnell

közelebb lépett.

– Hailey – szólította meg halkan –, rosszul érzi magát?

Pokolba a focival. Pokolba mindennel. Érezte, ahogy a könnyek a szemébe szöktek.

– Igen – hebegte.

Elfordult és elmenekült, megfeledkezett még a könyveiről és a táskájáról is. Hirtelen nem illett ebbe a világba – már azt se tudta, hogyan közlekedjen benne. Ez volt Hailey McCourt utolsó tudatos gondolata, mielőtt egyenesen nekirohant az ajtókeretnek, és kiütötte magát.

Salem Falls sok más, egymáshoz közeli lakóházával ellentétben Addie-é egymagában állt az erdőben, előtte hosszú és kanyargós felhajtóval. Viharvert zöld zsindelyes tetejével aprónak és takarosnak tűnt – kis menedéknek, ami tökéletesen illett gazdájához, kinek szignóját a kéményből felszökő vékony füstcsík írta fel az éjszakai égre. Az udvaron, holdfényes latyaktócsa közepén rozsdás hinta lengett.

Jack leült gumírozott ülőkéjére. Fájdalmas csikorgás hallatszott, ahogy lengeni kezdett előre-hátra – mintha régi csontok keltek volna új életre. Ezt már Addie-nek is hallania kellett odabent.

Miután kinyílt az ajtó, látta az arcán átsuhanó érzéseket – a reményt, ahogy a hinta felé fordult; a csalódottságot, amikor nem a lánya ült benne; a kíváncsiságot, amint azon tűnődött, hogy mi hozta ide.

Ahogy közeledett, felismerte a végleges érzelmet is: a megkönnyebbülést.

– Hol volt eddig?

Megvonta a vállát.

– Sajnálom, hogy nem mentem be dolgozni.

Még a félhomályban is látta, ahogy Addie elpirult.

– Hát, én könyörögtem ki magamnak. Nem lett volna

szabad úgy beszélnem magával. Tudom, hogy csak azt tette, amit helyesnek gondolt.

Jack mélyen beszívta a levegőt, hogy ezzel préselje ki magából a magyarázatot.

– Valamit el kell mondanom, Addie.

– Nem… előbb nekem kell elmondanom valamit. – Ahogy megállt előtte, csizmája orrával nyomot húzott a sárba. – Akkor ott Stuartnál… azt kérdezte, mi történt Chloéval.

Jack mozdulatlanná dermedt, mintha hirtelen egy ritka pillangó szállt volna a karjára.

– Tudom, hogy meghalt – suttogta Addie. – Tehetnék úgy, mintha nem így lenne, de tudom. – Leült a hintára, és apró mozdulattal ellökte magát. – Egyik reggel arra ébredt, hogy fáj a torka. Semmi több, csak fájt a torka, ahogy sok száz másik gyereknek is. Még csak komolyabb láza se volt, nekem pedig… dolgoznom kellett aznap. Otthagytam apámmal az emeleten, hogy egész nap rajzfilmeket nézzen a tévében, míg én odalent kiszolgálom a vendégeket. Azt hittem, valami vírus, ami magától elmúlik. Vagy ha mégse, a déli roham után még elvihettem az orvoshoz. – Ahogy lehajtotta fejét, ezüstfény rajzolta ki a profilját. – Azonnal kellett volna. Csak nem tudtam, hogy… hogy ennyire beteg.

– Agyhártyagyulladás – mormolta maga elé Jack.

– Öt óra hét perckor halt meg. Emlékszem, mert a híradó ment a tévében, én meg arra gondoltam: *Mi olyan történhetett a világban, ami ennél is nagyobb szörnyűség?* – Belenézett Jack szemébe. – Kicsit elborul az agyam, amikor Chloéról van szó. Tudom, hogy már soha többé nem fogja megenni az ételt, amit kikészítek neki, mégis oda kell tennem. Azt is tudom, hogy soha többé nem lesz a lábam alatt, amikor felszolgálok, mégis azt kívánom… ezért úgy is teszek.

– Addie…

– Bárhogy próbálkozom, nem emlékszem rá pontosan, milyen volt a mosolya. Vagy a hajszíne – inkább vöröses,

vagy inkább szőkés? Egyre rosszabb… nehezebb… minden évben. Egyszer már elvesztettem. – Elcsuklott a hangja. – Nem bírnám ki, ha még egyszer elveszteném.

– Talán az orvosok sem tudtak volna segíteni, Addie. Még akkor sem, ha kora reggel beviszi.

– Én voltam az anyja. Nekem kellett volna gondoskodnom róla.

Jack megismételte, amit tőle hallott.

– Csak azt tette, amit helyesnek gondolt.

Addie nem válaszolt, csak a férfi megpörkölődött bőrére meredt, a sebekre, melyek kezdtek behegedni. Lassan, hogy legyen ideje elhúzódni, letérdelt és odahajolt a kezéhez. Megcsókolta. Jack nem tehetett róla, összerezzent.

Addie nyomban visszavonult.

– Még mindig fáj…

Jack bólintott.

– Egy kicsit.

– Hol?

Megérintette a szívét. Képtelen lett volna megszólalni.

Amikor az ajkak végigsiklottak a mellkasán, úgy érezte, mintha dalra fakadna a teste. Behunyta a szemét, mégis rettegett őt átkarolni – vagy csak attól rettegett, hogy elhúzódna? Végül csak annyi telt tőle, hogy engedte a testéhez simulni, miközben szorosan maga mellett tartotta a karját.

– Jobb? – mormolta Addie, hogy a szó beleégjen a pulóverébe.

– Igen – felelte. – Tökéletes.

2000. április
Salem Falls,
New Hampshire

Ahogy elnézte apját, amint az irodai telefonján smúzolt és a szavak olajként csepegtek le az ajkairól, Gillian azon tűnődött, milyen érzés lenne szétlőni a fejét.

Az agya összefröcskölné a fehér szőnyeget. Titkárnője – a vénlány, aki mindig olyan, mintha szilva szorult volna a torkába – tutira szívrohamot kapna. Oké, ez túl erőszakos, túl nyilvánvaló, gondolta. Akkor már inkább megmérgezné – belekeverné az ételébe valamelyik becses gyógyszerét, amíg egy reggel nem ébred fel többé.

Gilly mosolyogva képzelte el mindezt, míg apja elkapta a tekintetét, és visszamosolygott rá. Eltakarta tenyerével a kagylót.

– Egy perc – kacsintott rá.

Néha csak úgy rátört ez az érzés, hogy menten szétrobban – hogy nem fér bele a bőrébe, mintha a harag akkorára dagadna benne, hogy eldugaszolná minden testnyílását. Néha legszívesebben öklével döngette volna az ablakot, máskor azt hitte, sosem tudja abbahagyni a sírást. Erről természetesen nem beszélhetett a barátnőivel, mert mi van, ha az ő egyetlen torzszülött, aki így érez? Az anyjában talán még megbízott volna... csak hát hosszú-hosszú évek óta nem tehette.

– Ez az! – kiáltott apja diadalmasan, ahogy letette a telefont. Átkarolta a vállát, hogy beburkolják az illatok, melyeket mindig is a gyerekkorával azonosított: füst, fahéj és kubai dohány. Behunyt szemmel adta át magát a ringató aromának. – Mit szólnál hozzá, ha mennénk egy kört a gyárban? Tudod, mennyire szereti mindenki...

Mármint mennyire szereti *ő,* ha a lányával büszkélkedhet. Mindig is zavarta, ha ott kellett parádéznia a szalag mellett,

biccentenie a foghíjas munkásoknak, akik udvariasan mosolyogtak, de közben csak arra tudtak gondolni, mennyivel kevesebbet keresnek egy héten, mint amennyi zsebpénzt ő kap.

Beléptek a gyártóközpontba. Gépek zaja pattogott a falak között; hatalmas dugattyúk szabályozták kínos precizitással a keverékek arányát.

– Ma Preventát gyártunk – kiabált apja a fülébe. – Esemény utáni fogamzásgátló.

Egy férfihoz vezette, aki fülvédőt viselt, és körbe-körbe járt a szinten.

– Helló, Jimmy. Emlékszik a kislányomra?

– Hogyne. Helló, Gillian.

– Csak egy pillanat, szívem. – Amos különféle kérdéseket tett fel Jimmynek a raktárkészlettel és szállításokkal kapcsolatban.

Gillian elnézte a gépezeteket, ahogy kimérték a hatóanyagokat: a levonorgestrelt és etinilösztradiolt. A szalag hatalmas tölcsérben végződött, melynek keskenyedő járatain át a frissen préselt és gondosan leszámolt tabletták az alufóliával lezárt levelekbe jutottak.

Csak néhány pillanat kellett ahhoz, hogy az osztályozóhoz lépjen és felmarkoljon néhányat.

Még akkor is a zsebében tartogatta a kezét, ujjai közt eltemetett titkával, amikor apja visszafordult hozzá.

– Máris szénné unatkoztad magad?

Gilly mosolyogva nézett apjára.

– Nem – nyugtatta meg. – Még nem.

Így visszatekintve Addie már látta, hogy sokkal rémisztőbb is lehetett volna az egész – betörni egy temetőbe az éjszaka közepén, amikor csak a hold vérben úszó szeme néz le rá az égről –, ám akkor nem számított, hogy a

legsűrűbb sötétségben próbál bejutni a vasrácsokon, sem az, hogy hét év után most először látja majd a kislánya sírját. Csak azt tudta, hogy nem lesz egyedül, amikor megteszi ezt a mérföldes lépést.

Forróság szakadt fel a földből, vénséges vén lelkek kígyóztak a lábai közt.

– A főiskolán előfordult, hogy a temetőben tanultam – jegyezte meg Jack.

Nem tudta, mi döbbenti meg jobban: a beismerés, vagy a tény, hogy Jack valóban megtette.

– Nem volt könyvtár?

– De, csak a temetőben nagyobb volt a nyugi. Fogtam a köny veimet, néha még ebédet is csomagoltam, azután…

– Ebédet? Azért ez durva. Ez…

– Ez az? – kérdezte Jack, mire Addie ráeszmélt, hogy Chloe sírja előtt állnak.

Amikor utoljára látta, a frissen megbolygatott földet rózsák és sírcsokrok borították – a jóakarók ajándékai, akik magyarázat helyett csak ennyivel szolgálhattak. Most már látszott a sírkő is, fehér márványból: CHLOE PEABODY, 1979–1989. Felnézett Jackre.

– Szerinted mi történik… tudod… miután meghalunk?

A férfi kabátzsebébe süllyesztette a kezét, és csak némán megvonta a vállát.

– Én azelőtt azt reméltem, hogy ha már fel kell adnunk a régi életünket, kapunk helyette egy újat.

Sóhaj gomolygott köztük a levegőben, Jack válasza.

– Azután… *azután*… már nem reméltem ilyet. Nem akartam, hogy Chloe más kislánya legyen. – Addie óvatosan körüljárta a téglalap alakú sírt. – Pedig valahol most is lennie kell, nem?

Jack megköszörülte a torkát.

– Az inuit eszkimók szerint a csillagok lyukak az égen. Valahányszor látjuk, hogy a szeretteink átragyognak rajtuk,

tudhatjuk, hogy boldogok.

Addie elnézte, ahogy két valószerűtlen csokrot varázsolt elő a zsebéből. A metélőhagymák, amiket Delilah nevelgetett az ablakpárkányon, kis lila virágaikkal élesen rajzolódtak ki a márvány előtt.

Az éjnek ebben a szakában mintha szélesre tárult volna az ég, hogy a csillagok egy elsuttogott mese betűiként szóródjanak szét.

– Azok az inuitok… – suttogta Addie, ahogy a könnyek végigperegtek az arcán. – Remélem, igazuk van.

Reszketett a keze, ahogy elkísérte Jacket a lakáshoz, amin az apjával osztozott. Vajon ő is ezt érezte, valahányszor egymásnak koccant a válluk? Amikor belépett egy szobába, ahol már várta – észrevette, ahogy összetömörült köröttük a levegő? Még sosem tapasztalt ilyet, mintha a csontjai nem illettek volna hirtelen szűkössé vált testébe. Hogy egy férfi társaságában van, mégsem akar hanyatt-homlok menekülni.

Elérték a lépcsősor tetejét.

– Hát – sóhajtott fel Jack –, akkor reggel. – Az ajtógomb után nyúlt.

– Várj – bukott ki belőle, és a kezére fonta ujjait. Ahogy várta, a férfi megdermedt. – Köszönöm, hogy eljöttél.

Jack bólintott, mielőtt újra az ajtóhoz fordult.

– Kérdezhetek valamit?

– Ha a kiadóablak szigeteléséről van szó, akkor…

– Nem arról van szó – rázta a fejét Addie. – Azt akarom tudni, hogy megcsókolnál-e.

Meglepetést látott a férfi szemében. A feszült várakozás illatfelhőként tört fel a pórusaiból.

– Nem – felelte lassan Jack.

Levegőt se kapott, amiért ekkora bolondot csinált magából. Lángoló arccal lépett hátrébb és ütközött a kérlelhetetlen falnak.

– Nem csókollak meg – tette hozzá Jack –, de te

megcsókolhatsz.

– Én… megcsókolhatlak? – Olyan érzése támadt, hogy Jack éppen annyira bizonytalan ebben, mint ő.

– Akarod?

– Nem – felelte Addie, és lábujjhegyre ágaskodott, amíg össze nem ért az ajkuk.

Csak annyit tehetett, hogy nem öleli meg. Engedte, hogy kövesse ajkai hasadékát, belefurakodjon és a nyelvéhez dörgölőzzön. Nem érintette meg akkor sem, amikor könnyed ujjai a mellkasán siklottak, amikor hajszálai a nyakát csiklandozták, amikor rájött, hogy kávé- és magányízű a szája.

Ennél rosszabbat nem is tehetnél, mondogatta magában. *Ezzel csak bajt hozol a fejedre. Megint.*

Mégis engedte, hogy Addie megkísértse a sorsot, hogy elnyújtsa a csókot, s csak akkor vágja el, amikor jónak látja. Ezután azzal a szándékkal engedte be magát Roy lakásába, hogy ágyba bújik, és elfelejti élete utolsó tíz percét. Már majdnem átkelt a sötét szobán, amikor felragyogott a lámpa. Roy köntösben és pizsamában ült a kanapén.

– Ha bántod a lányomat – törte meg a csendet –, megöllek álmodban.

– Egy ujjal sem nyúltam a lányodhoz.

– Lószart. Láttam a kulcslyukon át, ahogy megcsókoltad.

– Te *leskelődtél?* Mi vagy te, valami kukkoló?

– S *te* mi vagy? Valami dzsigoló? Felveteted magad és rányomulsz a tulajra, hogy az éjszaka közepén meglépj a pénzével?

– Először is *ő* vett fel *engem*. Másodszor, ha még olyan üresfejű is lennék, mint hiszed, nem inkább egy ékszerbolt tulajára vagy egy bankárra nyomulnék?

– Egyik se olyan szép, mint Addie.

Jack lehúzta cipzárját, és dühösen a székre vetette a kabátját.

– Nem mintha bármi közöd lenne hozzá, de Addie csókolt meg *engem*.

– Ez… tényleg?

– Olyan nehéz elhinni?

Az öregember felállt. Szórakozott kis mosoly játszott az arcán, ahogy visszaindult a hálószobája felé.

– Ami azt illeti – tűnődött el –, igen.

Miután Jordan belépett a Carroll megyei fellebbviteli bíróság ajtaján, szeme magától követte a jól ismert rutint: végigpásztázta a helyiségeket, hogy lássa, melyekben zajlanak meghallgatások, és hol várakoznak a szerencsétlen tanúk a nekik járó tizenöt perc hírnévre. Kockás ingében és pulóverében szinte pucérnak érezte magát

– ő, aki azelőtt Armaniban tárgyalta az ügyeket!

Nem mintha azt tervezte volna, hogy végleg feladja a karrierjét.

Egyszerűen csak el akart szabadulni, és Salem Falls éppoly alkalmasnak tűnt erre a célra, mint bármely másik város. Megvolt rá a pénze, hogy egy-két évig pihenjen a babérjain, különösen a Bainbridge-ben tárgyalt utolsó néhány ügy után, amit már nagyon nehezen viselt. A saját torkán is egyre nehezebben tolta le azokat a ravasz keresztkérdéseket, amíg rá nem eszmélt, hogy a munkája olyan hurokká vált, ami minden ügyféllel egyre szorosabb lesz a nyakán.

Vagy talán nem is a munka tette. Talán sokkal több köze volt a magánnyomozójával ápolt kapcsolatához.

Ha tíz évvel korábban bárki azt mondja neki, hogy újra akar majd házasodni, kuncogott volna egy jót. Ha pedig azt hallja, hogy szíve választottja kapásból visszautasítja, addig röhögött volna, amíg leszakad a lépe. Selena pedig pontosan

ezt tette. Mint kiderült, a legjobb magánnyomozója vele végezte a legalaposabb munkát, amikor olyan emberi gyengeségeket tárt fel benne, melyekről legszívesebben sosem tudott volna.

Bernie Davidson irodája felé tartott. A bírósági titkárral mindig érdemes jó kapcsolatot ápolni. Ő írja ki a tárgyalásokat – nem árt ismerni a menetrendet, ha az ember márciusban tényleg el akar utazni Bermudára –, ám ami ennél is fontosabb, közvetlen hozzáférése van az összes ügyészhez. Az ő segítségével bármi gyorsabban elrendeződik, mint a szokványos csatornákon – egy indítvány egyenesen a bíró asztalán landol; egy váratlan óvadéki tárgyalásnak is akad hely a zsúfolt naptárban.

Bekopogott, majd nyomban be is lépett, hogy felvillantson egy sugárzó mosolyt, amitől Bernie kis híján lefordult a székről.

– Megváltó ég, csak nem Jordan McAfee szelleme?

Jordan megrázta a kezét.

– Hogy s mint, Bernie?

– Nálad jobban. – Végigmérte a férfi egyszerű öltözékét és rendezetlen frizuráját. – Azt hallottam, Hawaiira költöztél.

Jordan lehuppant az íróasztal elé állított székbe.

– Miért van, hogy ezek a folyosói pletykák sosem igazak?

– Akkor hol élsz?

– Salem Fallsban.

– Csendes kis hely, mi?

Jordan megvonta a vállát.

– Azt hiszem, pont ez tetszik benne.

Bernie tévedhetetlenül felismerte a hangjában lappangó ürességet.

– Hát akkor?

Jordan arra koncentrált, hogy leemeljen a kardigánjáról egy láthatatlan hajszálat. Csak egy pillanat múltán nézett fel.

– Hát akkor? – kérdezett vissza. – Azt hiszem, kicsit kezd

hiányozni a nyüzsgés.

Addie bedugta fejét a konyha hátsó ajtaján.

– Hé, Jack, segítenél egy kicsit?

A férfi felnézett a mosogatógép nyitott ajtaján kiáradó gőzben.

– Persze.

Hideg volt odakint, a latyak mégis próbálta lehúzni lábáról a tornacipőt. Addie eltűnt a szemetesek magas kerítése mögött.

– Van egy kis problémám ezzel a kulcslyukkal. – Ahogy Jack követte, ellenőrizni a zárszerkezetet, Addie a nyakába fonta karját.

– Szia – búgta a nyakába.

Jack elmosolyodott.

– Szia.

– Hogy vagy?

– Remekül. Te?

Addie még szélesebben mosolygott.

– Remekebbül.

– Azt látom – incselkedett Jack, amint Addie teljes súlyával rajta csüngött. Buborékok pezsegtek fel benne, a boldogság szénsavmolekulái. Mikor történt utoljára, hogy valaki ilyen őszintén vágyott rá? – Tényleg gond van a kulcslyukkal?

– Tényleg – vallotta be Addie. – Be van rozsdásodva, de piszkosul.

Akkor megcsókolta, ő pedig megmarkolta a derekát, hogy közelebb vonja magához. Szorosan egymáshoz tapadtak, a kerítés mögött láthatatlanul. A szemét bűze sötét dzsungelként szövődött köréjük, Jack mégsem érzett mást, csak a vanília illatát, ami mintha egyenesen Addie bőréből áradt volna. Behunyta szemét, és arra gondolt, hogy azt se

bánná, ha ötven évig nyúlna ez a pillanat.

Addie még közelebb furakodott hozzá, hogy a mozdulat kibillentse az egyensúlyából. Ahogy megtántorodtak, nekiütköztek a fémszemetesek sorának. A hangzavarban felrebbent a néhány madár, akik mintha róluk pletykálkodtak volna – rosszalló károgással hátrahagyták a lerágott csirkecsontokat és minitornádókká kunkorodó krumplihéjat.

Jack a testével tompította közös zuhanásokat.

– Ha bárki látna minket, lenne miről írniuk a *szennylapoknak*.

Addie kacagott, de a szavai hallatán abbahagyta.

– Mit írnának? – kérdezte megszeppenve, mint egy kiskölyök a szivárvány láttán, aki pislogni is fél, nehogy eltűnjön, mire kinyitja a szemét. – Lebuktak a perverz szerelmesek?

Mielőtt Jack válaszolhatott volna, felpattant a kerítésen nyíló ajtó, és ő szembetalálta magát egy revolver fekete fél szemével.

– Jesszusom, Wes, tedd el azt a vackot! – Addie lelökte magáról és talpra vergődött, hogy leporolja a ruháját.

– Csak beugrottam egy kávéra, amikor hallottam, ahogy felborultak a kukák. Azt hittem, valami rabló.

– *Rabló?* A szemeteseknél? De most komolyan, Wes… ez Salem Falls, nem az *Esküdt ellenségek!*

Wes bosszúsnak tűnt, amiért Addie nem értékelte a bátor mentőakcióját.

– Biztos, hogy rendben vagy?

– Nincs semmi olyan bajom, amin egy jó szappan ne segítene. Felborítottam a szemetest, ez minden. Remélem, ez még nem számít közbotrányokozásnak.

Wes már nem figyelt rá. Jackre meredt, akit Addie segített fel, és aki még most is a kezét szorongatta. Láthatóan egyikük sem hajlott rá, hogy eleressze a másikat, vagy ami még

furább, egyikük sem ismerte fel, hogy egymás kezét fogják.

– Ó – hallatszott Wes fojtott hangja. – Már értem.

– Egy *bisztróban* dolgozik – mutatott rá Whitney, majd addig tapadt a szívószálra, amíg szörcsögő hang hallatszott. – Mit szólna az apád, ha kiderülne, hogy egy olyan pasira gerjedsz, aki majdnem egyidős vele, ráadásul mosogatásból él?

Gillian vastag *J* betűt rajzolt a szószba.

– A pénz nem minden, Whit.

– Könnyű annak, akinek van.

Gilly nem is hallotta. Azon tűnődött, miért Addie az egyetlen alkalmazott az étteremben. Legalább *látnia* kéne Jacket ahhoz, hogy a mágia működjön. Felhúzta a szemöldökét, és szándékosan fellökte a turmixát.

– Elnézést, történt egy kis baleset…

Addie felsóhajtott, ahogy felkapott egy marék szalvétát és egy szivacsot.

– Mindjárt szólok, hogy valaki törölje fel a padlót.

Ekkor jelent meg Jack, a maga teljes százkilencvenes magasságában. Amikor előrehajolt, hogy feltöröljön az asztal alatt, Gilly látta aranyhajának választékát, és hirtelen késztetést érzett rá, hogy megcsókolja.

– Annyira sajnálom – szabadkozott. – Majd én feltakarítom…

– Ez a munkám.

– Legalább hadd segítsek. – Gilly a szalvéták után kapott, s ezúttal Meg kóláját borította fel. Jack hátraugrott, ahogy az üdítő eláztatta a nadrágját.

– Jaj, istenkém… – Gilly a combjához préselte a marokra fogott szalvétákat, amíg a férfi le nem hámozta magáról a kezét.

– Megoldom – mordult rá, mielőtt távozott a férfimosdó felé.

Amint eltűnt, a lányok izgatottan sugdolózni kezdtek.

– Jesszusom, Gilly, jó, hogy nem vered ki neki egy bisztró közepén…

– Szándékosan borítottad ki a kólámat… Jössz nekem egy másikkal.

– Szerintem tiszta Brad Pitt…

– Kimegyek a mosdóba – jelentette be Gilly. Ahogy odaért, Jack éppen kilépett a jobbról nyíló ajtón. – Még egyszer bocs – villantott felé egy sugárzó mosolyt, de a férfi nem is válaszolt, csak elfurakodott mellette, láthatóan ügyelve rá, nehogy bármilyen módon érintkezésbe kerüljön vele. Nem mintha számítana. Le sem tudja majd venni róla a kezét, ha egyszer megbűvöli.

Belopódzott a férfivécébe, ahol lenyűgözte a vizelde, alján a kis kerek illatosítóval. A csap még most is csepegett. Elzárta, mielőtt kihalászta a szemetesből a legfelső használt papírtörülközőt. Nyilván Jack dobta el; még nedvesnek érezte. Kitépte belőle a négyzetet, ahol feltehetően megérintette. Azután felnyitotta kis táskáját.

Odabent lapult a papírtekercs, melyre a JACK St. Bride nevet írta, egy piros és egy fehér rózsa, valamint egy rózsaszín szalag. A tekercsbe rejtette a törülköződarabot, majd újra felcsavarta, azután elővette a kis svájci bicskát, amit az apjától kapott a tizedik születésnapjára, hogy hosszirányban felvágja mindkét rózsát. Egymáshoz préselte a vörös és fehér felet, közöttük a tekerccsel, majd az egészet átkötötte a rózsaszín szalaggal.

– Egyet, hogy megkeressen – suttogta –, egyet, hogy megtehessem. Egyet, hogy megszeressen, egyet, hogy megszerezzem. Akié ez a két rózsa, édes szerelem a jussa.

Megnyitotta a csapot – igazából patak kellett volna, de be kellett érnie ezzel a folyó vízzel –, hogy alátartsa az egybefűzött rózsát, majd a szemetesbe szórja a megmaradt szirmokat.

– Te meg mit keresel itt?

Gilly majd kiugrott a bőréből, ahogy szembetalálta magát Addie Peabodyval.

– Csak kezet mosok – felelte, miközben próbálta elrejteni a virágot.

– A férfivécében?

– Ez *az?* Nem láttam a jelzést. – Amikor látta, hogy Addie egyetlen szavát se hiszi, úgy döntött, ellentámadásba megy át. – *Maga* mit keres a férfivécében?

– Az *enyém*. És óránként kitakarítom. – Addie szeme résnyire szűkült. – Akármit is csinálsz, fejezd be és menj el... Az meg mi?

Gilly kapkodva a háta mögé rejtette a kezét.

– Semmi.

– Ha semmi, akkor miért próbálod elrejteni előlem? – Addie megragadta a kezét és szétfeszítette az ujjait. – Azt javaslom, hogy a barátnőiddel együtt fizesd ki a számládat, és tűnj el a bisztrómból. – Anélkül, hogy egyetlen pillantást is vetett volna rá, szórakozottan a kötényzsebébe ejtette a virágot, mielőtt faképnél hagyta a lányt.

* * *

Wes szilárd küldetéstudattal tért vissza a bisztróból. Jack St. Bride azért tűnt olyan ismerősnek a számára, mert egyszer már látta az őrsön. Száz oka is lehet, hogy megforduljon náluk, az emlék mégis tövisként fúródott az emlékezetébe. Annál több esze volt, hogy minden ok nélkül lefuttasson egy hivatalos keresést, és tudta, hogy felelnie kell majd Charlie Saxtonnak, ha ellenőrzi a naplófájlt

– mégis azzal hitegette magát, hogy az egészet Addie érdekében teszi.

Ennek semmi, de semmi köze ahhoz a tényhez, hogy meg akarja hódítani.

Egy ilyen városban, mint Salem Falls, rengeteg

szabadideje volt két 911-es hívás között. Miután elirányított egy mentőt az öregek otthonába, be is ütötte St. Bride nevét a terminálon, melyről az egész országra kiterjedő keresést indíthatott.

Ahogy felemelte tekintetét a monitorról, elkerekedett a szeme.

– Jaj, Addie – mormolta.

– Fordulj – rendelkezett Amos Duncan.

Ahogy Gillian lassan megpördült, fekete szoknyája felrebbent a combján, és a strasszköves klipszek megvillantak a hajában.

– Így már jobb, de a szoknya még mindig túl rövid.

Gilly a szemét forgatta.

– Akkor is ezt mondanád, ha a bokámig érne.

– Csak nem akarom, hogy valamelyik focistának téveszméi támadjanak.

– Na persze – mormolta maga elé Gillian. – Talán az egyetlen lány az egész városban, aki valaha is közel engedett volna magához egy olyan kigyúrt barmot. Meg különben is velem lesz.

– Nagyon helyes. Van valami megnyugtató abban, hogy a legjobb barátnőd apja rendőr.

A teáskanna fütyülni kezdett a konyhában.

– Megyek – élénkült fel Gillian.

– Egy teát még meg tudok csinálni.

– De én akarom. – Küldött apjának egy mosolyt a válla felett.

– Ez a legkevesebb, ha már itt hagylak egyedül búslakodni.

Amos elnevette magát.

– Majdcsak kitalálok valamit, hogy gyorsabban menjen az idő. Mondjuk megszámolom a csempéket a zuhanyzóban.

– Nem azt csináltad múlt éjjel is? – Gilly átsietett a konyhába, bögrét kerített a szekrényből, majd megtöltött egy teaszűrőt apja kedvenc Darjeelingjével. Mielőtt összezárta a kis kalitkát, a blúzába nyúlt, és belepottyantotta a néhány tablettát, amit a gyárból csent el.

Tíz perccel később, amikor szétnyitotta a szűrőt, már a nyomukat se látta. Átvitte a teát a könyvtárba, ahol az apja csak erre várt.

– Mi ez rajtad? – nézett fel Jordan az újságjából.

Thomas még a hűtőben belekortyolt egy tejesdobozba, majd a kézfejébe törölte száját.

– Mi baj vele?

– Igazából semmi, tekintve, hogy úgy is *viselkedsz,* mint egy éretlen taknyos. – Jordan összeráncolt homlokkal méregette fia hátrafelé fordított baseballsapkáját, fakó sportdzsekijét és farmerját, amit egészen lent, a csípőjén viselt, hogy bármelyik pillanatban lecsúszhasson a bokájára. – Az én koromban a srácok rendesen kiöltöztek egy bálra.

– Ja, azután befogták a kocsiba a legszebb lovat, hogy úgy hajtsanak a kis piros pajtához.

– Rohadt vicces. Vehetnél egy rendes inget. Talán még nyakkendőt is.

– Nyakkendőt? Ha abban toppannék be, meg is lincselnének. Azt hinnék, én is olyan szektás seggfej vagyok, aki röplapokat oszt a menzán.

– Azt csinálják? – élénkült fel Jordan. – Tanítási időben?

– Hallottál már a szabad vallásgyakorlásról, apa?

Jordan összehajtogatta az újságot, és felállt.

– Ki fog vezetni?

– Ne aggódj, van fuvarom.

– Igazán? – mosolyodott el Jordan. – Chelsea Abrams máris áldozatul esett az ellenállhatatlan McAfee-varázsnak,

és személyesen visz oda?

– Nem, valaki mással megyek. – Amint kimondta ezt, Thomas legszívesebben máris visszaszívta volna. Apja szeme vészjóslóan csillant meg.

– Úgymint? – Amikor nem válaszolt, Jordan felhúzta a szemöldökét. – Szerintem máris feladhatod. Abból élek, hogy kiszedem az emberekből, amit nem akarnak elmondani.

Thomast az ajtócsengő mentette meg.

– Szia, apa. Ne várj meg…

– Te viszont várj egy kicsit – tapadt rá Jordan. – Látni akarom az arcát. Ha nem élhetem ki rajtad keresztül a piszkos kis vágyaimat, mi értelme, hogy kamasz fiam van? – Vigyorogva látta Thomas teljes megsemmisülését. – Szóval? Dögös?

Az ajtó kinyílt, mielőtt Thomas válaszolhatott volna. Száznyolcvan magas, modellalkatú fekete nő állt a küszöbön, akinek a szeméből hullámokban sugárzott a bosszúság.

– Valamikor annak tartottál, Jordan – furakodott be az ajtón Selena Damascus.

Először az történt, hogy a szavak kezdtek összemosódni Amos Duncan szeme előtt. Nagyjából ekkor az is feltűnt neki, hogy a szobában érezhetően melegebb lett, s valahányszor felnézett lányára, aki a fuvarjára várt, fordult vele egyet a világ. Egy perccel később alig ért ki a fürdőbe, mielőtt mindent kiadott magából.

– Apu! – kiáltott Gillian az ajtóból.

A saját hányadékában térdelt, szeméből a könny és orrából a takony egyszerre folyt az erőlködéstől, miközben csak arra tudott gondolni, hogy nemsokára megint ez lesz. Ezúttal a vécécsészébe dobta ki a taccsot, mielőtt a hűvös porcelánhoz préselte a homlokát.

Érezte, ahogy Gilly mögé lépett és nedves kéztörlőt

terített a halántékára. Azután újra okádni kezdett; egyetlen sajgó Möbius-szalagnak érezte a hasát. A távolban ajtócsengő hangja visszhangzott.

– Te… csak menj – zihálta. – Megleszek.

– Nem – jelentette ki Gilly. – Nem hagylak itt ilyen állapotban.

Amos csak messziről érzékelte mozgását, elmosódó hangját. Legközelebb arra lett figyelmes, hogy az ágyában fekszik, tiszta pólóban és pizsamaalsóban. Gillian az ágy melletti széken ült, farmerban és pulóverben.

– Hogy érzed magad?

– A… tánc…

– Megmondtam Chelsea-nek, hogy nélkülem kell mennie. – Megszorította apja kezét. – Ki más gondoskodna rólad?

– Ki más? – visszhangozta Amos, ahogy a csuklóját simogatva álomba szenderült.

– Azt akarod mondani, hogy meghívtad *Selenát* az iskolai bálba? – Jordan úgy ordított, hogy egy ér látványosan kiduzzadt a homlokán. A fia és az egykori magánnyomozója? Az egykori szerelme? Selenával mindig is jó működtek, mármint szakmai alapon. Egy srófra járt az agyuk; mindkettejük szíve gyorsabban vert, ha ráakadtak egy húzósabb ügyre. Ez változott meg egy évvel korábban, a New Hampshire-i Bainbridge-ben, ahol egy fiút védett, akit tizenéves barátnője meggyilkolásával vádoltak. Ezúttal olyat tett, amit még soha: engedte, hogy a személyes érzései befolyásolják a munkáját. S abban a pillanatban, hogy két élete között elmosódott a határ, Selenához fűződő viszonya is megváltozott. Abba az ügybe kis híján belehalt, míg végül a nő lett az, aki bevitte a kegyelemdöfést.

– Amúgy se volt jobb dolgom – vigyorgott Selena Thomasra.

– Már régen megígértem neki, hogy elmegyek vele a bálba, de amikor hallottam erről a Chelsea-ügyről, azonnal tudtam, hogy elő kell venni a nagyágyút. Megmutatjuk nekik, igaz, Thomas? Melyik elsős mondhatja el magáról, hogy egy életnagyságú csokibabával szambázik be a bálba?

– Oké, ez már tényleg sok. Megmondaná valaki, hogyan lehet, hogy egy év után *te* vagy az, aki csak úgy beszambázik az életünkbe?

– Azért ne túlozzunk – legyintett Selena. – Először is *te* hagytál ott *engem*. Másodszor, sosem titkoltam előled a hollétemet. Pontosan tudtad, hogy soha életemben nem szerepeltem a telefonkönyv-ben. Ha engem kérdezel, tíz perc alatt megtalálhattál volna, ha csak feleannyi energiát szánsz rám, mint annak a fiúnak a felmentetésére.

– Az interneten öt is elég lett volna – értett egyet Thomas.

Jordan a kanapéra rogyott, és a kezébe temette arcát.

– Huszonhárom évvel idősebb vagy Thomasnál…

– Basszus, apa, ez nem igazi *randi*. Ezért akadtál ki ennyire? Féltékeny vagy?

– Nem, nem vagyok féltékeny. Csak nem tudom elhinni, hogy képes voltál ennyi erőfeszítést hozni Selena bevonására, miközben a kisujjadat se mozdítod azért, hogy felvegyél egy rohadt nyakkendőt.

Selena oldalba bökte Thomast.

– A Hermès selyemsála nem siklik úgy, mint én a táncparketten, mi?

Thomas elvigyorodott.

– Csak majd ne vedd zokon, ha doblak Chelsea-ért.

– Ne hülyülj már, bébi. Ez a foglalkozás célja.

Jordan felállt.

– Oké, oké! Ha mindenáron úgy akartok viselkedni, mint a… *gyerekek*… felőlem csináljátok, de akkor se kelljen már végignéznem, hogy a nő, aki tönkrecseszte az életemet, úgy kavar a fiammal, mintha mi sem történt volna! – Kiviharzott

a nappaliból, majd egy pillanattal később hallatszott, ahogy bevágta a szobája ajtaját.

– Akkor most ki viselkedik gyerekesen? – húzta fel a szemöldökét Thomas.

Selena önelégülten elvigyorodott.

– Azt se hinném, hogy *kavarnánk,* ha már itt tartunk.

– Én még annyira se.

Selena felemelte és behajlította Thomas karját, hogy mögé csúsztathassa a kezét.

– Akkor azt se mondtad el neki, hogy ma éjjel a kanapéján alszom?

Thomas vigyorogva rázta a fejét.

– Nem én.

– Szerinted nem kellett volna megemlíteni? Hogy feldolgozhassa, mire hazaérünk?

Thomas bólintott, majd jobban belegondolt, és megcsóválta a fejét.

– Egy kis titokzatosság sosem árt.

Wes tudta, hogy a középiskolai bálon posztoló legtöbb rendőr szereti fejébe húzni a kalapját, hogy a karima alól bűnös élvezettel gyönyörködjön a hamvas fiatal lányokban – buja táncmozdulataik ban és tarka, cukorszínű sminkjükben –, ő mégis érdemesebbnek találta a fiúkat figyelni. Egymást lökdösték vaskos és csapott vállukkal, összevesztek még azon is, ki kit nézett ki először, felemelték a hangjukat, csak hogy hallassák – mintha óvodásokat zártak volna férfiak testébe.

– Tíz dollárba, hogy a kölyök az Abercrombie & Fitch sapkában egy órán belül bepancsol valakinek – hajolt közelebb Charlie Sax tonhoz, aki furcsamód együtt őrködött a többi egyenruhással, pedig nyomozóként általában civil ruhát viselt és a háttérbe húzódott.

– Ha jól tudom, Wes, New Hampshire törvényeinek

értelmében tilos a szerencsejáték.

– Ez csak egy *mondás*.

Charlie lesújtó pillantást vetett rá.

– Komoly? Nem hittem volna…

– Szerintem igazából csak a járőrök tudják, mit folyik ebben a városban. – Wes alig várta, hogy előrukkoljon a nagy újsággal.

– Itt van például Jack St. Bride…

Charlie felsóhajtott.

– Itt, a büdös francba. Be is jelentkezett.

– Tényleg?

– Igen, én meg elcsesztem. Ki akartam küldeni az emlékeztetőt, de valahogy elmaradt.

Ezzel kifogta a szelet Wes vitorlájából.

– Szóval tudsz róla.

– Igen.

– Csak visszaélés.

Charlie megvonta a vállát.

– Bűnösnek vallotta magát, hogy ne vádolják meg nemi erőszakkal.

– Azt is tudod, hogy Salem Fallsban él.

– A sitteseknek is élniük kell valahol. Nem zárhatod őket rezervátumokba.

– Azért vörös szőnyeggel se kéne fogadni őket – kockáztatta meg Wes.

Charlie odafordult hozzá, hogy leplezze szóváltásukat.

– Ezt meg se hallottam, értetted?

Wes meghunyászkodva bólintott. Charlie rangban felette állt.

– Szerintem az embereknek akkor is joguk van tudni, ha valaki vadbarom, mielőtt még kapcsolatba kerülnek vele.

Charlie elfojtott egy mosolyt.

– Ja, ez sokszor kapóra jönne…

– Örülök, hogy ennyire mókásnak találod. Kíváncsi

vagyok, akkor is így fogsze nevetni, ha majd az egyik kiscsaj ott ül veled szemben zokogva és megtépett ruhában, csak mert pechje volt, és véletlenül összefutott St. Bride-dal.

Charlie válaszra nyitotta a száját, de ekkor a kölyök az Aber crombie & Fitch sapkában bepancsolt egyet valakinek.

– Tíz dollár – mormolta maga elé, és követte West a kamaszok tengerében, hogy végezze a munkáját.

Thomas egyszerre száz tekintet súlyát is a vállán érezte, ahogy Selenával előre-hátra ringott a táncparketten. A nő egy teljes fejjel fölé magasodott, amitől kissé zavarban érezte magát, mert az arca hozzápréselődött a melléhez, és hát *mégiscsak* pasiból volt, ezért ezt a tényt nem tudta egyszerűen kiverni a fejéből – még akkor sem, ha *mégiscsak* Selenáról volt szó.

Viszont ezt senki más nem tudta. Egy felsős – aki múlt hónapban még bezárta a szekrényébe – odajött megkérdezni, hogy tényleg Tyra Banksszel táncol-e. Egy másik tudni akarta, hogy manapság mit kóstál egy ilyen luxusprosti, neki azonban semmi sem okozott akkora elégtételt, mint a tudat, hogy Chelsea őt figyeli. Látta a tornaterem félreeső részén két másik lánnyal, akikkel együtt szokott lógni, az arcán szinte komikusan elnagyolt csodálkozással.

Feltornászta magát, hogy az arca egy vonalba kerüljön Sele náával.

– Ha megcsókolsz, tiéd lehet az összes pénz, amit a továbbtanulásomra gyűjtöttünk.

Selena felkacagott.

– Thomas, bébi, Bill Gates nem tudna annyit fizetni, hogy megcsókoljalak egy táncparkett közepén. Amúgy látod azokat a zsarukat? Nem fognak bekasztlizni kiskorú megrontásáért. Különben is, milyen lenne már? Olyan vagy nekem, mintha az unokaöcsém lennél.

A zene taktusai lassan elhaltak. Selena megpaskolta Thomas arcát.

– Mi lenne, ha elmesélnéd a srácoknak, hogyan csábítottál el, én meg addig felhajtanék valami italt?

Ahogy elsétált, tökéletesen formált hátsója vadítóan ringott a szatén alatt, mégsem ez vonzotta igazán Selenában – akkor már inkább a humorérzéke, a pengeéles esze, meg az, ahogy ráripakodott az iskola rémeire, ha eltaposták a bogarakat vagy homokot rugdostak a kisebbek arcába. Basszus, gondolta, az apja helyében ő az ágyához bilincselte volna.

– Thomas.

Megpördült, és ahogy meglátta maga előtt Chelsea-t, mintha kihúzták volna a padlót a lába alól.

– Szia… – préselte ki magából.

Mielőtt még folytathatta volna a társalgást egy szellemes megjegyzéssel, Selena visszatért két műanyag pohárral.

– Elég undi ez a puncs. Ennyi cukorral egy lovat is meg lehet ölni. – Átadta az egyik poharat Thomasnak, mielőtt sugárzó mosollyal ellenlábasához fordult.

– Chelsea Abrams – nyújtotta felé kezét a lány.

– Selena Damascus. El vagyok bűvölve.

– Ja, gondolom – motyogta Chelsea maga elé.

A DJ visszatért állomáshelyére, a zene tovább lüktetett körülöttük.

– Szóval – élénkült fel Thomas –, van kedved táncolni?

– Naná – felelte Selena ugyanabban a pillanatban, amikor Chelsea rávágta:

– Aha.

Chelsea elvörösödött és hátralépett.

– Sajnálom… azt hittem…

– Úgy van – biztosította Thomas. – Én is.

– Menjetek csak – dorombolta Selena. – Úgyis inni akartam egyet. – Fintorogva belekortyolt a puncsba, mielőtt

bátorító mosolyt küldött a pohár pereme felett.

Chelsea azonban megrázta a fejét.

– A barátaim… várnak… – Faképnél hagyta őket.

Thomas sajgó szívvel nézte, ahogy utat tört magának a tömegben. Bármit megadott volna, csak megfoghassa a kezét és kivezethesse a parkettre – hogy lássa, amint szórakoztatónak talál valamit, amit mond, és felgyorsuljon a pulzusa az előttük álló igéző lehetőségektől. Próbált úgy tenni, mintha minden rendben lenne: közömbössé rendezte arcvonásait, mielőtt visszafordult Selenához.

Mégis sütött a szeméből a vágy, hogy bárcsak másként alakultak volna a dolgok. Selena elhúzódott, mint aki nem hisz a saját szemének.

– Mi az? – ráncolta a homlokát Thomas.

– Semmi. – Selena belekortyolt az italába. – Csak egy pillanatig annyira emlékeztettél az apádra.

Amikor záróra után kinyílt a bisztró ajtaja, Jack meglepetten nézett fel. Azt hitte, hogy Addie bezárta, és egy pillanatra fellobbant benne a harag – ki mer zavarni, amikor végre kettesben lehetnek?

A férfi, aki törzsvendégnek számított, keményen igyekezett, hogy ne tűnjék annyira részegnek, mint amilyen.

– Peabody kisasszony – szólalt meg akadozva –, segítene abban, hogy egy kis koffeinhez jussak?

Jack előrelépett.

– Sajnálom, de már…

Amikor megérezte a karján Addie apró kezét, hirtelen elvesztette minden beszédkészségét.

– Azt hiszem, ezen segíthetünk, Mr. McAfee. – Alig észrevehetően biccentett az ügyvéd felé, amiből Jack is érthetett. A fickó mögött rázós éjszaka állt. Abból is láthatták, ahogy féloldalasan felállt a haja, szeme besüppedt a vörös karikák mögé, és a kétségbeesés muslicafelhőként dongta körül.

– Csak egy pillanat.

Ebben az irodalmi műben szerepel Keresztyén, Hívő és Evangélista.

Jordan felkapta a fejét Alex Trebek hangjára.

– *Billy Graham élete.*

Addie elmosolyodott.

– Jól mondja, Jack?

– Nem. Ez *A zarándok útja.*

Amikor meghallotta a helyes választ, Jordan elnevette magát.

– Lenyűgöző. – Elvette a felé nyújtott gőzölgő bögrét. – S azt tudja, melyik nagy hősköltemény szereplői Vesztes, Kikosarazott és Rohadtul Elcseszett?

Jack értetlenül fordult Addie-hez.

– Ez nem más – böfögött nagyot Jordan –, mint az életem története. – Ivott egy tisztességes kortyot. – Ne vegye sértésnek, Peabody kisasszony, de a nők... most komolyan... mintha törött üvegcserepek lennének az út közepén. Szanaszét vagdalják az embert, mielőtt észbe kapna.

– Csak ha rajtuk akar taposni – jegyezte meg szárazon Addie.

Jordan intett Jack felé.

– Magának is meggyűlt már a baja a nőkkel?

– Némelyikkel.

– Látja?

Addie újratöltötte a férfi bögréjét.

– Hol van a fia ma este, Mr. McAfee?

– Sulibulin. És magával vitte a legélesebb üvegcserepet.

– Üvegcserepet?

– A nőt! – jajdult fel Jordan. – Aki tönkretette az életem!

– Hívok magának egy taxit, Mr. M. – ajánlotta fel Addie.

Jack a pultra könyökölt. Nem először látta, hogy egy vendég úgy érzi itt magát, mintha egy bárban ücsörögne. Jordan McAfee-nek se tűnt fel a különbség, miközben

telesírta a kávésbögréjét.

– Mit művelt?

Jordan megvonta a vállát.

– *Nemet* mondott.

A szóra borzongás futott végig Jack gerincén.

Az ajtó hirtelen újra kinyílt, hogy ezúttal Wes rontson be rajta, aki mostanra letudta a szolgálatát.

– Muszáj adnod egy kávét, Addie, miután négy órán hallgatnom kellett azt a rohadt rap…

– Zárva vagyunk – szakította félbe Jack.

Wes tekintete átsiklott Jordanen, hogy rajta állapodjon meg.

– Hála istennek, hogy nem vagy vele kettesben – vetette oda Addie-nek.

Addie elmosolyodott.

– Mr. McAfee talán becsípett egy kicsit, de attól még nem veszélyes…

– Én nem McAfee-ről beszélek. – A rendőr védelmezően átkarolta a vállát. – Nincs semmi baj?

– Mi baj lenne? – szabadította ki magát Addie a karjából.

– Ó, már értem. Az nem baj, ha egy ilyen féreg tapogat, csak én nem érhetek hozzád.

– Vigyázz a szádra, Wes – figyelmeztette Addie.

A rendőr Jack felé pördült.

Csak úgy hagyja, hogy megvívja a *maga* harcát? Nem lenne itt az ideje, hogy elmondja a *főnökének,* amit már az első percben el kellett volna mondania?

Egy pillanatig nem hallatszott más, csak Alex Trebek hangja.

8891 pontjával Dan O'Brien tartja a világrekordot ebben az atlétikai sportágban. Jack érezte, ahogy kicsúszik a talaj a lába alól, és nem először gondolt rá, hogy az élet az ilyen apró részletekben lakozik.

Nem tudott belenézni Addie szemébe – a nőébe, aki

feltétel nélkül bízott benne.

– Börtönben voltam – ismerte be. – Nyolc hónapig.

Addie egy csapásra megértett mindent: hogyan került elő a semmiből, miért fért el minden holmija egyetlen dobozban, miért nem beszélt a múltjáról. Jack várta, hogy megszólaljon, mert a saját torkát szárazabbnak érezte a sivatagnál is.

– Azt is mondja el, miért – ösztökélte Wes.

Ez volt az, amit nem tehetett meg.

– Még ha igaz is, biztosan van rá magyarázat – hallotta Addie bizonytalan hangját.

– Megerőszakolt egy nőt. Szerinted *erre* van magyarázat?

A bisztró elemeire hullt köröttük, amíg nem maradt más, csak a némaság kis kockája, amiben Jack és Addie csapdába esett. Addie arca kipirult, szeme csillogott a hitetlenkedéstől.

– Jack? – biztatta reszkető hangon, hogy cáfolja meg a rendőrt.

Jack pontosan tudta, mikor értette meg, hogy nem fog neki válaszolni.

Addie felkapta a kabátját, amit a pult egyik székén hagyott.

– Mennem kell – sikerült kimondania, mielőtt kibotorkált az ajtón.

Jack elindult utána, mire egy kéz a torkára fonódott.

– Csak a holttestemen át – közölte fojtott hangon Wes.

– Ne kísértsen.

A rendőr csuklója a légcsövébe vágott.

– Elismételné a jegyzőkönyv kedvéért, St. Bride? – Váratlanul eleresztette. – Tegyen mindenkinek egy szívességet. Zárja be maga után az ajtót, és meg se álljon, amíg el nem hagyta a városhatárt.

Miután Wes távozott, Jack lerogyott egy bokszba, és kezébe temette az arcát. Kölyökként legjobban egy

hógömbbel szeretett játszani, benne a mézeskalács házakkal és vaníliarúdnyi kis utcákkal. Annyira vágyott abba a mesebeli kisvárosba, hogy egy napon összetörte az üveggömböt, de rá kellett jönnie, hogy a házak műanyagból vannak, csak festékmázba vonták őket. Előre tudta azt is, hogy Salem Falls-i élete merő illúzió, ami egy nap ugyanúgy szilánkokra robban szét, mint az az üveggömb. Mégis reménykedett – istenem, mennyire reménykedett! –, hogy *még* nem.

– Tudja, nem tehetik ezt magával.

Teljesen el is feledkezett Jordan McAfee-ről.

– Mit nem tehetnek?

– Nem kergethetik el. Nem fenyegethetik meg. Lerótta tartozását a társadalom felé, most már újra teljes jogú tagja.

– A börtönben sem volt semmi keresnivalóm.

Jordan megvonta a vállát, mint aki ezerszer hallotta már ezt.

– Nyolc hónapot húzott le egy helyen, csak mert *kellett*. Nem gondolja, hogy most már joga van itt lenni, csak mert *akarja?*

– Talán *nem* akarom.

Reflektor fénykévéje söpört végig a bisztrón, a kiérkező taxié.

– Ami azt illeti, elég jó emberismerő vagyok. S az tuti, hogy egészen mást olvastam le az arcáról, amikor megzavartam azzal a pincérnővel. – Jordan letette bögréjét a pult mögötti mosogatóba.

– Köszönje meg neki a nevemben.

– Mr. McAfee. Elvinne a taxijával?

A tornác fénye rávetült, hogy oda nem illő dicsfényt vonjon a feje köré.

– Nem csináltam semmit – szögezte le azonnal. Még most

is közéjük állt a szúnyogháló, rajta Addie tenyerével.

Amikor Jack a másik oldalról ráfektette a saját kezét, Addie a börtönre gondolt – vajon hány látogatót fogadhatott így, közöttük a fallal?

– Wes mindent elmondott. A nyilvántartás fent van a számítógépen. Azt mondta, még be is jelentkeztél mint szexuális bűnelkövető.

– Muszáj volt. Része a vádalkunak.

Könnyek csillantak Addie szemében.

– Ártatlan emberek nem kerülnek börtönbe.

– *Ártatlan gyerekek se halnak meg*. Te mindenkinél jobban tudod, Addie, hogy a világ egyáltalán nem úgy működik, ahogy kellene. – Jack habozni kezdett. – Sosem gondolkodtál el azon, hogy miért nem közeledek hozzád? Miért te csókolsz meg *engem,* miért te fogod az *én* kezem?

– Miért?

– Mert sosem akarok olyan lenni, amilyennek mondanak. Nem akarok vadállat lenni, aki képtelen uralkodni az ösztönein. Féltem attól, hogy ha egyszer megérintelek, *igazán* megérintelek, nem tudok majd leállni. – Elfordította az arcát, hogy a szúnyoghálón át ajka végigsuhanjon Addie tenyerén. – Hinned kell nekem, Addie. Sosem erőszakolnék meg egy nőt.

– Róluk se hittem, hogy képesek lennének rá.

– Róluk?

Addie felemelte az arcát.

– A fiúkról, akik velem tették.

Tizenhat éves volt, a Salem Falls-i középiskola színjeles tanulója és az iskolai újság szerkesztője, aki arról álmodott, hogy egy napon igazi újságíró lesz. A leadási határidők miatt későig dolgozott, de miután a szüleit lefoglalta a bisztró, nem hiányolták otthonról.

Áprilishoz képest hideg volt, olyan hideg, hogy amikor

bezárta maga mögött az ajtót és átvágott a sportpályán, azt kívánta, bárcsak farmert viselne a vékony szoknya helyett. Összehúzta magán a kabátot, megkerülte a focipályát, és a város felé tartott.

Először a hangjukat hallotta – a három sportolóét, a felsősökét, akik abban az évben bejuttatták a csapatot az állami bajnokságba. Nagy ívben kikerülte őket – semmi jót nem hallott róluk –, miközben úgy tett, mintha nem látná a Jack Daniel's-es üveget.

– Addie – szólította meg egyikük. Visszafordult felé, annyira meglepte, hogy tudja a nevét. – Gyere ide egy percre.

Úgy ment, ahogy a kismadarak ugrándoznak az élelem felé: óvatosan és reménykedve, mégis készen a menekülésre, ha bárki moccanna a közelükben.

– Emlékszel a cikkre, amit az idény utolsó meccséről írtál? Tényleg jó munkát végeztél, igaz, srácok?

A többiek bólogattak. Szinte már szépnek látta őket a kipirult arcukkal és tündöklően fényes hajukkal – mint egy ritka és egzotikus faj példányait, amiről eddig csak olvasott, de még sosem találkozott vele szemtől szembe.

– Csak az a bibi, hogy elírtad a nevemet.

– Nem írtam el. – Mindig kétszer is ellenőrzött mindent; mániásan ügyelt a részletekre.

A fiú elnevette magát.

– Talán nem vagyok olyan agyas, mint te, de azt még tudom, hogyan írják a nevemet! – A többiek egymást bökdösték, és magukba fojtották nevetésüket. – Hé, kérsz egy kortyot? – Addie megrázta a fejét. – Pedig felmelegítene…

Óvatosan ivott. Mintha egy üstökös száguldott volna le a torkán – a javát fel is köhögte, hogy könnyes szemmel a fűre prüszkölje.

– Hé, vigyázz, Addie – karolta át a fiú. – Nincs semmi baj.

– Keze lassan csúszkálni kezdett rajta fel-alá. – Tudod, nem is vagy olyan vézna, amilyennek a suliban tűnsz.

Addie próbált elhúzódni.

– Most már mennem kell.

– Előbb tanuld meg, hogy írják a nevemet.

Vállalható kompromisszumnak tűnt. Bólintott, mire a fiú közelebb intette magához.

– Titok – suttogta.

Belement a játékba: lehajtotta fejét, és a fiú ajkához emelte fülét. Azután érezte, ahogy a nyelve belecsusszant.

Elhátrált, de a karok szorosan tartották.

– Most ismételd meg! – mondta a fiú, ahogy rátapasztotta a száját.

A többiből már nem sok mindenre emlékezett. Csak annyit tudott, hogy hárman voltak. Hogy a lelátó padjait alulról lángoló narancsra festették. Hogy a félelem nagy dózisban büdösebb, mint a kén. Hogy van bennünk egy hely, aminek a létezéséről nem is tudunk, pedig ide bármikor visszavonulhatunk és távolról tekinthetünk magunkra, anélkül, hogy éreznünk kellene a fájdalmat.

– Sosem jutott eszedbe, ki lehetett Chloe apja? – kérdezte Addie. Már a nappaliban álltak, ahol Jack hiába próbálta lenyelni a gombócot, ami kis híján megfojtotta.

– Melyik volt az?

– Nem tudom. Sosem akartam tudni. Azt gondoltam, megérdemlem, hogy enyém, csakis az enyém legyen.

– Miért nem mondtad el senkinek?

– Mert lotyónak bélyegeztek volna. Mert nem vagyok biztos benne… sosem voltam biztos benne… hogy emlékeznek-e egyáltalán arra, mi történt. – Elcsuklott a hangja. – Bár én is ilyen szerencsés lettem volna. Éveken át csak azon gyötrődtem, hogy mit tehettem, amiért ezt

csinálták velem.

– Rosszkor voltál rossz helyen – mormolta Jack. *Ahogy én is*.

Nyolc hónapig gyűlölte a rendszert, amiért részrehajló a nők irányába, de ahogy most látta Addie-t… Egymillió férfit is lecsukhatnak ártatlanul, az sem hozza helyre, ami vele történt.

– Még… még itt élnek?

– A lovagom akarsz lenni, Jack? Megölnéd a sárkányaimat? – Addie halványan elmosolyodott. – Egy meghalt motorbalesetben. Egy Floridába költözött. Egy itt maradt.

– Ki az?

– Hagyjuk. – Megrázta a fejét. – Senki sem tudja, mi történt, csak az apám, és most te. Mindenki azt hiszi, hogy fűvel-fával lefeküdtem, amíg végül *úgy* maradtam. Felőlem higgyenek, amit akarnak. – Ellágyultak a vonásai. – Ebből a borzalmas dologból valami csodálatos jött létre. Megkaptam Chloét. Csak erre akarok emlékezni. Erre és semmi másra.

Jack sokáig nem szólt.

– Elhiszed, hogy ártatlan vagyok?

– Nem tudom – vallotta be Addie. A hangja suttogásig szelídült. Csak rövid ideje ismerte Jacket, ami sehogy sem indokolhatott ilyen mély érzelmeket – mintha valaki megnyitná a csapot, és kiszabadítana vele egy egész gejzírt. Nem értette ezt a jelenséget, de hát oly sok mindent nem értett a világból… csak azt tudta, hogy a szerelem, akár a fájdalom, elvakítja az embert. Elfeledteti, amit nem tud, hogy csak arra a néhány részletre összpontosítson, ami mindennél többet jelent. – Hinni *akarok* neked – tette hozzá.

– Kezdetnek ennyi is elég. – Jack behunyta a szemét és előrehajolt. – Csókolj meg.

– Nem hiszem, hogy ez lenne az alkalmas idő vagy…

Jack résnyire nyitotta a szemét.

– Be akarom bizonyítani neked, hogy az vagyok, akinek mondom magam. Meg akarom mutatni, hogy nem tehetsz vagy mondhatsz olyat, ami rávenne, hogy rád támadjak.

– De azt mondtad…

– Addie – vágott közbe Jack. – Tedd meg mindkettőnkért.

Szélesre tárta karjait. Addie egy pillanat után előrehajolt, hogy szemérmes csókot nyomjon az arcára.

– Jaj, ne csináld! Ne mondd, hogy csak ennyit tudsz. – Addie ajkai lesiklottak a szájáról az állára. Vékony cérnaszálakon rebegett köztük az érzékiség, mint a benzincseppek, amelyek bármelyik pillanatban lángra lobbanthattak.

Ez a megátalkodott és mohó vágy… mint aki először látja a színeket, és teletömi a zsebét a ragyogó lilákkal, telt narancsokkal, lüktető sárgákkal – hiába retteg attól, hogy tolvajláson érik, ha közben biztosan tudja, hogy emlékeztető nélkül sosem lesz képes felidézni ezeket a szédítő árnyalatokat.

Készen állt. Ezt akarta. Felemelte a férfi kezét, hogy együtt gombolják ki pincérnőegyenruháját… de Jack ernyedten visszaengedte maga mellé.

Nem fogja megtenni. Az akarja, hogy én csináljam.

Életében nem vetkőzött egy férfi előtt sem. Tízéves kora óta a tulajdon apja se látta őt meztelenül. Szégyenlősen és ügyetlenül bújtatta ki a felső gombot, majd haladt tovább a következőre. A melltartó rózsaszín selyempáncélja mögött a mellei is elpirultak Jack tekintetétől. Kicsatolta a kapcsot, hogy a forró pillantás kirajzolja testének domborulatait.

– Készen állsz? – suttogta a férfi.

Válaszként csókjaival végigsiklott a mellkasán és hasán, hogy csak pattanásig feszülő farmerjánál állapodjon meg. Ujjai maguktól gombolták ki a nadrágot, hogy a szederjes színű tömeg egyenesen kinyújtott kezébe ágaskodjon.

Életében nem érezte magát ekkora biztonságban.

– Tedd meg mindkettőnkért – ismételte. Egyetlen könnyű mozdulattal félrevonta az alsóneműjét, és gyengéden összeolvasztotta testüket. *Betölti bennem az űrt,* eszmélt rá ámuldozva, míg Jack ugyanabban a pillanatban azt gondolta: *Hát ez hiányzott annyira.*

1999. július
Loyal,
New Hampshire

– Be kell jönnöd az őrsre, Jack – közölte a rendőrtiszt.

Jack a válla és a füle közé ékelte a telefont, hogy elrakhassa papírjait a táskájába.

– Nem megy. Találkozóm van délután, de hétkor játszhatunk egyet. – Amióta Loyalba költözött és megkezdte munkáját, mint a város egyetlen nyomozója, Jay Kavanaugh sokat lógott vele, és pokoli jó edzőpartnernek bizonyult – felváltva verték egymást fallabdában, hogy utána beüljenek egy sörre, és elpanaszolják, mennyire nincsenek egyedülálló nők ebben a városban.

– Most van rád szükségem, Jack.

Felhorkant.

– Hát, szivi, én lennék a legboldogabb ember a világom, ha…

– Fogd be! – állította le Jay. Csak most tűnt fel neki a hangjában lappangó él. – Figyelj, ezt tényleg nem telefonon kéne megbeszélnünk, oké? Mindent elmondok, ahogy ideérsz.

– De én…

Tárcsahang.

– A francba – mormolta maga elé. – Ajánlom, hogy *tényleg* fontos legyen.

Akkor ismerte meg Jayt, amikor eljött az iskolába, hogy beszéljen a halloween idején különösen fontos biztonsági előírásokról. Azonnal ráismert benne a sosemvolt bátyjára. A nyár lustán gőzölgő napjaiban a Westonbrook csapatával ők is elmentek pisztrángsügért fogni: pecabottal a kézben itták a sört, s közben merész terveket szőttek arra, hogy Loyal

kisvárosába csalják Heather Lockleart.

– Gondolod, hogy itt fogsz letelepedni? – kérdezte egyszer Jack.

Jay felnevetett.

– Annyira letelepedtem, hogy már gyökeret is eresztettem. Loyalban sosem történik semmi.

Jay most abban a pillanatban felállt, hogy az irodájába lépett. Mindenhová nézett, a könyvespolcra, a szőnyegre, a kabátjára… csak a szemébe nem.

– Akkor most már elmondod, mi volt ennyire fontos?

– Miért nem ülünk le?

– Miért nem bököd már ki?

Jay arca összerándult.

– Csak csináld, amit mondok, oké? – Bevezette egy tárgyalóba, ahol nem látott mást, csak egy asztalt, három széket és egy felvevőt.

Elvigyorodott.

– Rendőröset fogunk játszani? – Összefonta karját a mellkasán.

– Joga van hallgatni. Minden, amit mond, felhasználható ön ellen. Joga van ügyvédet fogadni… – Elhalt a hangja, amikor Jay behunyta a szemét, és elfordult. – Hé! – tette hozzá fojtott hangon.

– Mi van már?

Amikor Jay újra ránézett, már egészen szenvtelennek látta az arcát.

– Catherine Marsh azt mondta, hogy viszonyotok van.

– *Mit* mondott Catherine Marsh? – Másodszor is felmérte a sivár helyiséget, a magnót és Jay arckifejezését. – Ez… te most le fogsz tartóztatni?

– Nem. Most csak beszélgetünk. Hallani akarom a te verziódat is.

– Nem gondolhatod komolyan! Az ég szerelmére, Jay… ő… ő a *diákom*. Esküszöm… soha egy ujjal nem nyúltam hozzá. El

se tudom képzelni, honnan szedi ezt a képtelenséget. – Minden igyekezete ellenére máris vadul kalapált a szíve.

– A bizonyítékok alapján hivatalos feljelentést kell tennünk – közölte Jay mereven. Azután ellágyult a hangja. – *Tényleg* szerezz magadnak egy ügyvédet, Jack.

A düh vörös lepelként borult rá.

– Miért hívtál ide *beszélgetni,* ha mindenképpen le akarsz tartóztatni? – A vád súlyosan ülte meg a levegőt. Hirtelen ráeszmélt, miért kérte tőle Jay a saját verzióját. Az egésznek semmi köze sem volt a barátságukhoz, annál inkább a tényhez, hogy mindent, amit elmondott neki, felhasználhattak ellene a bíróságon.

Loyal képeslapra kívánkozott vegyesboltjával, elmaradhatatlan fahídjával és a fehérre mázolt kis faházak sorával, melyek karéjba fogták a zöldellő parkot, amint visszatükrözték a Westenbrook Akadémia építészeti megoldásait. Jack egy kis kétszintes épületben lakott, melynek tornácáról éppen rálátott a házra, ahol Catherine Marsh és apja, Ellidor Marsh tiszteletes élt.

Legjobban azt szerette ebben a városban, hogy bármilyen rövid sétát tett, valaki biztos ráköszönt. Ha nem egy diák, akkor a nő, aki a vegyesboltot vezette. A postás. Az idős ikerpár, melynek tagjai sosem nősültek meg, viszont még a bankban is két szomszédos ablaknál dolgoztak.

Aznap mégis lehajtott fejjel járt, nehogy találkozzon egyetlen ismerőssel is. Elhaladt a kölykök mellett, és érezte, ahogy a nyakukat nyújtogatva utánanéznek. Széles ívben kikerülte a boltos seprűjét, majd fellángolt arcán a szégyenkezés, amint a nő abbahagyta a seprést, hogy leplezetlenül megbámulja. *Ártatlan vagyok,* kiáltotta volna legszívesebben világgá, még ha ezzel nem is változtatott semmin. Az embereket nem érdekli az igazság, viszont

rettegnek attól, hogy a balszerencse ragadós.

Catherine Marsh házának homlokzatára csipkeként borultak a rózsák, melyek fából ácsolt lugason törtek az ég felé. Élesen bekopogtatott, majd hátrébb lépett, amikor Catherine ajtót nyitott.

Fiatal volt és szép, hibátlan bőre mintha a saját fényével világított volna. Abban a legelső pillanatban újraélt minden alkalmat, amikor egy-egy különösen szép gól után megölelte, vagy amikor észrevette, ahogy sportmelltartója nekifeszül a mezének. A lány arcán széles mosoly áradt szét.

Már kinyitotta a száját, hogy megvádolja és rákérdezzen a miértre, de minden szó beleszorult, amikor a lány mögött megjelent még valaki: Ellidor Marsh, arcán a fundamentalista keresztények minden szent haragjával.

– Tiszteletes… – kezdte.

Ellidornak több se kellett. Arcán csak egyetlen pillanatig tükröződött a belső vívódás, azután az ökle máris kilőtt, és állkapcson találta Jacket.

Catherine felsikoltott, ahogy lebucskázott a lépcsőn, és a rózsabokrok között landolt. Tövisek szabdalták fel nadrágja könnyű nyári gyapját. Kiköpte a vért, azután kézfejével megtörölte a száját.

Catherine próbálta felsegíteni, de apja a saját testével óvta meg tőle. Jack résnyire szűkült szemmel nézett fel a lelkészre.

– Ezt is Isten parancsára cselekedte?

– Menjen a pokolba! – mordult rá Ellidor.

Néhány héttel korábban a peloponnészoszi háborút tanította a nyári előkészítőben. Ahogy ott állt a tanteremben, a júliusi hőség a mellkasához tapasztotta ingét.

– A spártaiak megbánták, hogy aláírták a békeszerződést, és az athéniak is egyre inkább vágytak a hatalomra… –

Végignézett a kipirult diákokon, akik tikkadtan legyezgették magukat a füzetükkel. – És nincs itt senki, akit ez érdekelne.

Összerezzent, ahogy az egyik lány szó szerint elbóbiskolt a hőségben. Ő sem rajongott a Westonbrook nyári iskolájáért, amivel a diákok majdani felvételi esélyein kívántak javítani. Az izzasztókamraként funkcionáló százéves tantermek sem feleltek meg a célra.

Catherine Marsh az első sorban ült. Keményített gallérja takarosan állt az iskolai egyenruhája mögött, lábát kecsesen keresztbe tette, még a lábfeje is spiccben állt.

– Dr. St. Bride – nyújtotta el a nevét –, mi olyan fontos egy háborúban, amint kétezernégyszáz éve vívtak egy másik kontinensen? Mármint ez nem a *mi* történelmünk. Miért kell erről tanulnunk?

A többiek kórusban helyeseltek. Jack végignézett a lázrózsás arcokon.

– Rendben – bólintott –, akkor menjünk tanulmányi kirándulásra.

Igazából nem tervezett semmit, túl azon, hogy a diákjai végre megszabadulhassanak az iskolai egyenruhától, és felvehessenek valami kényelmesebbet. A kézenfekvő választás az úszódressz lett volna, amit mindenki tartott az öltözőszekrényében, ehhez azonban túl jól ismerte a középiskolás lányokat – inkább levágatnák a bal karjukat, mint hogy a testi hibáikat mutogassák gömbölyűbb, vékonyabb és magasabb osztálytársaiknak… vagy akár a tanáruknak. Hirtelen felélénkült, amint eszébe jutott a tökéletes megoldás, amivel nemcsak a kölykök feszengését oldhatta, de kapcsolódhatott a leckéhez is.

Kivezette az osztályt a menzára, ahol ízületi gyulladásos városiak aprítgatták a jégsalátát.

– Hölgyeim – köszöntötte őket –, szükségünk lenne néhány abroszra.

Elirányították az ebédlő felé, ahol az elsősöktől a

hatodikosokig mindenki együtt étkezett. Halmokban álltak itt a takarosan összehajtott asztalterítők. Jack felkapott egyet, és odahajította az egyik diáknak. Azután fogott még egyet, majd még egyet, mígnem az osztályból mindenki kapott.

– Rómában tegyünk úgy, mint a rómaiak. Görögországban pedig… – Kézbe vett egy abroszt, hogy rátekerje a saját testére. – *Voilá.* A tóga.

Kiterelte a lányokat az öltözőbe.

– Azt akarom, hogy mindenki vegye fel az úszódresszét, és arra a tógáját. Az egyenruhájukat is hozzák magukkal, szükség esetére.

– Mondana egy példát?

Jack elvigyorodott.

– Ha például el kellene menekülnünk a divatrendőrség elől.

– *Vagy találkoznánk az igazgatóval,* tette hozzá gondolatban.

– Ezzel az erővel egy nagy L betűt is festhetnénk a homlokunkra

– mormolta az egyik diák. – Tudja, L, mint *lúzer.*

A zúgolódás ellenére mind besorjáztak, majd egyenként újra előbukkantak, karjukon a ruhájukkal.

– Látják? – mosolygott Jack. – Hát nem jobb így?

Utolsóként Catherine Marsh jött ki az öltözőből. Felvette a tógáját… de mást nem. Napbarnított, csupasz válla lágyan végigsimított a karján, ahogy elhaladt mellette.

Jack leplezte mosolyát. A lányok annyira finomkodók ebben a korban – különösen, ha szerelmesek –, mint egy gőzúthenger.

Kimasíroztak a focipályára, ahol letették a ruháikat és felsorakoztak.

– Oké. Eleinte mindnyájan békében és harmóniában élnek egymással, hála a békeszerződésnek, amit a spártaiak aláírtak. – Ezután két csoportra osztotta a lányokat. – Önök a

spártaiak – közölte az első csoporttal –, akik szárazföldi háborút akarnak vívni, mert abban jók. Önök pedig – mutatott az athéniakra –, tengeri háborút akarnak vívni, mert abban jók.

– Honnan tudjuk, kit kell megölni? – kérdezte az egyik lány.

– Mind ugyanúgy nézünk ki.

– Remek kérdés! Valaki, aki egyik nap még a jó szomszédja, egy politikai kérdés miatt az ádáz ellensége lesz. Mit csinál ilyenkor?

– Megkérdezem, mielőtt kardot rántok?

Jack a lány mögé lépett, és olyan mozdulatot tett, mintha elvágná a torkát.

– Elég egy pillanatnyi késedelem, és már meg is halt.

– Együtt maradunk – kiáltotta be egy diák.

– A hátunk mögé nézünk!

– Megelőzzük őket!

Jack mosolyogva figyelte, ahogy a fásult osztályba egyre több élet költözik. A lányok belevetették magukat a képzelt csatába, amíg már a pázsiton fetrengtek, hogy tógáikat mindenütt zöld fűfoltok borítsák. Végül mindnyájan kimerülten szuszogtak a hátukon, és elnézték az égbolton vonuló bárányfelhőket, melyek hosszan elnyúltak, mint a felszökkenő balerinák végtagjai.

Árny hullt Jack arcára. Ahogy felnézett, Herb Thayert, a Westonbrook-Akadémia igazgatóját látta.

– Mr. St. Bride… csak egy szóra.

Hallótávolságon kívül sétáltak.

– Az Isten szerelmére, Jack. Azt akarja, hogy bepereljenek?

– Miért? Történelemhamisításért?

– A sztriptíz mióta része a tantervnek?

Megrázta a fejét.

– Ezek csak jelmezek. Nagy különbség. Meg kell mozgatni

valamivel a kölykök fantáziáját, hogy hajlandóak legyenek odafigyelni. És a tanteremben tényleg brutális a hőség. – Elővette a legmegnyerőbb mosolyát. – Ez sem különbözik attól, mint amikor Shakespeare-t játszunk a színpadon.

Herb a kézfejébe törölte homlokát.

– Ami engem illet, Jack, felőlem az egész katonai kiképzést végigcsináltathatja velük, ha ettől odafigyelnek, csak legyenek rendesen felöltözve. – Már indulni készült, amikor a legutolsó pillanatban visszafordult. – Én tudom, hogy mit csinál és miért, de a fickó az utca túlsó feléről, aki csak a második felvonásra ér oda... ő valami egészen mást lát.

Kivárta, amíg Herb távozott. Csak azután tért vissza a diákjaihoz, akik leplezetlen kíváncsisággal várták.

– Ki nyert? – tudakolta Catherine Marsh.

– Nos, dr. Thayer nagy híve a csatajeleneteknek, de csak akkor, ha az iskola egyenruhájában vívják.

Elhaló nyögés hallatszott, ahogy a lányok elkezdték összeszedni a gyepen hagyott ruhakötegeket.

– Nem – rázta a fejét Catherine –, úgy értem, ki nyerte a háborút?

– A peloponnészoszi háborút? Senki. Mindkét fél azt hitte, hogy a stratégiájával kifárasztja az ellenséget és rábírja a megadásra, de tíz év után egyik sem győzött.

– Vagyis csak azért háborúztak tovább, mert egyikük sem akarta feladni?

– Igen. Amikor végül aláírták, a Nikiasz-féle béke sem arról szólt, kinek van igaza... csak hogy hagyják már abba a háborút.

– Összecsapta a tenyerét. – Rendben, hölgyek. Kicsit sietősebben.

A lányok elszivárogtak. *Igaz szépség, s szép igazság,* gondolta Jack, ahogy elnézte őket. Tett egy lépést előre, amikor megérzett valami a talpa alatt. Sóhajnyi szövetet, egy vörös szatén melltartót, amit az egyik lány hagyott hátra.

Belülre bevarrták a kötelező névcímkét. CATHERINE MARSH, olvasta. Pironkodva tömködte a zsebébe.

* * *

Melton Sprigg irodája semmilyen mércével nem tűnt impozánsnak. A kínai étterem fölött bújt meg, ahol bántóan összesűrűsödött a kung pao csirke csípős illata. Nem működött a légkondi; a padlón, az íróasztalon és az iratszekrényen mindenfelé iratok hevertek.

– Most már tényleg rendet kéne csinálnom – szuszogott a férfi, miközben eltávolított egy újságköteget, hogy Jack helyet foglal hasson.

Egy pillanatra felötlött benne, hogy még nem késő elmenekülni. Kényszerítenie kellett magát, hogy a szék karfájára fektesse a tenyerét és megnyugodjon.

– Szóval – bólintott Melton –, miben segíthetek?

Ráeszmélt, hogy még sosem mondta ki ezeket a szavakat. Ragasztóként tapadtak fel a szájpadlására.

– Azt hiszem, meg fognak vádolni egy bűncselekménnyel.

Melton elvigyorodott.

– Az jó. Ha szecsuáni csirkét rendel, akkor azt mondtam volna, hogy rossz helyen jár. Kitől hallotta, hogy meg fogják vádolni?

– A rendőröktől. Néhány napja behívtak… *beszélgetni,* ahogy fogalmaztak. Egy lány… az egyik diákom… arra utalt, hogy ő és én… hogy mi…

Melton füttyentett a foga között.

– A többit kitalálom.

– Nem történt semmi – jelentette ki Jack.

Az ügyvéd feléje nyújtott egy névjegyet.

– Ezen a hídon majd akkor megyünk át, ha odaérünk.

A hőség dacára elment futni. Felvette régi egyetemi mezét és rövidnadrágját, azután a tornáctól egyenesen keletnek tartott. Lefutott két mérföldet, négyet, hatot. A veríték a szemébe csorgott, nem győzte kapkodni a levegőt, és már elhagyta a város határát, mégis rohant tovább. Kétszer is körbefutotta a tavat, mire rájött, hogy bárhogy erőlködik, nem hagyhatja le a félelmét. Akkor összecsuklott a parton, kezébe temette arcát, és sírva fakadt.

Catherine Marsh teljes részletességgel emlékezett az első alkalomra, amikor Jack St. Bride megérintette.

Előretört, a labdára szegezte tekintetét, és olyan eltökélten próbált gólt szerezni, hogy észre sem vette a védőt, aki ugyanilyen elszántsággal rohant felé. Hallható reccsenéssel csapódott össze a koponyájuk – nem is emlékezett másra, csak erre az émelyítő hangra, mielőtt elveszítette az eszméletét. Amikor magához tért, az edzője föléje hajolt, és aranyhaja köré glóriát vont a napfény. Ahogy a filmekben, amikor megjelenik a főhős.

– Catherine? – kérdezgette. – Jól van? – Eleinte nem is tudott válaszolni, mert a férfi keze végigtapogatott a testén, kereste a törött csontokat. – Lehet, hogy feldagad a bokája. – Levette stoplis cipőjét, és lefejtette a zokniját, hogy úgy térdeljen izzadt lába előtt, mint Hamupipőke hercege. – Tökéletes – jelentette ki. Ő pedig azt gondolta:

Igen, az vagy.

Tudta, hogy különleges kötelék van közöttük: edzés után sokszor ott fogta, hogy beavassa valami spéci trükkbe, néha még a vállát is átkarolta, ahogy együtt jöttek le a pályáról. Amikor a bizalmába avatta és elárulta, hogy talán lefekszik Billy Hainesszel, ő vitte el két várossal arrébb, hogy a klinikán fogamzásgátlót szerezzen neki. Eleinte persze nem akarta, de végül beadta a derekát, mert törődött vele. Amikor Billy két

nappal később dobta, azt is engedte, hogy az ő vállán sírja ki magát.

Napjában többször is eltűnődött, mi lett a melltartóval, amit ókoritörténelem-órán hagyott hátra neki. Teljesen véletlenül esett ki a ruhakötegből… vagy, ha jobban belegondol, talán a sors akarta így. Észrevette a hiányát, és visszament érte… még épp időben, hogy lássa, amint az edző felveszi és zsebre vágja. Valamiért elfordult anélkül, hogy visszakérte volna tőle. Talán azért, hogy a párnája alá tehesse – hagyja átfolyni ujjai között a selymet, és elképzelhesse, hogy az ő bőrét érinti.

Előző nap nem ment iskolába. Az apja nem engedte. Talán jól is tette, mert nem tudta, mit mondana Jacknek. Azt hallotta, *bilincsben* vitték el, mint egy közönséges bűnözőt. Ha ott lett volna, a lába elé veti magát és megcsókol minden egyes pontot, amit a rideg fém érintett. Könyörög, hogy inkább őt verjék bilincsbe. Megtesz bármit, csak megmutassa neki, mennyire szereti – történjék bármi.

* * *

Olyan közel hajolt Melton Sprigghez, hogy még az ügyvéd csokornyakkendőjének szövését is láthatta.

– Nem csináltam semmit – sziszegte a foga között. – Ez senkit sem érdekel?

– Én csak azt mondom, hogy manapság már nem olyan nehéz megértetni az esküdtekkel, hogy egy középkorú férfi… bizonyos feltételek mellett… akár kapcsolatba is léphet egy fiatalabb lánnyal.

– Majd egy olyan ügyfélnél használja ezt az érvelést, aki valóban bűnös. – Jack hirtelen elkeseredéssel rogyott bele a székbe. Aznap a legjobb barátja vádolta meg szexuális erőszakkal. Vádemelési javaslat született. A bankszámlája megkönnyebbült 5000 dollárral, miután kifizette az

óvadékot. A csuklója még most is sajgott a bilincstől, amiben a tárgyalóterembe vezették. – Harcolni fogok. Erről szól az egész jogrendszer, nem? Mindkét oldal szabadon kifejtheti az álláspontját. Ki fog odafigyelni arra, mit mond egy tizenöt éves?

Melton bólintott és előzékenyen elmosolyodott, de csak az ügyfél érdekében. Nem árulta el neki, mi jár a fejében: csak *azért,* mert Catherine Marsh tizenöt éves, *mindenki* oda fog figyelni rá.

– Ne kerülgessük a forró kását – javasolta Herb Thayer. – Ez már így is rohadt kellemetlen.

Végre valaki az ő pártját fogta.

– Nekem mondja? – sóhajtott fel. – Tegnap be kellett mennem az őrsre, hogy Jay Kavanaugh felolvashassa a jogaimat! Az ég szerelmére, múlt szombaton még együtt fallabdáztunk, most meg ujjlenyomatot vett tőlem. – Amint beszélni kezdett, úgy érezte, képtelen lesz abbahagyni. – Az egész teljesen készületlenül ért, Herb. Fogalmam sem volt róla, mi jár annak a csitrinek a fejében.

– Azért *közeli* kapcsolatban voltak Catherine Marshsal – mutatott rá Herb.

– Maga… csak nem hiszi el, amit mond?

– Jaj, Jack, dehogyis. Csak arra próbálok rámutatni, hogy… mások… erre a következtetésre juthatnak.

Jack felállt, és járkálni kezdett a kis irodában. Mögötte a vitrinben négy focitrófea díszelgett – ezeket is mind a Herb által említett *közeli* kapcsolatnak köszönhették.

– Soha egy ujjal nem nyúltam hozzá.

Herb kinézett az ablakon a diákok felé, akik a szabadban ebédeltek.

– Tudja – csóválta meg a fejét –, maga a legjobb tanár ebben az iskolában. Még senkit sem láttam, aki így tudta

volna ösztönözni a kölyköket.

Jack érezte, hogyan pezsdül fel a vérkeringése már a halvány reménytől is, hogy a jövője mégsem olyan sötét.

Az igazgató kézbe vett egy tollat, hogy dobolni kezdjen vele az asztalon.

– Nézze, Jack, én hiszek magának, de a szülők felteszik a kérdést, hogy miféle iskola alkalmaz olyan tanárt, aki ellen eljárás folyik. Ellidor Marsh is ott liheg a nyakamban…

– Ellidor Marsh egy begyöpösödött barom, akinek nem lenne szabad iskolalelkésznek lennie.

– Ellidor Marsh egy felháborodott apa, aki azt hiszi, hogy a tizenöt éves lánya lefeküdt egy nála kétszer idősebb férfival, akinek több esze is lehetett volna! – A vád sötéten ülte meg a levegőt, mint egy füstfelhő, ami sehogy sem akar szétoszlani.

– De hát semmi nincs bizonyítva… – Úgy forgatta szájában a szavakat, mintha porból lennének.

Herb nem nézett a szemébe.

– Próbálja az én szempontomból nézni, Jack. Az iskola érdekében nem foglalkoztathatok olyan tanárt, akit kiskorú elleni sze xuális erőszakkal vádolnak. – Megkerülte íróasztalát. – Ha van bármi, amiben segíthetek…

– Inkább ne tegyen több szívességet. – Hátat fordított, mielőtt Herb válaszolhatott volna.

Annalise St. Bride még Brooke Astort is ismerte. Egy tigrisbőr szőnyeget tartott a hálószobájában (a vadat a férje lőtte egy szafarin), ami az Upper West Side-i lakás részeként gyakrabban szerepelt az *Architectural Digest*ben, mint a Gracie Square. S ha ez nem lenne elég, sosem fogyott ki a meglepetésekből – kezdve azzal, hogy a fenti luxuslakáson nem mással osztozott, mint férje korábbi szeretőjével, aki az idők során a legközelebbi barátja lett, egészen addig, hogy több prostituáltat ismert, mint elsőbálozót. Évtizedek óta

keresztes háborút vívott a nőket érő erőszak ellen. Annalise csekk-könyvének és vasakaratának köszönhetően húsz új krízisközpont jött létre New York legsötétebb részein.

Így amikor ott találta őt az otthona küszöbén, Jack teljesen elképedt – s ezzel még nem mondott semmit.

Mélyen megindította, hogy anyja a támogatására sietett, pedig még a részleteket sem ismerte. A puszta jelenlététől úgy érezte, mintha omladozni kezdene a védőfal, amit ebben a nehéz időszakban maga köré épített. Előrehajolt, hogy arcon csókolja anyját, de az fintorogva elhajolt.

– Nem maradok, Jack, csak úgy döntöttem, ezt személyesen mondom el neked. – Annalise tárgyilagos tekintettel végigmérte.

– Tudod, hány nőt láttam már, miután megerőszakolták?

Jack próbált levegőhöz jutni, de nem ment. Nem elég, hogy a munkaadója, a diákja, az ügyvédje és a kollégái mind elhitték a vádakat… most már az anyja is?

– Nem… nem gondolhatod, hogy bűnös vagyok – hebegte.

Annalise felvonta a szemöldökét.

– Ugyan miért hazudna erről egy nő?

Hirtelen eszébe jutott, amikor anyja gyermekként elvitte őt a Central Park-i állatkertbe. Túl sokáig lemaradt a denevérbarlangban, annyira lenyűgözte, ahogyan az éjszaka teremtményei összecsukták magukat, mint apró esernyőket – mire megfordult, Annalise már eltűnt. Már hétévesen sem magát féltette, inkább az aggasztotta, hogy anyja halálra izgulhatja magát. A barlang bejáratánál talált rá, amint egyik ismerősével beszélgetett. Átölelte a lábát. „Ó – nézett le rá, mintha csak akkor tűnt volna fel a hiánya.

– Már végeztünk is?”

Most nagyot nyelt.

– Hinned kell nekem. A fiad vagyok.

– Többé nem – közölte Annalise.

A blúzom alá teszi a kezét, amit annyira forrónak érzek. Vágyom az érintésére. Ó, Jack! Tudom, hogy vele nem fog fájni, mert megígérte. Még ha belém is hatol, nem bánom, mert végre egyek vagyunk.

Jack félrelökte a fénymásolt oldalakat.

– Mi ez a szar?

Melton vállat vont.

– Bűnjel. Bizonyíték. Egy bejegyzés Catherine naplójából, ami érthető módon felzaklatta a lány apját. – Belelapozott a saját jegyzeteibe. – No meg azok a fogamzásgátló tabletták…

– Senkinek sem jutott eszébe, hogy az egész talán csak képzelgés?

– Dehogyisnem, Jack. – Melton feltolta orrán a szemüvegét.

– Viszont a lány azt állítja, hogy maga szerezte neki a fogamzás gátlót.

– Ez nem titok, Melton. Le akart feküdni a barátjával. Ki máshoz fordulhatott volna?

– Catherine szerint nem volt semmilyen barátja. Azt mondja, azért kellettek a tabletták, mert *maga* akart lefeküdni vele.

– Nézze. Nyilvánvalóan belém van zúgva. Láttam is a jeleket, csak nem tettem szóvá. Nem akartam megszégyeníteni. Azt gondoltam, idővel majd kinövi. Nem ő lenne az első…

– Ha egy csitri azt képzeli, hogy szerelmes egy nálánál idősebb férfiba, az nem teljesen ugyanaz, mint amikor egy kiskorú szexuális kapcsolatba kerül ugyanazzal a férfival.

– Teljesen félreérti! Éppen a szex az, amiről képzelgett! – Jack vett egy nagy levegőt. – Oké. Van a vallomás, és ez a napló. Meg a fogamzásgátló. Még mindig nem értem, miért bizonyítja mindez, hogy szexuális kapcsolatot folytattam vele.

– Egyetértek – bólintott az ügyvéd. – Sokkal jobb

helyzetben lennénk, ha a rendőrök semmit sem találnak a házkutatás során.

Jack összeráncolta a homlokát. A rendőrök bírói végzést hoztak, ezért beengedte őket, de nem tudott arról, hogy a házkutatás bármilyen eredménnyel járt volna. Melton elébe tolt egy fényképet.

– Mi ez a rongy?

– Nos, ez itt Catherine Marsh melltartója. Az ön táskájában volt.

Jack egy pillanatig meredten nézte. Azután nevetni kezdett.

– Jesszusom, Melton, ezt nem gondolhatják komolyan... Én csak felvettem, amikor óra után ott hagyta. Ne, várjon... ez félreérthetően hangzott. A görög történelmet vettük az osztállyal, de a meleg miatt mindenkit tógába öltöztettem, és...

– És a rendőrök találtak a táskájában egy melltartót, benne Catherine Marsh nevével. Ők csak ennyit tudnak, Jack. Ami bőven elég.

– Van rá magyarázatom...

– Hogyne – bólintott Melton. – Csak sajnos az ügyésznek is.

Találkoznia kellett vele. Újra és újra elolvasta az óvadéki feltételeket: feketén-fehéren ott állt, hogy távol kell tartania magát minden kiskorútól, de különösen Catherine Marshtól. Ha elkapják, újabb meghallgatás vár rá, és megvádolják, hogy tudatosan megszegte az óvadéki feltételeket, azután nagy valószínűséggel átszállítják a börtönbe, ahonnan legközelebb csak a tárgyalásra engedik ki.

Viszont ha ezt megússza, elejét veheti minden további eljárásnak.

A Westonbrook diákjainak órarendje két évvel korábban

felkerült a netre, köszönhetően az egyik gyakornoknak, aki értett a technikához. Nem egészen tíz perc alatt kiderítette, hol lehet

Catherine Marsh. Egy órán belül már az egyik nagy tölgy mögött állt és a lányokat nézte, akik kis csapatokban repdestek előtte, mint az önfeledt pillangók – társalgásról társalgásra.

Catherine egyedül érkezett. Amióta ez a szerencsétlen ügy elkezdődött, Jack most először érezte, hogy a szerencse melléáll. Az izzadság a homlokán gyöngyözött, ahogy a lány közeledtét nézte. Az iskolatáska rézcsatján megvillanó napfény egy pillanatra elvakította.

Kinyúlt, hogy elkapja a karját. A fatörzshöz préselte testét, és a szájára tapasztotta tenyerét. Catherine tekintete elkerekedett a félelemtől, majd ugyanilyen hirtelen ellágyult. Eleresztette.

– Jack – mosolygott édesen a lány, mintha nem forgatta volna fel fenekestül az egész életét.

Nagyot nyelt, észérveket keresett, de végül a harag préselte ki belőle a mondatot, élesen és bántón, akár egy rozsdás tüskét.

– Mi a *francot* művelsz, Catherine?

Még sosem látta őt ilyen mérgesnek. Jó, egyszer-kétszer talán, de csak olyanokkal szemben, akiknek edzés helyett a fiúkon járt az esze. A húsába vájó ujjak egy pillanatra megijesztették, de utána már kéjes izgatottsággal töltötték el. *Eljött értem,* gondolta.

A férfi hirtelen erőt vett magát.

– Mit mondtál nekik?

Abban a pillanatban pihe-puha, bizsergetően hívogató érzés lett úrrá rajta. Vett egy mély levegőt, mielőtt kimondta.

– Hogy szeretlek.

– Hogy *szeretsz* – ismételte a férfi olyan hangon, mintha gúnyt űzne az érzelmeiből. – Catherine, te nem szeretsz engem.

– De igen, és tudom, hogy te is szeretsz engem.

– Sosem mondtam vagy tettem olyat, amit ne mondtam vagy tettem volna bármely másik diákommal – jelentette ki az edző.

– Most már be kell fejezned a hazudozást, Catherine. Hát nem látod, hogy így börtönbe fogok kerülni?

Catherine szíve egy pillanatra leállt, azután már rájött, hogy az egész csak próba. A férfi a szívét próbálja óvni, miközben ő feltárja előtte a magáét. Szégyenlősen elmosolyodott.

– Nem kell tovább titkolnunk az igazat.

– Az igazat?

– Tudod… most már örökre együtt lehetünk.

A férfi szeme megvillant.

– A börtön előtt vagy után?

– Ó, Jack – suttogta Catherine, ahogy kinyújtotta felé a karját.

A férfi hátrahőkölt. Nem akarta megérinteni, és azt sem akarta, hogy ő megérintse. Ez végre elgondolkodtatta. Hiába szólogatta a nevén, csak tovább hátrált előle, felemelt kézzel, mintha már nem gyönyörű fiatal lánynak látná, hanem mérges kígyónak, ami a legváratlanabb pillanatban megmarhatja.

– Persze hogy szégyenlős – győzködte az ügyész Marsh tiszteletest. Loretta Winwood türelmesen összefonta ujjait az asztalon. – Meg is kérdőjelezném az indítékait, ha nem vonakodna tanúskodni, de a kiskorúak körében ez teljesen megszokott. Ami azt illeti, egy kiskorú elleni erőszaknál a vonakodó és félénk áldozat hatásosabb minden bizonyítéknál.

– De hát hallotta! Azt mondja, hogy csak kitalálta az egészet!

Loretta hagyott neki időt, hogy összeszedje magát. Szegény fickó, néhány napja megtudta, hogy a lánya viszonyt folytatott a tanárával, ma meg azt hallja, hogy az egész csak kitaláció. Nem csoda, ha össze van zavarodva.

– Ön hisz neki, Marsh tiszteletes?

– A lányom jó keresztény.

– Lehet, de vagy a szexuális kapcsolatot illetően hazudott… vagy arról, hogy hazudott.

Marsh megdörzsölte a halántékát.

– Nem tudom, mit higgyek, Ms. Winwood.

– Lett volna oka Catherine-nek kitalálni egy olyan közös megegyezésen alapuló szexuális kapcsolatot, ami valójában soha nem létezett?

– Nem.

– Na látja? Tételezzük csak fel, hogy viszonya volt dr. St. Bride-dal, bármily felzaklató ez a gondolat. Ez esetben mi oka lenne Catherinenek arra, hogy visszavonjon mindent, amit korábban állított?

March behunyta a szemét.

– Meg akarja menteni.

Loretta bólintott.

– A törvény tizenhat éves életkor alatt éppen azért tiltja a szexuális kapcsolatot, mert a kiskorúak védtelenek az ilyen érzelmi manipulációkkal szemben. Amit a lányától hallottam… nos, Marsh tiszteletes, sok ilyet látni. Sajnálatos módon ezek a lányok *valóban* szerelmesek. Azután, hogy világgá kürtölik a hírt, és gyengéd vonzalmuk tárgyát bilincsben viszik el, hirtelen átértékelik a dolgokat.

– Így… így lehet még belőle tanú?

– Beidézhetem, de ha nem akar tanúskodni, akkor nem fog tanúskodni. A legtöbb ilyen ügy ezért nem jut el a tárgyalási szakba.

– Becsukta az aktát. – Ha Catherine azt mondja az esküdteknek, hogy ez a viszony csak a képzeletében létezett, nem szembesíthetem a korábbi vallomásával. Vannak ugyan terhelő bizonyítékaink… de Catherine vallomását semmi sem veri. Sajnálom, hogy ezt kell mondanom, de Jack St. Bride-ot nagy valószínűséggel fel fogják menteni, hogy a későbbiekben is szabadon zaklathassa a kiskorú lányokat.

Marsh arcszíne szederjesre váltott.

– A pokolban fog megrohadni.

Ezzel elérkeztek a törvényesség szürkezónájába. Ha Catherine hazudott arról, hogy sosem került nemi kapcsolatba St. Bride-dal, akkor ez nem számít felmentő körülménynek… vagyis a vallomását nem kell kötelezően a védő tudomására hozni… vagyis Melton Sprigg továbbra sem tudhatta, hogy Catherine nem hajlandó tanúskodni az ügyfele ellen.

– A pokol elfogadhatóan hangzik – bólintott Loretta –, de addig is, van egy közbenső út.

– Vádalku? – ráncolta a homlokát Jack. – Ez azt jelenti, hogy visszakoznak?

Az ügyvéd megrázta a fejét.

– A legtöbb bírósági ügy… nos, tíz százalékban biztos győzelem az ügyésznek, tíz százalékban pedig biztos vereség. Viszont ami a többi nyolcvan százalékot illeti… ott igencsak billeg a mérleg. Az ügyészek rendszeresen próbálkoznak vádalkuval, mert az biztos siker.

– Én hová tartozom, Melton? A tíz százalék győzelembe vagy a tíz százalék vereségbe?

– Az ön esetében öt-öt százalékot adnék a két szélsőségre és kilencvenet a többire. Egy nemi erőszak ügyében… bármeddig is húzódik a tárgyalás… végső soron egy ember szava áll szemben a másikéval. A terhelő vagy felmentő ítélet

leginkább azon múlik, mit reggeliztek az esküdtek.

– Nem fogadom el a vádalkut – jelentette ki Jack. – Nem vallok be olyasmit, amit nem követtem el.

– Azért csak hallgasson meg, rendben? Mindenképpen kötelességem, hogy ezt felolvassam magának. – Melton átadott neki egy faxot. – Hajlandók szexuális visszaélésre enyhíteni a vádat. Nyolc hónap börtön, próbára bocsátás nélkül. Ez jó egyezség, Jack.

– Annak jó egyezség, aki elkövette ezt a szarságot! – csattant fel Jack. – Én soha egy ujjal se nyúltam hozzá, Melton. Hazudik.

– Gondolja, hogy meg tud győzni erről tizenkét esküdtet? Tényleg hajlandó orosz rulettet játszani velük? – Felemelte Jack csészéjét és kihúzta alóla a szalvétát, hogy középen húzzon rajta egy egyenes vonalat. A PRÓ és KONTRA szavakat írta felülre. – Nézzük, mi történik, ha tárgyalásra kerül a sor. A legjobb eset? Felmentik. A legrosszabb? Bűnösnek találják az egyik legsúlyosabb vádban, és hét évre elzárják az állami fegyházba.

– Azt hittem, a büntetési tétel három és fél évtől hét évig terjedő börtönbüntetés.

– Csak ha feltételesen szabadlábra bocsátják, Jack, de ehhez végig kell csinálnia a szexuális bűnelkövetők gyógykezelési programját.

Jack megvonta a vállát.

– Mennyire lehet nehéz?

– Egy napig se húzza, ha nem ismer be mindent. Ezen azt értem, hogy töredelmesen be kell vallania, miért vonzódik annyira a kislányokhoz.

– Baromság – horkant fel Jack.

– Ha elítélik, nagyon nem az. Azok szemében, akik a szabadlábra helyezéséről döntenek, elkövette ezt a bűncselekményt. Ennyi. Nem fogják elengedni, amíg nem teljesíti a program feltételeit.

Jack belenyomta körmét az asztallap egyik csorbájába.

– A vádalku – sikerült kimondani. – Mik az előnyei?

– Először is, nyolc hónap alatt letudja. Ha végig az ártatlanságát hangoztatja, nyolc hónap után akkor is kiengedik. Másodszor, a megyei börtönbe kerül, a farmra. Szabad levegőn dolgozhat. Higgye el, egészen más ez, mint egy szigorított zárka az államiban. Letölti a büntetését, és folytatja az életét.

– A priuszommal.

– A visszaélés csak vétség – mutatott rá Melton. – Tíz év után töröltetheti a nyilvántartásból, mintha sosem lett volna. A nemi erőszak ezzel szemben súlyos bűntett, ami élete végéig magán ragad.

Jack elborzadva érezte, ahogy a könnyek felfelé törnek a torkában.

– Nyolc hónap… átkozottul hosszú idő.

– Jóval kevesebb, mint hét év. – Amikor Jack elfordította a tekintetét, az ügyvéd felsóhajtott. – Ha számít valamit, tényleg sajnálom, hogy pont magát pécézték ki.

Visszafordult felé.

– Nem csináltam semmi rosszat.

– Nyolc hónap – válaszolta Melton. – Mielőtt észrevenné, kint is lesz.

A tárgyalóteremben rátört a klausztrofóbia. A falak fenyegetően összezárultak körötte, a fogain átszűrt levegő ólomként ülte meg a tüdejét. Ahogy Melton Sprigg mellett állt, elnézte Ralph Green law bírót, akinek a lánya három évvel korábban a focicsapat kapujában állt. Pártatlan elbírálás? Na persze. Valahányszor a férfi a szemébe nézett, kiolvasta a tekintetéből, hogy a saját lányát képzeli Catherine Marsh helyébe, aki most ott ült az ügyész mögött.

A bíró átfutotta a vádalkut – az egy szál papírt, rajta az

aláírásával. Mintha a vérével firkantotta volna oda a nevét, hogy ezzel lemondjon a lelkéről.

– Elolvasta a szöveget, mielőtt aláírta?

– Igen, bíró úr.

– Alkalmaztak önnel szemben bármilyen kényszert vagy tettek bármilyen ígéretet annak elősegítésére, hogy bűnösnek vallja magát az ön által felhozott vádban?

Jack a szalvétára gondolt; pró és kontra, amit Melton a képébe tolt. A találkozó után eltette. Másnap lehúzta a vécén.

– Nem.

– Tisztában van azzal, milyen jogokról mond le azáltal, hogy bűnösnek vallja magát, és az ügye nem kerül bírósági tárgyalásra?

Igen, gondolta Jack. *Lemondok arról a jogomról, hogy úgy éljem az életem, ahogy mindig is szerettem volna.*

– Igen – felelte.

– Tisztában van azzal, hogy jogosult jogi képviseletre?

– Tisztában van azzal, hogy jogosult esküdtszéki tárgyalásra?

– Tisztában van azzal, hogy a bűnössége kimondásához az esküdteknek egyöntetű döntést kell hozniuk?

– Az eljárás során felhasználtak ön ellen bármilyen törvénytelen módon szerzett bizonyítékot?

Érezte, ahogy Melton a lélegzetét is visszatartotta mellette, amikor a bíró feltette a következő kérdést.

– Bűnösnek vallja magát az ön ellen felhozott vádban?

Jack egyetlen hangot sem tudott kipréselni magából.

* * *

Catherine nem bírta tovább – apja testének súlyát, ahogy hozzápréselődött; Jack teljes legyőzöttségét, ahogy az ügyvédje mellett ült; a tudatot, hogy ez az egész miatta történik. Hiába próbálta helyrehozni a dolgot, már elkésett.

Akárhányszor ismételte is el, hogy csak kitalálta az egészet, nem akarták meghallani. Az ügyész, az apja és a pszichiáter, akihez elrángatták, mind azt bizonygatták, hogy ez teljesen szokványos – persze hogy meg akarja óvni Jacket a börtöntől, de ő akkor is rászolgált a büntetésre.

Én, gondolta Catherine. *Én szolgáltam rá a büntetésre.*

Teljes szívéből azt kívánta, bárcsak másként történt volna, de már értette, hogy a szavak olyanok, mint a magasból leejtett tojások – éppúgy nem lehet visszavonni őket, mint elfeledkezni a mocsokról, ami utánuk marad.

Érezte, ahogy kiemelkedik az ülésből, mint egy héliummal töltött léggömb.

– Ne tegyék ezt vele! – sikoltotta.

– Ülj vissza, Catherine. – Apja a karjára kulcsolta a kezét, az ügyész és a bíró folytatta az eljárást. Mintha előre számítottak volna erre is.

A bíró biccentett a teremszolgának.

– Kérem, távolítsa el Marsh kisasszonyt a teremből. – Egy megtermett férfi kivezette a folyosóra, ahol legalább nem kellett szembesülnie a tulajdon ostobaságával.

Catherine mintha meg se szólalt volna.

– Mr. St. Bride – ismételte a bíró –, beismeri, hogy szexuális kielégülés céljából tudatosan szexuális kapcsolatba lépett Catherine Marshsal?

Jack érezte a tarkóján Marsh tiszteletes tekintetét. Tagadásra nyitotta száját, de csak fuldokolni kezdett a gyomra mélyét megülő szavaktól, melyeket a saját ügyvédje ültetett bele: *Letölti a büntetését, és folytatja az életét.*

Fuldoklott, amíg a szeme is könnybe lábadt; amíg Melton ütögetni kezdte a hátát, és egy perc szünetet kért, hogy védence összeszedhesse magát. Köhögött, krákogott és a torkát köszörülte, de mintha szálka akadt volna a torkán,

semmi sem segített.

– Próbálja ezt. – Melton egy pohár vizet tolt elé, de ő csak megrázta a fejét. Az óceánt kiihatta volna, az sem oldja fel a torkán akadt büszkeséget.

– Mr. St. Bride – emelte fel hangját a bíró. – Beismeri, hogy elkövette az imént említett vétséget?

– Igen, bíró úr – felelte Jack, még most sem a saját hangján.

– Beismerem.

2000. április vége
Salem Falls,
New Hampshire

Selena Damascus olyan erővel rúgott a Jaguar abroncsába, hogy éles fájdalom nyilallt a lábába.

– A franc vigye el! – kiáltott olyan hangosan, hogy Jordan és a szerelő is hátrahőkölt.

– Most jobb? – kérdezte Jordan, aki a szerszámos falnak támaszkodott.

– Fogd be, oké? Csak fogd be! Tudod, mennyi pénzt tettem bele ebbe az autóba? Tudod?

– Minden rohadt centet, amit csak tőlem kaptál.

Selena a szerelőhöz fordult.

– Már abból vehetnék egy komplett Suzukit, amit ezért a javításért kér.

A szerelő láthatóan feszengett, amit Jordan nagyon is értett. Se lena még jókedvében is félelmetes tudott lenni. Ha elragadta a hév, a tekintetével gyilkolt.

– Öööö... lenne itt még valami – motyogta a férfi.

– Hadd találgassak – fintorodott el Selena. – Nincs olyan embere, aki ért a Jaguarokhoz.

– Nem, azzal nincs gond, de legalább egy hét, amíg beszerzem az alkatrészt. – Megcsördült a telefon, mire a szerelő kimentette magát. – Döntse el, mit akar. Az biztos, hogy ezzel a kocsival nem megy sehová.

Selena Jordanhez fordult.

– Ez igazából nem történik meg. Visszapörgetem az időt huszonnégy órával, amikor a fiad felhív, és egyszerűen nem veszem fel a telefont. – Megrázta a fejét. – Tudod, hogy a fickó monopolhelyzetben van az egész környéken?

– Ja, már hívni is akartam a versenyhivatalt, hogy...

– Tényleg fogd be, Jordan. Megtennéd?

– Valaki majd csak elvontatja – vetette fel a férfi. – Addig kölcsönözhetsz egy kocsit.

Selena megvonta a vállát, amíg elgondolkodott ezen.

– Vagy nálunk is maradhatsz – bukott ki Jordanből. Amint meghallotta a szavait, azon tűnődött, honnan eredhetnek. Más se hiányzott neki, mint Selena Damascus közelsége, hogy emlékeztesse rá, miért kellett feladnia a régi életét.

– Alig bírsz rám nézni. Jesszusom, Jordan, még a kukoricapelyhedet is a szobádban etted meg, csak ne kelljen együtt reggeliznünk.

A férfi elfordította a tekintetét.

– Nem is beszélve arról, ami… tudod… köztünk volt.

Kérdezi, nem pedig mondja, eszmélt rá Jordan. Egy pillanatra elcsendesedett, míg arra gondolt, hogyan maradt fenn egész éjjel és várta a kulcscsörgést, ami Thomas és Selena hazatérését jelezte; hogyan ült reggel a kanapén, miután eltette Selena által használt takarót, és ébredt rá, hogy az illata immár éppúgy hozzátartozik, mint a színe vagy a szövése.

– Ha maradnék, azzal csak kihívnánk magunk ellen a sorsot – csóválta a fejét Selena.

– Nagy hülyeség lenne – értett egyet Jordan.

– Hülyeség? – horkant fel a nő. – Toplistás lenne a világtörténelem legnagyobb tévedései között.

Jordan vele nevetett, miközben mindketten pontosan tudták, hogy máris a kocsi felé tartanak, ami hazarepíti őket.

Ha Addie-t meglepte, hogy élvezi a szexet, egyenesen beleszédült a felismerésbe, hogy máris rabja lett az együttlétet követő meghitt pillanatoknak.

Az oldalán feküdt, Jack teste kagylóként foglalta magába, mint egy drága igazgyöngyöt. Őt érezte az egész testén és önmagát az ujjain, ahogy a férfi szaggatott lélegzése álmos

szuszogássá szelídült, ám mindenekelőtt, ahogy egymáshoz kucorodtak, azt érezte, hogy *egyenlők*. Senki sincs felül, senki sem elégíti ki a másikat, senkinél sincs ott az előny. Csak Addie hallgatja Jacket, aki hallgatja Addie-t.

Hová mennél, ha a világon bárhová elrepülhetnél?

Mi a legelső dolog, amire a gyerekkorodból emlékszel?

Szeretnél örökké élni?

Ilyenekről beszéltek, míg az éjszaka pirkadattá halványult. Jack korábbi titkolózása gátként szakadt át: mesélt a tanításról, a letartóztatásról, a börtönben töltött időkről. Néha, míg feltett egy kérdést vagy az övére felelt, gyengéd kézzel befedte mellét; máskor felfedezőútra indult ujjai lemerültek a felszín alá, amivel jócskán megnehezítették a koncentrálást. Oly gyakran és jólesően tette ezt, hogy már nem rezzent össze ijedten, valahányszor megtörtént.

– Kérdezhetsz tőlem bármit – jelentette ki ünnepélyesen Jack.

Addie tudta, hogy igazat mond. Ezért is fojtotta magába a kérdést, amire leginkább tudni akarta volna a választ: *Mi kéne ahhoz, hogy elüldözzenek?*

Vendégszobája ablakában állt és vigyorgott, mint egy félkegyelmű, amikor a főúton újra meglátta a közeledő Stuart Hollingst. Hihetetlen, de még fütyörészett is. Addie tette ezt vele. Kinyitotta az ajtót és kilépett a nappaliba, miközben maga elé dünnyögött:

– Olyan szép ez a reggel, hogy még te se tudnád tönkretenni, Roy…

Megtorpant, amint meglátta Addie-t, aki láthatóan parázs vitába merült az apjával.

– Jack – pirult el. – Szia.

– Szia. – Zsebre vágta a kezét.

Roy végignézett mindkettőjükön, mielőtt égnek lökte a

karját.

– Az isten szerelmére! Azt hiszitek, nem tudom, miben mesterkedtek? Jesszusom, Jack! Már szégyellem elkérni a bérleti díjat, annyira keveset alszol itthon. Hagyd abba a színészkedést, és ülj le mellé, csak ne kezdd el tapogatni, amíg meg nem ittam a kávém, rendben? Az én koromban egy erős koffeinlöket nélkül már könnyen leáll az ember szíve.

Addie bágyadtan rámosolyogott.

– Szóval. – Roy szúrós tekintetétől Jack úgy érezte magát, mintha újra éretlen kamasz lenne. – Miről beszélgettetek?

– Nos… – kezdte Addie ugyanabban a pillanatban, amikor Roy rávágta:

– Semmiről.

Ekkor vette észre a szappanos vízzel teli vödröt Roy karosszéke mellett. A tetején szivacs úszott hínárként.

– Kocsit akarsz mosni?

Roy felhorkant.

– Persze, rúgj csak belém te is.

– Nincs kocsija – árulta el Addie. – És jogsija se. Ittas vezetés.

– Á. Akkor tavaszi nagytakarítás?

Roy és Addie összenézett.

– Ja – kapott magyarázatán az idősebb férfi. – Meg kell pucolnom az ablakokat. Olyan koszosak, hogy ha kinézek, alig tudom megkülönböztetni Stuartot a tehenétől.

– Majd én – pattant fel Jack.

– Ne! – kiáltotta egyszerre Addie és Roy.

– Semmi gond. Esküszöm, időben lent leszek a konyhában. Jut eszembe, nincs egy létra valahol, amit használhatnék? – Megkerülte a vödröt, az ajtóhoz sietett és kinyitotta.

A festék még dühös vörösen csepegett. TŰNJ EL.

Reszkető ujjal érintette meg a szavakat.

– Nem ez az első alkalom, igaz?

– Tegnap is megtörtént – vallotta be Roy. – Lemostam,

mielőtt felkeltél.

– Miért nem *szóltál?* – Addie felé pördült. – És te?

– Jack… ha annyiban hagyod, idővel megunják.

– Nem – rázta a fejét. – Ha annyiban hagyod, csak felbátorítod őket. – Kilépett az ajtón, és végighúzta kezét a falon, hogy a festék úgy kenődjön szét, mint az első kiontott vér.

Gillian arról álmodott, hogy szól a csengő. Az ágyában feküdt, olyan betegen, hogy a szemét alig tudta kinyitni, de bárki csengetett, nem akarta abbahagyni. Mintha ahhoz is évek kellettek volna, hogy átlendítse lábát az ágy szélén. Lebotorkált a lépcsőn és feltépte az ajtót. Apja állt a küszöbön, a kezében pisztollyal. „Gilly”, mondta, mielőtt szíven lőtte.

Verítékezve riadt fel és lökte félre a takarót. Még korán volt, alig fél hét, mégis hangokat hallott odalent.

Pillanatokkal később már a konyha felé araszolt.

– Én csak azt mondom, Tom, hogy okkal élek itt – hallotta az apját.

Whitney apjával beszélt. Ahogy kikémlelt, meglátta Ed Abramst is, meg Jimmyt a gyógyszergyárból.

– Nem tudom, mit tehetnénk egyáltalán – felelt Tom. – Feltűnt, hogy Charlie Saxtonnak se szóltál erről a kis találkozóról.

– Charlie-t bármikor szívesen látjuk, ha leteszi odakint a jelvényét.

Ed megrázta a fejét.

– Nem tudom, Amos. Nem olyan, mintha bármit lépni akarna.

– Kicsoda? – Gilly előjött a rejtekhelyéről, és belépett a konyhába. Egy kétszerte idősebb nő magabiztosságával töltött kávét, mielőtt befészkelte magát apja karja alá. – Jó reggelt, apu – csókolta arcon. – Jó reggelt, Mr. Abrams, Mr. O’Neill, Jimmy. – A férfiak mormoltak valami köszönésfélét,

miközben zavartan elfordították tekintetüket a lány hálóingéről és bokszeralsójáról. A felső alól vékony rózsaszín csíkban felsejlett a lány hamvas bőre. – Ki nem akar lépni?

– Ezért – élénkült fel hirtelen Amos. – *Ezért* kell nekünk lépni.

– Megragadta és a kezébe gyűrte lánya hálóingét, hogy az anyag megfeszüljön a mellbimbóin. Gilly megdermedt, valahol félúton a teljes megalázottság és a diadalérzet felett, hogy a teste ennyire megigézi ezeket a felnőtt férfiakat.

Tom O'Neill felállt.

– Számíthatsz rám.

Ed Abrams bólintott, akárcsak Jimmy.

Amos kikísérte a látogatókat, miközben olyan halkan beszélt, hogy Gilly nem tudta kivenni a szavait. Történt valami – valami, amit ki kellett derítenie. Kivárta, amíg apja visszatér.

– Akkor nem mondod el, mi folyik itt, apu?

Amos egy hosszú pillanatig némán meredt rá, mielőtt rátalált a hangjára.

– Ideje felöltöznöd. – Kézen fogta és felvitte az emeletre.

Charlie felpattant, amint kivágódott az ajtó. Nem más állt a küszöbön, füstölögve az indulattól, mint a város egyetlen regisztrált szexuális bűnözője, Jack St. Bride. A titkárnője a vállát vonogatta mögötte.

– Bocs, főnök. Én próbáltam visszatartani, de…

– Innen átveszem. Mr. St. Bride? Befáradna egy pillanatra? – Úgy intett az íróasztala előtt álló székre, mintha St. Bride csak felugrott volna az utcáról, nem éppen tombolna, hogy szinte lássa az orrlyukaiból előtörő gőzt. – Szóval, mit tehetek önért?

– Mindenki tudja – közölte St. Bride feszült hangon.

Nem tett úgy, mintha félreértené.

– A szexuális bűnelkövetők listája nyilvános. Ha egy helybéli idejön és kikéri, nincs más választásom, mint átadni neki.

– Hányan?

– Mi hányan? – ráncolta a homlokát.

– Hányan jöttek ide, hogy kikérjék, mióta szerepel rajta a nevem?

– Nem áll módomban, hogy…

– Csak mondja meg. Kérem.

Charlie beharapta az ajkát, és felnézett a repedésre, ami úgy vonult át a mennyezeten, mint egy hegylánc sziluettje.

– Senki, amennyire tudom.

– Pontosan. Senki nem sejtené, hogy rajta vagyok azon a listán, ha az egyik embere szét nem kürtöli.

A nyomozó összecsípte az orrnyergét. A nyavalya essen beléd, Wes.

– Szigorú előírásaink vannak, Mr. St. Bride, és mindig nagy csalódás, ha valamelyik emberem nem tartja be őket.

– Csalódás. – Jack lenézett az ölébe. Amikor újra felemelte az arcát, szeme megcsillant a dühtől vagy a fájdalomtól… Charlie nem tudta biztosan, sőt azt sem, hogy akarja-e tudni. – Ez a kis *csalódás*… tönkreteszi az életemet.

Tartózkodott attól, hogy kimondja, amit gondol – hogy St. Bride saját maga tette tönkre az életét.

– Sajnálom, de nem áll hatalmamban gátat vetni a szóbeszédeknek.

– Hát a rongálásnak, nyomozó? Nem áll hatalmában visszatartani a vandálokat attól, hogy mindenféle üzenetet hagyjanak Roy Peabody ajtaján?

– Tegyen feljelentést, ha gondolja, de tudnia kell, hogy nincs sok esélyünk elkapni a vétkest. –Belenézett a férfi szemébe. – Akárhogy is, senki sem kényszerítheti arra, hogy elhagyja a várost. Bármit mondanak vagy tesznek, önnek joga van maradni, ha akar.

St. Bride válla alig láthatóan ellazult.

– Sajnálatos módon – tette hozzá –, *nekik* is joguk van elmondani, ha azt akarják, hogy hagyja el a várost.

– Ha bántanak... ha kórházba juttatnak, vagy még rosszabb... akkor is az ő párjukat fogja majd?

– Én a törvény pártját fogom. Ha tettlegességre kerül a sor, elkapom a bűnöst. – Addig csavargatta ujjai között a gemkapcsot, amíg el nem pattant. – Viszont ez fordítva is igaz, Mr. St. Bride. Magán tartom a szemem, s ha rajtakapom, hogy akár csak ránéz egy kamasz lányra itt Salem Fallsban, olyan sebesen elhagyja a várost, ahogy csak a járőrautó bírja.

St. Bride mintha belülről omlott volna össze, mint az a bostoni épület, amelynek a felrobbantásánál ő is jelen volt. Először a szeme csukódott le, azután a válla ereszkedett meg, végül a feje bukott le – végül már csak egy üres héjat látott maga előtt, ami nem is emlékeztetett a feldühödött polgárra, aki kis híján rátörte az ajtót. *Ez az ember bűnöző,* emlékeztette rá magát, mégis úgy érezte, mintha egy tollas, úszóhártyás és csőrös állatról bizonygatná, hogy kutya.

– Megértett?

Jack nem nyitotta ki a szemét.

– Kristálytisztán.

Amint Mrs. Fishman hátat fordított, Gilly áthajolt a padok között, hogy átvegye az összehajtott cetlit Whitney-től.

Tituba elvarázsolhatta volna az egész falut, olvasta. Elrejtette az üzenetet *A salemi boszorkányok* szamárfüles lapjai közé.

– Miért vádolták a lányok a város asszonyait azzal, hogy a sátánt szolgálják? – tette fel a kérdést Mrs. Fishman. – Gillian?

Persze olvasta a darabot, az idei kötelező olvasmányt.

Totál baromságnak tartotta. Néhány puritán lány boszorkánysággal vádolja az asszonyokat, csak hogy az egyikük szabadon hentereghessen egy nős emberrel, és ne kelljen attól tartania, hogy a béna felesége rájön?

– Biztos nem akarták, hogy őket kapják el vuduzás körben. Úgy terelték el magukról a figyelmet, hogy kitaláltak egy hazugságot, csak ez a hazugság önálló életre kelt, és felszínre hozta az összes eltitkolt igazságot.

– Úgymint?

– Hogy Proctor becsempészte Abigailnek a lompost – dobta be valaki hátulról, mire az egész osztály nevetésben tört ki.

Mrs. Fishman ajkai megrándultak.

– Köszönjük, Frank, hogy ilyen tartalmasan összefoglalta. – Elindult a padok között. – Azt beszélik, Abigailből prostituált lett Bostonban, míg Elizabeth Proctor újraházasodott, miután a férjét felakasztották. A modern kori boszorkányokról természetesen már senki sem hiszi, hogy összeszűrnék a levet a sátánnal.

Gilly lehajtotta a fejét, hogy előreomló haja elrejtse arcát. *Meg lennél lepve,* gondolta.

Reggel nyolcra Addie annyira elfáradt, hogy alig állt a lábán.

– Kávét? – Kiöntőjével megtermett méhként lebegett Stuart Hol lings csészéjének virágkelyhe felett.

– Tudja, Addie, a dokik szerint abba kéne hagynom, mert nem tesz jót a szívemnek. – Az idős férfi elvigyorodott. – Mondtam nekik, hogy ha napi három bögrével megéltem a nyolcvanhatot, akkor már nem változtatok egy ilyen jó szokáson.

Addie mosolyogva töltött.

– Ezzel a kávéval elél kétszer ennyit is.

– Jesszusom, csak azt ne – nyögött fel mellette Wallace. – Remélem, előbb beadja a kulcsot, hogy legyen végre egy-két évtizednyi nyugalmam.

A kasszánál Roy feltörte az aprópénzes rolnit, mint egy tojást, hogy a fiók egyik rekeszébe folyassa a tartalmát.

– Ha egy üzlet beindul… – jegyezte meg, amint a lánya elsietett, hogy újabb vendégeket ültessen le.

Addie felsóhajtott.

– Utoljára azon a nyáron volt itt ekkora forgalom, amikor in gyenmenüt ajánlottunk mindenkinek, ha negyven fok fölé megy a hőmérő.

Rámosolygott az apjára, és az apja visszamosolygott rá, mégis mindketten tudták, mi okozza a hirtelen népszerűséget. Olyanok is eljöttek, akik életükben be nem tették ide a lábukat, csak hogy lássák a város legújabb látványosságát: a bűnözőt, akinek van mersze éppen az ő városukba költözni. Mindenki tudni akarta, miféle ember lehet ennyire bátor vagy ennyire ostoba. Lehetetlennek tűnt, hogy a hír Westől kiindulva ilyen sebesen terjedjen és mindenfelé eljusson, pedig hát nem kellett messzire mennie, hogy másik példát hozzon. A szóbeszéd csak dagad és mutálódik, amíg egy zaklatással vádolt férfiból megátalkodott erőszaktevő lesz – vagy egy gyászoló anyából tébolyult.

A szomorú igazság az, hogy semmi sem tesz olyan jót egy kisvárosi bisztró forgalmának, mint a pletyka.

Nos, a várva várt műsor eddig elmaradt, ám épp amikor erre gondolt, az ajtó kinyílt, és Jack surrant be azzal a szándékkal, hogy bemeneküljön a konyha biztonságába, mielőtt bárki megszólíthatná. Felbukkanása nyomán azonnal felpezsdült a légkör: kávéscsészék merevedtek ki és villák álltak meg a levegőben, amint gazdájuk a férfira meredt, aki egyik pillanatról a másikra vált „a bisztró mosogatófiújából” elítélt erőszaktevővé.

– Bocs, hogy késtem – mormolta Jack.

Addie az útjába állt, és nem engedte továbbhaladni, amíg fel nem nézett rá.

– Mi történt?

– Kérlek, Addie. Nem lehetne, hogy ne most beszéljük meg?

Addie határozottan bólintott.

– Rendben, úgyis szükség van rád idekint.

Jack két kézzel kapott a feladat után.

– Csak hadd vegyek fel egy köténYt. – A megdermedt bisztró lassú olvadásnak indult, amint Jack eltűnt a lengőajtó mögött, és a két szárny összecsattant mögötte.

Jack egy üres szemetessel tért vissza. Addie elnézte, ahogy elindult egy család felé: apa, anya, kisfiú.

– Mami – suttogott színpadiasan a kisfiú –, ez az a rossz bácsi?

Abban a pillanatban mellette termett.

– Átveszem. – Hangja kibillentette a meglepettségből Jacket, aki biccentett, és a pult felé indult.

Stuart rákacsintott.

– Addie biztos azért küldött ide, mert itt biztonságban vagy. Nincsenek peckes kis dudák, amik közénk állnának.

Jack lángoló arccal gyűjtötte be a koszos evőeszközöket.

– Én aztán nem hibáztatlak. Láttad mostanában az MTV-t? Tényleg halottnak kell lenni ahhoz, hogy az ember ne lássa, miket művel az a Britney Spears. – Stuart elvigyorodott. – Csak nehogy legközelebb miatta legyen agyvérzésem, ha érted, hogy értem.

– Azok a lányok – csóválta a fejét Wallace. – Ők keresik a bajt.

Jack ujjai megfeszültek a szemetesen.

– Ez nem igaz.

– Jól mondod – kuncogott Stuart. – Ha meglátnak egy ilyen fickót, egyenesen *kikönyörgik* maguknak.

Olyan gyorsan történt, hogy később Jack fel sem tudta

idézni a pontos pillanatot, amikor megragadta Stuart redősen petyhüdt nyakát, hogy fél kézzel felemelje a bárszékről. Vagy amikor Roy megpróbálta lefejteni a nyolcvanhat éves kéjencről, mialatt az egész bisztró egy emberként meredt az előadásra, ami meghaladta a legvadabb álmokat is.

– Jack! – hasított bele Addie hangja a levegőbe. – Hagyd abba, Jack.

Azonnal elengedte Stuartot, aki hurutos köhögéssel borult az oldalára. Ahogy a fejében lüktető vér lassan kezdett eloszlani, úgy meredt a kezére, mintha abban a pillanatban nőtt volna ki a csuklójából.

– Mr. Hollings… – hebegte. – Annyira sajnálom…

– A dokinak majdnem igaza lett – prüszkölt Stuart –, csak nem a kávé fog kinyírni, hanem a faszi, aki feltakarítja. – Wallace támogatásával feltápászkodott. – Te aztán tényleg kemény legény vagy, Jack. Igazi férfi kell ahhoz, hogy összeverjen egy ilyen vénembert… vagy megkeféljen egy kölyköt.

Jack keze megrándult az oldalán.

– Stuart, Wallace – lépett oda Addie –, annyira sajnálom. – Feszengő mosollyal fordult körbe. – A reggelit természetesen mi álljuk. Az összes vendégnek.

Üdvrivalgás harsant. Amint Stuart és Wallace lett a nap hőse, a feszültség nyomban elpárolgott. Addie Jackhez fordult.

– Beszélhetnénk? Négyszemközt?

Addie a virágmintás és potpourriillatú női mosdóba vezette. Nem mert a szemébe nézni, csak topogott, és várta, mikor tör ki a vihar.

– Köszönöm. – Addie karjai olyan gyengéden fonták át, mint a borostyán.

Egy hosszú pillanattal később, amikor még ajkain érezte az ízét, összeráncolta a homlokát.

– Bevallom, azt kívánom, bárcsak ne Stuarttal és ne

ekkora közönség előtt történt volna, amikor mindenki erre várt, de most legalább ők is elgondolkodhatnak azon, hogy egy erőszaktevő miért fogta az áldozatok pártját. – Közelebb vonta magához, hogy nyakának ívébe temesse hálás arcát, és blúzának gombjai közé irányítsa forró leheletét. – Átjössz ma este? – suttogta, hogy bőrén érezze a férfi mosolyát.

A Salem Falls-i középiskola menzájának egyik sarkában rögtönzött oltárt emeltek, tele papírvirágokkal, plüssmackókkal és kézzel rajzolt lapokkal, hogy mielőbbi gyógyulást kívánjanak az agytumorral megoperált Hailey McCourtnek.

– Azt hallottam – suttogta Whitney –, hogy akkora volt, mint egy grépfrút.

Gillian belekortyolt jeges teájába.

– Ez nevetséges. Szétnyomta volna az egész fejét.

Meg megborzongott.

– Hailey tényleg borzalmas volt meg minden, de ezt nem kívánom senkinek.

– Tényleg, nem *kívánod* senkinek? – kérdezte szórakozottan Gilly.

– Persze hogy nem!

– Meg, hiszen éppen miattad történt! Kicsit se találod gyanúsnak, hogy ráküldtük a rontást, és másnap nekiment a falnak?

– Jesszusom, Gill, miért nem mondod be a hangosba? – Meg ideges pillantást vetett az oltárra, ahol két diák éppen egy szalaggal átkötött óriási nyalókát helyezett el. – Különben se mi csináltuk... mármint *azt*. Senki se növeszt agytumort egyik napról a másikra.

Gilly előrehajolt.

– Éppen ezért eredt *tőlünk*.

Meg mostanra falfehér lett.

– De hát nem szabad kárt okoznunk senkinek. Ha mi átkoztuk meg az agytumorral, Gill, akkor mi lesz velünk?

– Talán meg is kéne gyógyítanunk – vetette fel Chelsea. – Nem ezt teszik a boszorkányok?

Gilliam belemártotta kanalát a joghurtba, majd kéjes élvezettel lenyalta.

– A boszorkányok azt tesznek, amit csak akarnak.

Amos Duncan kis kalapácsával lecsapott a templom szószékére. A padsorokat betöltő zsibongás nyomban elhalt, hogy minden figyelem az ezüstös hajú férfira szegeződjön.

– Hölgyeim és uraim, nagyon köszönöm, hogy ilyen gyorsan idefáradtak.

Végignézett a tömegen. A legtöbb jelenlévőt egész életében ismerte, vele együtt Salem Fallsban születtek és nőttek fel. Sokan a gyárában is dolgoztak. Valamennyien megkapták a sebtében fénymásolt szórólapot, amit vállalkozó kedvű fiatal fiúk szórtak szét a város postaládáiba, hogy keressenek pár dolcsit.

A templom végében Charlie Saxton támaszkodott a falnak. A békesség kedvéért, mint mondta.

– Tudomásomra jutott – kezdte Amos –, hogy egy idegen van közöttünk. Egy idegen, aki titokban lopódzott be a városunkba, és csak az alkalomra vár, hogy újra lecsapjon.

– Nem akarunk egy erőszaktevővel élni! – kiáltott fel valaki a templom végében, mire helyeslő morgás hallatszott a környezetéből.

Amos feltartott kézzel kért csendet.

– Én sem akarok, barátaim, nekem elhihetik. Tudják, hogy van egy kislányom. Az ördögbe is, a jelenlévők felének van. Melyiküknek kell szenvednie, mielőtt végre teszünk valamit, hogy elkergessük azt az embert?

Tom O'Neill állt fel.

– Hallgassunk Amosra. Nincs itt szükség semmilyen bizonyítékra… az a fickó nemrég szabadult, miután

megerőszakolt egy kiskorút.

Charlie elindult a padsorok között.

– Akkor most mi lesz? – érdeklődött ártatlan hangon. – Puffantsuk le a nyílt utcán? Hívjuk ki pisztolypárbajra? Esetleg gyújtsuk rá a házat, hogy egy füst alatt letudjunk minden gondot? – Elérte az emelvényt, ahol zord pillantást vetett Amosra. – Kötelességem emlékeztetni a jelenlévőket, hogy senki sem áll a törvény felett. Sem St. Bride, sem innen bárki.

– Az igazság a mi oldalunkon áll! – kiáltott valaki.

– Ártatlan gyerekekről beszélünk!

Elegáns kosztümöt viselő nő pattant fel a helyéről.

– A férjemmel azért költöztünk Salem Fallsba, hogy itt neveljük fel a gyerekeinket. Éppen azért jöttünk ide, mert itt nincs bűnözés, nincs fenyegetés. Mert itt nem kell bezárnunk az ajtónkat. – Körülnézett a termen. – Mit üzenünk azzal, ha nem védjük meg ezt az eszményt?

– Már elnézést. – Minden tekintet a templom bal oldala felé lendült, ahol Jordan McAfee kinyújtott lábbal ült a padban. – Én is csak nemrégiben költöztem ide, hogy elmeneküljek a nagyvárosból. A fiam nagyjából ugyanolyan idős, mint a lányok, akikért aggódnak. – Csak most állt fel, hogy elinduljon a szószék felé. – Támogatom Mr. Duncan indítványát. Ki tudja, milyen bűnöket előzhetünk meg azzal, ha még a legelején, csírájában elfojtjuk az ilyen vadhajtásokat?

Amos elmosolyodott. Életében először látta McAfee-t, de ha a fickó úgy döntött, hogy ismeretlenül is támogatja, nem látott benne semmi kivetnivalót.

Jordan az emelvényre lépett, hogy megálljon mellette.

– Hogy szerintem mit kellene tenni? Hát lincseljük meg. Átvitt értelemben… szó szerint… tökmindegy. Tegyük, amit tennünk kell, nem igaz?

Helyeslő morgás hömpölygött végig a templomon.

– Azért van itt még valami. Ha tényleg igazságosak akarnak lenni, és mostantól így intézik a dolgokat, akkor jobb lesz megszok niuk néhány kisebb változást. Például azok, akiknek gyerekeik vannak… hányan is vagyunk? – A kezek fűszálakként sorjáztak. – Nos, mindenkinek azt javaslom, hogy menjen haza, és adjon a gyereknek a nadrágszíjjal, zárja be a szobájába vagy büntesse meg úgy, ahogy jónak látja. Nem azért, amit elkövetett, de nem ám… hanem amit majd a jövőben elkövethet. – Szélesen elmosolyodott. – Ha már itt tartunk, Charlie, miért nem jön közelebb és bilincsel meg, mondjuk, minden ötödik embert? Hiszen előbb-utóbb mind elkövethetünk valamit. Esetleg véletlenszerűen megbírságolhatna minden autóst, hiszen előbb-utóbb úgyis megszegnek valamilyen szabályt…

– Mr. McAfee – vágott közbe indulatosan Amos. – Azt hiszem, elmondta, amit akart.

Jordan olyan sebesen pördült felé, hogy a nagyobb férfi önkéntelenül hátralépett.

– Még csak el se kezdtem, haver. Senkit nem ítélhetnek meg az alapján, amit el sem követett. Ebben az országban ez a jogrendszer alapja, amit egyetlen önkényeskedő kisvárosnak sincs joga megkérdőjelezni.

Amos szeme megvillant.

– Nem nézem ölbe tett kézzel, ahogy a városomban elszabadul a pokol.

– Ez nem a *maga* városa. – Jordan éppúgy tudta, mint mindenki más, hogy ez nem feltétlenül igaz, mialatt elhaladt Duncan, Charlie Saxton és jó háromszáz dühös helybéli előtt. A templom hátuljából még visszafordult. – Az emberek változnak – közölte a jelenlévőkkel –, de csak ha hagyják nekik.

Gillian keresztbe tett lábbal, fürdőköpenyben és nedves

hajjal ült az ágyán, miközben hevenyészett oltárt állított, és végiggondolta, amit aznap megtudott.

Délutánra az iskolában is elterjedt a pletyka: a bisztró kisegítője megerőszakolt egy lányt azon a helyen, ahol korábban élt. Hát erről beszélt az apja a barátnői apjával; ezért nem hagyhatták el az otthonukat napnyugta után. Ahogy Jack St. Bride-ra és a szemébe hulló aranyhajára gondolt, végigszaladt a gerincén a borzongás. S nem azért, mert egy pillanatig is félt tőle.

Nevetnie kellett az igyekezeten, ahogy a városiak szorgos kisegérként begyűjtötték a biztonság apró morzsáit, hogy átsegítse őket a közelgő viharon. Azt hiszik, Jack St. Bride egy személyben hozta el Salem Fallsba a gonoszt, pedig az mindig is ott lappangott. Talán Jack a gyufa, amit lángra lobbantja a sok taplót – de rá hárítani minden felelősséget?

Jacknek most mindennél inkább szüksége van egy… barátra.

Megoldotta köntösét, és meggyújtotta a gyertyát.

– Szőj varázst a nevemben, lobogjon lángja elevenen. Senki ne okozzon bajt és kárt, halld meg szavam, és vigyázz rá.

Melege lett, iszonyú melege, amíg már őbenne lángolt a tűz. Lehunyta szemét, ujjai felsiklottak csípőjén és lágyan cirógatták mellét, közben elképzelte, hogy Jack St. Bride érinti és perzseli fel a vérét.

– Gilly? – Gyors kopogás után az ajtó szélesre tárult.

Ahogy Amos a szobába toppant, szorosan összerántotta magán a fürdőköpenyt. Apja leült az ágy szélére, alig néhány centivel mögötte. Kényszerítenie kellett magát, hogy tökéletesen mozdulatlan maradjon, még akkor is, amikor apja nyirkos hajára fektette tenyerét, mintha megáldaná.

– Te meg a gyertyáid. Egyszer felgyújtod velük a házat. – A keze lesiklott a vállára. – Most már te is tudod, igaz?

– Igen.

A férfi torka elszorult a fojtott érzelmektől.

– Belehalnék, ha bármi történne veled.
– Tudom, apu.
– Vigyázok rád, ne félj.
Gilly felé nyújtotta a kezét, és összefűzte ujjaikat. Egy pillanatra így maradtak, teljesen megigézte őket a gyertya táncoló lángja. Azután Amos hirtelen felállt.
– Akkor jó éjszakát.
A lélegzet feltört Gilly torkából.
– Jó éjt.
Az ajtó halk kattanással csukódott be. Gilly újra elképzelte a tüzet, ami felemésztette, azután felemelte a lábát, hogy megvizsgálja a talpát. Még látszottak a múlt héten ejtett vágások – a csigavonalban végződő ív, mint egy hanglyuk a hegedűn. A másik lábán is volt egy ugyanilyen. A köpeny zsebéből előhalászta kiskését, és gondosan követte hegyével a vonalat, hogy újra megnyissa a sebet. Ahogy feltört a vére, levegő után kapott a fájdalmától és szépségétől.
A saját szárnyait nyesegette – lehetetlenné tette, hogy elhagyja a házat, amíg minden lépés gyötrelmet okozott neki. Titokban jelölte meg magát, mégis arra gondolt, milyen jó lenne, ha bárki láthatná a fájdalmát, ha csak veszi a fáradságot, hogy ránézzen.

Újabb kép villant fel a Salem Falls-i középiskola előadótermének vásznán: egy egészséges, ízig-vérig amerikai kamasz lány kézen fogva sétált egy hasonlóan fotogén szőke fiúval. HELYES – ezt a szót bélyegezték rájuk vörös betűkkel. A vetítő kattant egyet, hogy megjelenjen ugyanez a lány, ám ezúttal egy sötét bőrű és hájas férfi társaságában, aki a fenekét fogdosta. HELYTELEN.
Thomas felnézett matekházijából. Nem figyelt Mr. Woodra, a nevelési tanácsadóra, és a több mint négyszáz jelenlévő arcából ítélve ezzel nem volt egyedül. A kölykök

papírgalacsinokat pöckölgettek, hogy lássák, ki tudja eltalálni Wood klumpáját. Thomas előtt egy pomponlány ült befont hajjal. Az emós különítmény hullasápadt arccal és feketére festett hajjal trécselt a terem végében, mialatt Mr. Wood fórumot tartott az illendő testi kontaktus szabályairól.

A matekházi sem izgatta volna különösebben, ha a véletlen nem sodorja közvetlenül Chelsea mellé. Ehhez már csak Mr. Wood előadása kellett („Női mell? Maradhatnánk ennél a kifejezésnél, mellőzve az elmés szinonimákat?), hogy akkora merevedése legyen, mint Alaszka. Valahányszor elképzelte Chelsea-t, amint felé fordul és kiszúrja az ágaskodó dudort, még jobban elpirult, és még több vér tolult a farkába. Végül felütötte az első könyvet, hogy leplezze ezt a tényt – és elterelje figyelmét arról a másik tényről, hogy csak tíz centit kéne arrébb csusszannia, és megtudná, tényleg olyan puha-e a lány teste, mint képzeli.

– Elsősként iszonyú sokat szenvedtem ezzel – mutatott Chelsea az ölében fekvő viharvert könyvre.

Ő meg csak arra tudott gondolni: *Ha ez nem lenne, akár meg is markolhatná.*

– Az a sok x és y – suttogta Chelsea. – Folyton összekevertem őket.

– Nem olyan nehéz. Csak addig kell figuráznod, amíg az x egyedül marad az egyenlet egyik oldalán.

– Semmi értelme. S milyen az, amikor hozzáadunk valamihez egy negatív számot?

Thomas felnevetett.

– Mint amikor lógsz matekról.

Chelsea elmosolyodott. A vásznon valami vadbarom éppen pofon vágott egy fiatal lányt. HELYTELEN.

– Ennyire hülyének néz minket? – suttogta.

– Hát… ja.

– Azt hallottam, azelőtt valami vermonti kommunában élt, és birkákkal kefélt.

Thomas felnézett a tanácsadó mexikói poncsójára és lófarokba kötött ősz hajára.

– Legalább hitelesen tud beszélni a hátsó letámadásról.

Chelsea kuncogott egy sort. Megjelent a következő dia: a lány és a szőke fiú, utóbbi karja az előbbi vállán. Thomas számára határozottan úgy tűnt, mintha a fiú meg akarná csöcsörészni a lányt.

– Trükkös kérdés – mormolta.

– Nézd a csaj arcát – vigyorgott Chelsea. – Ő is akarja.

– Helyes – jelentette be Mr. Wood.

Thomas megrázta a fejét.

– Ezt bebuktam.

– Úgy látom, elkelne egy kis segítség. Egy magánóra.

– Wooddal? Kösz, de inkább passzolok.

– Velem – suttogta Chelsea, mire Thomasnak torkán akadt a levegő. A lány karja átkígyózott a matekkönyv felett, amíg kezével meg nem érintette a bordáit. Azt tapogatja, mennyire vézna? Mennyire könnyű befűzni egy ilyen lúzert?

A lány fájdalmasan megcsípte.

– Áú!

Többen is feléjük fordultak, de Chelsea ekkorra már ölbe tette a kezét, és ártatlanul meredt maga elé.

– Helytelen. – Ajkai némán formálták meg a szót.

Thomas megdörgölte az oldalát. Basszus, ennek nyoma marad! A lány keze hirtelen átsiklott az övére, amíg az ujjaik egymásba nem fonódtak. Döbbenten meredt a látványra, ahogy kipirult bőre élesen különvált az éteri alabástromtól.

Vonakodva nézett fel, abban a biztos hitben, hogy Chelsea gúnyt fog űzni belőle, de a lány halálos komolyan és rózsás arccal nézett vissza rá.

– Helyes.

Nagyot nyelt.

– Tényleg…

Chelsea bólintott, és nem húzódott el.

Thomas nem kételkedett abban, hogy a terem egy pillanat múlva összeomlik körötte, és megszólal az ébresztőórája, mégis olyan valóságosnak érezte Chelsea tenyerét, amilyennek a szívében lüktető vért.

– Azt hiszem, már értem – mormolta maga elé.

Ahogy elmosolyodott, Chelsea arcán hívogató kis gödröcske jelent meg.

– Épp ideje volt.

– Hogy hallottam-e az asztráltestről? – Csillagfürt fülében megrebbentek a kis ezüstcsengettyűk. – Még szép. Hogy megtanítom-e neked az asztrális projekciót? Szó sem lehet róla.

– Képes vagyok rá – erősködött Gillian. – Tudom, hogy így van.

– Nem mondom, hogy nem. – Az idősebb nő leült a Wicca Útja egyik hintaszékébe és megsimogatta a macskát, ami azonnal felpattant az ölébe. – Viszont ha testen kívüli élményre vágysz, ezt elérheted a transzállapottal is. Ha pedig el akarsz szállni, próbálkozz inkább a díleredénél.

Gillian nem mondhatta el neki, hogy valóban szállni akar, de úgy, hogy maga mögött hagyja a testét, és a szellemében él tovább. Hogy többre hivatott, mint ez a jelentéktelen porfészek – egyszerűen *tudja,* ahogyan azt is, hogy a főiskola sem mentheti meg, mert az apja sosem engedné el maga mellől. Ez azt jelenti, hogy neki kell kézbe vennie a sorsát, viszont a Wicca Útja egyik könyvében sem találja a boszorkánykenőcsöt – az ősi varázsszert, ami olyan döbbenetes pszichedelikus hatást idéz elő, hogy a középkori boszorkányok valóban hittek a repülés képességében. Az újabb szerek biztonságosabbak, politikailag korrektebb recept alapján készülnek – koromból, fekete ürömből és benzoinból –, de nem is érnek semmit.

Csillagfürt elnézte a lány elszánt arcát.

– Ma már senki sem készít boszorkánykenőcsöt az asztrális kivetüléshez. Abban a receptúrában egy megkereszteletlen újszülött hája szerepel. Ilyesmit azért nem kapni a szupermarketben.

Gilly felvetette az állát.

– Nem az volt a hatóanyag.

– Á, el is felejtettem, kivel beszélek… egy gyógyszeripari mágnás örökösével. Nem, valóban nem. Amennyire tudom, a hatást a hasis és a nadragulya keveréke okozta, de ilyesmit én nem árulok – az elsőtől börtönbe kerülhetsz, a másodiktól kómába. Egyszerűen nem biztonságos, szívem.

Amikor látta romba dőlni a lány reményeit, Csillagfürt bátorí tóan megszorította a kezét.

– Miért nem foglalkozol inkább a beltane-nel? Mindjárt itt van, a legszebb május elsejei ünnep. Érzékiség és szex, a föld új életre ébred… – Behunyta a szemét, ahogy mélyen beszívta a levegőt.

– Nincs ahhoz fogható, mint égbe öltözve tüzet ugrani.

– Azt lefogadom.

– Talán csak a próbaházasság szertartása. Tudod, egyszer én is kötöttem egy ilyet baltane-en… alig lehettem idősebb nálad.

– Próbaházasság?

– Egy évre és egy napra szól. Próbaidő, ha úgy tetszik, mielőtt végleg elköteleznéd magad.

– Mi lett belőle?

– Egy év után úgy döntöttem, hogy külön úton folytatjuk tovább, de az a beltane… ó, mezítláb táncoltunk a covennel, májusfát állítottunk, azután ott a réten végrehajtottuk a Nagy Rítust, mint az Úr és az Úrnő.

Gilly szeme kikerekedett.

– Úgy érti, ott szexeltek a többiek előtt?

– Gyanítom, miután még mindig emlékszem rá. Beltane

éjjelén az ember legelőször a gátlásaitól szabadul meg. – Körbeindult a zsúfolt kis üzletben, hogy gyógyfüveket és szárított virágokat gyűjtögessen a polcokról. – Nesze. Használj az oltárodon kankalint és orbáncfüvet, gólyahírt és rozmaringot, meg egy kevés kunkort. Bátorság, Gillian. A beltane lényege, hogy bátorságot veszünk az olyan dolgok megtételére, melyeket másként képtelenek lennénk megtenni.

Gillian elvette a kollekciót Csillagfürt kezéből. *Bátorság*. Ha már nem repülhet, ez a második legjobb dolog.

– Jellemző – csóválta a fejét Delilah. – Először engedlek a tűzhelyhez, és máris összekutyulsz mindent.

Jack elfintorodott, és megpróbálta lekaparni ruházatáról a spa gettiszósz javát. Oké, mégsem volt jó ötlet az asztal szélén hagyni, amíg elpakolt a tűzhelyről, hogy legyen hol felmelegíteni. A fazék leszédült, és a tartalma mindenfelé szétfröccsent, ezért most elölről kellett kezdenie mindent, Delilah ugyanis semmi pénzért nem használt konzerv alapanyagot. – Ráadásul nincs is több paradicsomunk.

Felé nyújtott még egy tiszta rongyot.

– Az jó, legalább egy kicsit kiszabadulok innen – vágta rá Jack.

Addie lépett a konyhába, hogy leadjon egy rendelést Delilahnak.

– Itt meg mi történt? – mérte végig a férfit.

– Be van oltva főzés ellen – felelte Delilah. – El kell küldenem friss zöldségért.

– Csak előtte öltözzön át. Még azt hiszik, hogy hasba lőtték.

Jack nem válaszolt, csak duzzogva felvonult a lépcsőn, ami a konyhából vezetett Roy lakásába. A hálóban előrehajolt, hogy tiszta pólót kerítsen az alsó fiókból, amikor hirtelen

szétrobbant felette az ablak.

A padlóra vetette magát, miközben érezte, ahogy a szétszóródó üvegcserepek összevagdosták a kezét. Zakatoló szívvel, óvatosan egyenesedett fel és nézett ki a törött ablakon.

Először a füstöt érezte meg. A tégla a szőnyegen landolt, és a meggyújtott újságpapír, amibe csomagolták, máris elterjesztette a lángokat.

– Tűz – suttogta maga elé, mielőtt felemelte a fejét és elbődült.

– Tűz van!

Addie érkezett elsőként, kezében a tűzoltó készülékkel, amit a tűzhely mellett tartott. A hab beterítette a lángokat és Jack egész lábát. Mire összeszedte magát, már Roy és Delilah is ott topogott a szoba ajtajában.

– Mi a frászt csináltál? – akarta tudni Roy.

Addie beletúrt a habba, hogy előhúzza téglát, rajta a kötéllel és a papír maradványaival.

– Nem csinált semmit. Éppen hogy ő az áldozat.

– Szólni kéne Charlie Saxtonnak – vetette fel Delilah.

– Nem – közölte Jack ellentmondást nem tűrően. – S ha nem vagyok itt? Ha mind odalent dolgozunk, amikor ez történik? Leégett volna az egész ház?

Előszedte a fiókokból ruháit: néhány farmerját, az alsóit és a pólóit.

– Most mit csinálsz? – ráncolta a homlokát Addie.

– Elmegyek. Nem maradhatok itt. Túl veszélyes.

– Hová akarsz menni?

– Még nem tudom.

Addie előrelépett, miközben nem vette le tekintetét a ruháiról. Nem látott még szebbet a Hanes pólóknál és Levi's farmeroknál, csak mert a férfihoz tartoztak. Elképzelte, ahogy kinyitja a szekrényét, és ott látja a dolgait a sajátjai mellett.

– Költözz hozzám – bukott ki belőle, de igazából arra gondolt:

Itt a szívem, bánj vele gyengéden.

Úgy mélyedtek el egymás tekintetében, mintha senki más nem lenne a szobában.

– Nem foglak téged is veszélybe sodorni, Addie.

– Senkinek sem kell tudnia. Én vagyok a városban az utolsó ember, akiről bárki elhinné, hogy van… van egy…

Jack ajkai lassan felfelé görbültek.

– Pasija?

– Eldobom a hajam… – suttogta Delilah.

Elfordultak, ahogy hirtelen tudatosult bennük a többiek jelenléte.

– Ha bárkinek egyetlen szót is szólsz… – mordult fel fenyegetően Addie.

Delilah lelakatolta a száját és messzire dobta a kulcsot, mielőtt leterelte Royt a lépcsőn. Jack közelebb lépett, kezében a csokorra fogott zoknikkal.

– Ez még nem jelenti, hogy… tudod. Nem kell megtenned. Alhatok a kanapén.

– Tudom.

– Azért csinálod, hogy megmentsd az apádat? – kérdezte Jack csendesen. – Vagy engem?

Addie úgy ringatta karján a kiürült haboltót, mint egy kisgyermeket.

– Azért csinálom, hogy megmentsem önmagam.

Gilly ötéves korában látta először, hogyan készül egy gyógyszer, az aszpirin – hihetetlen módon egy fából.

– Szalicilsav – magyarázta az apja. – A fűzfa kérgéből származik. Az indiánok ezért használták lázcsillapításra a fűzfakéregteát.

– Manapság apja kutatólaborja számított a Duncan

Gyógyszergyár büszkeségének, ahol egy sor vegyész és gyógyszerész szintetikus hozzávalókból alkotta meg az orvosságokat. Korábban a frász is kitörte ettől a helytől – minden fertőtlenítőtől bűzlött, ráadásul ott voltak azok a horrorfilmbe illő kísérleti patkányok és nyulak, melyek vörösen lüktető daganatokat növesztettek vagy épp minden szőrüket elhullajtották a szervezetükbe juttatott vegyi anyagoktól. Tudta azt is, hogy apja legszívesebben itt töltené az egész napját.

– Apa? – dugta be a fejét a tiltott területre. Belerázta magát a fehér köpenybe, majd védőszemüveget és -kesztyűt vett, hogy megfeleljen a kutatólabor öltözködési előírásainak. Nem látott lázas sietséget, csak néhány laboros dolgozott – azok a fickók, akik diplomát szereztek, de doktori címet már nem. Felnéztek, ahogy belépett, és nem lepődtek meg. A legtöbben látásból már ismerték.

Apja a tudósok zömével a labor hátsó részében, a visszataszító állatok ketreceinél állt, és egy tálat fogott a kezében, amiben mintha szőrös fehér répák lettek volna. Ahogy mindenki, ő is visszafojtott lélegzettel várakozott. Gilly követte tekintetét a gázkromatográf és a cső felé, ami a tesztelt anyagot tartalmazta. A tömegspektrométer felől villanás jelezte, ahogy a gáz az akadálycsőbe jutott, majd egy asszisztens továbbította a mohó kezekbe a számítógépes nyomatot, rajta a grafikon csúcsaival és völgyeivel, melyek pontosan leképezték a vivőgázban lévő anyag összetételét. Apja átvette a lapot, és hosszú másodperceken át hasonlítgatta a referenciához.

– Hölgyeim és uraim – áradt szét arcán a széles mosoly –, a természetes atropin!

Üdvrivalgás harsant, miközben Amos a technikus vállát veregette.

– Remek munka, Arthur. Lássuk, képesek vagyunk-e izolálni egy század grammot a zselatinkorongon. – Amint a

csoport feloszlott, a lányához lépett. – Minek köszönhetem a meglepetést?

– Csak erre jártam – vont vállat szórakozottan Gilly. – Új gyógyszert csináltok?

– Nos, igazából egy régi gyógyszert. Próbálunk betörni a homeopátiás piacra. Vissza a természethez és azokhoz az összetevőkhöz, amiket laboratóriumi körülmények között utánzunk. Az atropin elképesztően költséghatékony. Látod az a kis csövet? Csak abból kijön tízezer adag.

Gilly elengedte hangját a füle mellett. Bármennyire szerette apja a munkáját, felőle akár arról is beszélhetett volna, hogyan kell vizet fakasztani a sziklából. Miután felértek az irodájába, elterült a szemközti falnál álló nagy kanapén.

– Hallottál a tűzről a bisztróban?

– Nem. – Amos is leült. – Mi történt?

– Az emeleten ütött ki, Roy Peabody lakásában. Meg mamája ott ebédelt, amikor történt.

– Megsérült valaki? – Apja összefűzte az ujjait maga előtt.

– Úgy hallottam, nem. – Gilly felült, hogy kivegyen a tálból egy cukorkát. – Viszont azt is mondják, hogy nem baleset volt.

– Addie nem sok pénzt lát a biztosítótól, még ha porig égeti is azt a helyet.

– Nem ő volt. Valaki más gyújtogatott. Figyelmeztetésként. – Egyenesen apja szemébe nézett, és várta, hogy beavassa a bizalmába.

– Gilly – ütközött meg az apja. – Remélem, nem hiszed, hogy bármi közöm van ehhez?

Valami ellazult Gilly mellkasában.

– Nem, csak arra gondoltam… talán tudod, ki volt.

– Kapásból mondhatok száz embert is, aki lehetett.

– De ez rettenetes! – fakadt ki Gilly. – Meg is sérülhetett volna!

– Inkább ő, mint ti.

Kopogtatás hallatszott.

– Mr. Duncan – szólt be a titkárnő –, mennyi nadragulyát rendeljek?

Gilly felkapta a fejét.

– Nadragulyát?

– Kezdetnek elég lesz hétszázötven tő – döntötte el Amos. Miután a titkárnő távozott, visszafordult Gillyhez. – Miért érdekel?

– Mire kell nektek?

– Abból a növényből vonjuk ki az atropint – magyarázta Amos.

– Miért?

Gilly teljes meggyőződéssel hitt a végzetben. Hát *emiatt* látogatta meg apját éppen aznap délután, amikor a nadragulyával dolgozott – azzal a növénnyel, amit Csillagfürt előző nap említett neki, amikor a boszorkánykenőcsről beszéltek. Hasis és nadragulya, emlékezett vissza. A hasist megkaphatja valamelyik emóstól a suliban, de még ha nem is jön össze, a nadragulya talán önmagában elég hatásos. Esetleg összekeveri a saját főzetével, akkor senki sem lesz okosabb. S van-e alkalmasabb időpont a repülésre, mint a beltane?

Bátorság, gondolta.

– Semmi, csak van egy ilyen nevű banda. – Áthajolt az asztal felett, hogy csókot nyomjon apja arcára. – Akkor később találkozunk.

– Innen egyenesen hazamész – rendelkezett az apja. – Nem akarom, hogy egyedül flangálj a városban.

– Azért ez nem Hasfelmetsző Jack, apa.

– *Gilly*.

– Felőlem… – Máris kilépett az ajtón, csakhogy a folyosón nem a kijárat felé fordult, hanem visszatért a laborba. Arthur, a technikus most is ott ügyködött a szőrös fehér répával – a *nadragulyával.*

– Duncan kisasszony – szólt anélkül, hogy felnézett volna.

– Mit tehetek önért?

– Öööö... apám kérte, hogy vigyek neki mintát az atropinból.

– Miért?

Gilly elfehéredett. Ennyire nem gondolta végig a dolgot.

– Azt nem tudom. Csak kérte, hogy vigyek.

– Mennyit?

A cső aljában összegyűlt kis tócsára mutatott.

– Gondolom, ennyi elég lesz.

A férfi kioldotta a csövet, és odaadta neki.

– Tartsa magán a kesztyűt. Ne akarja, hogy ez az anyag kapcsolatba kerüljön a bőrével.

– Oké. – Dzsekije zsebébe süllyesztette és egész úton markában tartogatta a kincset, mialatt egyenesen hazament, ahogyan az apja kívánta.

– Ez a fürdő. – Addie láthatóan elpirult. Jack elmosolyodott.

– Tényleg nincs rá szükség, hogy körbevezess az egész házon.

– Hosszú idő telt el, amióta Addie-nek bárkivel is meg kellett osztania az otthonát. Ha ehhez hozzávette, hogy az egész kapcsolatuk gyerekcipőben jár, Jack önkéntelenül is azon tűnődött, hogy hatalmas hibát követnek el.

– Ez pedig – tette a kezét Addie egy ajtógombra – Chloe szobája.

Jack egyedül ezt a helyiséget nem látta még. Ahogy Addie kinyitotta az ajtót, azt is felismerte, hogy egyedül ez a helyiség nincs takaros rendben. A játékok taposóaknákként borították a padlót, a ruhák halomban álltak egy szék háttámláján. A falra egy olyan fiúbanda poszterét ragasztották, mely közel egy évtizede nem adott ki új számot; a kép egyik sarka le is vált. Egy polcon túlméretezett játék

mackók sorakoztak, itt-ott hiányzó szemekkel és végtagokkal. A rózsaszín fodrokkal szegélyezett ágy olyan vetetlennek tűnt, mintha Chloe időről időre itt aludna. A gondolat Jack szívébe markolt, de még mindig nem olyan erővel, mint a másik lehetőség, hogy Addie tizenegy éve nem nyúlt a szobához, a lánya emlékét őrző szentélyhez.

Ez viszont akkor is csak egy ágy. Az ágyneműt le lehet cserélni, a játékokat el lehet rakni.

– Alhatnék itt – vetette fel. – Így lenne rendes magánéleted.

– Nem. Nem lehet. – Addie megállt a szék mellett, hogy gyengéden végigsimítson egy lehetetlenül apró blúz fehér anyagán.

– Addie…

– Nem lehet – ismételte meg Addie. – Egyszerűen nem megy.

– Rendben. – Megértette, hogy ezen a határvonalon nem kelhet át. Ahogy követte Addie-t és betette maga mögött az ajtót, óhatatlanul is Pandora szelencéjére gondolt. Mit enged szabadjára, ha feltöri a pecsétet a szobán és a reménységen, ami talán még most is ott kísért a falai között?

* * *

A füstszag megsűrűsödött a bisztróban, de ez sem zavarta Selenát.

– Olyan, mintha a grilleznének – vont vállat.

Jordan elhúzta az orrát, ahogy beültek a bokszba.

– Ja, csak itt az egész bisztrót sütögetik.

Addie lépett az asztalukhoz két csészével és egy kanna kávéval.

– Tejszín és cukor, igaz?

Selena mosolyogva fordult a pincérnőhöz.

– Kaphatnék egy pohár forró vizet citrommal?

Addie bólintott és a pult felé indult.

– Tudod, azért ez undorító – jegyezte meg Jordan. – Mások abban mosogatnak, amit te megiszol.

– Gondolj rá úgy, mintha elmosogatnám a belsőmet. – Selena átvette a gőzölgő csészét.

– Egyszer volt egy vendégem, aki forró vizet ivott – tűnődött el Addie. – Százhat évig élt.

– Ne már – rázta a fejét Jordan.

– De tényleg.

– Oké, hogyan halt meg?

– Egy másik pincérnő véletlenül kávét szolgált fel helyette. – Addie rákacsintott. – Mindjárt jövök, és felveszem a rendelésüket.

Selena elnézte távolodó alakját.

– Rendesnek tűnik.

– Jó családból való, ahogy errefelé mondják. – Jordan előrángatta az újságját. – Az biztos, hogy nem szolgált rá arra, amit mostanában kap.

– Úgymint?

– Úgymint ez a tűz. Meg hogy kibeszélik a fickó miatt, aki a konyhában dolgozik.

Felemelte az újságot, hogy elolvassa a szalagcímeket. Selena a villájával lehúzta a lap szélét.

– Hahó, emlékszel rám? Én vagyok a tízórai randid.

– Hagyj már lógva…

– Ne kísérts. Szóval mi van azzal a fickóval, aki a konyhában dolgozik?

Jordan odatolta elé az újságot. Az olvasói levelek kizárólag az „ártalmas befolyásról” szóltak, ami mostanában jelent meg a városban. Selena végigfutotta a rövid üzeneteket, melyek mind Jack St. Bride eltávolítását sürgették.

– Mit csinált? Kirabolt egy bankot?

– Megerőszakolt egy lányt.

Selena halkan füttyentett.

– Hát, nem hibáztathatod a várost, amiért próbál védekezni. Pont ezért nyilvános a szexuális bűnelkövetők adatbázisa.

– S pont ezért fogadnak előítélettel mindenkit, aki szerepel rajta. Ha egy egész közösség a múltbeli bűnei alapján ítél meg valakit, hogyan fogja valaha is elfogadni a jelenlétét?

Selena bekukkantott az asztal alá.

– Mit a frászt csinálsz? – kérdezte Jordan.

– Csak keresem, hová dugtad a glóriádat. Mintha te nem tudnád, hogy a szexuális bűnelkövetőknél a legmagasabb a bűnismétlés esélye. Akkor is így gondolkodnál, ha a tizenöt éves fiúkra bukna?

– A visszaeső bűnözők jót tesznek az üzletnek. – Jordan újra szétnyitotta az újságot.

Selenának az álla is leesett.

– Ennél nagyobb szemétség még nem hagyta el a szádat, McAfee, pedig azt hittem, már mindent hallottam.

– Egy ügyvédtől senki sem várja, hogy emberséges legyen. Tudod, milyen könnyű megfelelni az elvárásoknak, ha mindig a legrosszabbat feltételezik rólad?

Selena egy szavát se hitte. Arra gondolt, hogy Jordan igenis emberséges – talán túlságosan is. Ő aztán igazán tudja, hiszen sikerült összetörnie a szívét.

– Ugyan már – noszogatta Gilly. – Mit fog csinálni? Leteper minket a pulton?

Meg hunyorogva nézett fel a neonra. A *H* sosem fénylett úgy, mint a többi betű. Eszébe jutott, mennyit kuncogott ezen évekkel korábban, amikor még nem tudott mókásabbat elképzelni, mint hogy *Asztalra bisztró*.

– Apa meg fog ölni – nyögött fel.

– Csak ha megtudja. Ne már, Meggie. Az akarsz lenni, aki a háttérben reszket, amíg másvalaki megvív a sárkánnyal,

vagy az, aki a kardot forgatja?

– Attól függ, mi az esélye annak, hogy rostélyos leszek.

– Ha molesztálni próbál, önzetlenül odavetem magam a lábai elé, hogy velem csinálja.

Meg megrázta a fejét.

– Legjobb, ha nem is tudja, hogy a világon vagyok.

– Az ég szerelmére, Meg, még csak nem is róla van szó. Egyszerűen szomjas vagyok. Szerintem ki se fog jönni a konyhából. Csak kérünk egy turmixot Agybajos Addie-től, megisszuk és eljövünk.

Meg lassan elhátrált.

– Bocs, Gill. Az apám megtiltotta.

Gillian keze ökölbe szorult.

– Az enyém szerinted nem? – Meg máris félúton járt a sarok felé.

– Jó! Menj csak!

Gilly szinte üresen találta a bisztrót, csak a vén fazon görnyedt a keresztrejtvénye fölé a kasszánál. Leült, és türelmetlenül dobolni kezdett a körmeivel.

Egy perccel később odalépett hozzá Agybajos Addie.

– Mit hozhatok?

Gilly szenvtelen pillantást vetett rá. El sem tudott képzelni még egy olyan jelentéktelen életet, mint hogy valaki megszülessen ebben a porfészekben, itt élje le az életét, és itt is temessék el. A csaj igazi lúzer, nyilván mindig a dolgok napfényes oldalát nézi, s közben arra gondol: *Mindig pincérnő akartam lenni, hogy az életben ne vigyem semmire*.

– Egy csokis shake-et – felelte, amikor a szeme sarkából meglátta Jacket, aki a mosdók felől bukkant fel, kezében nagy szemeteszsákkal.

A férfi nem vette észre.

– Most, hogy belegondolok, nem is vagyok szomjas – szabadkozott Gillian, mielőtt kilépett az ajtón. A napfény

elvakította; megtántorodott, mielőtt eloldalazott odáig, ahol kerítés választotta el a zöld konténert. Jack itt ügyködött: hallotta a fémes kongást és a műanyag zizegését, ahogy bedöntötte a szemetet a konténer öblös torkába.

Fogai közé szippantotta alsó ajkát, hogy adjon neki egy kis színt. Kigombolta a kabátját és lehúzta a kardigán cipzárját, hogy kiemelje a melleit. A kapuhoz lépett, ahol kivárta, amíg a férfi észrevette.

Amint ez megtörtént, Jack elkapta a tekintetét.

– Helló – köszönt neki. – Mit csinál?

– Síelek az Alpokban. Nem látsz a szemedtől?

Elnézte táncoló izmait, ahogy felemelt egy teli zsákot. Elképzelte, ahogy leteperi és megmarkolja a csuklóját. Jó keményen. Arra gondolt, hogy a lány, akit megerőszakolt, talán még élvezte is… legalább egy kicsit.

– Odabent sokkal jobb a kaja – jegyezte meg Jack.

– Nem vagyok éhes.

Istenem, még életében nem látott ilyen szempárt. Sötét és hívogató, mint a láng kékje. Biztos van külön neve: Jack azúr, St. Bride türkiz vagy ilyesmi.

– Akkor minek jöttél ide?

Lesütötte a szemét.

– Síelni, mi másért?

A férfi megcsóválta a fejét, mintha nem tudná elhinni, hogy ott áll előtte. Ezzel csak még eltökéltebbé tette.

– Lefogadom, hogy te is olyan kölyök vagy, aki bottal piszkálja a rákokat, hogy mozogjanak végre. Akkor is, ha beledöglenek.

– Ez meg mit jelent?

– Azt jelenti, hogy menj vissza a gyerekpályára – felelte színtelen hangon Jack.

Gillian szeme elsötétedett, valahol félúton a könnyek és harag között. Jack visszaindult volna, de a lány az útját állta. Egy kínos pillanatig körbetáncolták egymást – Jack nem

akart elfurakodni mellette, Gillian nem akarta átengedni.

– *Gillian*.

A váratlan hangra ijedten rebbentek szét. Az egyenruhás Wes Courtemanche fordult be a sarkon.

– Valami azt súgja, hogy az apád nem örülne, ha itt látna.

– Valami azt súgja, hogy maga nem az apám – csattant fel indulatosan Gillian, de azért hátralépett, hogy Jack eloldalazhasson mellette.

– Most ideje hazamenned, nem gondolod? – kérdezte Wes.

– Nem félek magától. Nem félek senkitől. – Mintha csak bizonyítani akarná, sarkon fordult, és Jack közvetlen közelében sétált el. Még egy csókot is küldött neki, amit csak ő láthatott – s ami éppúgy lehetett ígéret, mint fenyegetés.

7.40.

Wesnek húsz perce maradt a szolgálatából, mielőtt hazamehet. Ilyenkor a középiskolások általában kis fürtökben lógtak a posta környékén vagy a parkolóban járatták az autójukat, de a főutca manapság szellemvárosra hasonlított, mintha a kölykök azt hinnék, hogy minél közelebb kerülnek az Hasta-La-Bisztróhoz, annál hamarabb lesznek a helyi ragadozó prédái.

Wes megpördült a pattogó léptek zajára, keze önkéntelenül a fegyverére tévedt. Kocogó közeledett, sapkáján és melegítőjén fényvisszaverő csíkokkal.

– Wes. – Amos Duncan lefékezett, és egy ideig a térdére támaszkodva kapkodta a levegőt, mielőtt felegyenesedett. – Szép esténk van, nem igaz?

– Mármint mire?

– A kocogásra. – Amos a melegítője ujjába törölte izzadt homlokát. – Bár, ahogy elnézem a várost, kezdem úgy érezni, mintha kijárási tilalom lenne.

Wes bólintott.

– Fél nyolcra teljesen kihal az egész.

– Talán később vacsoráznak az emberek. – Mindketten tudták, hogy nem ez a helyzet. – Hát, jobb, ha indulok. Gilly már vár.

– Rajta tarthatná a szemét.

Amos összeráncolta a homlokát.

– Ez meg mit akar jelenteni?

– Ma délután láttam a bisztrónál. St. Bride-dal beszélgetett.

– Beszélgetett?

– Igen.

Egy izom megrándult Amos állkapcsán.

– Ő szólította meg a lányomat?

– Nem tudom, Amos. – Wes gondosan megválogatta a szavait, nehogy magára haragítsa Duncant, s utána hónapokig ezt hallgassa az őrsön. – Nagyon úgy tűnt, hogy Gilly… szóval nincs igazán tisztában azzal, milyen veszélyes az a fickó.

– Beszélek a fejével – bólintott Amos, de gondolatban más máshol járt. Azon tűnődött, hogyan költözhet valaki olyan városba, ahol nem látják szívesen, és viselkedhet úgy, mintha minden joga meglenne ott élni. Azon tűnődött, hány ártatlan *beszélgetés* kell, amíg egy lány végül hazáig követi, mint egy kutya, aki a markából eszik. Elképzelte St. Bride-ot, ahogy nevén szólítja a lányát. Elképzelte a lányát, ahogy mosolyogva felé fordul. Látta megtörténni, amiről mindig is tudta, hogy meg fog történni.

Kényszerítette magát, hogy Wesre figyeljen.

– Nemsokára vége a műszaknak?

– Még tíz-tizenöt perc.

– Jó, jó – bólogatott. – Akkor… kösz a tippet.

– Csak nem akarom, hogy bárkinek baja essen.

Amos felemelt kézzel búcsúzott, és máris továbbindult. Wes a park felé tartott, így nem vette észre, hogy letért a hazavezető útról, aztán szaladni kezdett az ellenkező irányba.

Tom O'Neill kitárta az ajtót, és meglepetten találta magát szemközt a levegőért kapkodó Amos Duncannel.

– Minden rendben, Amos?

– Bocs a zavarásért.

Tom visszasandított a válla felett. Az étkezőben vacsorára gyülekezett a család.

– Nincs semmi gond. – Kilépett a tornácra. – Mi a helyzet?

Amos belenézett a szemébe.

– Ahogy mondod. Helyzet van.

2000. április 30.
Salem Falls,
New Hampshire

Sehogy sem tudta jobb belátásra bírni Jacket. Előrehajolt és belecsókolt a nyakába, hogy ezzel a kétségbeesett gesztussal próbálja elvonni figyelmét a nappali tévéjéről. *Ez a tajvani teafélesége híresebb a xiameni, fucsoui és kantoni változatnál.*

– Mi az oolong? – Jack a térdén könyökölt. Addie kinyitotta száját, és belenyalt puha fülkagylójába. – Hagyd abba! Nyerésben vagyok.

– Inkább bennem lennél. – A nap túlnyomó részében számíthatott rá, hogy Jack olyan forró pillantásokkal bombázza, melyekbe beleszédül, és úgy suhanjon el mellette, hogy egy pillanatra hozzáérjen, de ha a *Jeopardy!* ment, pucéran is táncolhatott előtte, azzal sem tudta kizökkenteni.

Jack a tévés vetélkedő megszállottja lett. Három év alatt csak egyetlen adást mulasztott el, azt is azért, mert éppen egy rendőrautó hátsó ülésén zötykölődött a börtön felé. Ma, miután kivették a délutánt, hogy áthordják ide a holmiját, végre megnézhette a hétórás *és* a tizenegy órás adást is – Addie azonban egészen mást tervezett.

Elkezdte kigombolni az ingét, de Jack lesöpörte magáról.

– A szünetben még kapsz ezért – dorgálta Addie-t félszívvel.

– Ó... most aztán megijedtem.

Déméter éhínséget hozott a világra, miután a lányát elrabolták az alvilágba.

– Ezt biztos te is tudod – jegyezte meg Jack.

Ujjai válaszként lesiklottak a farmerjára.

Jack felpattant.

– Addie! – méltatlankodott még akkor is, amikor a

tenyerén érezte merevedését.

– Ki Perszephoné? – kérdezte a versenyző a képernyőn.

Gyengéden megszorította.

– Aha! Erről lemaradtál.

Jack csípője megmoccant alatta.

– Tudtam a választ, csak elvontad a figyelmem…

Jefferson mondta, hogy „Ha egy civilizált nemzet egyszerre akar… lenni, olyasmire számít, ami sohasem létezett.”

Meglovagolta és teljesen eltakarta előle a tévét, amíg Jack fel nem adta a hiábavaló küzdelmet – magához vonta őt és megcsókolta, hogy a szájába mormolja a választ:

– Tudatlan és szabad.

– Tudatlan és szabad – ismételte Addie. – Azt mondják, a tudatlanság áldás. – Feltárta előtte a nyakát és félrebillentette a fejét, amikor hirtelen megdermedt. – Hallottad ezt?

Jack ezúttal nem hagyta, hogy bármi megtörje a koncentrációját.

– Nem.

Csattanás, futó léptek. Addie felült.

– Megint hallottam.

– Csak egy állat – vont vállat Jack. – Az erdőben előfordul.

Addie elhúzódott, hiába kapott utána és nyögött fel, amiért elveszítette. Kikémlelt az ablakon, de csak a hintát látta, ahogy felizzott a holdfényben.

– Nincs odakint senki.

– Akkor próbálkozz idebent. – Ahogy Jack felállt, erekciója fájdalmasan feszült a farmerjának. A karjaiba vette Addie-t. – Biztos csak mosómedvék. Menj fel, majd én elkergetem őket.

– Lemaradnál az utolsó kérdésről? – incselkedett vele Addie.

– Soha – felelt komolyan, mielőtt rákacsintott. – Mire való

a tizenegy órás ismétlés?

Gilly nem tudta kiverni a fejéből Jacket. Századszor is átélte azt a pillanatot a bisztró mellett, lelki szemei előtt végigpergett az összes létező forgatókönyv – mit kellett volna mondania és tennie, hogy Jack megragadja, hogy szenvedélyesen megcsókolja, hogy fogaival felsebezze az ajkát. Valahányszor elakadt annál a résznél, amikor Jack éretlen csitriként kezelte, görcsbe szorult a gyomra és sírva fakadt. Százszor is meghalt, újra meg újra, de a következő pillanatban már alig várta a lehetőséget, amikor bebizonyíthatja neki, hogy már egyáltalán nem gyerek.

Apja egész délután rajta tartotta a szemét, azután futni ment, de megeskette, hogy otthon lesz, amikor hazajön. Mostanra sikerült belefojtania a bánatát Sarah McLachlan érzelmes balladáiba, és éppen vérvörösre festette a körmeit, amikor megcsörrent a telefonja. Whitney hangja úszott be a vonalba.

– Ma este mikor, Gil?

Felsóhajtott. Most nem akart a barátnőivel bajlódni. Nem akart mást, csak kitalálni, hogyan rázza le az apját és értesse meg Jackkel, hogy élete nagy lehetőségét hagyja ki.

– Mi mikor?

– A *találkozó*.

– A találkozó…

– Megesküdnék rá, hogy április harmincadikát mondtál.

Lassan kezdett derengeni.

– Ja, a beltane – mondta ki.

– Hogy felejthetted el?

Nem felejtette el, csak épp akadt fontosabb dolga. A covennel azt tervezték, hogy a temető mögötti erdőben, a virágzó somfa alatt találkoznak. Meg hozott gyújtóst a máglyához; Whit kapta a feladatot, hogy varrja meg a

gyógyfüves zacskókat, amiket felaggathattak a fára, mint az Úrnak és Úrnőnek szánt áldozatot; Chelsea-nek kellett kezdenie valamit a májusfával. Ő vitte az ételt és italt, amit megosztottak egymással a körben.

Az apja kinyírja, ha ellóg itthonról.

Tekintete lehullt a kis porcelánvázára, ami egykor az anyjáé volt. Egy barkaágat tartott benne, de a víz helyére az atropinos fiolát rejtette, amit a kutatólaborból emelt el.

– Tizenegykor – döntötte el. – A megbeszélt helyen.

Hátulról támadtak rá. Alig lépett ki az ajtó melletti lámpás fényköréből, megragadták és hátrafeszítették a karját, miközben öklök csattantak a bordáin, a hasfalán, az arcán. A vér lecsorgott a torkán, amíg vissza nem köpte rájuk. Küszködve próbált az arcukra koncentrálni, megjegyezni őket, de sísapkát viseltek vagy sállal takarták el az arcukat; nem látott mást, csak a sötét feketeséget, a kezeket, és a hullámokban felszakadó indulatot.

* * *

Addie kifésülte a haját, azután parfümöt hintett a csuklójára, a térdére és a köldökére. Jack jó ideje elmaradt, amit furának talált – annál is inkább, mert újra hallotta a csattanást. Ha mosómedvék garázdálkodtak odakint, jó néhányan lehettek.

A hálószobaablakhoz lépett, hogy félrehúzza az organzafüggönyt. Nyolc órához képest eléggé besötétedett; eleinte nem is látta Jacket. Azután egy láb tűnt fel a lámpa sárga fénykörének mezsgyéjén. Egy könyök. Végül egy egész alak, talpig feketében, véres kézzel.

– Jack – kapott levegőért, majd rögtön utána az ágy alá rejtett vadászpuskáért. A húsz év alatt egyszer használta – egy veszett mosómedvét lőtt ki, amikor az udvarra tévedt, ahol Chloe játszott. Menet közben töltötte meg, ahogy

lerohant a lépcsőn, s amint kitárta az ajtót, elsütötte a csillagos égbolt felé. Öt arc fordult felé, mielőtt gazdáik szétfutottak a háza mögötti erdőbe – csapásaik egy kerék küllőiként sugároztak szét a tetthelyről.

A kavicson pedig, összetört és meggyötört halomban, ott feküdt Jack.

Ledobta a fegyvert, odarohant hozzá, és gyengéden az oldalára fordította. *Szent isten,* gondolta. *Mit tettek veled?*

Jack köhögött, hátrahúzódó ajkai felfedték vértől fényes fogait. Próbált felülni, görcsösen kitérni Addie keze elől.

– Nem – nyögött fel, hogy egyetlen szótaggal elhomályosítsa a csillagokat. – *Neeeeem!*

Sikolya meghajlította a felhajtót övező fűszálakat, és vállával lökte félre a lila felhőket, hogy előtűnjön a reszkető, védtelen hold.

– Jack – csitítgatta, de a hang egyre csak emelkedett, hogy ernyőként boruljon egész Salem Falls fölé, mígnem az embereknek a város túlsó felén is be kellett csukniuk az ablakukat, hogy kirekesszék ezt a fájdalmas állati üvöltést.

Még csak az hiányzik, hogy megmérgezze magát. Negyed kilenc tájban felment az internetre, hogy rákeressen az atropin adagolására. A Columbine-ban történt vérengzésnek hála immár mindenki tudta, hogy a neten található tudás alapján bombát is lehet építeni. Ehhez képest gyerekjáték egy hallucinogén anyag megfelelő dózisa.

Amíg betöltődtek az oldalak, tovább festegette a körmeit – egyszerre csak az egyik kezén, hogy a másikkal találatról találatra váltson, és tovább keresse a nadragulyával vagy az atropin-szulfáttal kapcsolatos információkat. Végül talált egy oldalt, ahol számszerűsítve közölték a felnőttadagolást. Tabletta formájában 5 milligramm. Pupillatágításhoz 1/50 000 grán. Belsőleg 1/20-tól 1/100 gránig.

Összeráncolta a homlokát. Azért ez elég nagy szórás. Akkor ő bevehet 1/20-at, de Whitney-nek, aki sokkal kisebb nála, elég 1/100?

Telefonja újra életre kelt.

– Gilly – hallotta apja hangját. – Csak tudni akartam, hogy minden rendben.

– Mármint azt, hogy szót fogadok-e.

– Ugyan már, szívem! Te is tudod, hogy miért csinálom.

A szíve háromszoros sebességgel kezdett verni.

– Nem úgy volt, hogy futni mész?

– Most végeztem. Mindjárt otthon vagyok.

Mi lesz, ha arra jön haza, hogy nincs sehol?

– Igazából jó is, hogy hívtál. Meg kérdezi, hogy átmehetek-e hozzá éjszakára.

– A történtek fényében ez nem valami jó ötlet, Gilly.

– Kérlek, apu. Az anyja elvisz minket a tízórás mozira. Ki lenne olyan hülye, hogy rám támadjon, amíg a rendőrfőnök feleségével vagyok? – Amikor apja nem válaszolt, tovább győzködte. – Mrs. Saxton nem bánja, ha ott alszom. Ha te is megengeded. – Őt magát is elképesztette, milyen könnyen jönnek ezek a hazugságok. Igen, ma este megünnepli a beltane-t, jöhet bármi – özönvíz vagy Amos Duncan.

Szinte hallotta, ahogy apja eltökéltsége megroppan. Meg apja zsaru, az anyját is egész életükben ismerték. A Saxton-házban nagyobb biztonságban lesz, mint otthon.

– Oké – adta meg magát Amos –, de amint hazaértetek, hívj fel. Nem számít, milyen késő van.

– Úgy lesz. Szeretlek, apu.

– Én is.

Miután letette, egy hosszú pillanatig mosolyogva meredt a telefonra. Semmi sem könnyebb, mint másokat manipulálni.

Kikapcsolta a számítógépet, és átsétált a konyhába. Az asztrális kivetülés lesz az ő beltane-éji meglepetése a boszorkánycovennek, ami annál hatásosabb lesz, minél

váratlanabb. Jeges teát töltött egy termoszba, majd méregetni kezdte a másik kezében tartott fiolát.

Bátorság.

Belecseppentett némi folyadékot a teába, majd beledugta az ujját, hogy megkóstolja… nem, ez még mindig tea, csak kicsit keserűbb – 1/20 legyen vagy 1/100? Megvonta a vállát, és a termoszba öntötte a fiola teljes tartalmát, mielőtt visszacsavarta a kupakot.

Jack arra ébredt, hogy Addie összekuporodva fekszik mellette, kezében a törlőronggyal, ami harang alakú vízfoltot hagyott a takarón. Felkönyökölt és összerezzent a bordáiba hasító fájdalomtól, mielőtt megérintette Addie arcát. Amikor nem moccant, óvatosan feltornászta magát az ágyról.

Milyen lenne az élete, ha Addie a végsőkig mellette állt volna Loyalban? Ha leüli a magáét, de minden kedd este beszélőre mehetett volna a többiekkel, akik az őrök szigorú tekintete előtt fogadták a látogatókat? Ha ő várt volna rá, amikor kilépett a börtön kapuján?

Ahogy a sötét házban bolyongott, azt kívánta, bárcsak tehetne érte valamit. Addie-nek köszönhetően nem kellett már azon tépelődnie, hol szúrta el. Mindent bezárt egy dobozba és szorosan rácsukta a fedelet, ő azonban… még most is naponta felnyitotta a maga dobozát, és úgy vett számba minden emléket, mint valami drága családi örökséget. S minden alkalommal egy kicsit belehalt.

Azon kapta magát, hogy Chloe szobája előtt áll.

Perceken belül lehúzta az ágyról a takarót és a lepedőt; leszedte a posztereket a falról. Egy dobozba gyűjtötte a játékokat, amiket a szekrényben talált. Ha semmi sem emlékeztette Addie-t arra, milyen veszteség érte, idővel talán könnyebb lesz a számára, hogy előretekintsen, ne hátra.

– Mi a francot csinálsz? – Addie hangja elcsuklott, mintha

gyomorszájon ütötték volna.

– Kitakarítok. Azt gondoltam, ha nem kell ezt látnod minden áldott este…

– Akkor nem rá fogok gondolni minden áldott reggel? Nem fog tovább élni bennem? Azt hiszed, látnom kell egy… hajtűt ahhoz, hogy eszembe jusson, akit mindennél jobban szeretek?

– *Szerettél* – igazította ki csendesen Jack.

– Attól még nem szeretem kevésbé, hogy nincs velem. – Addie lerogyott a feltúrt ágyneműre, hogy a lepedő úgy libbenjen fel körötte, mint egy tulipán szirmai.

– Nem azért csinálom, hogy fájdalmat okozzak, Addie. Ha jelent neked bármit is, ami köztünk van…

Addie felé kapta az arcát.

– Soha, de soha nem fogsz többet jelenteni nekem a lányomnál.

Hátratántorodott. A szavak nagyobb fájdalmat okoztak neki, mint bármilyen ütés, amit aznap éjjel elszenvedett. Tehetetlenül nézte, ahogy összekucorodott a gyűrött ágyneműn, amíg a gerince is beleroppant.

– Mit csináltál vele? – emelte fel Addie hirtelen könnytől fénylő arcát.

– Mivel?

– Az illatával. Chloe illatával. – Feltúrta a takarókat és párnákat. – Itt volt. Ma reggel még éreztem… de eltűnt.

– Szívem – sóhajtott fel Jack. – Azok a takarók nem őrizték meg az illatát. Már régóta nem.

Addie görcsösen összegyűrte az anyagot.

– Tűnj el innen – zokogta, és elfordította az arcát, mielőtt még Jack halkan becsukta az ajtót.

Amennyire tudni lehetett, a Kakastanyának nem sok köze volt a szárnyasokhoz, viszont a régi öregek még emlékeztek rá, hogy a város túlsó végében működő bár egyik korábbi

életében Kolumbusz Lovagjainak klubjaként, egy másikban pedig baptista imaházként szolgált. Mostanra sötét és zárt tér lett belőle, ahol az ember szabadon tocsoghatott az önsajnálatban és a whiskyben.

Roy Peabody pontosan ezt tette: magába döntötte a pohár tartalmát, majd lehunyt szemmel átadta magát az érzésnek, ahogy a torkán lecsusszanó forróság szétsugárzott a gyomrában. Miután Addie heteken át le nem vette róla a szemét, majd Jack St. Bride őrködött tovább a józansága felett, most végre visszatért a bárba. Egyedül ücsörgött, nem számítva a csapost, Marlont, aki addig törölgette a poharakat, amíg már csikorogtak kínjukban. Sok pultossal ellentétben, akit élete során megismert – márpedig akadtak jó páran –, Marlon meg bírta állni, hogy csendben maradjon, és hagyta, hogy zavartalanul átadja magát az alkohol élvezetének. Ami azt illeti, otthonosabban érezte magát a bárban, ahol senki nem várt tőle semmit, mint a saját lakásában.

Amikor a Kakastanya ajtaja feltárult, Roy és Marlon meglepetten fordult felé. Salem Fallsban hétköznap este tíz után csak kevesen ültek be egy italra – Roy máris érzett némi sértődöttséget, amiért osztoznia kell valakivel ezen a csodálatosan bensőséges pillanaton.

Nehéz megmondani, ki döbbent meg jobban, amikor szembetalálta magát a másikkal – Jack vagy Roy.

– Te meg mit keresel itt?

– Na, mit gondolsz? – Roy elfintorodott. – Eredj gyorsan, árulj csak be a lányomnak.

Jack nehézkesen lerogyott a szomszéd székre.

– Azt kérem, amit ő – nézett fel Marlonra.

A whiskyt úgy csapták le elé, mintha egy pecsétet nyomnának a pultra. Jack magán érezte Roy tekintetét, ahogy leküldte az első hosszú kortyot.

– Egész végig nézni akarsz?

– Mindent gondoltam volna, csak azt nem, hogy piás vagy

– vallotta be Roy.

Jack halkan felnevetett.

– Azt már hallottad, hogy a látszat néha csal?

Roy beérte ennyivel.

– Remélem is, mert szarul nézel ki.

– Kösz szépen.

Az öregember kinyújtotta a kezét, hogy óvatosan megérintse felrepedt szemöldökét.

– Nekimentél a falnak?

Lapos pillantást vetett rá.

– És te limonádét iszol?

Roy habozni kezdett.

– Remélem, Addie tudja, hogy itt vagy.

– Kábé annyira, mint azt, hogy *te* itt vagy.

– Megmondtam, St. Bride, ha összetöröd a szívét…

– S ha ő töri össze az enyémet, Roy? – szakította félbe keserű hangon. – Akkor mit csinálsz?

Roy vetett egy pillantást a száját keretező mély barázdákra. Ismerősnek, túlságosan ismerősnek találta őket.

– Akkor fizetek neked egy italt.

Egyszer, még cserkész korában, kipróbálta a tűzrakást. Míg a többi kölyök nyársat faragott és a *Kumbayá*t énekelte, Gilly mindenfélét dobált a tűzre: botokat, fenyőtobozokat, cipőfűzőket, kenyérdarabokat, aprópénzt, még egy szerencsétlen varangyot is. Lenyűgözte a mohósága, ahogy mindent felemésztett, ami csak az útjába került. A tábortűzre meredt, és azt gondolta: *Nincs is szívem. Ez dobog bennem helyette*.

A ma esti tábortűz kisebbre sikerült… vagy csak ő lett nagyobb. Egymást kézen fogva állták körül, hogy többé ne legyenek Gillian,

Chelsea, Whitney és Meg. Úrnővé váltak mindannyian,

együtt egyetlen covenné. S ő a papnőjükké.

A tavasz ígéretével kecsegtető szellő gyengéd szeretőként simogatta a combjai között. Nem is viselt magán mást; ruhái egy halomban hevertek a somfa mellett. Amikor kijelentette, hogy olyan tiszta és makulátlan akar lenni, amennyire csak lehetséges, a többiek meglepődtek, de Whitney is lehámozta magáról a blúzát, míg Chelsea melltartóban és bugyiban didergett. Csak az öntudatos Meg nem vetett le semmit.

Egyenként belenézett a többiek szemébe. Ők is érzik? Még sosem bizsergett így a teste. Hátrahajtotta fejét, úgy árasztotta ki hangját az égre.

– Kelet tornyainak őrei, kik látjátok a születő napot, holdat és csillagokat, titeket hívlak, jöjjetek hozzám!

A szavak maguktól íródtak, mintha színes szalagként bomlottak volna ki a szívéből. Most először értette, mire gondolt Csillagfürt, amikor a teremtő ige hatalmáról beszélt.

– Járjátok be a bőrünket, mint egy sóhaj, cirógassatok bennünket! Gazdagítsátok képzeletünket, tanítsatok minket a táncaitokra! Áldottak legyetek!

A többiek alig érezhetően meginogtak.

– Áldottak legyetek! – ismételték utána.

Whitney tündöklő arccal fordult felé.

– Dél tornyainak őrei, kik a szenvedély tüzében égtek, titeket hívlak, jöjjetek hozzám. Hadd osztozzunk forróságotokban, lobbantsátok fel bensőnket! Áldottak legyetek!

– Áldottak legyetek!

– Nyugat tornyainak őrei – folytatta Chelsea –, vére és sója e földnek, titeket hívlak, jöjjetek hozzám! Árasszátok ki titkaitokat! Áldottak legyetek!

– Áldottak legyetek!

Meg zárta a sort.

– Észak tornyainak őrei, az éjszaka sötét mágiájának őrzői, titeket hívlak, jöjjetek hozzám! Temessetek el talajotok

mélyére, adjátok nekünk a föld és a kő hatalmát! Áldottak legyetek!

– Áldottak legyetek!

– Lélek – kiáltott Gilly –, jöjj és játssz velünk, míg szalagjainkat szőjük; énekelj velünk, míg tüzünket szítjuk! Repíts minket a szavak nélküli világba. Töltsd meg az éjszakát varázsoddal… áldott légy!

– Áldott légy!

Ringó mellekkel letérdelt az oltár elé, és megérintette a füstölőtartót, a vizet és a földet, mielőtt a tűz felett belehasított a kezébe.

– Kivetek minden tisztátalanságot e szellemi és földi világból. Ahogy kívánom, úgy legyen. – Háromszor vonta meg a kört: előbb vízzel és földdel, azután füstölővel, végül energiával. Elmosolyodott. – A kör tökéletes.

Ahogy megrázta a somfa ágát, törékeny virágok záporoztak csupasz vállára. Magasba nyújtotta kezét, kék holdfényben fürdő karcsú testét.

– Úrnő anya, éj királynője, Úr atya, nap királya, frigyeteket ünnepeljük. Fogadjátok ajándékainkat. – Beleásott az L. L. Bean táskába, hogy kihalássza a Wicca Útjában vett gyógyfüveket. Whit ney összesen húsz kis zacskóba varrta őket. – Te csináld – nyújtotta barátnője felé az elsőt.

Whitney felaggatta egy ágra, mint egy pipacsvörös virágot, majd belenyúlt a zsákba és kiosztotta a kis zacskókat a többieknek, akik nekiláttak feldíszíteni a fát. A szivárványszínben pompázó ajándékok megbújtak a tömött virágok között.

– Áú! – jajdult fel Whit. – Megkarmolt egy ág.

– Látod, nem véletlenül hordunk ruhát – kárörvendett Meg.

Chelsea lerogyott a földre.

– Félretéve a csupaszkodást, nekem úgy tűnik, hogy az

Úré és az Úrnőé minden jó móka.

– Ezt meg hogy érted?

– A beltane mindenekelőtt a szexről szól, nem? Mert én nem látom, hogy Freddie Prinze Jr. itt lógna a covenünkkel. Nem rosszindulatból mondom, Gill, de nem gondoskodtál mindenről.

Gilly megpördült.

– Úgy érted, nem hívtam meg azt a gyík Thomas McAfee-t?

Chelsea arca lángba borult.

– Ő nem olyan…

– Nem? Akkor mondd csak el, *milyen*. Annyit lógsz vele, hogy már azt gondoltam, *te* fogod meghívni. Nem ezt kell csinálnod, amikor betörsz egy kiskutyát? Rajta tartanod a szemed?

– Gilly… – próbálta Meg fenntartani a békét.

– Idézzünk meg egy férfit – vetette fel Whitney. – Csak mindnyájan féltékenyek vagyunk, nem, Gill?

Gillian nem válaszolt. A többi lány összenézett, de nem igazán tudta, mit tegyen vagy mondjon.

– Csak meg kell egyeznünk abban, hogy milyen legyen – folytatta sietve Whitney. – Tudjátok, hogy rá vagyok gerjedve a vörös hajú srácokra, de Meg azokat a tömzsi macsókat szereti…

– Digókat – helyesbített Meg. – És egyáltalán nem tömzsik.

Gillian végre elmosolyodott. A többiek igyekeztek nem kimutatni, de mindnyájan megkönnyebbültek. Ezt a Gillyt ismerték, ezt a Gillyt szerették.

– Talán ha igazán jó kis pogányok leszünk, az Úr és az Úrnő is megajándékoz minket.

Odasétált a somfa mellett álló másik fatörzshöz, egy oszlopnyi fenyőhöz. Senki se tudta, hogyan, de Chelsea-nek sikerült három méter magasra felkötöznie a hosszú

szalagokat. Gilly kézbe vett egy ezüstös szálat, hogy végigsimítson a mellei között, a hasán és a combján. Ahogy ívben hátrahajolt, a többiek megigézve néztek – a Lelket szólongatni egy dolog, de most szinte alakot váltott: a szemük láttára vált buja szirénné, mintha már százszor is megtette volna.

– Most pedig – suttogta – kezdődjön az igazi ünnep.

Addie lángoló arccal ébredt Chloe párnáján. Oly könnyen meglátta kislánya apró arcát, sóhajnyi haját – csak megérintette az elnyűtt pamutot, és úgy tett, mintha Chloe puha bőrét érezné.

De nem az.

Tisztán hallotta a szavakat, mintha Jack mondta volna ki. A gondolat bombaként robbant, s épp akkora kárt okozott – még pusztítóbban, mint amikor Jack furakodott be elméjének abba a szegletébe, ahol még most is kitartóan próbált Chloéra gondolni.

Minden erejével igyekezett felszínre hozni a régi emlékeket, de csak az újakat látta: Jack karja a derekára csusszan; Jack felnéz rá, ahogy a paprikát aprítja a konyhában; Jack lassan elmosolyodik. Bármennyire nehéznek találta elhinni, bármennyire nem tudta, hogyan történhetett meg, de kiderült, hogy éppúgy nem tudja elképzelni a jövőjét Jack nélkül, ahogyan Chloe nélkül sem.

Tehetetlenül dobta le a takarót és kezdett járkálni a házban. A lépcső aljában gépiesen megérintette Chloe bekeretezett kis fotóját, ahogy felfelé menet és lefelé jövet mindig, mintha zsidó mezuza lenne. S abban a pillanatban rádöbbent, hogy hazudott.

Jack talán sosem jelent számára többet Chloénál, de isten a tanúja, hogy *éppen* annyit jelent.

Lerogyott az alsó lépcsőfokra, és a térdére hajtotta

homlokát. Az utolsó embert, akit szeretett, elragadták tőle. Ezúttal, ha kap egy második esélyt, bele kell kapaszkodnia minden erejével, mindkét kezével.

– Szeretem. – A szó úgy csillant fel, akár a frissen vert érme.

– *Szeretem.*

Hirtelen, kábán és szédelegve pattant fel, mint egy rákos beteg, akivel váratlanul közlik, hogy meggyógyult. A helyzet bizonyos szempontból nem is különbözött: kiderült számára, hogy a szíve – amiről azt hitte, menthetetlenül összetört – valahogy, valamikor mégis összeforrt. Magába szívta a levegőt, és érezte, ahogy a kongó üresség, ami Chloe elvesztése után maradt benne, megtelt a Jack iránti gondolatokkal.

Meg kell találnia. Bocsánatot kell kérnie. Klumpába és kabátba bújt. Már félúton járt az ajtó felé, amikor megtorpant. Olyasvalaki eltökéltségével, aki a kivégzőkamra felé tart, újra megmászta a lépcsőket.

Chloe szobájában lehúzta az ágyat. Kis batyuban vitte le ágyneműjét a földszintre, s közben eszébe jutott, milyen érzés volt őt újszülöttként a karján tartani; éjszakánként addig járkálni, amíg a sírása csuklássá szelídült. Bedobta a lepedőket és huzatokat a mosógépbe, kiadagolta a mosószert, elfordította a tárcsát.

A dobból szállingózni kezdett a Tide friss illata.

– Ég veled – suttogta.

Amos Duncan nem tudott aludni.

Felült az ágyban, felkapcsolta a lámpát, és ezzel megadta magát az álmatlanságnak. Ő is tudta, mennyire nevetségesen viselkedik. Túlfélti a lányát. Nemegyszer hallotta a helybéli vénlányoktól, mekkora tragédia, hogy Gilly miatt nem nősült újra – de ha egyszer nem talált senkit, aki többet jelentett

volna a lányánál? Akkora tragédia ez?

Tizenegy felé járt. A filmből, amire elengedte a lányát, még bő félóra lehet. Logikusnak tűnt, hogy Gilly Saxtonéknál töltse az éjszakát, miután a mozi – ahogy minden más – a város túlsó felében áll. Charlie ágya alatt mindig lapul egy töltött fegyver, sőt amennyire tudhatja, a felesége oldalán is. Annyira ostoba még St. Bride se lehet, hogy kikezdjen a rendőrfőnök családjával.

Gilly jó kezekben van.

Ami nem magyarázza meg, hogy fél tizenkettőkor miért öltözött fel és ült be az autójába, azzal a szilárd elhatározással, hogy hazahozza a lányát.

Jack a kézfejébe akarta törölni száját, de háromszor is próbálkoznia kellett, mire sikerült. Ez még jobb kedvre derítette, de az ugató nevetés idővel csuklásba fúlt, ezért innia kellett még egy whiskyt, hogy véget vessen görcsös rángatózásának – akkorra viszont már elfelejtette, hogy miért is kezdett el nevetni. Hanyatt dőlt, hogy ráeszméljen: a bárszéknek nincs háttámlája. Utána már csak arra lett figyelmes, hogy a padlón fekve a mennyezetre mered.

– Roy! – kiáltott fel, noha a férfi csak húsz centire ült tőle.

– Roy… szerintem kicsit berúgtam.

Marlon felhorkant.

– Az új Einstein.

Bizonytalanul talpra állt – ami önmagában komoly fegyvertény, miután térdtől lefelé semmit sem érzett –, hogy felhúzza magát Roy bárszékének létrafokain, és belenézzen üres poharába.

– Csak még egyet… – lökte a poharat Marlon felé, de Marlon már nem állt a pult mögött. Addig nyújtogatta a nyakát, amíg rátalált Roy mellett, aki időközben elvesztette az eszméletét.

Elborzadt volna a látványtól, ha nincs abban az állapotban, amikor az ember már semmit sem érez. Roy a bárpultra omolva hortyogott.

– Hadd segítsek… – próbálkozott, de amint felállt, az egész helyiség kifordult a sarkaiból.

Marlon megcsóválta a fejét, ahogy visszarogyott a bárszékre.

– Az ötödiknél kellett volna abbahagyni.

Jack bólogatott – mintha egy tekegolyót emelgetett volna a nyakával.

– Tökéletesen igaz.

Marlon fejcsóválva ragadta meg Roy ernyedt testét.

– Hé, hová viszed? – ripakodott rá.

– Nyugi, cimbora. Roy épp elégszer aludt már a raktárban. – A csapos eltűnt a gardróbnál alig nagyobb helyiségben. Jack üvegcsörömpölést hallott, ahogy elhelyezte Roy öntudatlan testét.

– Haza kell mennem – húzta ki magát, amint Marlon újra megjelent. – Csak nincs hová.

– Hát, itt Roy az egyetlen szállóvendég. Bocs, haver. – Marlon végignézett rajta, felmérte az állapotát, és láthatóan úgy döntött, hogy részegebb nem is lehetne. – Add a slusszkulcsot.

– Az nincs.

A csapos elégedetten bólintott.

– Nagyon helyes. Mi baj lehet belőle, ha gyalogolsz egy kicsit?

Jack támolyogva felállt.

– A *baj* a középső nevem – morogta.

Charlie fürdőköpenyben nyitott ajtót.

– Talán te vagy a város leggazdagabb embere, Duncan, de ettől még nem táncolunk úgy, ahogy te fütyülsz. Bármit

akarsz, várhat holnapig.

Már elkezdte becsukni az ajtót, amikor Amos feltartott kézzel megállította.

– Az ég szerelmére, Charlie… én csak a lányomért jöttem. Gondolom, akkor még nem jöttek haza?

– Te meg mi a frászról beszélsz?

A Charlie hangjából áradó végtelen nyugalom halálosan megrémítette. A nyomozó éppen fordítva működött, mint mások – a feszültségtől csak még higgadtabb lett.

– Meggel elmentek moziba. A feleséged… ő is velük van…

– A feleségem odafent alszik – közölte Charlie. – Meg pedig azt mondta, hogy *nálatok* alszik.

– Charlie…

A nyomozó már ellépett az ajtótól, hogy felkapja a rádióját. Amos befurakodott az előtérbe, ahol Charlie teljes nyugalommal beleszólt az adóvevőbe.

– Itt Saxton. Gond van.

Wes a járőrautóban ült és egy kávéról álmodozott, amikor befutott a riasztás. Eltűnt két – esetleg négy – kamasz lány, akik bárhol lehetnek. Jesszusom, minden adott egy világméretű katasztrófához – különösen most, az erőszaktevő felbukkanásával.

Felkapcsolta a villogót, és lassan, húsz kilométeres sebességgel cirkálni kezdett, végig Salem Falls félreeső utcáin. A diszpécser értesítette az önkénteseket is, de egyelőre csak három rendőr járőrözött a városban. Ha pedig Wes elsőként talál rá a lányokra, jó eséllyel előléptetik.

Alig fordult be a Kakastanya sarkán, amikor az útszélen rendszertelen mozgásra lett figyelmes. Valami veszett állat? Néha előfordult, hogy ki kellett lőniük egy mosómedvét, de ez ahhoz túl nagynak tűnt. Talán szarvas?

Elfordította a kormányt, hogy a kék fény a mozgó alakra

ve tüljön.

– Ezt nem hiszem el – mormolta, miközben leparkolta a kocsit.

Jack elképesztőnek találta, ahogy a lába szinte önerőből mozog, és a teste nemcsak jobbra vagy balra támolyog. Ha ehhez hozzávette, hogy a hold tökéletes macskaszemnek tűnt, egyszeriben csodálatos helynek látta a világot. Csoszogva haladt tovább a Salem Fallsba vezető úton. Egyszer kis híján megbotlott a lábában, de sikerült visszanyernie az egyensúlyát, mielőtt még elvágódott volna.

Beletelt néhány percbe, amíg felismerte, hogy egy autó követi. A fényszórói farkasra emlékeztettek, ahogy sárgán méregették. A motor torokhangon morgott, minden lépésnél egyre fenyege tőbben.

Próbált gyorsabban haladni, közben minden második pillanatban visszatekintett a válla felett.

Ugyanazok akarnak végezni vele, akik korábban összeverték? Ha megteszik, észreveszi egyáltalán valaki?

Zihálva fordult hátra, épp csak annyira, hogy lássa a volánnál ülő alakot. Túl messze volt, ő pedig túlságosan szédelgett ahhoz, hogy ki tudja venni a vonásait, de úgy látta, mintha sötét haja lenne… vagy sötét sísapkát viselne.

Az autó gyorsulni kezdett. Ahogy a felpörgő motor dübörgése az agyában visszhangzott, a rettegés csomóvá tapadt össze a torkában. *El fog ütni.* Rémülten, megvadulva rohant át az úton, hogy eltérítse a sofőrt, majd újra elbotlott, és nehézkesen zuhant a motorháztetőre, mielőtt feltápászkodott, és bevette magát az első szűkös közbe.

Egy másik tömbbe került, ahol próbált úrrá lenni heves reszketésén, amikor a város hirtelen felragyogott, mintha egy roppant ufó készülne leereszkedni rá. Neonfény rajzolta ki a kirakatok keretét és az útpadkát. Földbe gyökerezett a lába –

ez kibaszott *gyönyörű,* gondolta –, és annyira megigézte a látvány, hogy még a halálos fenyegetésről is elfeledkezett.

A rendőrautó hirtelen bukkant fel, tőle alig egyméternyire, és a fényével teljesen elvakította.

– Hé – kiáltott felé Wes Courtemanche. – Jól van?

Az egyszerű kedvesség döbbentette rá, hogy valami nem stimmel. Ha rajta kívül ő lenne az utolsó ember a földön, Wes akkor is gondoskodna róla, nehogy *jól* érezze magát. Az egész város azt akarja, hogy álljon tovább – mi sem könnyebb a számára, mint hogy lepuffantsa és önvédelemre hivatkozzon. Ő is verte össze? Ő vezette a kocsit, ami kis híján elcsapta? Semmi másra nem tudott gondolni, csak hogy minél messzebb kerüljön tőle. Rohanni kezdett az utcán túl elterülő mezőn, a járatlan utakon, ahová a kocsi nem követhette.

Hallotta Wes szitkozódását és az aszfaltnak feszülő bakancsát, ahogy próbálta utolérni. Bevette magát a temető mögötti erdőbe, hátha lerázhatja a sötétben, de megfizette az árát – elbotlott egy kiálló gyökérben és lehorzsolta a kezét, szeme felett is felnyílt a repedés, miközben egy elpattanó ág véresre karmolta az arcát. Ezzel együtt még botladozva is könnyedén lehagyta West. Öt teljes percen át rohant – amíg biztos nem lehetett abban, hogy lerázta üldözőjét –, azután nekiindult az erdőnek, bár nem tudta, hol lehet, sem azt, hogyan jusson vissza a városba.

Amikor egy pillanatra megállt, hogy levegőhöz jusson és tájékozódni próbáljon, hirtelen meghallotta: valaki felkacagott. A Wes tenbrookban tanított egész görög mitológia újjáéledt benne, a Daphnét üldöző Apollónnal és a nyilas Artemisszel együtt. Mintha csak megidézte volna, már látta magát az istennőt is – ezüstösen fehér bőre megvillant a fák közt, sarkai a levegőbe emelkedtek, haja kibontott zászlóként lobogott mögötte. Egy pillanatra teljesen összezavarta: mezítelen volt, akár egy nimfa, mégis úgy hívogatta, mint egy szirén.

Hirtelen ráeszmélt, hogy négyen vannak, ruhában és ruhátlanul, s hogy a lány, akire mered, a nevén szólítja.

A zokogás ért el hozzá először.

Rendőri pályafutása alatt Charlie rengetegszer hallotta ezt a hangot, és hiába remélte, hogy csak egy csapdába szorult állat – mindig emberinek és szívszorítónak bizonyult. Kényszerítenie kellett magát, hogy megálljon és füleljen, mielőtt újra eliramodott dél felé.

Meg narancssárga anorákja világítótoronyként vezette, mialatt olyan lendülettel rohant, amire sosem tartotta volna magát képesnek. Vadul lobogó hajjal négy lány bújt össze a városi temető kapujánál. Mindnyájan elsüllyedtek volna szégyenükben, ha ilyen állapotban kell mutatkozniuk a nyilvánosság előtt, de Charlie látta, hogy egyben vannak, s ezért nem győzött elég hálás lenni.

Meg, Whitney és Chelsea Gillian köré csoportosult, aki olyan keservesen zokogott, hogy hiába próbálták ölelgetni és csitítgatni. Charlie életében csak egyszer látott ekkora fájdalmat – amikor neki kellett közölnie egy autóbaleset túlélőjével, hogy vele utazó kétéves kislánya nem volt ilyen szerencsés.

Lánya azonnal kiszúrta.

– Apu – nyögött fel és vetette magát a karjaiba.

– Jól van, szívem, most már minden rendben. – Testén csimpaszkodó lányával közelebb lépett Gillianhez. – Mi történt?

Senki sem válaszolt. Lekuporodott Gillian mellé.

– Szívem… – suttogta, miközben gyakorlott szemmel mérte fel a véres szoknyát, a kapkodásban félregombolt blúzt. – Minden rendben?

A lány arca halottsápadtan emelkedett fel, a könnyek egész pókhálót rajzoltak rá. A torka láthatóan elszorult, és az

ajkai görcsösen megrebbentek, ahogy vonakodva átengedték a hangját.

– *Ő*... ő volt az.

Charlie-nak minden idegszála megfeszült.

– Kicsoda, szívem?

– Megerőszakolt – zokogott fel Gillian nyers, sebzett hangon.

– Jack St. Bride.

II

Nevette Julcsa,
Jancsi de furcsa
fejrevalót visel,
de jött az apjuk,
és jól kikaptak:
máskor vigyázni kell!

Akinek ezenkívül egyetlen szó, egyetlen hang
kicsúszik a száján,
azt meglepem egyszer rémes
fekete éjfélben, és leszámolok vele, hogy a
nyavalya kitöri.
Kitelik tőlem, tudjátok.

— A salemi boszorkányok

2000. május 1.
Salem Falls,
New Hampshire

Ráállították egy papírra és lekefélték a ruháját, hogy minden porszem és erdei falevél lehulljon róla. Gillian a ropogósan fehér lapra meredt, s teljesen megigézte, ahogy egyre mocskosabb és mocskosabb lett.

Istennek hála egy nő vizsgálta meg. Megkérdezte tőle a korát, a súlyát és a magasságát, az utolsó menstruációja és kenetvizsgálata időpontját. Tudni akarta, feküdt-e valaha kórházban, állt-e pszichiátriai kezelés alatt, szedett-e bármilyen gyógyszert, korábban érte-e szexuális támadás. Amikor azt kezdte firtatni, hol került sor a behatolásra, hogy tudja, hol gyűjtsenek bűnjeleket, Gillian üres tekintettel meredt rá.

– Vaginálisan – magyarázta a doktornő –, orálisan, análisan...

Nem is emlékezett arra, ahogy válaszolt. Úgy érezte, mintha acélköpeny formálódna köré, ami lehetetlenné teszi, hogy megmoccanjon, vagy akár tisztán halljon. Elképzelte, hogyan válik a burok egyre vastagabbá, amíg egy nap felhasad, és nem találnak benne mást, csak egy marék port.

– Itt az apám? – suttogta.

– Mindjárt itt lesz. – A doktornő elmosolyodott, és letette a mappát, amibe mostanáig írt. Elolvasta a fejtetőn álló szavakat: *Az áldozat vallomása a támadásról.* Megborzongott.

Kigombolta a blúzát.

– A zokni – könyörgött halkan. – Magamon tarthatom?

A doktornő bólintott. Vetett egy pillantást a vérfoltos blúzra, mielőtt törvényszéki elemzés céljából gondosan eltette. Gillian bugyija – egy sárga sportalsó PÉNTEK

felirattal, noha nem péntek volt – másik zacskóba került. Végül az üres papírlapot is összehajtogatták.

Úgy állt ott, mint egy rabszolga a piacon, míg a doktornő lassan körüljárta.

– Vágásokat és horzsolásokat keresek – magyarázta, miközben közelebb hajolt, hogy megvizsgálja a combját. – Ez honnan van?

– Borotvától – mormolta Gilly.

– S ez? – A doktornő egy zúzódásra mutatott a csuklóján.

– Nem tudom.

A fiókból kamera került elő, fénykép készült, míg ő a mintákra gondolt a talpán – a sebekre, amiket nem láthattak. A doktornő arra kérte, hogy feküdjön fel a vizsgálóasztalra. Nagyot nyelt és összepréselte a combjait, ahogy a nő közelebb lépett.

– Most fog…

– Még nem. – Miután lekapcsolta a világítást, az orvos felkattintott egy lila fénycsövet. – Ez egy Woodlámpa. – Néhány centire tartotta a karjai és a mellei felett, hogy végigpásztázzon vele a bőrén.

Tetszett neki ez az ibolyakék fény, ahogy a vállán, a hasán és a csípőjén táncolt. Amikor arra kérték, ellazította a lábizmait, hogy szétválaszthassák a combjait. A lámpa fénye végigsöpört rajta.

– Bingó.

A combja belső felén kis lóhere formájú folt világított földöntúli zöldben.

– Mi ez? – kérdezett rá.

A doktornő felnézett.

– Alighanem ondó.

Amos Duncan feldühödött bikaként, vadul forgó szemekkel rontott be a kórházba. Egyenesen a sürgősségi

nővérpultjához ment.

– A lányom. Hol van a lányom?

Mielőtt a nővér válaszolhatott volna, Charlie Saxton karolta át régi barátja vállát.

– Minden rendben, Amos. Itt van, gondoskodnak róla.

A nagydarab férfi arca elfehéredett, fájdalmasan eltorzult.

– Látnom kell – mormolta maga elé, ahogy máris a sürgősségi lengőajtaja felé indult.

– Ne most, Amos. Isten a megmondhatója, így is eleget szenvedett. Még csak az hiányzik, hogy ráronts, miközben vizsgálják.

– Vizsgálják? Úgy érted, valaki most is bökdösi és zaklatja?

– Kell a pasi DNS-e. Ha azt akarod, hogy elkapjam a rohadékot, muszáj bizonyítékot szereznünk.

Amos lassan elfordult.

– Igazad van. – Bólintott, noha egyáltalán nem tetszett neki az ötlet. – Igazad van.

Engedte, hogy Charlie a széksorhoz terelje, ami a vizsgáló ajtaja felé nézett. Itt a térde közé szorította kezét, úgy ringott előre-hátra.

– Kiherélem azt a gennyládát – suttogta maga elé tárgyilagos hangon, ami élesen ellentmondott feldúlt arcának.

Ekkor Gillian lépett ki az ajtón, mögötte a fiatal doktornővel, aki a bűnjelekkel teli zacskókat hozta. Amos felnézett a lányára, és érezte, ahogy egész belsője kifacsarodik. A feszültség addig erősödött benne, amíg szinte kirepítette a székből.

– Apu… – suttogta Gillian.

Egy hosszú pillanatig csak egymásra meredtek, egész beszélgetést folytattak le néma csendben, azután Gillian a karjába repült, és a kabátjába temette zokogását.

– Most már itt vagyok – csitítgatta Amos. – Itt vagyok, Gilly.

A lány felemelte könnytől fényes arcát.

– Apu… én…

Amos az ajkaihoz érintette mutatóujját, és gyengéden elmosolyodott.

– Ne mondj semmit, édesem. Egy szót se.

Miután hazavitték hisztérikus lányaikat, Ed Abrams és Tom O'Neill visszatért a kórházba, hogy Amos Duncant támogassa, de most, hogy véget ért a vizsgálat, és Charlie megkezdhette a nyomozást, számukra se maradt más, mint hazamenni a családjukhoz.

Együtt haladtak át a sürgősségi előcsarnokán.

– Micsoda szégyen – mordult fel Ed.

– Amosnak gondja lesz rá, hogy fellógassák azt a szemetet. Megvannak az eszközei.

A két férfi kilépett a selymesen meleg éjszakába. Mintha csak egymás gondolataiban olvasnának, megtorpantak a padkánál.

– Nem gondolod, hogy… – kezdte Tom, azután megrázta a fejét.

– Hogy meglátott minket? – fejezte be Ed. – Jesszusom, Tom, azóta erre gondolok, hogy Charlie elmondta, mi történt.

– Sötét volt. Mindnyájan feketébe öltöztünk.

Ed vállat vont.

– Ki tudja, mi járt a fejében, miközben a szart is kivertük belőle? Ez az egész… tudod… talán így akart visszavágni…

– Hát, megtette. – Tom kihúzta magát. – Szerinted szólnunk kéne Charlie-nak?

– Úgysem változtatna semmin. – Ed tekintete lassan félresiklott. – Szerintem… szerintem ez maradjon közöttünk. Amos is ezt mondaná.

– A helyében én főbe lőném magam, ha tudnám, hogy a lányomra ütött vissza, amit csináltam. Ebbe bele fog

pusztulni.

Ed megcsóválta a fejét.

– Előbb nyírja ki Jack St. Bride-ot.

Charlie bekopogott a váró ajtaján, mielőtt belépett. Amos kérte, hogy egy percre kettesben lehessen a lányával, nem utasíthatta vissza. Most is egymás mellett ültek a műanyag székeken, és görcsösen szorongatták egymás kezét.

– Gillian. Hogy érzed magad?

Végtelen ürességet látott, amikor a lány felnézett rá.

– Megvagyok – suttogta.

Leült mellé.

– El kell mondanod mindent. – Gyors pillantást vetett Amosra, mielőtt hozzátette: – Ha nem érzed jól magad, várhat holnapig.

– Túl akar esni rajta – közölte Amos.

– Azt kell kérnem, hogy egy percre hagyj minket kettesben.

– Ne! – Gillian rémülten kapaszkodott az apja karjába. – Nem maradhat itt velem?

Charlie meredten nézte, de nem a meggyalázott kamasz lányt látta, hanem a tízéves csitrit, aki a hátsó kertjükben bújócskázott a többiekkel.

– Rendben – bólintott, noha tudta, hogy Amos nem lesz érte hálás. A pokolba is, *ő* biztosan nem akarná hallani a mocskos részleteket.

Elővette zsebéből a diktafont, hogy az asztalra tegye.

– Gillian – sóhajtott fel. – Mondd el, mi történt ma éjjel.

Jack azzal a kulccsal engedte be magát a bisztróba, amit Addie hetekkel korábban adott neki. Közben végig azon tűnődött, hogy lehetett ennyire ostoba – tudatosan elindult a

lányok felé ahelyett, hogy hanyatt-homlok elmenekült volna az ellenkező irányba. Legfeljebb azt hozhatta fel mentségeként, hogy harmincegy éve alatt még soha sem érezte magát ennyire pocsékul. Bűzlött az alkoholtól; zakatolt a szíve; majd széthasadt a feje. Szemhéja, ahol az ütés érte, hatalmasra duzzadt. Úgy érezte, mintha kiszőrösödött volna a szájpadlása... s ha mindehhez hozzáveszi, hogy hajléktalanná vált, legszívesebben visszatekerte volna az elmúlt huszonnégy órát, hogy újragondolja *minden* lépését.

Az öregember lakása helyett az étterem felé indult. Óvatosan mozgott a sötétben, ahogy megkerülte a tűzhely alvó óriását, a pultot, a konzervek sorát. Amint benyitott a lengőajtón, meglátta Addie-t, aki az egyik bokszban aludt.

Áhítattal rogyott térdre előtte. Szempillái pókhálós árnyat vetettek az arcára, ajkai lebiggyedtek álmában. Olyan gyönyörűnek látta, még ha tudta is, hogy úgysem hinné el neki. Az érintésére felriadt, és beütötte koponyáját az asztal műanyag lapjába.

– Istenem, sajnálom. Annyira sajnálom, Addie...

Amint a hirtelen jött fájdalom eltompult, már Addie is látta, ki térdepel előtte.

– Nem – felelt vontatott, álomittas hangon. – Én sajnálom. – Csókot lehelt az ujjaira, mielőtt gyengéden végigsimított felduzzadt és lila szemhéján. – Igazad van, Jack. Te nem vagy a lányom.

– Nem.

– Mégis annyira emlékeztetsz rá.

– Igen?

– Igen. – Addie megajándékozta egy mosollyal. – Mert mindkettőtöket annyira szeretlek.

Abban a pillanatban Jack úgy érezte, mintha felfakadna benne valami. Nagyot nyelt, élesen magába szívta a levegőt, de hiába tudta, mikor készült az első időjárási térkép, honnan kapta nevét a szardínia és melyik a világ legkisebb országa –

ezúttal nem tudott felelni.

Csak magához vonta és megcsókolta Addie-t abban a reményben, hogy az érintése elmondja, amit képtelen szavakba önteni. Hogy ő is szereti. Hogy visszaadta az életét. Hogy eszébe juttatta a férfit, aki egykor volt.

Addie a nyakához simult.

– Szerintem most már mindketten megérdemeljük, hogy boldogan éljünk, amíg meg nem halunk.

– Ha van bárki, aki megérdemli, mi vagyunk.

Addie elfintorodott.

– Rád pedig külön is rád fér egy zuhany. A whisky bűzétől nehéz megmondani, de olyan, mintha rohadó faleveleken hemperegtél volna.

– Én csak… zűrös éjszakám volt.

– Üdv a klubban, de most már menjünk haza.

– Haza. – Jack nem tudta letörölni képéről a vigyort. – Igen, az jó lenne.

Meg ellopódzott a szülei szobája előtt, s egy pillanatra megdermedt, ahogy anyja átfordult álmában. Lesurrant a földszintre, némán, mint egy imádság… azután ki a konyhaajtón, mert annak a kattanását alig lehet hallani.

Tizenöt percébe telt elkocogni a temetőig, hóna alatt a kis balett-táskával, amit hatéves korában használt utoljára. Addigra már egész testében izzadt, és alig kapott levegőt.

Egy nyomozó lányaként nem nőhetett fel úgy, hogy legalább elemi szinten ne ismerte volna a rendőri munkát. Órákon belül helyszínelők lepik majd el az erdőt, hogy felkutassanak minden bűnjelet, ami igazolhatja Gillian vallomását. Legelőször pedig a tüzet, a májusfát és a kis zacskókat találják meg – a beltane-éji boszorkány-szeánsz nyomait.

Ez nem történhet meg.

Részben ezért akart boszorkány lenni, az egészet körüllengő misztérium és titokzatosság miatt – az érzésért, hogy tud valamit, amit mások nem is sejtenek. Beleborzongott, ahogy elképzelte, mit szólnának ehhez a szülei – és mit gondolnának róla a suliban. Így is épp elég nehéz beilleszkednie, hogy tizenöt kilóval nehezebb a többieknél. Akkor hogy mutogatnának rá, ha *ez* kiderülne?

Feje még mindig fájt az éjszakai ünneptől; élesen lüktetett minden lépésnél. Csak a virágzó somfának köszönhette, hogy visszatalált a helyre. Itt egy pillanatra újra maga előtt látta Gillian felpüffedt és könnyben úszó arcát, ahogy Meg apjának vállán zokogott.

Ez erőt adott neki.

A májusfa kibomlott szalagjai most is kísértetekként táncoltak. Chelsea magasabb volt nála; szinte törpének érezte magát, ahogy felnézett a magasban húzódó ágakra, ahová a szalagokat kötötte. Beharapta alsó ajkát, ahogy megrántotta az egyiket, és megkönnyebbülten látta, amikor kibomlott. Összegyűrte és megrántotta a következőt, majd a következőt – a szalagok önként megadták magukat, mintha korábbi életükben háborús kötszerek lettek volna. Végül elért az utolsóhoz, az ezüstszalaghoz, amit magasabbra kötöztek fel, mint a másik hármat. Megrántotta, ám ez konokul tartott.

Bosszúsan felnézett a fára, majd elszántan a csuklójára csavarta a szalag végét, hogy teljes erejéből meghúzza. Olyan váratlanul szakadt el, hogy megtántorodott, és elterült a földön. A fán még láthatta az ezüstös kis csonkot. Mindegy… kinek jutna eszébe felnézni? Az utolsó szalagot is betömködte a táskájába.

Ugyanúgy nézett körül a kis tisztáson, ahogy a nyaralás végén anyja szokott a hotelszobában, nehogy ott felejtsen egy játékot vagy fürdőköpenyt. Azután a hóna alá kapta közös titkukat, és hazasietett.

Homer Rudlow rendőrfőnök Salem Falls emblematikus alakja volt: korábban a középiskola fociedzője, aki alatt még Charlie is játszott. Mindennapi munkakapcsolatuk azóta sem változott sokat: ő a belét is kihajtotta a pályán, míg Homer a partvonalon állt, és néha felhívta a figyelmét a szabályokra.

Charlie most Homer nappalijában ült. A rendőrfőnök kockás köntöst viselt a pizsamáján, míg régóta mellette senyvedő felesége kávét főzött és fánkot tett eléjük.

– Elvégeztük az orvosi vizsgálatokat – számolt be Charlie a felettesének. – Holnap mindent elküldök a concordi laborba.

– DNS-bizonyíték?

– A rohadék gumit használt – csóválta a fejét Charlie –, de az áldozat blúzán vért találtunk. Kis szerencsével az övét.

– Ó, az valóban örvendetes lenne – sóhajtott fel vágyakozva Homer, ahogy belekortyolt a kávéba, majd lapátkeze között dédelgette a bögrét. – Nem is kell mondanom, Charlie, mekkorát fog szólni ez az ügy. Amos Duncan miatt se cseszhetjük el.

– Nem is tervezem.

– Tudod, hogy értem…

– Tudom, tudom. Évek óta hallgatom, hogyan mentette meg Amos a várost. – Charlie összeráncolta a homlokát. – Elkapom azt a mocskot, Homer, de nem azért, mert Amos a nyakamban liheg. Azért teszem, mert ugyanez megtörténhetett volna Meggel is.

Homer egy hosszú pillanatig némán meredt rá.

– Próbálkozz Iglinger bírónál. Ő talán nem fog a torkodnak ugrani, ha felébreszted egy végzésért. – A nyomozó bólintott, de nem kelt fel, csak lehajtotta a fejét. – Mi az?

– Csak… amikor Miamiban éltem… – Charlie felemelte a tekintetét, hogy belenézzen a rendőrfőnök szemébe. – Ilyesmi nem történik Salem Fallsban.

Homes ajkai vékony vonallá préselődtek össze.

– Most mégis.

A rendőrautó leállt Addie Peabody otthona előtt. Az anyósülésen ülő Wes Courtemanche elkezdte nyitni az ajtót, hogy kiszálljon. Alig tudta magába fojtani az indulatát, de Charlie megrázta a fejét.

– Várj egy kicsit!

– Nem akarok várni egy kicsit. Meg akarom bilincselni a faszkalapot.

– Higgadj le, Wes!

A járőr lázas tekintettel fordult felé.

– Odabent van vele, Charlie. Addie-vel.

Charlie természetesen tudta, kicsoda Addie Peabody, ahogy mindenki más is a városban. Régről, még kölyökkorából ismerte, hiszen mindketten Salem Fallsban nőttek fel, bár amióta visszaköltözött, csak nagy ritkán került vele kapcsolatba.

Westől tudta, milyen kapcsolatban van Jackkel, amiért egy cseppet sem hibáztatta. Az emberek folyton félreismerik egymást – ő már csak tudja. Most mégis be kell mennie oda, hogy Addie szeme láttára tartóztassa le Jack St. Bride-ot.

Arra gondolt, hogyan omlik majd össze, amikor kinyitja az ajtót, és meglátja őt jelvénnyel a kezében. Erről eszébe jutott, milyen volt a középiskolában: csendes, visszahúzódó, magába forduló.

Felsóhajtott.

– Menjünk. – Leállította a motort.

* * *

A reggeli zabpehely felett Addie ráeszmélt, hogy az egész életét képes lenne leélni Jack St. Bride-dal. A férfi haja még nedves volt a zuhanytól, amikor a Lucky Charms fölé hajolt,

melynek láttán azonnal felderült. *(„Mikortól gyártanak kék csillagot?”)* Amikor narancslevet töltött neki, karja a derekára csusszant, mintha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga. Amikor leült enni vele szemben, olyan oldott és fesztelen csend töltötte ki a kettejük közötti teret, mintha mindketten tudnák, hogy még évek múlva is ott lesznek egymásnak.

Ahogy hirtelen felnézett, Jack ajkai lusta mosolyra húzódtak.

– Mi az?

– Semmi.

– A semmi miatt pirultál el? – Jack felnevetett. – Úgy érzem magam, mintha én lennék a következő fogás…

Addie felhúzta a szemöldökét.

– Nem is olyan rossz ötlet.

– Lassan indulnunk kéne a bisztróba. Egy csomó éhes ember van odakint. – Beszéd közben Jack a karjaiba vette. – Igaz, idebent is van egypár…

Ahogy Jack cirógatni kezdte a nyakát és megcsókolta a szeplőt a füle mögött, éteri muzsikát hallott – ezüstösen lágy csilingelést, amit angyalszárnyakhoz társított. Kellett egy kis idő, amíg felismerte, hogy a hang valóságos, és a csengő felől érkezik.

Charlie Saxton állt az ajtóban, maga mögött Wesszel. Addie a rendőrre meredt, és érezte, ahogy minden életereje elhagyja, mint egy szigetet, amit evakuálnak a közelgő vihar előtt.

– Charlie – szólalt meg kimérten. – Mit tehetek érted?

A férfi elvörösödött és kerülte a tekintetét.

– Ami azt illeti, Jack St. Bride-ot keresem.

Addie lágy érintést érzett a karján, ahogy Jack megállt mellette.

– Igen?

Charlie meglobogtatott egy papírt, mielőtt beletuszkolta a

kabátzsebébe.

– Mr. St. Bride, parancsom van rá, hogy letartóztassam a Gil lian Duncan ellen az éjszaka elkövetett szexuális erőszak alapos gyanúja miatt.

Addie érezte, ahogy egész testén megállíthatatlan borzongás fut végig.

– *Mi?* – hördült fel Jack. – Egész éjjel a közelében se mentem Gillian Duncannek! Ez őrület! – Vadul megpördült, a tekintetével megragadta Addie-t. – Mondd meg nekik! Mondd meg nekik, hogy nem én tettem!

Nem ő tette, gondolta Addie. Azután: *Nem volt velem az éjszaka. Berúgott. Összevesztünk.*

Talán ugyanazt tette Gillian Duncannel, amit velem is tettek.

Jacknek is látnia kellett – látnia a fejében rajzó lehetőségeket, mielőtt rábírta ajkait a mozgásra.

– Nem ő tette… – suttogta, de addigra Jack már elfordult.

– Be kell vinnünk az őrsre. – Charlie hátrébb lépett, míg Wes megbilincselte Jacket, hogy cseppet sem gyengéden a várakozó rendőrautó felé terelje.

Addie okádni akart, bemászni az ágyba és meghalni. Soha többé nem akarta látni Jack St. Bride-ot. Magához akarta ölelni, és elmondani, hogy hisz neki.

Teljesen felzaklatta magát; azt is csak egy perc után vette észre, hogy Charlie még mindig az ajtóban áll.

– Jól vagy? – törte meg a nyomozó a csendet.

Megkeményedett a tekintete, és elsötétült az arca.

– Hogy *mersz* ilyet kérdezni tőlem?

Charlie sértődötten nyúlt a kilincs után, hogy becsukja az ajtót, de hirtelen megtorpant.

– Nagy segítség lenne, ha megkapnánk a ruháját, amit az éjjel viselt.

– Csinálj, amit akarsz – fakadt sírva Addie. Öt percen át elő se bújt a csigaházából, mialatt Charlie körbejárt a házban.

Akkor se nézett fel, amikor a férfi távozott Jack sáros bakancsával, koszos ruháival és az óvszerrel, amit az éjjeliszekrényről emelt el.

Amikor Charlie bevezette a szobába, hogy lefényképezzék és levegyék az ujjlenyomatát, St. Bride olyan könnyedén követte a rutint, mint egy bonyolult táncot, melynek lépéseit már rég elsajátította. Lefotózta felrepedt homlokát és felduzzadt szemhéját is, miközben St. Bride egy szót sem szólt. Külön figyelmet fordított a karmolásra az arcán – arra, amit a lány saját elmondása szerint Gillian Duncan ejtett rajta, amikor küzdeni próbált ellene.

A bírói végzés kiterjedt St. Bride személyére is, tehát vér- és hajmintát is vehet tőle. Most, hogy a kórház felé tartottak, vetett egy pillantást a hátsó ülésen utazó őrizetesre. A férfi maga elé meredt, és mélyen a gondolataiba temetkezett.

– Eszébe jutott valami, Jack? – kérdezte tőle társalgási hangnemben. – Vagy csak furdalja a lelkiismeret?

St. Bride a tükörben a szemébe nézett.

– Menjen a pokolba – mordult fel.

Elnevette magát.

– Talán majd később. Előbb a sürgősségire megyünk.

A parkolóban kiszállt a kocsiból, és kinyitotta a hátsó ajtót, hogy Jack kövesse a példáját.

– Nem megyek – közölte a férfi. – Nem kényszeríthet.

Ez meglepte. St. Bride eddig mindenben engedelmeskedett.

– De, ami azt illeti. A végzés értelmében az engedélye nélkül is jogom van vér- és hajmintát venni. – Leguggolt, hogy a szeme egy vonalba kerüljön a gyanúsítottéval. – Ha engem kérdez, amikor majd eljön a tárgyalás napja és tanúsítani fogom, hogy megtagadta a mintavételt, az esküdtek arra fognak következtetni ebből, hogy valamit el

akart titkolni. – Megvonta a vállát. – Ha nem maga volt, akkor nincs mitől tartania, igaz?

– Igaz. – Jack kiszállt a kocsiból.

Bilincsben vezették a sürgősségire, ahol szinte azonnal betuszkolták egy kis fülkébe. Nővér érkezett, hogy gyakorlottan levegye a vért a vénájából. Charlie megjelölte a fiolát a kezdőbetűivel, hogy a minta útja követhető legyen. Jack leugrott volna a vizsgálóasztalról, de fejcsóválva megállította.

– Még nem végeztünk. – Gumikesztyűbe bújtatta kezét, hogy kitépjen egy kötegnyi hajszálat.

– Ez fáj!

– Rohadtul nem érdekel. – Charlie egy borítékba zárta a hajmintát.

Jack gyilkos tekintettel nézte.

– Még most sem végeztünk?

– Nem. Tolja le a gatyáját.

– Azt lesheti.

Szenvtelen pillantást vetett rá.

– Vagy én tépem ki a szeméremszőrét, vagy a magáé lehet a megtiszteltetés. – Jack lassan kinyújtotta a csuklóját, hogy megrázza a bilincseit. – Ehhez nem lesz szüksége nagy mozgástere – vigyorgott Charlie. – Azért szép próbálkozás volt.

Jack az orrán át kifújta a levegőt, ahogy lehúzta a cipzárját, és benyúlt a bokszeralsójába. A bilincs beakadt a gombjaiba, de Charlie úgy tett, mintha nem venné észre. Ha a seggfej véletlenül letépi vele a farkát, attól csak jobb hely lesz a világ.

Jack összerezzent, ahogy kitépte az első szálat, és a fehér lapra helyezte, amit Charlie készített a vizsgálóasztalra.

– Hány kell?

A DNS-elemzéshez a labor mindössze néhány szálat kért – legfeljebb ötöt-tízet. Charlie rezzenéstelen tekintettel nézett Jack szemébe.

– Harminc – felelte, és kényelmesen hátradőlt.

2000. május 1.
Salem Falls,
New Hampshire

Matt Houlihanben egy vadászkopó ösztönei társultak Opie Taylor kisfiús arcával, melynek köszönhetően a helyettes államügyész meglepően magas sikerrátát könyvelhetett el – és aminek köszönhetően a helyi védőügyvédek legszívesebben megfojtották volna álmában. Ahogy reggel hétkor a Grafton megyei bíróság tárgyalója előtt állt, és hallgatta, amint egy kivételesen hangos és ellenszenves védő vitázott odabent kivételesen hangos és ellenszenves ügyfelével, behunyt szemmel Mollyra gondolt.

Fel tudta idézni magában búzavirágkék szemének pontos árnyalatát és bőrének puhaságát, még édes illatát is, amikor beletemette arcát a nyakába. Egész éjjel nem hagyta őt aludni, de a legkevésbé sem bánta. Fülig beleszeretett.

Már a legelső pillanatban, amikor hat hónappal korábban a világra jött.

Mindig is szeretett győzni, de most, hogy gyereke született, már hamisítatlan küldetéstudat vezérelte. Minden egyes rosszfiút rács mögé akart csukni, hogy mire a lánya kirepül a fészekből, biztonságosabb hely legyen a világ. A felesége, Sydney meg is jegyezte, hogy ő nem Superman, aki egymaga képes megmenteni a világot. „Csak figyelj”, legyintett rá.

Most karba tette a kezét, és azt kívánta, bárcsak lezárhatnák végre ezt az ügyet. A vádlottat tetten érték kábítószer birtoklása közben; már az is kivételes kegynek számított a részéről, hogy egyáltalán vádalkut kínált neki. Az ügyvédje persze nem érte be ennyivel, vissza akarta minősíttetni a vádat. Ezt nem engedhette meg, viszont felajánlotta az ügyvédnek, hogy vitassa meg a dolgot az

ügyfelével.

– Nem – jelentette ki az ügyfél negyedszerre is. – Nem fogadom el.

Matt a szemét forgatva visszatért a tárgyalóba. Kikapta a nyomtatott lapot a vádlott kezéből, és cafatokra tépte, hogy darabkái a férfi elképedt arcára záporozzanak.

– Vádalku visszavonva.

– Jesszusom! – fakadt ki a védő. – Épp el akarta fogadni!

Pillanatokon belül az asztalhoz szorította az alacsonyabb férfit.

– Már nem akarom, hogy bűnösnek vallja magát – közölte csendesen. – A tárgyalás végére bánni fogja, hogy nem működött együtt, de maga is, hogy nem volt meggyőzőbb. – Hirtelen hátralépett, hogy végigsimítson öltönyén. – Viszlát – köszönt, mielőtt távozott.

Lenézett az órájára és elmosolyodott. Még két óráig nem kellett bemennie a hivatalba. Kis szerencsével megcsípi Molly reggeli etetését.

A levegőtlen szobában csak egy összecsukható asztal állt, két székkel és egy diktafonnal. A mennyezeti neonlámpa rendszertelen időközönként kattogott és villódzott.

Nehezére esett elhinni, hogy mindez valóban megtörténik; hogy a csuklóját övező bilincs nem valami bizarr játékszer; hogy a történelem tényleg megismétli önmagát. Mégsem félt – ami azt illeti, szinte beletörődött a helyzetébe, mintha mindig is erre számított volna. Ha másból nem, a bisztró falára fújt figyelmeztetésekből és a verésből érthetett volna. És mégis: a letartóztatás, Wes megjegyzései és a kórházban történtek sem okoztak benne akkora törést, mint az a pillanat, amikor látta a kétkedést Addie arcán.

Az ajtó kinyílt, és Charlie Saxton lépett be. Egy pakli cigarettát csúsztatott felé.

– Kér egyet? – Jack megrázta a fejét. – El is felejtettem. Maga nagy sportember, nem igaz?

Amikor nem válaszolt, Charlie felsóhajtott. Lenyomta a felvétel gombot, mire kigyulladt a piros lámpa, és a szalag forogni kezdett.

– Joga van hallgatni – kezdte. – Bármi, amit mond, felhasználható ön ellen a bíróságon. Joga van ügyvédet fogadni, és az ügyvédjének joga van jelen lenni minden kihallgatáson. Ha nem áll módjában ügyvédet fogadni, az állam kirendel ön mellé egy jogi képviselőt. – Charlie összefűzte az ujjait maga előtt. – Akkor elmondja a maga verzióját, Jack?

Jack elfordította a fejét, és hallgatott.

Charlie bólintott; nem igazán lepődött meg.

– Van ügyvédje, akit felhívhat?

Az utolsó ügyvéd, akire rábízta az életét, nyolc hónapra börtönbe juttatta. Álla megfeszült a gondolatra, hogy újra rábízza magát egy vérszívó könyörületére, akit a legkevésbé sem izgat, hogy kiderüljön az igazság.

– Oké – sóhajtott fel Charlie. Intett egy rendőrnek, aki belépett a helyiségbe, hogy visszakísérje őt a cellájába. Már az ajtónál járt, amikor Charlie hangja megállította. – Szeretné, ha felhívnék valakit?

Addie.

Csak maga elé meredt, és továbbindult.

– Tudtad – figyelte Matt, amint felesége szerecsendióval hintette meg reggelire felvert túróját –, hogy ez az anyag intravénásan halálos is lehet?

– A túró? Nem hiszem.

– Nem, a szerecsendió. – Matt a barackízű bébiételbe mártotta a gumibevonatú kiskanalat, mielőtt odatartotta a lánya ajkaihoz. Molly, várható módon, felé köpdöste az ételt.

Sydney becsusszant mellé.

– Akarom tudni, honnan származnak a fűszerekkel kapcsolatos ezoterikus ismereteid?

Matt vállat vont.

– Egyszer elítéltettem egy nőt, aki úgy ölte meg a diabéteszes férjét, hogy belekeverte az inzulinjába.

– Ezt felírom valahová – mosolyodott el Sydney. – Arra az esetre, ha kezdenél túlságosan az idegeimre menni.

Matt megtörölgette Molly arcát, majd a sajátját is.

– Talán nem ártana beruházni egy vegyvédelmi ruhába.

– Én még nem adtam felé a reményt, hogy mire az oltár elé áll, megtanul egyedül bánni a kanállal.

Molly, mintha a csattanóra várt volna, kacarászni kezdett.

– Ugye nem fogsz odaállni az oltár elé, bébinyuszi? – gügyögött Matt. – Addig nem, amíg apu le nem ellenőrzi a…

Telefoncsörgés szakította félbe. Molly a hang felé fordította fejét, szeme kíváncsian kerekedett el.

– Téged keresnek – jelezte Sydney néhány pillanattal később.

– Charlie Saxton.

Utoljára egy éve, egy autólopási ügy kapcsán dolgozott Charlieval. Ami azt illeti, Salem Falls felől felkophatott volna az álla.

– Charlie – szólt bele a kagylóba. – Mit tehetek magáért?

– Nemi erőszak. Egy fickó, aki csak most szabadult, miután nyolc hónapra lesittelték szexuális visszaélésért, az éjjel megtámadott egy kamasz lányt.

Matt azonnal elkomorodott.

– Az áldozat tett feljelentést? – Túl gyakran fordult elő, hogy miután megtette a vallomását, a nemi erőszak áldozata úgy döntött, hogy mégsem szenvedi végig az egész eljárást.

– Igen. Az apja Amos Duncan.

– Duncan, mint a gyógyszergyáros Duncan? – Matt füttyentett egyet. – Nem semmi.

– Ahogy mondja.

– Szóval mit tehetek önért? – ismételte meg Matt.

– Találkozhatnánk a bűntett helyszínén? – kérdezte Charlie.

– Kilenckor?

Leírta, hogyan juthat el oda. Miután Charlie letette, még hosszú ideig hallgatta a tárcsahangot, miközben szórakozottan cirógatta lánya fején azt a puha, védtelen pontot.

Meg, Whitney és Chelsea nem sokkal nyolc után érkezett Gillian házához.

– Lányok. – Amos végigmérte őket. – Nem kéne az iskolában lennetek?

Túlságosan jól neveltek voltak ahhoz, hogy megjegyzést tegyenek a férfi véreres szemére és gyűrött ruhájára.

– A szüleink megengedték, hogy otthon maradjunk – felelte mindnyájuk nevében Whitney.

– Csak tudni szeretnénk, hogy van Gilly – tette hozzá Chelsea szinte suttogva, mintha csak tovább rontaná a helyzetet, ha kimondaná, ami történt.

– Nem tudom, készen áll-e erre… – Amos szavai elhaltak, amint a lányok tekintete átsiklott a válla felett. Gilly állt mögötte, olyan törékenyen, mint egy virág bibéje, a nagy foltvarrott takaró szirmai között. Csupasz volt a lába, mint egy kislánynak, amitől Amosnak a gyomra is görcsbe rándult.

– Apu – szólalt meg Gilly. – Beszélni akarok velük.

A lányok máris körüldongták, mint az udvarhölgyei. Egy csapatban vonultak fel a szobájába és csukták be az ajtót. Amint ez megtörtént, Whitney felé röppent, hogy szorosan magához ölelje.

– Minden oké?

Gillian bólintott a vállán. Most, fényes nappal szinte

lehetetlennek tűnt, hogy az előző éjjel *tényleg* megtörtént.

– Miket csináltak veled? – kérdezte tőle kikerekedett szemmel Chelsea.

– Egy csomó vizsgálatot a kórházban. Utána beszélnem kellett Mr. Saxtonnal is. – Egyenként végignézett a lányokon. – Ha *én* vagyok az, akivel az egész történt, miért *ti* néztek ki ilyen szarul?

Eleinte egyikük sem válaszolt. Önző módon csak magukra gondoltak, miközben Gillian szenvedett a legtöbbet. Whitney babrálni kezdett az ágytakaró egyik kiálló szálával.

– Minden ki fog derülni, igaz?

– Az éjjel semmit se találtak – mutatott rá Gilly.

– De ma visszamennek oda. Muszáj lesz azok után, amit mondtál.

Meg, aki rá nem jellemző módon idáig hallgatott, megcsóválta a fejét.

– Elintéztem.

Gilly odafordult hozzá.

– Elintézted?

– Megszabadultam… mindentől. Ma hajnalban.

Gillian csókot nyomott a homlokára.

– Te – mosolyodott el – valami hihetetlen vagy!

Meg elpirult. Olyan volt Gillian leplezetlen imádatában fürdeni, mintha macskaként sütkérezett volna az ablakban – annyira jólesett, annyira a csontjáig hatolt, hogy beleborzongott.

Gillian a matraca alá nyúlt, hogy előhúzza az *Árnyak Könyvé*t.

– Ezt vidd magaddal – bízta Chelsea-re. – Most túl kockázatos itt tartani.

Chelsea átfutotta a lapokat – egészen a legutolsó bejegyzésig, ahol Gillian részletesen beszámolt a beltane-szertartástól. Most először, amióta a wicca útjára lépett, üresnek érezte magát.

– Gilly – szólalt meg csendesen –, az éjjel…

– Szerinted kinek fognak hinni? – Gillian tekintete befelé fordult, amíg már úgy tűnt, mintha egészen távol kerülne tőlük. – Azok után, amit velem tett – suttogta fojtott, alig hallható hangon –, nagyon is rászolgált.

A csapat tagjai – Amos, Charlie, Matt és a helyszínelésben jártas rendőrök – követték Gilliant a csapáson, ami a temetőtől az erdőbe vezetett. A lány teljesen magába zárkózott, pedig mindent elkövettek, hogy ne viselje meg túlzottan az eljárás. Hirtelen megtorpant.

– Itt történt.

A helyet nagy virágzó somfa jelölte, melynek fehér szirmai műhóként borították el a talajt. Charlie felügyelete alatt a rendőrök a fatörzsekre hurkolt sárga szalaggal elkerítették a területet, míg mások letérdeltek, hogy talajmintákat vegyenek és felkutassanak minden bűnjelet, ami segítheti az eljárást.

Charlie Amos és a lány felé indult. Gillian, akinek a szeme akkorára kerekedett, mint egy pohárálátét, megállás nélkül reszketett.

– Szívem – szólította meg –, emlékszel rá, hol tepert le?

A lány végigpásztázta tekintetével a tisztást.

– Ott – mutatott előre. A hely semmiben sem különbözött a többitől, de Charlie tudta, hogy a szakértők olyan kincsekre bukkanhatnak ott, amelyek szabad szemmel nem is láthatók.

Elküldte két emberét, hogy lássanak munkához.

– Miért nem viszed haza? – vetette fel Amosnak. – Úgy látom, ráférne a pihenés.

– Gillian erős lány…

– Akkor sem kell itt lennie. Tudom, hogy segíteni akarsz, de jelenleg azzal használsz neki a legtöbbet, ha kap tőled egy jó adag atyai törődést. Nemsokára eljön az ő ideje is.

– Atyai törődést – ismételte gépiesen Amos. – Igaz, az jó lenne.

– Oké. Amint megtudok valamit… – Charlie máris elfordult, hogy csatlakozzon a kollégáihoz.

A két rendőr gőzerővel dolgozott az erőszak helyszínén.

– Van valami? – kérdezte tőlük.

– Nincs itt a fegyver, ha erre gondolsz. Mondjuk fura is lenne…

– Kímélj meg a hülyeségeidtől – mordult fel Charlie. – Óvszer? Csomagolás?

– Semmi, csak a lábnyomok és dulakodás nyomai. Viszont rengeteg más ember is járhatott erre. Mindent lefényképezünk.

Matt Houlihan megkocogtatta a vállát.

– Nézze ezt meg! – Arrébb vezette, és egy sötét foltra mutatott.

– Látja? Hamu.

– És?

– Itt tüzet raktak.

Charlie megvonta a vállát.

– Gillian is beszélt róla a vallomásában.

– Igen, de akkor is jó, hogy van rá bizonyíték.

– Kételkedik benne?

– Tudja, milyen nehezen áll meg a szexuális erőszak a bíróságon… még akkor is, ha az elkövetőnek priusza van. Jól jön minden, ami megerősíti a lány vallomását.

– Azt mondta, megkarmolta a fickót – emlékeztette az ügyészt.

– Ott van a bizonyíték a fényképen.

– Egy rabosításkor készült fotó kevés ahhoz, hogy elítéljék. Ennél pontosabb adatok kellenek. – Matt felnézett. – Mennyi ideig tartott a támadás?

– Azt mondta, öt-tíz percig.

– Ez nagyobb különbség, mint ami távfutásban a

világrekord és a középiskolai szintidő között van.

– A jó életbe, Houlihan. Nem gondolja, hogy más dolga is volt, mint a stoppert nyomkodni?

Matt sóhajtva sütötte le a szemét.

– Jár krízistanácsadóhoz?

– Jár valakihez. Dr. Horowitzhoz, egy agyturkászhoz, aki az apja ismerőse.

Matt bólintott. Kézbe vett egy elszenesedett fadarabot és játszani kezdett vele, amíg egy rendőr méla undorral ki nem vette a kezéből, hogy eltegye a bűnjelek közé.

– Mit tudni még az elkövetőről?

– Lássuk csak – felelte Charlie. – Persze azt mondja, hogy itt se járt.

– Azután vallotta ezt, hogy ismertette a jogait?

Charlie megrázta a fejét.

– Még csak nem is *nézett* rám, miután ismertettem a jogait. Ezt akkor mondta, amikor közöltem vele, hogy le van tartóztatva. A szokásos szar duma.

Matt végiggondolta a dolgot. Nem lesz egyszerű elérni, hogy figyelembe vegyék a kijelentést. Viszont nem először sikerülne.

– Saxton hadnagy! – kiáltott fel egy rendőr. – Ezt nézze meg.

Matt és Charlie a somfához sietett. A nedves talajban szinte tökéletes lábnyom rajzolódott ki – messze nagyobb, mint bármelyik lány lábmérete. A rendőr, aki szólította őket, hozzámérte a bakancsot, amit Addie házából hoztak el.

– Nem mondom, hogy tökéletesen passzol, amíg egy szakértő meg nem állapítja – csóválta a fejét –, de nagyon úgy fest.

Egyezett még a talp mintája is. A nyom pontosan akkorának tűnt, mint St. Bride bakancsa – miközben St. Bride azt állította, hogy előző éjjel a közelébe se ment Gillian Duncannek.

Matt szélesen elmosolyodott.
– Na, ez már valami.

Jack férfi bírót kapott, és a lelke mélyén megkönnyebbülten felsóhajtott. A bíró nyilván felismerte, ha ártatlanul vádolták meg egy férfitársát. Úgy függesztette a tekintetét Lucius Freeley-re, mintha telepátia útján is előadhatná neki az érveit.

A bíró azonban meg se látta. Szenvtelenül nézett a tárgyalóterem végében felsorakozó kamerákra, majd a vád képviselőjére – egy magas, vörös hajú fickóra, aki a *Happy Days* főhősére emlékeztette. Csak aztán fordult felé és ráncolta össze a homlokát.

– A New Hampshire állam kontra Jack St. Bride ügy miatt vagyunk ma itt. Mr. St. Bride, önt szexuális erőszak elkövetésével gyanúsítják. Ez súlyos bűncselekménynek számít, melynek kapcsán ön jogosult jogi képviseletre. Amennyiben nincs ügyvédje, a bíróság hivatalból kirendel egyet. – A bíró hangsúlyos pillantást vetett a mellette árválkodó üres székre, mintha jelezni akarná, mennyire ostobának tartja, amiért még nem élt ezzel a lehetőséggel.

Jack Melton Spriggre gondolt, mielőtt kihúzta magát.

– Bíró úr, én…

Elhalt a hangja, amint magán érezte az ügyész szenvtelenül rideg tekintetét.

– Nem engedhetek meg magamnak egy ügyvédet – pecsételte meg a saját sorsát.

Bernie Davidson bírósági titkár harminc perccel később hívta fel a közvédői hivatalt, miután Freeley bíró – akire már ráférte volna egy prosztataműtét – aznap negyedszer szakította félbe az ülést.

– Kéne egy ember – közölte, miután faxon átküldte az anyagot.

– Megkaptam mindent… de nem tudok segíteni – felelte a koordinátor. – Az egyik jogászunk három évvel ezelőtt védte az áldozatot egy bolti lopás kapcsán, még mielőtt csatlakozott a hivatalhoz. Tudja, milyen szűkös a kapacitásunk…

Bernie felsóhajtott. Péntekhez képest rohadtul úgy érezte, mintha hétfő reggel lenne.

– Oké, megnézem, kik vannak tartalékban. Kösz.

Letette és átforgatta a gumiszalaggal összefogott névjegyköteget, amit az íróasztala fiókjában tartott. Ha a közvédői hivatal összeférhetetlenségre hivatkozott, mindig innen választott valakit.

– Meg is van. – Lassan elmosolyodott, ahogy felvette a kagylót.

Amikor harmadszor is meghallotta a robajt, Jordan letette kávéscsészéjét és felkelt, hogy utánajárjon. Úgy lopódzott végig a folyosón, mint egy szagot fogott véreb, amíg rá nem bukkant a zaj forrására – Thomas bezárt ajtaja mögött. Amit azért is furának talált, mert a fia már két órája elment iskolába.

Újabb tompa dörej, azután: *BasSZUS!* Jordan kitárta az ajtót, hogy ott találja a szőnyegen kiterült Selenát, körötte széthajtogatott újságokkal. Ujjatlan felsőt viselt az ő egyik bokszeralsójával. Mahagóni bőrét kék szeplők pettyezték, míg tőle nem messze egy festőhenger hevert, ugyanilyen színű tócsában.

– Nem tudom, mi az elképzelésed, de már nem tetszik – jegyezte meg Jordan.

Selena szeme résnyire szűkült.

– Ha odavágok valamit, békén hagysz?

A férfi a szobába lépett.

– Addig nem, amíg el nem mondod, miért fested le Thomas mennyezetét… – Elhallgatott, amíg leolvasta az odébb heverő festékesdoboz címkéjét. – Misztikus kékre.

– Talán azért, mert te nem csinálod meg? – Selena körbelegyintett. – Az ég szerelmére, Jordan, a fiú tizenöt éves. Szerinted a húsvétitojáslila és a nyuszis tapéta mennyire menő az ő korában?

Jordan körülnézett, hogy új szemmel tekintsen Thomas szobájára. Lassan egy éve ígérgette a fiának, hogy kezdenek valamit a szobájával. Lenézett melegítőjére és pólójára – semmi olyan nem volt rajta, amiért nagy kár lenne. Közelebb lépett, hogy felvegye a festőhengert.

– Én legalább meg tudok állni egy létrán. Jesszusom, már azt hittem, nálam rendezik a birkózó-világbajnokságot.

– Csak hogy tudd, én is meg tudok állni a létrán – védekezett Selena. – Az a festőhenger veszíti el az egyensúlyát, valahányszor elengedem a nyelét.

Jordan szabályos kék téglalapot festett a mennyezetre.

– Nem gondoltam, hogy egy ilyen amazonnak egyáltalán kell létra.

Mostanra Selena is felállt, és ösztönösen felemelte a tálcát, hogy ne kelljen leszállnia a létráról, valahányszor megmártja a hengert.

– Mekkora poén…

– A szarkazmus a hely specialitása. – Összeráncolta a homlokát.

– Miért pont kék?

– Mert megnyugtató. Ott kihagytál egy részt. Látod?

Jordan felhorkant.

– Szerintem így tökéletes.

– Csak mert funkcionális színvak vagy. – Selena megmarkolta a fokokat, hogy határozott léptekkel felmásszon mögé. Jordan félrehúzódott annyira, hogy bebújhasson a karja alá, és rámutathasson a pontra, amit nem fedett be

teljesen. – Ezt mondom.

Jordan már egészen másra figyelt: belélegezte Selena bőrének illatát és megérezte a testéből sugárzó hőt, ahogy hátulról és alulról hozzásimult. Behunyta a szemét, s épp csak annyira mozdította a fejét, hogy még közelebb kerüljön hozzá.

– Annyira azért nem vagyok vak – mormolta.

Nem oldották fel az igéző lehetőségeket rejtő csomót, amibe gabalyodtak, csak amikor Jordan még közelebb húzódott, hogy csókot kezdeményezzen. Selena ekkor elfordította fejét, így ajkai a nyakára tapadtak.

– Ezen már túl vagyunk.

– Most minden más lesz. *Én* is más leszek.

Selena kedvesen elmosolyodott.

– Egy erekció még nem számít jellemfejlődésnek.

Jordan már tiltakozásra nyitotta a száját, amikor megszólalt a telefon. Ahogy szabadulni próbált a helyzetéből, egyszerre sikerült leborítania a létráról Selenát és a festőhengert, de csak átszökellt felettük, végigrohant a folyosón, és felkapta a hordozható telefont.

Egy perccel később újra feltűnt Thomas szobájának ajtajában. Selena már a létrán állt, karizmai ruganyosan megfeszültek, ahogy kinyújtózva festette tovább a mennyezetet. Amikor felé fordult, ha

tározottan közönyösnek látta tekintetét, mintha az imént semmi sem történt volna.

– Kérlek, mondd, hogy az az idióta szerelő volt, és végre elkészült a kocsim.

– Bernie Davidson szólt a bíróságról – felelt Jordan, kissé még mindig kábultan. – Úgy tűnik, újra van melóm. – Kérdő tekintettel nézett fel.

– Számíthatsz rám – bólintott Selena, és lemászott mellé.

* * *

Mint minden nyolcévesnél idősebb Salem Falls-i lakos, Jordan is tudta, hogy Jack St. Bride-ot egyszer már elítélték szexuális visszaélés miatt, vagyis nem sok jóval kecsegtetett, hogy ezúttal már nemi erőszakkal vádolják. Egy dologban máris biztos lehetett: ilyen előélet mellett St. Bride-ot semmilyen óvadék ellenében nem engedik szabadlábra. Ez így meg is felelt neki – a fickó addig se okoz további problémát, amíg rács mögött tartják.

A haja még nedvesen tapadt a homlokához, amikor megérkezett az államügyészi hivatalba, Ossipee-be. Most az volt a legfontosabb, hogy már a játszma elején begyűjtse a lehető legtöbb információt. Egy szexuális erőszak sosem hálás ügy – csak akkor reménykedhet abban, hogy ép bőrrel megússza, ha tud mindent, amit kell.

Kivárta, amíg a titkárnő rácsörgött Matt Houlihanre, a helyettes államügyészre, akit valamiért ki nem állt. A fickó túlságosan nagyra van magával, márpedig ha ezt *ő* mondja valakiről, annak súlya van. Gondban lenne, ha meg kéne neveznie, mi borítja ki jobban – a fiatal államügyész szívóssága, vagy a tény, hogy még egyetlen hajszála se őszül.

Matt vigyorogva tűnt fel a sarkon.

– Feltámadott!

Jordan ugyanilyen széles mosollyal nyújtotta a kezét.

– A halálomról szóló hírek erősen túloztak.

Matt a folyosó és az irodája felé intett.

– Tényleg, hol *bujkált,* Jordan? A Harte-ügy után teljesen eltűnt a föld színéről.

– Csak ide, Salem Fallsba költöztem. – Jordan ajkai megrándultak. – Ami lényegében ugyanaz. – Leült Matt-tel szemben.

– Engem jelöltek ki Jack St. Bride védelmére – vágott bele minden felvezetés nélkül.

– Azt hittem, a közvédői hivatal küld valakit.

– Összeférhetetlenségre hivatkoznak, szóval be kell érnie

velem.

Matt szeme felcsillant.

– Szeretem a kihívásokat.

Nem sok olyat mondhatott erre, ami ne akadt volna a torkán. Egy kétszeresen született vesztes védelme Matt Houlihan ellen nagyjából a népszerűségi listája legvégén állt.

– Nem látom okát, hogy megkérdőjelezzem az óvadéki indítványát – jelentette ki magabiztosan, noha egyetlen épeszű védő se gondolhatta, hogy bármi esélye lenne kiszabadítani St. Bride-ot.

– Feltéve, ha megkapom a rendőrségi jelentést.

Matt felé tolt egy aktát.

– Egyelőre csak a feljelentés van és az áldozat vallomása.

Tudta, hogy ez is nagy ajándék. Nélküle semmit se tudna az esetről, és teljesen felkészületlenül vágna bele az ügybe. Amint felütötte az aktát, szemébe ötlött az áldozat neve, de megőrizte a pókerarcát.

– Nos – állt fel –, akkor nemsokára beszélünk?

– Ugyan miről? – Matt összefűzte maga előtt az ujjait. A könnyed póz ellentmondott a tekintetéből sugárzó eltökéltségnek. – Adott egy fiatal lány, aki azt állítja, hogy megerőszakolta egy seggfej, és egy seggfej, aki korábban pont emiatt ült. Nincs itt miről beszélni, Jordan. Az ügyfele legközelebb húsz év múlva látja a rács másik oldalát.

Amint Jordan McAfee belépett a megyei bíróság alagsorában kialakított fogdába, Jack felállt. Jordan egyenesen a szemébe nézett, amit a rendőrök mindeddig próbáltak elkerülni.

– Helló, Jack. Tudom, hogy már találkoztunk, de nem biztos, hogy ön is tudja, miért vagyok itt. Csaknem húsz éve foglalkozom jogi képviselettel, és néha előfordul, hogy engem kérnek fel kirendelt védőnek, ha a közvédői hivatal

valamilyen összeférhetetlenség miatt nem vállalja az ügyet. A lényeg, hogy én fogom védeni.

Amikor Jack szóra nyitotta a száját, feltartott kézzel belefojtotta a szót.

– Ma délelőtt nem érhetünk el semmit, ezért elég, ha szárazon tartjuk a puskaport. Nem beszélünk az ügyről, és nem indítványozunk semmit a bírónál.

– El kell érnie, hogy óvadék ellenében kiengedjenek.

– Ezzel a priusszal semmi esélye kiszabadulni. Úgy képzelje el, mintha vőlegény lenne, aki előre felcsinálta a menyasszonyt. Higgyen nekem…

– *Higgyek* magának? Higgyek *magának?* – Jack szeme vadul forgott. – Nem is ismerem.

Jordan egy pillanatra elgondolkodott.

– Tudja, hogy tejjel iszom a kávét, és a *New York Times*t olvasom, nem a *Globe*-ot. Tudja, hogy húsz százalék borravalót adok. Ez máris több, mint amennyit az átlag alperes tud a jogi képviselőjéről. Amúgy pedig nem én juttattam ebbe a cellába… úgy tűnik, erre teljesen egyedül is képes volt.

– Nem akarok visszamenni a börtönbe – fakadt ki Jack. – Nem követtem el, amivel vádolnak.

Elnézte rongyos ruháját, vad tekintetét és összekarmolt arcát, miközben hagyta, hogy a szavai leperegjenek róla. Ha mindig kapott volna egy ötcentest, valahányszor ezt hallotta, már rég Belize-en süttetné a hasát.

– Megértem a zaklatottságát, de előbb csináljuk végig a meghallgatást, azután majd áttekintjük, milyen lehetőségei vannak.

– Amikor a legutóbbi ügyvédem azt mondta, hogy tekintsük át a lehetőségeimet, nyolc hónap börtön lett a vége.

Jordan szótlanul megvonta a vállát, de közben arra gondolt: *Ez most sokkal-sokkal rosszabb lesz.*

– Ezt nevezem én *déja vu*nek – csóválta a fejét Freeley bíró, ahogy felnyitotta az aktát. – Ha jól látom, Mr. St. Bride, a jogi képviseletét Mr. McAfee fogja ellátni.

Jordan felállt, és gondosan begombolta a zakóját. Azonnal érezte a hátában, ahogy életre keltek a tárgyalóterem végét kisajátító kamerák.

– Igen, bíró úr. Ismertettem az ügyfelemmel a feljelentés tartalmát, amit ő tudomásul vett. Megkérhetem a bíróságot, hogy vegye jegyzőkönyvbe, miszerint ügyfelem ártatlannak vallja magát?

– Hogyne – bólintott a bíró. – Az óvadék kapcsán van vita?

Matt Houlihan széthajtogatta nyúlánk testét, mielőtt vetett egy pillantást Jackre.

– Rendkívül súlyos és erőszakos bűnténnyel állunk szemben, bíró úr. A terheltet korábban már elítélték egy hasonló ügyben, és gyakorlatilag semmilyen formában nem kötődik a közösséghez. Csak nemrég költözött ide, nem élnek itt rokonai, nincs semmilyen ingatlana, ami mind-mind növeli a szökés veszélyét, de ennél is nagyobb súllyal esik latba, bíró úr, hogy feltételes szabadon bocsátása esetén a közösség tagjai nem érezhetnék biztonságban magukat. Ezt az embert egy fiatalkorú lány sérelmére elkövetett szexuális erőszakkal vádolják, miközben korábban pontosan ezért ítélték el. Amennyiben a bíróság szabadon bocsátaná, fokozottan fennállna a bűnismétlés veszélye. A fentiek figyelembevételével azt javaslom, bíró úr, hogy semmilyen óvadéki feltétellel ne védekezhessen szabadlábon.

A bíró a védelem asztalához fordult.

– Mr. McAfee?

– Nincs ezzel problémám, bíró úr.

Freeley bíró bólintott.

– Akkor tehát…

– Azért nem érzem szükségét, hogy megkérdőjelezzem az államügyészi hivatal óvadék elutasítására vonatkozó indítványát, mert az a véleményem, hogy jelen pillanatban ügyfelem számára a fogda legbiztonságosabb hely. Olyan ember áll ön előtt, bíró úr, akit a szóbeszédek és előítéletek alapján megfosztottak minden alkotmányos jogától; olyan ember, aki nem követett el semmit, sőt valójában ő a vétlen áldozat. Salem Falls városa már a legelső pillanatban megbélyegezte Jack St. Bride-ot, bíró úr, amint ideérkezett.

A bíró intett a kamerák felé.

– A filmakadémiánál bizonyára tetszést arat az Oscar-díjas alakítása, Mr. McAfee – jegyezte meg szárazon. – Minden sajnálatom a bíróé, aki megkapja majd ezt az ügyet. Következő.

Amint a bírósági titkár szólította a következő ügyet, Jordan odafordult döbbent védencéhez.

– Mi az? – akarta tudni.

– Én csak… nem számítottam rá, hogy kiáll mellettem – vallotta be Jack.

Jordan a többi irattal együtt eltette az államügyészi hivatalból származó nagyalakú borítékot is.

– Nos, ha én hajlandó vagyok hinni a szavában, esetleg maga is megtehetné ugyanezt velem. – Felnézett, ahogy a törvényszolga közelebb lépett, hogy visszavezesse védencét a cellájába.

– Várjon – fordult vissza felé Jack. – Mikor beszélünk újra?

– Ma már nem. Rengeteg a dolgom.

Hóna alá vette a táskáját és kisietett a tárgyalóteremből, miközben azon tűnődött, mit gondolna róla Jack St. Bride, ha tudná, hogy a nap hátralévő részében semmilyen dolga nincs.

1998. november
Loyal,
New Hampshire

Néha, amikor elnézte a lányait, ahogy a pályán szárnyaltak, megállt számára az idő. Csak a szívverését hallotta és a stoplik nyomán felszakadó kis rögöket látta, ahogy egyik gólt a másik után varrták be, s közben azt gondolta: *Nincs ennél jobb*.

– Gyerünk, gyerünk! – tapsolt. – Arielle szabadon van!

Elnézte, ahogy támadói nekirontottak az ellenfél védőinek. Az egymásba gabalyodó lábak és a felvert latyak foltjai egy pillanatra kisebb hurrikánban egyesültek, mielőtt jobbszélről hirtelen felemelkedett a labda, hogy széles ívet írjon le a középre helyezkedő csapatkapitány felé. Arielle-nél jobb csatárral még sosem dolgozott. Állandóan játszatta, a cserék csak akkor jutottak esélyhez, ha ki kellett fújnia magát, *és* ő úgy érezte, hogy eléggé elhúztak már az ellenféltől. Büszkén figyelte, ahogy a lány teljes sebességgel röppen a háló felé, miközben egy pillanatra sem vette le szemét a labdáról, amit be akart fejelni… ám ahogy ezt tette, bal vállával nekicsapódott a kapufának. A labda élesen lepattant, és a partvonalon kívülre gurult, míg Arielle a földre omlott a kapus lábainál.

Néma csend borult a pályára. Mindkét csapat játékosai feszülten topogtak és a földet kaparták stoplijukkal, míg arra vártak, hogy Arielle felálljon.

Csakhogy Arielle nem állt fel. Jacknek torkán akadt a levegő, ahogy a bíró a sípjába fújt. Átrohant a pályán a kapuig, ahol Arielle mozdulatlanul feküdt és az égre meredt.

– Ezt benéztem – nyögött fel, és sután a hasához szorította karját. Jack látta, ahogy óvatosan mozdítani próbálta a vállát, amíg bele nem nyilallt a fájdalom. Lefogadta volna, hogy a

kulcscsontja. Az egyetemi csapatban ő háromszor is eltörte a sajátját.

Átfonta karjával a derekát, hogy levezesse a pályáról. Mindkét csapat szurkolói megéljenezték.

– Talán ha pihenek egy percet, még visszamehetek – vetette fel Arielle.

Ezt imádta benne.

– Szerintem jobb lesz, ha kerítünk egy beugrót. – A bíró türelmetlenül jelezte, hogy várja a cserét, aki nélkül nem folytatódhat a meccs.

A cserék úgy néztek fel rá, mintha szőke herceg lenne, aki most dönti el, melyiküket viszi a bálba, és teljes szívükből azért imádkoztak, hogy őket válassza. Tekintete egyikről a másikra rebbent, amíg végül megállapodott Catherine Marshon, az iskolalelkész lányán. A csapattársai láthatóan kedvelték, bár ő még nem szánt rá elég figyelmet, hogy véleményt alkosson róla. A vak remény megcsillant az ő szemében is, ami mintha a saját belső fényével ragyogott volna.

– Rendben – bólintott. – Bemehetsz.

Úristen, gondolta Catherine. *Úristenúristenúristen…*

Arielle helyét vette át, akit kórházba kellett vinni, és úgy szuggerálta a labdát, hogy már azt várta, mikor lobban lángra. Miután a kirúgás után állt be, amikor a labda akadálytalanul kiment a túlsó alapvonalon, nem sok ideje maradt belerázódni a játékba.

Lerázta karját és lábát, ellazította testét, és próbált lenyugodni. Minden eredmény nélkül.

Nyugi, parancsolt magára, de ettől csak még hevesebben vert a szíve. Elképzelte a vérét, mint vadul hömpölygő folyót, közben követte tekintetével a labda ívét, amint a szélső megpróbálkozott egy lövéssel. A kapus – a legvaskosabb

lány, akit valaha látott – lapátkezével könnyedén hárított, a labda azonban megpattant a felső lécen, és csigavonalban kirepült az alapvonalon túlra.

– Szöglet! – kiáltott fel a bíró valahol mögötte. Tudta a helyét. Ahogy a szélső beállt a zászló mögé, hogy elvégezze a szögletrúgást, közelebb húzódott a gólvonalhoz. Ujjbegyeivel ki is tapintotta, hogy berögzüljön a pozíciója. Ezernyi gondolat kergetőzött felváltva a fejében: *Ha beíveli, befejelem. A gólvonal szinte meleg. A nap a szemembe süt. Istenem, mi lesz, ha elszúrom?* Ujjain támaszkodva próbált kilátni a kapus mögül, aki legalább egy fejjel magasabbra nőtt nála. *Szemem a labdán. Kivárom a pillanatot. Egyből befejelem. Nem csinálok magamból totál idiótát.*

A szélső elrúgta, de a labda lecsúszott a lábáról – Catherine a nyakát nyújtogatva követte ívét, ahogy egyre távolodott a gólvonaltól. *Sosem értem el,* gondolta, és mázsás teher hullt le a válláról, amiért nem kellett bizonyítania. Csak nézte, ahogy a labda második napként beállt az égboltra, azután már el is hagyta, ahogy lustán pörögve elsuhant a jobb válla felett.

Felugrott, anélkül, hogy végiggondolta volna. Ahogy válla megereszkedett, a jobb lába felemelkedett, és ollózva belerúgott a labdába, hogy az visszapattanjon abba az irányba, ahonnan érkezett.

Nem látta, ahogy újra átröppent a válla felett, és meg sem állt a háló bal felső sarkáig. Nem értette, miért sikongatnak olyan hangosan a csapattársai és vetik rá magukat, hogy akkor se tudjon felállni, ha akarna. Csak feküdt a hátán, amíg ki nem passzíroztak belőle minden levegőt.

Egyikük végül felsegítette. Tekintete végigfutott az oldalvonal mentén, az arcok tengerén, melyek mind őt éljenezték – *őt!* –, amíg meg nem találta, akit keresett. St. Bride edző karba tett kézzel állt az oldalvonalon.

– Köszönöm – formálták ajkai némán a szót. Catherine olyan szélesen mosolygott, hogy azt hitte, menten szétreped a

boldogságtól.

– Szívesen – suttogta vissza, mielőtt elfordult, hogy folytassa a játékot.

A lányok sárosan és kimerülten, mégis a győzelemtől felpörögve gyűjtötték be vizespalackjaikat és melegítőfelsőjüket, mielőtt az öltöző felé vették az irányt. A szurkolók elszállingóztak, mint a pitypang magjai egy hirtelen támadt szélben – vissza a Westonbrook épületébe, vagy ki a parkolóba, ahol csak arra vártak, hogy megünnepelhessék a kiérkező csapatot.

Az iskolai nővér körbejárt a hírrel, hogy Arielle-nek eltört a kulcscsontja, hat hétig biztosan nem fog játszani. A hír aznap reggel még kétségbe ejtette volna Jacket, most azonban hihetetlen módon nyugodt maradt, és egyedül Catherine Marsh, a trükkös kisrigó miatt, akit mindeddig azért nem vett észre, mert túlságosan lekötötte, hogy a pávában gyönyörködjék.

A lány leghátul kullogott. Szőke haja kibomlott a lófarokból és fátyolként omlott az arcába, amikor lehajolt, hogy összeszedje a cuccát.

– Hé, Pelé! – kiáltott oda neki.

A lány értetlenül nézett fel.

– Mellettetek *tényleg* öregnek érzem magam. Oké, felejtsd el Pelét. Legyen Mia vagy Brandi.

– Hát, nem egészen. – Catherine bánatosan mutatott a mezére.

– Látja? Még nem rángatták le rólam. – Egy pillanat múlva hozzátette: – Köszönöm, hogy adott egy esélyt.

– Okosabb lett volna megvárni, amíg a szélső lekezeli és visszarúgja a labdát – komolyodott el Jack. – Mielőtt még feliratkoznék a rajongói klubodba, azt is megkérdezhetném, mi a frász ütött beléd.

– Tudom…

– Ha már ilyen akrobatamutatványokat csinálsz, jobb lesz, ha megtanítalak rá, hogy közben ne vágd magad taccsra.

Catherine felkapta a fejét.

– Tényleg?

– Persze. Gyere. – A kezébe nyomott egy labdát, és elvezette a zászlóhoz, hogy Catherine végezze el szögletrúgást, míg ő felvette a helyét a kapu előtt. – Rajta.

A lány tett egy próbát, de az első lövése a kapuban landolt.

– Bocsi.

Jack elnevette magát.

– Sose kérj elnézést azért, ha gólt lősz.

Catherine mosolyogva tett egy újabb próbát. A labda a pálya közepe felé ívelt, mire Jack futni kezdett. A szél belekapott szőke hajába, ahogy minden sejtjével átérezte a játék felhőtlen örömét. Felemelte a lábát és szélsebesen ollózott, hogy a labda a lábfején megpattanva elsuhanjon a jobb válla felett. Esés közben letámasztotta a tenyerét, a háta felső részével ért talajt, azután máris előrehemperedett.

– Hű – kerekedett el Catherine szeme. – Így olyan könnyűnek tűnik.

– A lényeg, hogy fájdalommentes legyen. – Jack felkelt, hogy Catherine vállára tegye a kezét. A lány púderillatot árasztott, és ilyen közelről a hajába tapadt sárszemcsék is látszottak. – Itt landolsz. – A vállára fektette tenyerét, majd kinyújtott ujjakkal haladt lefelé.

– Begörbíted a gerinced, hogy a vállad érintkezzen először a földdel, azután jön a könyököd, a karod, és csak a *legvégén* a feneked.

Helyet cseréltek, hogy hátulról átívelje felette a labdát. Minden próbálkozásnál új tanáccsal szolgált, és minden próbálkozásánál lejjebb bukott a nap. Catherine hetedszerre tökéletes gyakorlatot mutatott be.

– Megcsináltam. *Megcsináltam!* – A lány felpattant és a

nyakába ugrott. – Ez annyira *szuper*!

Nevetve tolta el magától. Ha palackozhatná a tizenöt évesek lelkesedését, már rég gazdag lenne. Catherine kezébe nyomta a vizes palackot és a felsőt.

– Mars haza, Pelé.

– Inkább mégis legyen Brandi.

Elmosolyodott, ahogy a lány ugrándozva elhagyta a sötétbe boruló pályát. Közben azon tűnődött, hogyan tudta ennyire alábecsülni, amikor már három egész hónapja a csapatában van.

– Ne szívass már. – Jay Kavanaugh a bárpult fölé függesztett tévére meredt, kezében a félúton megrekedt sörösüveggel. – Nem lehet tizenhat.

– Ha mondom – erősködött Jack. – Hidd csak el.

A tinipop hercegnőjét nézték, aki egy MTV-videoklipben rázta magát.

– De… de… jesszusom, nézd az arcát…

– Sminkhegyek.

– A melltartóját meg kitömi vattával?

Jack belekortyolt az italába.

– Ezt hívják bimbózó tehetségnek.

– Az ott nem egy rózsabimbó – mormolta Jay –, hanem egy egész kibaszott lugas. – Elvette a pultról a távirányítót és átkapcsolt egy másik csatornára, ahol Arnold Schwarzenegger éppen péppé vert valakit. – Jó. Ettől lenyugszom. – Átcsúsztatta a pulton a sörösüveget, és jelezte, hogy jöhet a következő. – Nem is értem, hogy csinálod.

– Mit hogy csinálok?

– Egész nap kiteszed magad a bűn kísértésének.

– Mégis mi a frászról beszélsz?

– Jesszusom, téged egész nap ilyen tizenhat éves pophercegnők vesznek körül.

– Csak hogy tudd, Jessica Simpson nem a Westonbrookra jár.

Jay vállat vont.

– Pontosan tudod, hogy értem. Ismerek olyanokat, akik még a bébiszitterükkel se ülnének be egy kocsiba. Hogy bírod megállni, amikor egész nap köztük vagy, hogy… oda se nézz?

– A tanáruk vagyok, nem valami nyálcsorgató perverz. – Jack elvigyorodott. – Miért, te át akarsz állni a sötét oldalra, csak mert egész nap bűnözők vesznek körül?

Jay lecsavarta a kupakot az üvegről.

– Hát, amikor látok egy drogdílert a menő Armanijában, eszembe szokott jutni. Nem olyan rossz élet az… amíg el nem kapnak.

Jack szájához emelte az üvegét.

– Oké – vallotta be nevetve –, néha talán az én fejemben is megfordul.

A Marsh családban a vacsora felért egy szertartással. Catherine és az apja egymással szemben ült a hosszú, magasfényű asztal két oldalán, miközben elfogyasztotta, amit a lánynak sikerült összeütnie. – Megint tészta? – húzta el a száját Marsh tiszteletes, ahogy felemelte a fedőt, és közelebb hajolt, hogy szedjen magának.

– Sajnálom. Kifogytunk a húsból.

– Az Úr borrá változtatta a vizet. Neked csak annyit kéne tenned, hogy elmész a boltba.

Catherine kézbe vette tejespoharát.

– Esélyem se volt rá, apa.

– Ez az, amiben tévedsz. Esélyed lett volna, csak úgy döntöttél, hogy másra használod fel.

– El se tudod képzelni, mekkora lehetőség ez nekem, hogy bevettek a kezdőcsapatba. *Ezt* az esélyt bűn lenne elvesztegetni.

Ellidor felcsavarta villájára a spagettit.

– Barbárság, ha engem kérdezel. Az a sok hiányosan öltözött fiatal lány, meg az a kiképző őrmester…

– Rendesen fel vagyunk öltözve, apa. És St. Bride edző nem az ördög.

A lelkész szúrós tekintetével a székéhez szegezte lányát.

– Akkor sem ilyen lányokkal kéne töltened az időt. – Felállt, a tálalóhoz lépett, és ledobott az asztalra egy *Glamour* magazint.

– Melyikük fertőzött meg ezzel a szennyel? A sporttáskádban találtam.

– Ez nem szenny…

Ellidor kézbe vette a magazint, és olvasni kezdte a főcímeket.

– *Hogyan légy szívdöglesztő 25 dollárból. Boldoggá teszed a pasid?*

– Vetett egy pillantást Catherine-re. – *Tíz szexi titok, hogy megőrüljön érted.*

Catherine a tányérjára meredt.

– Nem mind ilyen, ez csak a tavalyi Valentin-napi szám. Cynthia adta, mert van benne egy szuper jó frizura.

– Azt hittem, a Westenbrookon kevésbé leszel kitéve a kísértéseknek, amik bajba sodorják az ilyen fiatal lányokat. Ez a magazin az első lépés, ahonnan kikövezett út vezet a fiúkhoz, a drogokhoz, az alkoholhoz. – Ellidor felsóhajtott. – Mit fognak gondolni az emberek, Catherine? Hogy a lelkész lánya egy közönséges céda?

– *Nem* vagyok céda – közölte feszült hangon Catherine. – Ha meglátnak egy *Glamour*ral, majd azt gondolják, hogy én is olyan vagyok, mint bármelyik tizenöt éves.

– Épp ez a baj. – Ellidor gyengéden megérintette a lánya arcát.

– Neked jobbnak kell lenned náluk.

Catherine apja tenyerére hajtotta arcát, de közben azt

gondolta:

S ha nem akarok?

– Lám, lám. – Jack felnézett, ahogy Catherine kilépett az öltözőből. – Milyen csinos valaki.

Ezzel még nem mondott semmit. A fekete miniszoknyát és feszes pulcsit viselő lány nem is emlékezetett a rombolóra, aki a parancsait követve addig cirkált fel-alá a pályán, amíg már biztos lehetett abban, hogy összerogyna, ha még egy lépést kérne tőle. *Nem* kért, éppen emiatt, de ha azt akarja, Catherine ájulásig hajtotta volna magát a kedvéért.

Összecsukta a füzetet, amibe a csapatedzésekkel kapcsolatos fel-jegyzéseit írta.

– Az apád elvisz vacsorázni?

Catherine szárazon elmosolyodott.

– Hétköznap? Az halálos bűn lenne.

Jack egyre többet tűnődött azon, hogy egy olyan vaskalapos prűd, mint Ellidor Marsh, hogyan tudott összehozni egy ilyen lüktetően eleven jelenséget. Tudta, hogy az anyja – a szabad szellem, aki túl szűkösnek találta a lelkészfeleségek életét – még Catherine kiskorában elhagyta a családot. A lány talán tőle örökölte lázadó jellemét.

– Igaz, hogy vacsorázni megyek – vallotta be Catherine szégyenlősen –, de egy fiúval.

– Aha. Az apád természetesen tud erről.

– Hát persze. – Catherine vetett egy pillantást a füzetére. – Rólam is ír?

– Naná.

– És miket?

– Az összes mocskos kis titkomat – tréfálkozott. – Meg néhány taktikát, amit egyszer még kipróbálunk.

Az ajtó kinyílt, ahogy belépett rajta Catherine randipartnere. A fiú szeme mohón csillant fel, mintha pazar

lakoma várna rá.

– Készen vagy?

– Igen. – Catherine belebújt a kabátjába. – Jó éjt, St. Bride edző.

Az ajtóban a fiú udvariasan előreengedte, miközben a csípőjére helyezte a kezét.

– Catherine – szólt utána Jack –, visszajönnél egy pillanatra?

A lány olyan közel lépett hozzá, hogy érezte az öltözőben használt hajkondicionáló illatát, de még a rózsaszín szappanét is, amivel lezuhanyozott.

– Mennyire ismered ezt a fiút? – kérdezte suttogva.

– Nagylány vagyok. Tudok vigyázni magamra. – Catherine visszaindult a fiú felé. – Azért kösz – nézett vissza a válla felett –, hogy ennyire figyel rám.

– Az ég szerelmére! – bődült el Jack.

A labda aznap már hatodszor süvített el Catherine Marsh mellett. Dugába dőlt minden alaposan kidolgozott taktikája, csak mert a centere képtelen volt a játékra összpontosítani.

Belefújt a sípjába, és dühösen becsörtetett a pályára.

– Sajnálom… – szabadkozott a lány azonnal.

– A sajnálattal nem mész semmire, ha fejbe talál egy harminccal száguldó labda! Vagy ha kiesünk a kerületi bajnokságból, mert a csapatom képtelen összeszedni magát! – A lány mintha minden szónál kisebbre húzta volna össze magát. – Mi van veled, Catherine? – sóhajtott fel.

– Edző bá'! – kiáltott valaki. – Fél hat van. Mehetünk zuhanyozni?

Az órájára nézett. Szigorúan véve még csak öt húsz volt, de így is elvesztegették az egész délutánt, csak mert Catherine nem talált magára.

– Menjetek – vakkantotta el magát. A lány is kereket

akart oldani, de elkapta a karját. – Te nem.

Ahogy visszafordult felé, eleredtek a könnyei.

– El kell jutnom Woodhavenbe.

Az ötven kilométerre eső Woodhavenbe nem járt busz, egy tizenöt éves lány pedig nem engedhette meg magának, hogy a zsebpénzéből kifizesse a taxit. Igaz, Jack nem is tudott semmi látnivalóról, amiért érdemes lett volna odamenni.

– Mi van ott, ami nincs Loyalban?

– Szülészeti klinika.

A szavak falként hulltak le közéjük.

– Catherine… terhes vagy?

A lány arca a naplemente színében játszott.

– Nem, és szeretném, ha ez így is maradna.

Keresztény fundamentalista apja aligha örült volna, ha tudja, hogy a lánya fogamzásgátlót akar szedni. Nem mintha más módja nem lenne a terhesség megelőzésének…

– Nem akar gumit – tette hozzá Catherine, mintha a gondolataiban olvasna. – Azt mondja, nem száz százalék, meg hogy nem akar kockáztatni.

Jack zsebre vágta a kezét, és határozottan kellemetlenül érezte magát. Elég régóta mozgott a kamaszok köreiben, hogy tudja, milyen botrányosan korán kezdenek nemi életet élni, de Catherine miatt valamiért mégis a rosszullét környékezte. Igazi csiszolatlan gyémántnak tartotta a lányt, akiből még bármi lehetett.

– Kérem, St. Bride edző! – A lányt legalább annyira rosszul érintette, hogy könyörögnie kell, mint őt, hogy hallania kell a könyörgését.

– Catherine… vegyük úgy, mintha ez a beszélgetés meg sem történt volna.

Azzal a szilárd elhatározással fordult sarkon, hogy ez nem az ő problémája, és nem is lesz az soha.

Catherine, a színjeles tanuló egyesre írt egy felmérőt. Majd másnap egy röpdolgozatot.

– Várj egy percet – állította meg, mialatt a többiek kisorjáztak a teremből. – Beszélni akarok veled.

A lány a helyén várakozott. A dolgozat, rajta a skarlát betűvel, haragosan nézett fel rá. Jack becsusszant mellé a padba.

– Betéve tudod az egészet – csóválta meg a fejét, mire a lány vállat vont. – Kapsz egy lehetőséget, hogy kijavítsd.

Amikor Catherine nem válaszolt, érezte, ahogy a bosszúság dagadozni kezd benne.

– Túl okos vagy ahhoz, hogy eldobd a továbbtanulás esélyét egy fiú miatt.

A lány lassan felé fordult.

– Mit számít az magának, ha el is cseszem az életem?

Tekintete, mely egykor az egész világot be akarta fogadni, most élettelennek és érdektelennek tűnt. Ezzel húzta ki belőle a szavakat, amiket igazából nem akart kimondani.

– Te már… ti már…

– Nem. Várunk. Biztosra akarok menni.

Kényszerítette magát, hogy ránézzen.

– Menj is biztosra, mert ha megteszed, a döntésed egész életedben el fog kísérni.

A lány összeráncolta a homlokát.

– Honnan lehet tudni, hogy mi a biztos?

Erre meg mit válaszoljon? Egy hátsó ülésen vesztette el a szüzességét, egy gazdag lány apjának limuzinjában. Utána évekig nem mert a sofőr szemébe nézni.

– Ha majd látod – felelt akadozva –, felismered az igazit.

Catherine bólintott.

– Ő az igazi.

– Akkor elviszlek Woodhavenbe.

A lány egy kis műanyag dobozzal tért vissza a zömök barna épületből. Amikor felnyitotta, a tabletták úgy sorakoztak előtte, mint egy aligátor fogai.

– Egy hónapig szednem kell őket, mielőtt hatni kezdenek – magyarázta, de Jack hallani sem akart erről.

Egy hónappal és négy nappal azután, hogy elvitte őt Wood havenbe, késve érkezett az edzésre. Aznap keményen hajtott, minden erejét latba vetve futott, és kétszer is úgy megküldte a labdát, hogy ledöntötte lábáról a tartalék kapust. Úgy játszik, ébredt rá Jack, mintha önmagát büntetné.

Ebből tudta, hogy megtörtént.

Ő sem értette, miért, de többé nem beszélgetett vele, csak ha taktikai utasítást adott. Catherine se kereste a társaságát, hogy tovább csiszolja a tudását. Négyszer nyertek zsinórban, de ők csak tovább kerülgették egymást, mint két azonos pólusú mágnes, melyeket hiába hoz össze a kényszerűség, önkéntelenül is taszítják egymást.

Minden bátorságát össze kellett szednie, hogy bekopogjon a tanterem ajtaján.

– Igen?

Catherine vett egy nagy levegőt, és letörölte szeme alól a festéket. St. Bride edző a tábla előtt állt. Plakátok sorjáztak a falakon: Nagy Károly, Kopernikusz, Descartes. Odalépett az egyikhez, csak hogy ne kelljen az edzőjére néznie.

– Miben volt olyan nagy ez a Nagy Károly? – mormolta.

– Jövőre iratkozz be, és megtudod. – A férfi összeráncolta a homlokát, és levette ritkán viselt drótkeretes szemüvegét. – Jól vagy? – kérdezte csendesen.

Mindig is simogatta a hangja, mint az illatos füst – ami különös hasonlat, de gyerekkorában semmi sem töltötte el olyan meghitt érzéssel, mint amikor egy hideg délután hazafelé sietett, és meglátta a kéményből felszökő füstcsíkot.

Ahogy az edző lépett egyet felé, tudta, hogy elveszett. El kellett mondania neki, el kellett mondania valakinek, még ha tudta is, hogy bele fog halni a szégyenbe. Hogy tanulták biológián? Igen… *szublimáció*. Amikor valaki az egyik pillanatban még ott van, azután – puff! – légneművé válik, nyom nélkül eltűnik, és senki nem sejti, hogy valaha is létezett.

– Catherine? – szólította nevén a férfi, mire kapkodva hátat fordított neki.

Szembetalálta magát egy óriási térképpel, akkorával, amekkorát még sosem látott. Szinte egymaga kisajátította az egyik falat – országok és tengerek foltvarrott takarója, szilánknyi tavak és tűhegynyi nagyvárosok. Csak egy lépés kellett, hogy örökre elvesszen.

Zokogva pördült meg és vetette magát az edző karjaiba. A férfi megtántorodott a váratlan öleléstől, majd amikor rádöbbent, hogy a lány sír, gyengéden megpaskolta a hátát. Esetlenül reagált, nem szokott a diákja megvigasztalásához, ami csak még bensőségesebbé tette a gesztust.

– Szakított velem. Mi… *megtettük*… és azután… azután… – Nem tudta befejezni, de nem is kellett, mert St. Bride tökéletesen értette.

Ujjai végigsimítottak a haján.

– Jaj, Catherine. Annyira sajnálom.

– Nem, én sajnálom. Én sajnálom, hogy ilyen *hülye* voltam. – Még szorosabbra fonta köré a karját, s közben lassan észrevette, hogy a finom kis pihék a tarkóján mintha hajszálvékony aranyhuzalból lennének; hogy a keze kagylóként fogadja be az övét. Óvatosan szétnyitotta és a nyakához préselte ajkát, hogy azt hihesse, csak beleszuszog a nyakába, de valójában behunyt szemmel ízlelte a bőrét, sósságát és fűszerességét. *Annyira, de annyira igaz,* gondolta. *Ha látod, felismered az igazit*.

2000. május
Salem Falls,
New Hampshire

Minden börtön ugyanúgy bűzlik.

Állottan. Kicsit húgyszagúan, kicsit úgy, mint az élesztő. A veríték, a fertőtlenítő, de mindenekelőtt: az elfojtott szorongás. Jack csoszogva lépdelt a börtönőr mellett, csuklói között a bilincs himbálódzó láncával. *Nem vagyok itt,* gondolta szédelegve. *A hátamon fekszem egy zöldellő rét közepén és alszom a meleg napfényben, ez az egész csak szörnyű rémálom.* Már a tudattól is reszketett, hogy újra bezárják valamiért, amit nem követett el. Ki hinne olyan embernek, aki *másodszor* vallja magát ártatlannak a rácsok mögül?

– Neve? – vakkantotta el magát az őr, aki nyilvántartásba vette. Hájas testével úgy töltötte ki az üvegfalú fülkét, mint egy túlkelt tészta a sütőtálat.

– St. Bride – felelte érdes hangon. – Dr. Jack St. Bride.

– Magassága?

– Száznyolcvanöt.

– Súlya?

– Nyolcvanhat.

A férfi fel se nézett.

– Szeme?

– Kék.

Figyelte, ahogy válaszai felkerültek az adatlapjára. *Allergia. Gyógyszerek. Háziorvos. Külső személyiségjegyek.*

Vészhelyzet esetén értesítendő.

Miért, gondolta Jack, *ez még nem az?*

Az őr szekrényméretű kis helyiségbe vezette, ahol csak egy asztal állt, mögötte a rabruhákkal teli polccal.

– Vetkőzzön – mordult rá.

Abban a pillanatban minden eszébe jutott. Milyen érzés, ha nincs neve, csak száma. A magánszféra teljes hiánya. A tompultság, amit az okoz, hogy minden döntést meghoznak helyette – mikor egyen, mikor aludjon, mikor láthassa az eget. A Farmon semmi perc alatt megfosztották emberi mivoltától, s minden azzal kezdődött, amikor felvette a rabruhát.

– Inkább nem.

Az őr felnézett rá.

– Mi?

– Csak őrizetes vagyok, nem fegyenc. Nem kell rabruhát viselnem.

Az őr forgatni kezdte a szemét.

– Csak öltözzön át.

Elnézte a narancssárga ruhák halmait. Fakók és puhák voltak a sokévnyi viseléstől.

– Nem megy – felelt udvariasan. – Ha lehet, ne is kérjen tőlem ilyet.

– Én nem kérek magától semmit. *Utasítom,* tisztán és világosan, hogy vesse le a rohadt gönceit.

Lenézett a Hanes pólóra, a csíkos bokszerre és a melegítőnadrágra, amit Addie-vel a Kmartban vett. Különösebben egyikhez sem ragaszkodott, túl azon, hogy éppen ezeket viselte, mielőtt Charlie Saxton letartóztatta.

Megfeszítette az állát.

– Ha valóban ezt akarja, magának kell lehámoznia rólam.

Az őr egy pillanatig komolyan számításba vette a lehetőséget. Fél fejjel magasabbra nőtt, de valami a tekintetében – a végtelen elszántság dühös kis szikrája – meghátrálásra intette.

– Bassza meg – dörmögte, ahogy az asztalhoz bilincselte. – Miért az én műszakomban?

Távozott és egyedül hagyta, hogy elmerenghessen rajta, milyen lavinát indított el.

Roy szeme annyira vérben úszott, hogy szó szerint vörösben látott. Elképedten nézte, ahogy a narancslé belecsorog a poharába, azután hunyorogva megvizsgálta a címkét. Narancs volt, nem vérnarancs. Beleszagolt – s ráeszmélt, hogy a paradicsomlé az, amit áttöltött a legelső üres dobozba, amikor a nagy konzerves üveg nem fért a hűtőbe. Megkönnyebbülten kortyolt bele, de csak miután beleütött egy tojást és hozzáadott egy korty whiskyt.

Nem létezik ennél jobb a másnaposságra. Ha valaki, ő aztán tudta.

Kinyílt mögötte az ajtó. Amikor próbált megpördülni, kis híján kidobta a taccsot. Addie nyilván tombolt, de nem is számított másra.

– Tudom, tudom – kezdte. – Iszonyú felelőtlenség tőlem, hogy… *Addie?* – Most, hogy közelebb került, már látta arcán a könnyeket.

– Szívem, mi történt?

– Charlie Saxton letartóztatta Jacket.

– *Mi?*

– Azt mondta… jaj, apa… Azt mondta, hogy a múlt éjjel Jack megerőszakolta Gillian Duncant.

Roy lerogyott a kanapéra.

– Gillian Duncant – hebegte. – Krisztus a kereszten! – Valami motoszkált az agya mélyén, de úgy tűnt, elérhetetlenül messze. Azután mégis a felszínre bukott. – Addie… Jack a múlt éjjel velem volt.

Remény virult ki Addie arcán.

– Veled volt?

– Tudom, hogy nem örülsz neki, de együtt piáltunk a Kakasban. – Elfintorodott. – Inkább tartsák alkoholistának, mint erőszaktevőnek.

– Jack veled volt az éjjel? Egész éjjel? Elmondanád ezt a rendőröknek?

– Tíz körül jelent meg. Fél tizenkettőig igazolni tudom az

alibijét.

– Azután mi volt?

Roy lehajtotta a fejét.

– Azután kipontozódtam. Marlon, a csapos fektetett le a raktárban. Jack, gondolom, záróra után ment el.

– Az mikor van?

– Éjfélkor.

Addie lerogyott mellé.

– Én nem láttam hajnali fél kettőig – gondolkodott el. – Addig hol lehetett?

Roy elfordult, hogy ne kelljen látnia a fájdalmat a lánya szemében.

– Talán tévednek – felelt kelletlenül, de közben arra gondolt:

Talán mi *tévedtünk*.

A börtönben mindenért meg kell dolgozni. Ha valaki csokit akar, elég jól kell viselkednie ahhoz, hogy megkapja az igénylési nyomtatványt. Ha valaki át akar kerülni a közepes biztonságú szintre – ahol napközben bármikor átmehet a társalgóba –, előbb bizonyítania kell a maximális biztonságú szinten. Mindenki apró lépésenként halad, abban a reményben, hogy a jó cselekedet elnyeri méltó jutalmát.

Ahogyan a rossz is elnyeri méltó büntetését.

Jack nem egészen egy órája került a Carroll megyei börtönbe, de máris azon kapta magát, hogy két őr közrefogja és átkíséri a börtönigazgató irodájába, ahol lefolytatnak ellene egy fegyelmi eljárást.

Nagydarab, hurkás nyakú, sörtére nyírt hajú férfival találta magát szemközt, aki szemüvegével az ötvenes éveket idézte. Ahogy elnézte ősz haját, azt sem tartotta teljesen kizártnak, hogy már fél évszázada itt tologatja az aktákat.

– Mr. St. Bride – kezdte az igazgató olyan fojtott hangon,

hogy hegyeznie kellett a fülét –, önt azzal vádolják, hogy nem követi a börtönőr utasításait. Nem éppen ígéretes kezdet.

Elnézett a férfi válla felett. Képes naptár lógott a falon, amilyeneket a bankok osztogatnak a hűséges ügyfeleknek. 1998 márciusát mutatta, mintha megállt volna az idő.

– Az előélete alapján biztosra veszem, Mr. St. Bride, hogy tudatában annak, miszerint egy büntetés-végrehajtási intézetben elkövetett kihágás… legyen bármilyen csekély… jelentős mértékben befolyásolhatja a büntetését, amennyiben elítélik. Hogy mást ne mondjak, ez a kis hisztije háromtól hét évig terjedő időszakkal hosszabbíthatja meg az önre kiszabott fegyházbüntetést. – Az igazgató összefonta maga előtt a karjait. – Fel tud hozni bármit a mentségére?

– Nem követtem el semmilyen bűncselekményt. Nem akarom, hogy fegyencként bánjanak velem.

Az igazgató elhúzta a száját.

– Higgyen nekem, fiam – csóválta a fejét –, ennek semmi értelme. Ez a szabadságharcos lelkület nem válik hasznára idebent. Mindenki dolgát megkönnyíti, ha meghajtja a fejét és követi a szabályokat, de leginkább mégis a sajátját.

Jack egyenesen maga elé meredt.

Az idős férfi felsóhajtott.

– Mr. St. Bride, ezennel bűnösnek találom az intézmény belső szabályzatának megsértésében. Miután nem hajlandó felvenni az előírt öltözéket, nincs más választásom, mint hogy háromnapi elkülönítésre ítéljem. – Biccentett a két őrnek. – Vihetik.

* * *

Amennyire Matt Houlihan látta, egy ügyész életét leginkább az a tény keserítette meg, hogy hiába győzött és ítéltetett el valaki. Ehhez túlságosan fekete-fehér a világ. Még ha Jack St. Bride húsz évre börtönbe is kerül, ez sem

változtat a tényen, hogy újra elkövette a bűncselekményt, amiért egyszer már elítéltek. Nem változtat a tényen, hogy Gillian Duncannek most már élete végéig együtt kell élnie ezzel az emlékkel. Mintha csak elzárnák az elefántot, miután feldúlta a porcelánboltot – oké, egy időre megfékezték, de ettől még nem tűnt el a zűrzavar, amit maga után hagyott.

Úgy döntött, az otthonában találkozik Amos Duncannel és a lányával. Általában nem ment házhoz, de ezúttal hajlott rá, hogy kivételt tegyen. Ha az irodájába hívja a lányt, azzal csak előrevetítette volna a jogi huzavonát, ami még előtte állt. Mindenki érdekeit az szolgálta leginkább, ha Gillian megőrzi a nyugalmát, hogy amikormajd meg kell jelennie a bíróság előtt, a lehető leghitelesebben feleljen az esküdtszék előtt feltett kérdésekre.

A kávéscsészéért nyúlt, amit Gillian kínált felé, és ivott egy kortyot, amíg a lány helyet foglalt az apja mellett.

– Nagyon finom. Kona?

Amos bólintott.

– A legjobb minőség.

– A jamaicai is van ilyen, de persze az irodában örülünk, ha az automata kiköhög valamit.

– Személyesen veszek az államügyészi hivatalnak egy Forma–1-es olasz kávéfőző gépet, ha becsukják azt a mocskot.

Matt inkább nem erőltette a kérdést.

– Tökéletesen megértem, Mr. Duncan, ezért vagyok most itt. St. Bride szexuális erőszakot követett el, ami súlyos bűncselekménynek minősül, akár húsz évig terjedő börtönbüntetéssel is sújtható. Az a szándékom, hogy a maximálisan kiszabható büntetést indítványozzam. Ezúttal nem lesz semmiféle vádalku.

– Ki fog jönni?

Matt nem tett úgy, mintha félreértené.

– St. Bride óvadék ellenében sem helyezhető szabadlábra,

így a tárgyalásig börtönben marad. Elítélése után húsz évet fegyházban fog tölteni, azután élete végéig felügyelet áll majd. Egy esetleges harmadik bűncselekmény után életfogytiglanra ítélik. – Örömtelenül elmosolyodott. – Szóval nem, Mr. Duncan. Mostanában nem fog kijönni.

A lányhoz fordult.

– A hivatalunk el tudja intézni, hogy kapcsolatba kerüljön egy krízistanácsadóval, amennyiben lelki támaszra van szüksége.

– Erről már gondoskodtunk – biztosította Amos.

– Rendben. Jelenleg a tanúk kihallgatásánál tartunk. Ön szerint kik lehetnek azok, akiket megkérdezhetnénk a múlt éjszakával kapcsolatban?

Gillian vetett egy pillantást az apjára, aki felállt és járkálni kezdett.

– Hát, gondolom, a többiek. Whitney, Chelsea és Meg.

Matt bólintott.

– Saxton nyomozó beszélni fog velük.

– Mi a helyzet a vizsgálat eredményével? – kérdezett közbe Amos. – Tudni már valamit?

– Csak néhány hét múlva kapjuk meg az eredményeket, Mr. Duncan.

– Miért kell ilyen sokáig várni?

– Ha megkapjuk a laboreredményt még a tárgyalás előtt, jók vagyunk. Nem kétlem, hogy minden bizonyíték alá fogja támasztani a vallomást, amit Gillian tesz majd.

– A vallomást?

Matt bólintott.

– Tanúskodnia kell a bíróság előtt.

A lány tüstént rázni kezdte a fejét.

– Nem hiszem, hogy képes lennék rá…

– Szerintem menni fog. Végigmegyünk a vallomásán, nem lesz semmi meglepetés.

Gillian görcsösen markolászta a pulóverét.

– De ott az a másik ügyvéd is. Nem tudja, miket fog kérdezni.

– Felötlött benne egy gondolat. – Ha a laboreredmény bizonyítja, hogy igazat mondok, akkor is kell tanúskodnom?

Az áldozatok jellemzően így reagáltak, különösen tizenéves korban. Matt gördülékenyen válaszolt.

– Emiatt most ne aggódjon. Még nincsenek meg a bizonyítékok. Még nincsen meg a rendőrségi vizsgálat eredménye. Még nincsenek meg a tanúvallomások. Csak engedje, hogy végezzem a munkám, hogy Saxton nyomozó is végezze a munkáját… és összeállítunk egy olyan vádiratot, ami mindent visz. – Habozni kezdett.

– Egy dolgot viszont tudnom kell. Meg kell kérdeznem, Gillian, hogy az esetet megelőzően szűz volt?

Gillian tekintete az apja felé rebbent, aki azonnal megtorpant.

– Mr. Houlihan…

– Sajnálom, de tudnom kell.

A lány szeme az apjára tapadt, ahogy suttogva válaszolt.

– Nem.

Miután összeszedte magát, Amos kihúzta magát és továbbindult.

– Segíteni akarom a nyomozást – közölte váratlanul, hogy másra terelje a szót.

A bejelentés egyaránt készületlenül érte a lányát és az ügyészt.

– Köszönöm az ajánlatát, Mr. Duncan, de úgy gondolom, hogy jobb ezt a szakértőkre hagyni. Még csak az hiányzik, hogy St. Bride valami formai hiba miatt kerüljön szabadlábra.

– Láthatom? – akarta tudni Amos.

– Kit? Mit?

– A jelentéseket. A rendőrségi anyagot. A DNS-teszteket.

– A tárgyalás folyamán – bólintott Matt. – Gondom lesz rá, hogy mindenről a lehető leghamarabb értesüljön.

Megmutatok bármit, amit csak látni akar.

Amos megelégedett ezzel. Kimérten bólintott.

Mattet jobban aggasztotta a lány, aki láthatóan még most sem birkózott meg a hírrel, hogy ki kell állnia a bíróság elé.

– Gillian – szólította meg csendesen. – Vigyázni fogok magára. Megígérem.

A barázdák elsimultak a lány homlokán, ahogy bizonytalanul elmosolyodott.

– Köszönöm.

Amos visszaült és átkarolta a lányát, mintha emlékeztetni akarná, hogy ő is vigyázni fog rá. Matt félrefordította tekintetét, hogy tiszteletben tartsa a magánszférájukat, s közben megesküdött magának, hogy mindent elkövet, ha ezáltal kicsit is segíthet a Duncan családnak új életet építeni a régi romjain.

Gilly utoljára kilencéves korában járt dr. Horowitz rendelőjében. Még emlékezett rá, hogy babázott, mialatt dr. Horowitz a füzetébe jegyzetelt. A pszichiáter mindig mentás csokilapkát adott neki, amikor a kezelés véget ért. Egy napon aztán az apja eldöntötte, hogy sikerült feldolgoznia az anyja halálát, így többé nem kellett idejönnie – egészen mostanáig.

– Gillian – mosolygott dr. Horowitz. – De rég is volt.

Mostanra öt centivel lehagyta dr. Horowitzot, aki időközben megőszült, és egy gyöngysoron bifokális szemüveget viselt a nyakában. Igazi öregasszonynak tűnt, ami megdöbbentette – ha ennyi idő eltelt dr. Horowitz életéből, akkor ugyanennyi eltelt az *övéből* is.

– Igazából nem kéne itt lennem – bukott ki belőle. – Egyedül is fel tudom dolgozni.

Dr. Horowitz csak bólintott.

– Az apád máshogy gondolja.

Gillian hallgatott, mert félt beszélni. Épp eleget szenvedett

az államügyésszel és Saxton nyomozóval, de velük kapcsolatban legalább tudta, mire számíthat. Dr. Horowitz viszont abból élt, hogy olvas a gondolataiban.

– Mi lenne, ha közösen eldöntenénk, van-e szükséged segítségre? – vetette fel a pszichiáter. – Ma hogy érzed magad? – Gillian szótlanul megvonta a vállát. – Tudtál enni? Aludni?

– Eddig még nem akartam.

– Tudsz koncentrálni?

– Koncentrálni! – tört ki belőle. – Amikor más se jár a fejemben!

– Mint?

– *Ő*.

– Emlékszel arra, mi történt?

– Istenem, újra és újra azt látom. Csak olyan, mintha mással történne.

– Ezt hogy érted?

Egészen elvékonyodott a hangja.

– Mintha a magasban lennék… ülnék egy faágon és onnan néznék le arra a lányra az erdőben… ahogy elkapja… Amikor elmenekül, hirtelen olyan, mintha én is eltűnnék.

– Ez biztosan felzaklat.

Bólintott, és legnagyobb rémületére könnyek szöktek a szemébe.

– Sajnálom. Tényleg jól vagyok, csak… csak…

Dr. Horowitz felé tolta a zsebkendős dobozt.

– Nem miattad történt, Gillian. Nem te tehetsz róla. Nincs miért szégyenkezned.

Felhúzta térdét a mellkasáig, és átkulcsolta a karjával.

– Ha ez igaz, akkor ennyi ember közül miért pont engem választott?

A magánzárka sarkában vizelettócsa terült el, míg a

betonfalat fényes, száraz foltok borították – az utolsó bentlakó nyomai. Miután az ajtó becsapódott, Jack fáradtan rogyott a fémpriccsre, de legalább a saját ruháit viselte. Az *ő* saját ruháit. Magában végigvette az összes Szuperkupa-győztest, amelyik belőtte az első gólt, majd az összes országot, amelyik megnyerte egy győztes háború első ütközetét.

A Carroll megyei börtön elvehette tőle a szabadságát, de nem vehette el a szabad akaratát.

Kitapogatta a fémpriccs és a matrac alját, a zuhany felső peremét és a lefolyót, még a vécé talpazatát is. *Egy tollat,* fohászkodott, *csak egyetlen tollat*. Bárki is hanyagolta el a higiéniai előírásokat, nem mulasztotta el megfosztani minden olyan tárgytól, amivel leköthette a figyelmét.

Visszaült, és tanulmányozta a körmeit. Kibontott farmerjából egy laza szálat. Kikötötte, majd visszakötötte a cipőfűzőjét.

Ha behunyta a szemét, nyomban maga előtt látta Addie-t. Még most is őt érezte a bőrén, mint egy parfüm elfeledett illatát. Hirtelen lángolni kezdett a mellkasa, míg a karja egyszerre borzongott és bizsergett. Szívroham – jesszusom, szívrohama van!

– Őrség! – kiáltotta teli torokból. Rázta a priccset, megcsörgette a láncokat, melyekkel a falhoz rögzítették. – Segítség!

Senki sem hallotta – vagy ha mégis, nem segített.

Kényszerítette magát, hogy ne a fájdalomra összpontosítson.

Aki pogonofóbiás, az mindenáron kerülni próbálja ezt.

Koncentrálj, Jack. *Mi a szakáll?*

Mivel hizlaljuk fel a hízókát?

Belégzés. Kilégzés. *Mi a rovar?*

Mit gyűjthet egy arktofíliás?

Mi a játék mackó?

A mellkasára préselte tenyerét, amíg a fájdalom

visszahúzódott, megenyhült és elmúlt. Az sem lepte meg, hogy már nem érzi a szívdobogását.

Gillian elnézte, ahogy a láng egy utolsó lobbanással belefulladt a viasztóba. A papír az anyja nevével egy ezüsttálcán füstölgött el.

A gyertyára és a rögtönzött oltárra meredt. *Talán ezért nem jön el, mert gyűlöli azt, akivé váltam.*

Nem először gondolt erre, de a tudat most szinte térdre kényszerítette. Lassan felállt, ahogy a tükör magához vonzotta. Kezébe vette az ollót, megállt a tükör előtt, és megmarkolt egy vaskos hajfonatot. Közvetlenül a tövénél vágta el, hogy csak kis sörték maradjanak utána, míg a többi selyemsálként omlott a padlóra.

Felemelt egy másik tincset, azt is lemetszette. Majd egy újabbat és egy újabbat, amíg már egész fejét egyenetlen, fiús tüskék borították. Amíg csupasz lábát elfedték a kunkorodó fürtök, mintha kígyófészekben állna. Amíg olyan könnyűnek és szabadnak érezte a fejét, mintha bármelyik pillanatban felreppenhetne a nyakáról – mint egy héliumos lufi, hogy messze-messze szálljon.

Így észre sem vett volna, gondolta.

A börtönben keskeny és sivár tárgyalókat alakítottak ki, a csorba szélű asztalon viharvert jogi könyvekkel, felettük légmentesen záródó ablakokkal és huszonhat fokra állított termosztátokkal. Jordan leült a két szék egyikére, és dobolni kezdett az asztalon, míg arra várt, hogy bekísérjék Jack St. Bride-ot.

St. Bride-ot, a született vesztest, aki kétszer is ugyanabba a bajba keverte magát, és ha ez nem lenne elég, egy órával az érkezése után máris el kellett különíteni… Tényleg úgy

érezte, hogy olyan lesz őt védeni, mintha fából akarna vaskarikát hajlítani.

A börtönőr kinyitotta az ajtót, hogy betaszigálja rajta a rabot. Jack megbotlott, azután visszanézett a válla felett.

– Jó tudni, hogy itt is érvényes a genfi egyezmény – mormolta maga elé.

– Miért lenne? Nem állunk háborúban, Jack, bár azt beszélik, hogy az érkezése után első dolga volt szabadságharcot hirdetni. – Jordan ruganyos mozdulattal felállt. – Ha őszinte akarok lenni, nagyon nem örülök, hogy már a legelső napon magánzárkába került. A saját tökeimet kellett felkínálnom ezüsttálcán, hogy itt találkozhassunk, ne csak a vasajtón át beszéljünk. Ha forradalmárt akar játszani, felőlem csinálja, de jó, ha tudja, hogy minden, amit mond vagy tesz, a vád képviselőihez is eljut, és nagyban befolyásolja majd a megítélését.

A beszéd azt célozta, hogy egy kis istenfélelmet ültessen Jack szívébe: megijessze és jó magaviseletre bírja. Ehhez képest a férfi csak megfeszítette az állát.

– Nem vagyok fegyenc.

Elég régóta csinálta ezt, hogy eleressze a füle mellett az ilyen megjegyzéseket. Az ügyfelei mindig és mindent tagadtak. Az egyik védencét egyszer tetten érték, amikor kést döfött a barátnője szívébe, mégis a legvégsőkig bizonygatta, hogy a zsaruk összetévesztették valakivel.

– Mint tegnap már közöltem, szexuális erőszakkal vádolják. Bűnösnek vallja magát?

Jacknek az álla is leesett.

– Most hülyéskedik?

– A múltkor ezt tette.

– De az... az... – Jack alig találta a szavakat. – Ártatlanul vádoltak meg, csak a jogi *képviselőm* azt tanácsolta, hogy így a legbiztosabb.

Jordan bólintott.

– Jól tette.

– Nem is akarja tudni, hogy elkövettem-e, amivel vádolnak?

– Nem igazán. A védői munkám szempontjából ez nem számít.

– *Ez* az egyetlen, ami számít. – Jack áthajolt az asztalon, hogy egyenesen belenézzen szemébe. – Semmi szükségem olyan ügyvédre, aki meg se akar *hallgatni.*

– *Maga* hallgasson *énrám,* Jack. Tavaly nem én csukattam börtönbe, ahogy most se miattam tartóztatták le. Akár felmentik, akár elítélik, *én* szabadon távozok a tárgyalóteremből. Az én szerepem csupán annyi, hogy jogi képviseletet biztosítsak, ami a végletekig leegyszerűsítve azt jelenti, hogy én vagyok az egyetlen esélye. Amíg maga idebent malmozik, én odakint harcolok az érdekeiért. Ha pedig együttműködik velem ahelyett, hogy minden pillanatban a torkomnak ugrik, azzal csak megkönnyíti a dolgomat.

Jack megrázta a fejét.

– Most *maga* hallgasson ide. Nem erőszakoltam meg a lányt. A közelébe se mentem aznap éjjel, isten engem úgy segéljen. Ártatlan vagyok. Ezért nem veszem fel a rabruhájukat és ülök a cellájukban. Semmi keresnivalóm itt.

Rezzenéstelen arccal állta a tekintetét.

– Korábban sem okozott magának lelkiismereti válságot, hogy elfogadja a vádalkut, dacára az… ártatlanságának.

– Éppen ez az. – Jack hangja elcsuklott. – Nincs az az isten, amiért még egyszer megteszem. Inkább ölöm meg magam, mint hogy a börtönben rohadjak olyasvalamiért, amit nem követtem el.

Jordan elnézte Jack gyűrött ruháit és vadul forgó szemét. Nem ő volt az első ügyfele, aki egy gyújtó hangú szónoklattal akarta feltüzelni a lelkesedését. A hozzá hasonlók figyelmét csak az kerülte el, hogy mindig tévedhetetlen érzékkel

szagolta ki a hazugságot.

– Rendben. Szóval ott se volt akkor éjjel.

– Nem.

– Akkor hol volt?

Jack piszkálgatni kezdte a körmét.

– Ittam – vallotta be.

– Hát persze – mormolta Jordan, míg azon tűnődött, hogyan lehetne ennél is rosszabb a helyzet. – Kivel?

– Roy Peabodyval. Zárásig a Kakastanyában voltam.

– Mennyit ivott?

Jack félrekapta a tekintetét.

– Többet, mint kellett volna.

– Pompás – sóhajtott fel Jordan.

– Azután sétálni mentem.

– Egy kis éjféli séta. Látta valaki?

Jack habozott, de csak egy pillanatig.

– Nem.

– Hová ment?

– Csak úgy… sétáltam. A város környékén.

– Miközben közelébe se ment a temetőnek és az erdőnek. Gillian Duncannek.

– Mondtam már, nem is láttam akkor éjjel, nemhogy bántottam volna.

– Azért ez fura, Jack. Főként úgy, hogy látom az arcán a karmolást, amit a vallomása szerint Gillian Duncan ejtett dulakodás közben.

– Csak egy ág volt. – Jack összeszorította a fogát.

– Aha. Az erdőben, ahol nem is járt? – A tekintetével végigpásztázta Jack romos arcát. – A lány verte így össze?

– Nem. Egy csapat helybéli sísapkában.

– Sísapkában. – Jordan egyetlen szavát se hitte. – Miért verték össze ezek a sísapkás fickók?

– Nem tudom.

Felsóhajtott.

– Mire emlékszik még?

Jack habozni kezdett.

– Emlékszem, ahogy eljöttem Addie-től… és ahogy rátaláltam a bisztróban.

– Mennyi idő telt el a kettő között?

– Négy óra.

– Mit csinált ebben a négy órában?

Amikor Jack nem válaszolt, Jordan a mennyezetet kezdte vizsgálgatni.

– Nem akarja beismerni. Azt mondja, nem járt az erdőben, de nincs is alibije. Mondja már meg… akkor mink van?

– Egy hazugságunk – közölte tömören Jack. – Nem tudom, mi a baja velem Gillian Duncannek, fogalmam sincs, miért csinálja ezt az egészet, de esküszöm, nem én voltam. *Nem én erőszakoltam meg*.

– Rendben – bólintott Jordan, aki továbbra sem hitt neki. – Akkor tárgyalás lesz.

– Nem – felelte Charlie.

A vonal túlsó végén Matt abbahagyta a jegyzetelést.

– Mit ért azon, hogy nem?

– Azt, hogy nem megy, Matt. Nincs rá időm. Matt letette a tollát.

– Talán már elfelejtette, hogyan működik ez az egész. Van egy ügyünk, én megmondom, mire van szükségem, maga pedig megszerzi. Még akkor is, ha le kell tennie a fánkját és ott kell hagynia a kényelmes forgószékét, hogy kiszálljon Addie Peabodyhoz.

– El kell vinnem az orvosi leleteket Concordba, azután fel kell vennem három kamasz lány vallomását. Ja, és közben ki kell találnom, hogy ki csórhatta el a videót a középiskola audiovizuális laborjából. Azt mondtam már, hogy Salem Fallsban én vagyok az egyetlen nyomozó?

– Sajnálom, hogy a városi költségvetésből nem futja egy Watsonra, de ha már maga a Sherlock, magának kell felvennie Addie vallomását.

– Csinálja maga – vetette fel Charlie. – Úgysem a maga arcát látja a lelki szemei előtt, valahányszor eszébe jut, hogyan tartóztatták le a pasiját. Így talán közlékenyebb lesz.

Matt tudta, hogy Addie Peabody megnyílna előtte. A pokolba is, mindenki megnyílik előtte. Még azután is, hogy elmondanak valamit, amit nem akartak… csak kérdeznie kell, és kiöntik a lelküket. Legfeljebb az jelent gondot, ha a nő mást mond neki, és mást a tanúk padján.

– Ez nem ilyen egyszerű, Charlie. Ha a tárgyalásra megváltoztatja a meséjét, nem hívhatom be tanúnak önmagamat, hogy hiteltelenítsem.

– Nem fog hazudni.

– Ezt nem tudhatja. Mi van, ha sokkolta a letartóztatás? Kit *ne* sokkolna? Mostanra talán úgy döntött, hogy a végsőkig kitart St. Bride süllyedő hajóján. Vagy eljátssza Mata Marit, és valahogy elintézi, hogy a szerelmét felmentsék. Pontosan az ilyen tanúk miatt nem szoktam aludni a tárgyalás előtt.

– Nézze, én ismerem Addie-t. Ismertem egész életemben. – Charlie úgy beszélt, mintha egyenként rángatnák ki belőle a szavakat.

– Olyan ember, aki megbirkózik a nehézségekkel, és nem próbál úgy tenni, mintha nem is léteznének. Ha ettől jobban érzi magát, vigye el Wes Courtemanche-t a kihallgatásra; ő kiállhat maga helyett a bíróságon, ha kifogásolnia kell Addie vallomását. Akkor végeztünk?

Vagy hagyjam tovább aszalódni a bűnjeleket a frigóban, amíg kioktat a dolgomról?

– Remélem, nem éri valami súlyos baleset – mordult fel Matt, mielőtt lecsapta a telefont.

Azóta csak szerencsétlenkedett, hogy betette a lábát a bisztróba – összetört három poharat, a köténye borított egy tányér palacsintát, ráöntötte a kávét egy vendég újságjára.

– Addie – állította meg az apja, és a vállára tette kezét, ami önmagában elég volt ahhoz, hogy eldobja a hatos asztal teljes rendelését. – Szerintem szóljunk inkább Darlának.

Ügyet se vetett rá, csak befordult a konyhába, a nyomában Royjal.

– Hála a magasságosnak – nyögött fel Delilah. – Mondd, hogy mosogatni jöttél – biccentett az egymáson tornyosuló koszos tányérok felé.

Addie felszúrt egy újabb rendelést.

– Bocs. Nincs rá időm.

A szakácsnő elvette a cetlit, és összeráncolt homlokkal nézegette.

– Jól van, szívem, én elkészítem a zöldséges omlettedet, de koszos tányéron kell majd felszolgálnod.

– Őszintén szólva, Delilah, az se érdekel, ha a serpenyőből eszik meg.

Addie makacsul ragaszkodott önuralma utolsó foszlányaihoz. Abban a reményben jött be dolgozni, hogy amíg lefoglalja magát, legalább nem kell a történtekre gondolnia. Chloénál ez segített, de mint kiderült, most csak ráirányította figyelmét a fájdalmas tényre, hogy Jack nincs mellette.

– Kész idegroncs vagy, Addie – sóhajtott fel az apja. – Senki sem fogja rossz néven venni, ha felmész és lepihensz egy kicsit. Egyesek azt is jó néven vennék, ha kerítenél egy új mosogatót…

Ezzel telt be a pohár. Könnyek szöktek Addie szemébe, ahogy lerángatta magáról a köntöst, és odavágta a konyha padlójára.

– Azt hiszitek, nem tudom, hogy három napja nem

aludtam? Nem tudom, hogy túl kevesen vagyunk a melóhoz? A férfit... akiről azt hittem, hogy szeretem... a szemem láttára tartóztatták le nemi erőszakért, és még azt sem tudom, hogy ő tette-e. Folyton ez jár a fejemben, nem azok a kurva tányérok, amiket el kéne mosogatni, meg a rendelések, amik úgyis a padlón kötnek ki. Én *próbálok* megfelelni mindenkinek. A rohadt életbe, mit *akar* tőlem mindenki?

Váratlanul csendes és hűvös hang felelt a szónoki kérdésre.

– Nos – szólalt meg Matt Houlihan, aki Wes társaságában érkezett –, a magam részéről én szívesen beszélgetnék egyet.

Houlihan rendes fickónak tűnt, még ha arra is készült, hogy húsz évre lecsukatja Jacket. Amikor elmosolyodott, apró kis rés nyílt az első fogai között, Addie-t mégis a szeméből sugárzó együttérzés és belátás lepte meg igazán.

– Ez most nagyon nehéz lehet önnek, Peabody kisasszony – sóhajtott fel a férfi. Roy nappalijának sarkában Wes gúnyosan felhorkant, de köhécselésével leplezte.

– Muszáj beszélnem önnel?

– Nem, természetesen nem, de én *szeretnék* beszélni önnel, hogy tudhassa, miket fogok kérdezni a tárgyaláson. Nem akartam csak úgy kiküldeni egy idézést. – Megértőn elmosolyodott. – Ha jól tudom, ön közeli kapcsolatban állt Mr. St. Bride-dal.

Addie abban a biztos tudatban bólintott, hogy egyetlen szót se tudna kipréselni elszoruló torkából.

– Mesélne róla egy kicsit?

Babrálni kezdett apja távirányítójával, miközben Jackre és a

Jeopardy!-ra gondolt.

– Nagyon okos – felelt csendesen. – Imádja a vetélkedőket.

– Mióta tart a kapcsolatuk?

– Két hónapja. Márciusban vettem fel. Kisegítőként dolgozott nálam.

– Ekkor már tudott a priuszáról?

Az arca máris lángolni kezdett.

– Azt gondoltam… csak elhagyta a szerencséje.

Magán érezte Wes tekintetét, de nem törődött vele.

– Beszélt valaha önnel Gillian Duncanről? – kérdezte Matt.

– Nem.

– Látta őket együtt?

– Csak amikor Gillian a barátnőivel bejött a bisztróba, és neki kellett letakarítania az asztalukat. – Beszéd közben leásott az emlékeibe, hátha látta Jacket, ahogy a lányokra mosolygott, flörtölgetett, netán túl sokáig időzött az asztaluknál. Mit nem vett észre? Mit nem *akart* észrevenni?

– Fogyasztott pornográf termékeket?

Felkapta a fejét.

– Mi?

– Pornográf termékeket – ismételte meg az államügyész. – *Play boy* magazint, videót… internetes oldalt meztelen gyerekekkel?

– Nem!

– Adta jelét bármilyen szexuális elhajlásnak?

– *Hogyan?*

Megint az a széles, foghíjas mosoly.

– Tisztában vagyok vele, Peabody kisasszony, hogy ezek a kérdések tolakodóak és illetlenek, de bizonyára érti, miért kell feltennem őket.

– Nem – válaszolt.

– Nem, nem érti…?

– Nem – szakította félbe –, nem adta jelét szexuális elhajlásnak.

– A háttérben koppanás hallatszott, amint Wes letörte az apja polcára ültetett kis porcelán horgászfigura karját. A

rendőr kapkodva letette és elfordult, közben motyogva szabadkozott.

– Viselkedett önnel szemben erőszakosan?

Addie kihúzta magát.

– Jack a leggyengédebb férfi, akit ismerek.

– Ivott?

Ajkai vékony vonallá préselődtek össze. Tudta, hová akar kilyukadni az ügyész, de még ha Jack bűnösnek bizonyult is, akkor sem akart hozzájárulni a bukásához. Épp eleget ártott már neki.

– Peabody kisasszony?

Újra megjelent előtte a lány képe. A lányé, akit megerőszakoltak.

– Aznap éjjel igen – ismerte be. – Az apámmal.

– Értem – bólintott Matt. – Önök együtt voltak aznap éjjel?

– Fél tíz körül hagyta el a házamat. Fél tizenkettőig az apámmal ivott. Én legközelebb csak fél kettőkor láttam.

– Elmondta, hol volt?

Addie behunyta a szemét.

– Nem. Nem is kérdeztem.

A golflabda átröppent a zöld pázsittenger felett, hogy valahol a homokcsapda közelében landoljon. Jordan késedelem nélkül előrehajolt és elővett a vödörből egy másikat, hogy a kis műanyag tartóra helyezze. Felemelte ütőjét, készen a lendítésre… amikor összerezzent Selena hangjára.

– Kinek az arcát képzeled arra a golyóra? Houlihanét… vagy inkább St. Bride-ét?

Lendített és elütötte a labdát, majd a tenyerével beárnyékolta a szemét, hogy kövesse az alapvetően rossz repülési ívet.

– Még senki se szólt neked, hogy ütés közben nem illik megzavarni egy golfozót?

Selena letette a narancshéjat, hogy szájába pottyantsa a gyümölcs első gerezdjét.

– Te nem vagy golfozó, Jordan, csak egy műkedvelő.

Ügyet se vetett rá, csak elütött még három labdát.

– Kérdeznék valamit.

– Ki vele.

– Ha gyilkossággal vádolnának, kit kérnél fel védőnek?

Selena összeráncolt homlokkal gondolt bele.

– Azt hiszem, próbálnám megszerezni Mark D'Amatót. Vagy Ralph Concannont, ha Mark nem érne rá.

Jordan visszanézett rá a válla felett.

– Mark tényleg jó – fogadta el.

Selena nevetésben tört ki.

– Szent ég, Jordan, ezt nevezed te pókerarcnak? Rajta, kérdezd meg, miért nem téged választanálak.

A férfi letette az ütőt.

– Oké… miért nem?

– Mert te vagy az egyetlen, aki annyira fel tud dühíteni, hogy meg tudnám ölni, akkor viszont már nem védhetnél. Elégedett vagy?

– Nem biztos. – Jordan összeráncolta a homlokát. – Végig kell gondolnom.

Selena hangsúlyos pillantást vetett a félig üres vödörre.

– Kitomboltad magad annyira, hogy végre elmondd, miért kellett találkoznunk?

– Ahhoz hat vödör is kevés lenne. – Megdörgölte a tarkóját.

– Miért érzem úgy, hogy ez rohadtul meg fogja nehezíteni az életemet?

– Mert St. Bride kirángat a kényelmes kis közegedből. Akkor is nyűgös lennél, ha nyerő ügy lenne. Bűnösnek vallja magát?

– Azt már nem. Mindenáron a bíróság elé akar állni.

– Nem mondod.

– Pedig de.

Selena megvonta a vállát.

– Oké. Mi a terv?

– Nagyra becsült ügyfelünktől nem tudunk meg semmit, mert éppen amnéziás. Vagyis azt kell bizonyítanunk, hogy a lány ha zudik.

Selena annyira elcsendesedett, hogy Jordan hat másik ütést is elvégzett, mire rájött, hogy még nem reagált.

– Tudom – nyögött fel –, szinte lehetetlen. Eddig minden klappolt, amit mondott.

– Nem, nem ezen gondolkodom. – Selena felnézett. – Ki ez a dr. Horowitz?

– Megfogtál. A sürgősségin van?

– Az áldozat említette a vallomásában. Szerintem pszichiáter lehet, aki régóta ismeri Gillian Duncant.

Jordan labdája aznap először került a zászló értékelhető közelségébe. Mégis elfordult a pázsittól és Selenára meredt, aki felvonta szemöldökét, és felé nyújtotta az utolsó gerezd narancsot. Miközben elvette, összeért az ujjbegyük.

– Nem kizárt – döntötte el.

Ahogy elnézte a takarosan összehajtott ruhadarabokat, Jack alig bírta megállni, hogy ne kezdjen el vakarózni.

Az elkülönítőben töltött három napban gondosan lezuhanyozott. Először a pólójába törölközött, majd amikor az elkezdett penészedni, a levegőn szárítkozott meg. Most azonban, hogy az igazgató irodájába kísérték, ő újra felvetette vele a pólóját, ami a bőréhez tapadt és bűzlött, mint egy latrina.

Vágyakozó pillantást vetett a tiszta ruhákra.

– Vonzó látvány, nem igaz? – kérdezte az igazgató. – A magáé mind, viheti.

– Köszönöm, de nem.

– Elérte, amit akart, Mr. St. Bride…

Jack elmosolyodott.

– Fogalma sincs róla, mit akarok.

– A rabruha az ön biztonságát szolgálja.

– Nem, az *önökét*. Azért akarják felvetetni velem, mert mindenkivel tudatniuk kell, hogy én is követem a szabályaikat. Abban a pillanatban, hogy megteszem, átveszik felettem az uralmat.

A börtönigazgató szeme felcsillant; Jack ebből is tudta, milyen vékony jégen jár.

– Az elkülönítő nem azért van, hogy ne kelljen közösködnie a pórnéppel. Nem maradhat ott örökké.

– Akkor engedjék, hogy a saját ruhámat viseljem a közös cellában.

– Azt nem lehet.

Jack tekintete átsiklott a frissen mosott ruhákra.

– Ezt meg nekem nem lehet.

A háta mögött álló őr közelebb lépett, miután az igazgató kurtán bólintott.

– Dugja be Mr. St. Bride-ot az elkülönítőbe újabb hat napra. S ezúttal zárja el a zuhanyt.

Jack érezte, ahogy talpra rángatják. Úgy simította el pólóját, mintha főnemesi tunika lenne.

– Mr. St. Bride – tette hozzá az igazgató –, maga itt nem győzhet.

Jack megtorpant, de nem fordult vissza.

– Viszont nincs is vesztenivalóm.

Francesca Martine-ban egy Playboynyuszi teste párosult egy atomfizikus agyával, ami általában nem vette ki magát túl jól a férfiaknál, ha egyáltalán el merték hívni randira. Meg is tanulta a leckét: egyiküknek se tartott kiselőadást a DNS-elemzésről, csak szerényen megjegyezte, hogy egy laborban

dolgozik, majd engedte, hadd képzeljék azt, hogy kávét hord az *igazi* tudósoknak, vagy a kísérleti patkányok ketreceit takarítja.

A mikroszkóp alá helyezte a tárgylemezt.

– Szóval, Frankie – vigyorodott el Matt –, ez az egyik pasijától van?

– Na persze. Annyira nincs mit csinálnom, hogy magamról veszek mintákat, hátha ez eltereli a figyelmem arról a tényről, hogy fél éve nem volt egy rendes kapcsolatom. – Hunyorogva nézett a lencsébe. – Hogy van az imádni való kiskölyke?

– Molly… Istenem. El se tudom mondani, milyen hihetetlen. Ezt magának is ki kell próbálnia.

– Miért van, hogy tök normális emberek felcsapnak kerítőnek, miután megházasodtak?

– Ha engem kérdez, a fajfenntartási ösztön miatt. – Matt nyugtalanul topogni kezdett. – Az ilyen okos nőket folyamatosan emlékeztetni kell rá, hogy nemcsak PCR-készülékkel lehet DNS-t sokszorozni.

– Kösz szépen, anyu – jegyezte meg szárazon Frankie. – Kimondottan azért jött, hogy a szánalmas szerelmi életemről társalogjunk, vagy van valami más is?

– A Charlie Saxton által behozott minták…

– Még nem értem rá, Matt. Tegnap a bíróságon voltam, ma délelőtt pedig…

– Nem akarom sürgetni. – Matt szégyenlősen elmosolyodott.

– Vagyis nem jobban, mint máskor. Csak szeretném, ha tudná, mit keresek.

– Egy nemierőszak-ügyben? Tippelhetek? Ondót?

– Igen, de a blúzon lévő vér is érdekelne. Meg a sár a csizmán. – Elfordult a pulttól. – Akkor két héten belül lesz eredmény?

– Három – mormolta Frankie, ahogy belenézett a

mikroszkópba.

– Jó, legyen tíz nap. – Matt kihátrált, mielőtt a nő tiltakozhatott volna. – Kösz.

A mikroszkóp lencséje előtt mozdulatlanná dermedt spermiumok rajzolódtak ki.

– Mind ezt mondják – sóhajtott fel Frankie.

Addie azt sem tudta, honnan szedte a bátorságot, hogy bekopogjon a Carroll megyei börtön súlyos vaskapuján. *Ha nem jönnek, egyszerűen sarkon fordulok,* gondolta. *Hazamegyek és megpróbálom valamikor máskor, amikor jobban készen állok*.

Egy őr kinyitotta a kaput.

– Segíthetek?

– Én… én…

A férfi arcán jóindulatú mosoly áradt szét.

– Első látogatás? Jöjjön csak.

Beengedte az előtérbe, ahol kis sor kígyózott az üvegfalú fülke felé.

– Itt várjon – biztatta az őr. – Majd ott megmondják, mit kell tennie.

Addie bólintott – inkább önmagának, mint az őrnek, aki máris elfordult. Szerda esténként 6 és 9 között lehetett meglátogatni a bentlakókat – a központot hívta fel, ahol aránylag könnyen hozzájutott ehhez az információhoz. Jóval nagyobb kihívást jelentett beülni az autóba és idevezetni, az pedig egyenesen lehetetlennek tűnt, hogy odaálljon és beszéljen Jackkel.

Csak Matt Houlihan döbbentette rá, hogy mostanáig elmulasztott megtenni valamit – meghallgatni az *ő* verzióját.

Rettegett, hogy hazudni fog – hogy egész kapcsolatuk egy hazugság folyománya –, de még ennél is jobban attól, hogy igazat mond. Akkor aztán elgondolkodhat arról, hogyan lehet

Isten ennyire könyörtelen, hogy engedte őt beleszeretni valakibe, aki képes megerőszakolni egy fiatal lányt.

– Következő!

Közelebb lépett, ahogy az előtte álló férfit beengedték a távműködtetésű ajtón. Szembetalálta magát egy őrrel, akinek formátlan arca leginkább csírázó krumplira emlékeztette.

– Név?

Szíve máris készült kiugrani a vékony dzseki mögül.

– Addie Peabody.

– A rab neve, akit meg akar látogatni…

– Ó. Jack St. Bride.

Az őr végigfutott egy listát.

– St. Bride nem fogadhat látogatókat.

– Nem fogadhat…

– Az elkülönítőben van. – Az őr lenézett a válla felett. – Következő!

Addie nem moccant.

– Akkor mégis hogyan lépjek kapcsolatba vele?

– Telepatikusan – javasolta az őr, mielőtt kiszedték a sorból.

Az ember fejbőrén 100 000 hajszál van.

Egy átlagember élete során csaknem ezer kilométernyi hajat növeszt.

Jack újra megvakarta sűrűsödő szakállát, hogy ezúttal vért fakasszon. A racionális énje tudta, hogy nincs semmi baja. Az ember egy hétig vígan elvan zuhanyozás nélkül – bármi is ez, az élősködők alapítottak kolóniát a fejbőrén. Mégis, ha mozdulatlanná dermedt, szinte érezte, ahogy megvetik apró lábukat a pórusain; szinte hallotta a neszezésüket.

A földön 100 000 000-szor több rovar él, mint ember.

Ezek jártak a fejében, ezek a haszontalan tények, mert

inkább gondolt rájuk, mint másra: Meg fogja látogatni Addie? Emlékezni fog rá, mi történt akkor éjjel? Mi lesz, ha bűnösnek találják?

A távolból váratlan hang hallatszott. Általában senki sem járt erre, miután a takarító puha talpú cipőjében végighaladt a folyosón. Az élesen kopogó cipőtalpak határozott léptekről tanúskodtak, melyek csak a cellájánál maradtak abba.

– Amíg végiggondolja a döntése következményeit – hallotta a börtönigazgató hangját –, szeretnék elmondani valamit. Ma látogatója volt, akit természetesen nem engedhettünk be, miután szigorított őrizetben van.

Látogatója? *Addie?*

A puszta gondolattól, hogy eljött egy ilyen helyre – hogy nem kellett volna, ha ő nincs –, patakzani kezdtek a könnyei. Ahogy lecsorogtak az arcán, elmosták a koszt, s talán a büszkesége egy részét is.

Felemelte a kezét, hogy bőszen vakargatni kezdje a halántékát.

Egy átlagember, gondolta, *évente 430 rovart kap be véletlenül.*

Védőügyvédként Jordannek jócskán kijutott a vesztesekből, akik meggyőződéssel hitték, hogy az egész világ összeesküdött ellenük. Nem neki kellett megítélnie a tetteiket, ahogy az életről alkotott téveszméiket sem, olyan ügyféllel viszont még sosem találkozott, aki szántszándékkal önmaga elpusztítására törekedett – s mindezt egy magasabb rendű igazság nevében. Összehúzta magát a kis széken, amikor a rabok újabb csoportja tért vissza az udvarról, hogy megzavarja a találkozót, melyet az elkülönítő acélajtaja mögött ülő rabbal folytatott.

– Ez csak egy ruha, Jack – sóhajtott fel elkínzottan, perceken belül már vagy tizedszer. – Csak egy ruha.

– Hallott már az emberbagócsról? – kérdezte csendesen Jack.

– Nem.

– Az egy rovarfajta. Azt csinálja, hogy elkap egy másik rovart – mondjuk egy szúnyogot –, és leteszi a petéit a hasára. Amikor ez a szúnyog rászáll magára, a testhőjétől a peték leválnak és beletemetkeznek a bőrébe. Ahogy nőnek, a lárvák szabad szemmel is láthatóvá válnak. Érzi őket. – Szárazon felnevetett. – Miközben végig azt hiszi, hogy ez csak egy szúnyogcsípés.

Érdemes lenne megvizsgáltatni egy pszichiáterrel, gondolta Jordan.

– Mit akar ezzel, Jack? Megfertőzték?

– Ha felvenném azt a rabruhát, én is ilyen lennék. Ez *nem* csak egy ruha. Amint hozzám ér, a rendszer beférkőzik a bőröm alá.

– A rendszer – ismételte Jordan. – Mondjak valamit a rendszerről, Jack? A rendszer olyan, hogy ha Warcroft börtönigazgató holnap úgy dönt, valaki másnak adja a magánzárkáját, akkor átszállítják az állami börtön szigorított részlegére. S ha azt hiszi, hogy ez egy pocsék hely, higgye el nekem, még nem látott semmit. Odalent Concordban a szigorított őrei teljes testvértet viselnek – pajzs, sisak, arcvédő, acélbetétes bakancs, amit akar. Mindenhová elkísérik, ha véletlenül elhagyná a zárkáját, aminek amúgy nulla az esélye. Ja, és ezek a zárkák az üvegfalú ügyeleti központ körül helyezkednek el, ahonnan figyelemmel kísérik minden mozdulatát. Figyelik, amikor eszik, figyelik, amikor alszik, figyelik, amikor szarik. Figyelik minden lélegzetvételét, Jack. Magát és a három cellatársát, akik valószínűleg sokkal súlyosabb dolgokért ülnek, mint hogy nem voltak hajlandók felvenni a rabruhát.

– Nem megyek az állami börtönbe.

– Ehhez *kurvára* nem kell az engedélye! – csattant fel

Jordan.

– Hát nem érti? *Már bent van.* Törődjön bele, mert minden percet az ügyétől veszek el, mialatt azon aggódok, hogy ne csináljon még nagyobb baromságot.

Egy ideig semmi sem hallatszott a cellából. Jordan az ajtóra fektette tenyerét. Azután visszatért a hang, halkan és elcsigázottan.

– Próbálnak megtörni, hogy olyasvalaki legyek, aki nem vagyok. Ez a póló… ez a nadrág… csak ennyim maradt abból az emberből, akiről tudom, hogy én vagyok. Látnom kell őket, Jordan, nehogy a végén én is elhiggyem, amit mondanak rólam.

– Miért, mit *kellene* mondaniuk, Jack? – erősködött Jordan.

– Mi történt valójában?

– *Nem emlékszem!*

– Akkor honnan a francból tudja, hogy *nem* erőszakolta meg a lányt? – Jordan küszködve próbálta megőrizni az önuralmát. Megrázta fejét a fémajtó felé, ami elválasztotta az ügyfelétől. Nem dőlt be ennek a könnyfakasztó mesének. Ha az ügyfele ragaszkodott hozzá, hogy Concordba kerüljön, ám legyen… a bíróság fizeti a kiszállási költséget. – Beadtam a kérelmet a gyorsított eljárásra – váltott témát –, az ügyészt már fel is szólították a tárgyi bizonyíték bemutatására. Nemsokára megkapjuk Gillian Duncan pszichiátriai anyagát is.

– Dilis. Mindig tudtam.

– A gyermekkori anyagáról van szó, aminek vélhetően semmi köze az ügyhöz.

– Mije van még? – kérdezte Jack.

– Maga.

– Ennyi?

– Ennyinek elégnek kell lennie. – Jordan előrehajolt, hogy megpihentesse homlokát a fémajtón. – Érti már, hogy miért

kell jó benyomást keltenie?

– *Oké*.

A megadás olyan színtelen hangon jött, hogy nem is hitt a fü lének.

– Mi?

– Mondom, megteszem. Felveszem a rabruhát, de magának is meg kell tennie valamit.

Jordan érezte, ahogyan az indulat felbugyog benne.

– Nem tartozom magának semmivel. Maga viszont…

– Egy tollat, az ég szerelmére. Csak ennyit akarok.

Egy tollat. A kezében tartott golyóstollra meredt. Jack túlságosan hirtelen gondolta meg magát. Szinte látta, ahogy elveszi tőle a tollat és beledöfi a nyaki verőerébe.

– Ez nagyon nem jó ötlet…

– Kérem – könyörgött csendesen Jack. – Csak egy tollat.

Lassan átcsúsztatta a fémajtó résén. Néhány pillanat múlva vissza is kapta, halványkék anyagba csomagolva. A póló, ismert rá – Jack kiszakított egy darabot a drágalátos pólójából, hogy leírjon valamit.

– Eljuttatná ezt Addie Peabodynak?

Jordan széthajtogatta az anyagot. Egyetlen szó állt rajta, ami éppúgy lehetett dicséret, mint vád.

– Miért segítenék? – tette fel a kérdést. – Maga sem tesz semmit, hogy megkönnyítse a dolgomat.

– Majd fogok – ígérte neki Jack. Egyetlen pillanatra – amíg eszébe nem jutott, kivel beszél – el is hitte.

– Jesszusom, Thomas – rezzent össze Jordan, amikor hirtelen bevágódott az ajtó. – Muszáj így hangoskodnod?

Thomas megtorpant és végigmérte apját, aki elterült a kanapén, a homlokán vizes ruhával. Selena megérintette a vállát.

– Szegény kicsikémnek ma dolgoznia kellett. Ezért olyan

nyűgi.

– Szegény kicsikém hallja, hogy róla beszélsz – horkant fel Jordan –, és akkora fejfájása van, mint egész Montana.

– Vagy pontosabban, mint egész Jack St. Bride – mormolta Selena.

Thomas a konyhába lépett, hogy kivegye a hűtőből a tejesdobozt. Miután ivott egy hosszú kortyot, a kabátujjába törölte száját.

– Hát nem guszta? – csóválta a fejét Selena.

– Ebben is apám volt a példaképem. – Thomas letette a tejet a pultra. – Amúgy mi bajotok a fickóval? A bisztróban tök átlagosnak tűnt.

– Akárcsak Ted Bundy – motyogta Jordan.

– Ted Bundy is ott dolgozott? – kérdezte Thomas. – Ne már!

Jordan felült.

– Az iskolában miket mesélnek?

– Mindenfélét. A negyedik szünetben azt hallottam, hogy megszökött a börtönből és megerőszakolt egy hetedikest.

– Nem szökött meg, és egyelőre csak azzal vádolják, hogy megerőszakolt valakit.

– Hát nem bámulatos – tűnődött el Selena –, mennyire szívén viseli az ügyfele sorsát, amikor legszívesebben kitekerné a nyakát?

– Nekem is azt szokta mondani, hogy szeret, mert a fia vagyok, azután mégis szobafogságra ítél. – Thomas lehuppant a földre és a távirányítóért nyúlt, de Jordan megkaparintotta előle.

– Ne siess úgy. Mesélj még.

Thomas felsóhajtott.

– Vannak, akik sajnálják Gilliant.

– A többiek?

– Ők azt gondolják, amit mindig is… hogy ordas nagy ribanc.

– Ribanc? – ráncolta a homlokát Selena. – Nem Gillian Duncan a város üdvöskéje?

Thomas nevetésben tört ki.

– Tutira odaadná a fél karját, hogy az legyen. Mindenkinél jobbnak hiszi magát, és odafigyel rá, hogy ezt a tudomásunkra is hozza.

Csakis a barátnőivel érintkezik, sosem ereszkedik le hozzánk, jobbágyokhoz. Amikor először próbáltam leszólítani Chelsea-t…

– Ki az a Chelsea?

Thomas lapos pillantást vetett rá.

– Apa. *Tudod.*

– Ja, megvan.

– Szóval Gillian teljesen odáig volt, és próbálta meggyőzni Chelsea-t, hogy nem érdemes rám pazarolnia a drága idejét. Ha engem kérdezel, Gillian kikönyörögte magának ezt az egészet. Aki folyton úgy viselkedik, mintha különb lenne másoknál, előbb-utóbb magára haragít valakit. Persze ha Chelsea-t kérdezed, szó sincs ilyesmiről…

– Ő mit mond?

– Ott volt, amikor Gillian hisztizve megjelent… mármint, tudod… utána. Azt mondja, alig tudott megszólalni. Totál kész volt.

Jordan csomóba gyűrte a vizes ruhát. Váltott egy gyors pillantást Selenával, mielőtt a fiához fordult.

– Thomas… nem derítenéd ki, mit tud még Chelsea?

A boríték a villanyszámla és George W. Bush elnökjelölti szórólapja közé ékelődött. ADDIE PEABODY, állt rajta nagy nyomtatott betűkkel. Nem ismert rá a kézírásra. A borítékra nem ragasztottak bélyeget; valaki egyszerűen bedobta a postaládájába, mialatt dolgozott.

Feltépte a mutatóujjával.

Kis szövetdarabot talált benne, olyan kéket, amilyen pólót Jack viselt a letartóztatása reggelén. Ahogy szétterítette, egyetlen kézzel írott szót látott rajta.

Loyal.

Lerogyott a földre a postaláda mellett, és forgatni kezdte az anyagot, ahogy próbálta megfejteni a szó jelentését. Jack azzal vádolta, hogy nem volt elég *lojális* a letartóztatása idején? A támogatásáért esedezett?

Emlékezetének sarkai lassan felkunkorodtak, mint az égő papír.

Vagy talán ez nem is melléknév?

A telefon a legszebb álmából ébresztette. Felborította az ébresztőórát, ahogy utánakapott és berángatta az ágyba.

– Halló – szólt bele barátságtalanul.

– R-beszélgetés a Carroll megyei börtönből – hallotta a gépi hangot. – Vállalja a költségeket?

– Bassza meg… – mordult fel Jordan.

– Sajnálom, nem értem…

– Igen – kiáltott fel. – Igen, igen!

– Köszönöm.

A következő pillanatban St. Bride jelentkezett a vonal túlsó végén.

– Jordan? Ott van, Jordan? – Kifúlt, lázas hangon beszélt.

– Higgadjon már le. Mi van?

– Találkoznunk kell.

– Oké, holnap beugrom.

– Nem, most kell találkoznunk. – Jack hangja elcsuklott a zokogástól. – Kérem. Emlékszem. Már *emlékszem*.

– Indulok – bólintott.

Egy órával később Jack ott állt előtte, izzadtan és

felpörögve a történettől, amint az imént mesélt el. A kis tárgyaló faliórája úgy ketyegett, mint egy időzített bomba.

– Akkor tisztázzuk – szólalt meg végül Jordan. – Folyton látja maga előtt ezeket a *dolgokat,* ahogy a fákon lógnak.

Jack bólintott.

– Fel vannak kötve.

– Mint a karácsonyfadíszek?

– Nem – rázta a fejét Jack. – Szalagok és kis zacskók. Fura holmik. Mint abban a filmben… az *Ideglelés*ben.

Jordan karba tette a kezét.

– Szóval ágakból készült feszületek lógtak a fákról, amikor a töksötétben bement abba az erdőbe, ahol *nem* járt és *nem* találkozott Gillian Duncannel. Ezért ébresztett fel?

– Valami különös dolog történt ott. Gondoltam, fontos lehet az ügy szempontjából, de a világért se szeretném megakadályozni, hogy kialudja a nyolc óráját…

– Hát ez nem fontos, Jack. Fontos az lenne, ha olyasmire emlékezne, ami éjfél és fél kettő között történt. Fontos az lenne, ha beismerné, hogy lefeküdt a lánnyal.

– Nem feküdtem le Gillian Duncannel! – harsant fel Jack.

– Miért nem hisz nekem?

– Mert *részeg* volt! Maga szerint melyiket könnyebb elhinni: hogy leitta magát a sárga földig, azután erőszakoskodni kezdett egy útjába kerülő lánnyal, vagy ezt a *sikoly*os-*halloween*es szarságot, amiért felkeltett? És aminek – ezt is tegyük hozzá – egyik rendőr vagy helyszínelő se találta semmi nyomát?

Jack felpattant a székéből.

– Kössenek rá a hazugságvizsgálóra – követelte.

Jordan lehunyta a szemét. *Ég óvjon a védencektől.*

– Még ha át is menne a hazugságvizsgálaton, a bíróságon nem fogadnák el bizonyítékként. Csak saját magáért csinálná, Jack.

– Magáért is. Akkor végre elhinné, hogy igazat mondok.

– Mondtam már, engem nem érdekel, hogy mit követett el. Attól még védenem kell.

Jack összefűzött karjaira hajtotta a fejét.

– Az én helyemben magának elég lenne ennyi? – kérdezte csendesen.

Roy hunyorogva meredt a lányára. Biztosan tudta, hogy csak félreértette.

Mégis Delilah kérdezett rá.

– Azt mondod, felpakolsz és elhagyod Salem Fallst? Hogy ez a vén szeszkazán lesz az új főnök?

– Ez a vén szeszkazán volt a régi főnök is – horkant fel Roy.

Addie közéjük állt.

– Ne úgy tekints rá, mint főnökre, Delilah. Inkább úgy, mint egy… nevelőszülőre.

– Akkor ez a te kis bisztród teljesen el fog kanászodni, bébi.

– Én csak azt nem értem, miért kell elmenned erre a… *küldetésre* – csóválta a fejét Roy.

Addie próbált nem figyelni a kis belső hangra, ami ugyanezt fir

tatta. Ironikus módon, Chloe példáján keresztül, éppen Jack tanította meg neki, hogy el kell engedni a régi dolgokat – mégis úgy látta, hogy az sem okozhat neki nagyobb fájdalmat, ha kiderül, hogy hazudott, mint ha nem tudhatja biztosan, hogy elkövette-e ezt a szörnyűséget.

– Nem kérem, hogy megértsétek. Csak azt kérem, hogy segítsetek. – Az apjához fordult. – Csak egy kis időre.

Roy végignézett a fényes pultokon, a sercegő sütőlapon.

– S ha nekem nem kell ez az egész?

Addie még nem gondolta végig.

– Nem tudom – tette meg most. – Akkor szerintem

bezárunk.

– Bezárunk! – hördült fel Delilah.

Roy összeráncolta a homlokát.

– Évek óta nem zártunk be. Azóta nem zártunk be, hogy…

– Anya meghalt – fejezte be helyette Addie. Vett egy nagy levegőt. – Darla belement, hogy átvegye a műszakjaimat. Delilah, a te számodra semmi se változik, csak mástól kapod a rendeléseket. Neked pedig csak annyi a dolgod, apa, hogy irányítod a dolgokat.

Roy lenézett az ölére.

– Nem az erősségem, Addie…

– Azt hiszed, nem tudom? Azt hiszed, kérnék ilyet, ha nem lenne ennyire fontos? Évek óta nézem, ahogy titokban piálsz, mégis úgy csinálok, mintha nem venném észre. Mindig is elfogadtam, hogy vannak dolgok, amiket muszáj megtennünk, bármi is a következménye… Nekem miért nem jár ennyi?

Apja előrehajolt, hogy megfogja a kezét.

– Miért csinálod ezt magaddal? Miért kell addig kapargatnod a sebet, amíg újra vérezni nem kezd?

– Csak! – kiáltott fel Addie. – És ha nem is ő volt?

– És ha Chloe meg se halt? És ha a mamád csak úgy kisétált azon az ajtón? – Roy felsóhajtott. – Nem azért mész, mert be akarod bizonyítani magadnak, hogy bűnös; azt úgyis megteszi a bíróság. Azért mész, mert nem akarod elhinni az igazat. Mert nem akarsz hinni a saját szemednek.

– Azt se tudod, hol kezdd el – tette hozzá Delilah.

– Majd kitalálom.

– S ha azt se tudod, *mit* keress?

Roy kérdésére Addie felkapta a fejét.

– Akkor csak az időmet vesztegetem.

Mindnyájan tudták, hogy ez nem igaz, csak egyikük sem akarta beismerni, hogy egy bizonyos pont után, ha túl sok repedés hálózza be a szívünket, már soha többé nem lehet egész.

Jordan törülközőt kötött a derekára, és a fürdőszobai tükör elé állt, hogy lehántsa álláról a borostát. A penge, akár egy hóeke, minden mozdulata nyomán újabb csapást vágott a fehér habban. Erről eszébe jutott Jack, aki – hála istennek – lezuhanyozott és megborotválkozott, mielőtt az éjszaka közepén a börtönbe rángatta, hogy meséljen a fákra kötözött pogány jelképekről vagy mikről.

A mosdótál pereméhez kocogtatta a borotvát, és leöblítette róla a habot, mielőtt újra az állához emelte. Bármikor megpróbálkozhatott a híres Twinkie-védelem egy variánsával – egyszer már felmentetett egy gyilkost azon az alapon, hogy kórosan magas a cukorszintje. Hivatkozhat arra, hogy az átmeneti beszámíthatatlanságot nemcsak az alkohol okozta, hanem egy lelki eredetű probléma, ami meggátolja ügyfelét abban, hogy felmérhesse tettei következményét. Még egy kuruzslót is keríthet, aki azt vallja, hogy az ivás disszociatív zavart okoz – miközben csak úgy szórja a szakkifejezéseket, mint a cukorkát –, ezzel bizonyítva a védence beszámíthatatlanságát. Nem bűnös, hiszen egy pillanatig sem tudatosult benne, milyen következményekkel járnak a tettei.

– Apa?

Ahogy fia kinyitotta az ajtót, Jordan ijedten rezzent össze. Teljesen elveszett a gondolataiban. A borotva belekapott az arcába, a vér máris lecsordult az állára és a nyakára.

– A rohadt életbe, Thomas! Nem tudsz kopogni?

– Jesszusom, én csak borotvahabot akartam kérni. – Hunyorogva nézte apja arcát a tükörben. – Valami kezdeni kéne vele – tanácsolta, mielőtt becsukta maga mögött az ajtót.

Jordan magába fojtott egy szitkot, ahogy vizet locsolt az arcára.

Égette a borotvahab, ahol befurakodott a sebbe. Megszárogatta arcát egy törülközővel, és felnézett.

Hosszú, egyenes, vékony vágás keresztezte az arca jobb oldalát.

– Szent ég – mordult fel. – Pont úgy nézek ki, mint St. Bride.

Vécépapírral itatta fel a vért, amíg el nem állt, azután kitakarította a mosdókagylót, és elfordult, hogy elinduljon öltözni. Egy pillanattal később újra a tükör előtt állt, hogy gondosabban is megvizsgálja az arcát.

Gillian Duncan azt állította, hogy dulakodás közben megkarmolta Jacket. Amikor őrizetbe vette, Charlie Saxton le is fényképezte Jack arcsérülését, majd a fotót csatolta az aktájához.

Csakhogy akit megkarmolt egy lány – miközben próbálta megakadályozni, hogy megerőszakolják –, annak négy-öt párhuzamos sebnek kell lennie az arcán. Egynek-egynek minden ujj nyomán.

Jack arcán pedig nem lehetett látni ilyen sérülést.

2000. május,
Salem Falls,
New Hampshire

Jancsi és Julcsa,
ejnye, de furcsa,
felmentek a dombra.
Julcsa lehuppant,
a feje is koppant,
ahogy Jancsi levarrta.

Charlie összegyűrte a kézzel írt verset, amit odaragasztottak a monitorjára.

– Rohadt vicces! – ripakodott rá közvetlen környezetére, azután mosolyt ragasztott az arcára, hogy fogadja első tanúját, aki az apja karjába kapaszkodott.

– Ed – biccentett. – És Chelsea. Jó újra látni titeket.

A kis tárgyalójába vezette őket, amit meghittebbnek talált a szokványos kihallgatóhelyiségnél. A lányok már így is reszkettek a félelemtől, hogy részt kell venniük a nyomozásban, kár lett volna tovább rontani a helyzetükön. Kitárta az ajtót, hogy maga elé engedje Edet és Chelsea-t.

– Ugye érted, miért olyan fontos, hogy felvegyük a vallomásodat? – kérdezte, amint helyet foglaltak.

Chelsea bólintott, miközben kék szeme akkorára kerekedett, mint egy-egy tó.

– Mindent megteszek, hogy segítsek Gillynek.

– Az jó. Ezzel a diktafonnal felveszem a beszélgetésünket, hogy az ügyész is hallja, milyen jó barátnője vagy.

– Tényleg szükség van erre? – kérdezett közbe Ed Abrams.

– Igen, Ed, attól tartok. – Charlie visszafordult a lányhoz,

mielőtt elindította a felvételt. – Elmondanád, hová mentetek akkor éjjel?

Chelsea vetett egy pillantást az apjára.

– Csak kezdett elegünk lenni a bezártságból, tudja?

– Hová mentetek? – tette fel még egyszer a kérdést.

– A város szélén, a régi temetőnél találkoztunk, tizenegy órakor. Meg és Gilly együtt jöttek; mi Whittel már ott voltunk, mire odaértek. Azután mindnyájan felmentünk a kis ösvényen, ami az erdőbe vezet.

– Mit akartatok csinálni?

– Csak lányos dolgokat, dumálni. Meg tüzet rakni, hogy ne legyen olyan sötét. – Felkapta a fejét. – Egy kis tüzet, nem olyan nagyot, amihez engedély kell vagy ilyesmi…

– Értem. Meddig voltatok ott?

– Úgy két órát. Már indultunk volna, amikor… megjelent Jack St. Bride.

– Tudtátok, ki az?

– Igen. – Chelsea félresöpörte arcából a haját. – A bisztróban dolgozott.

– Beszéltél vele korábban?

A lány bólintott.

– Olyan… fura volt. Mármint… felnőtt férfi, mégis folyton poénkodott, meg ilyenek. Mintha azt akarta volna, hogy menőnek tartsuk.

– Hogy nézett ki?

Chelsea kihúzta magát.

– Sárga pólót és farmert viselt. Olyan volt, mintha bunyózott volna, tisztára feldagadt a szeme. – Elfintorodott. – És bűzlött, mintha whiskyben fürdött volna.

– Voltak karmolások az arcán?

– Nem, amennyire emlékszem.

– Mit éreztél?

– Jesszusom – kapott levegő után Chelsea –, halálra rémültem. Hiszen miatta kellett volna otthon maradnunk.

– Dühösnek tűnt? Zaklatottnak?

– Nem. – Chelsea elvörösödött. – Kiskoromban a mamám megnézette velem azt a reklámot, hogy sose fogadjak el cukrot idegenektől. Ez jutott róla eszembe… az a fickó a filmből, aki kívülről tök átlagosnak nézett ki, de amikor senki se látta, teljesen bekattant.

– Mi történt?

– Mondtuk, hogy épp indulunk haza, ő meg azt mondta, viszlát. Néhány perccel később el is jöttünk.

– Együtt?

Chelsea megrázta a fejét.

– Gilly másik irányba indult, a házuk felé.

– Hallottál bármit, miután eljöttetek?

Chelsea lehajtotta a fejét.

– Nem.

– Sikoltozást, kiabálás, dulakodást?

– Semmit.

– Ezután mi történt? – kérdezte Charlie.

– Mentünk egy darabig, elértünk egész a temetőig, amikor zajt hallottunk a fák közül. Mintha egy szarvas lett volna… legalábbis akkor még azt gondoltam… de kiderült, hogy Gilly az. Sírva rohant felénk. – Chelsea behunyta a szemét, és nagyot nyelt. – A… haja… tele volt levelekkel. Csupa kosz volt a ruhája. Egyre csak sikoltozott. Próbáltuk megnyugtatni, de még engem is megütött. Úgy viselkedett, mintha azt se tudná, kik vagyunk. – A csuklójára húzta a pólója ujját, hogy abba törölje a szemét. – Akkor mondta, hogy megerőszakolták.

– Miért hagytátok magára?

Chelsea lesütötte a szemét.

– Én nem akartam. Mondtam is, hogy hazakísérem…

– Mégsem tetted.

– Nem – rázta a fejét Chelsea. – Gilly azt mondta, rosszabb vagyok, mint a szüleink. Hogy nem lesz semmi baj.

– Csomóba gyűrte a pólója szegését. – Mégis lett.

Whitney O'Neill összeráncolt homlokkal meredt a tárgyalóasztalra.

– Senkinek sem jutott eszébe, hogy nem túl jó ötlet egyedül elengedni a barátnőtöket? – kérdezte Charlie.

– A lányom most szemtanú vagy gyanúsított? – avatkozott közbe Tom O'Neill.

– Apu – fordult felé Whitney. – Semmi gond. Jó kérdés. Azt hiszem, kicsit mindnyájan fáradtak voltunk, vagy csak féltünk, miután az a férfi megjelent… Chels, Meg és én csak néhány lépést tettünk meg, amikor rájöttünk, hogy mégis vele kellett volna mennünk. Akkor kiáltottam Gilly után.

– *Te* kiáltottál – tisztázta Charlie. – Nem Chelsea vagy Meg.

– Ja – fortyant fel Whitney. – Olyan nehéz elhinni?

Charlie nem törődött a lány és az apa vádaskodó pillantásával.

– Válaszolt Gillian?

– Nem.

– Nem fordultatok vissza? Megnézni, hogy minden rendben van vele?

– Nem – suttogta Whitney reszkető ajkakkal. – Ha tudná, mennyire bánom…

Amikor Meg még kiskölyök volt, a kanapé alá bújt, amikor az apja egyenruhát húzott. Nem mintha annyira félt volna a rendőröktől… Csak amikor apja azt a fényes cipőt, széles kalapot és csillogó jelvényt viselte, mintha nem is ugyanaz az ember lett volna, aki vasárnap reggel Miki egér formájú palacsintát sütött neki és esténként megcsiklandozta a talpát a takaró alatt. Amikor dolgozott, valahogy ridegebbnek látta

– mintha bármelyik pillanatban elpattanhatna. Most még ennél is furábbnak tűnt, ahogy az ágyán ült, körötte a plüssállatokkal, és egy diktafonnal felvette a vallomását. A legfurábbnak pedig, hogy ettől ugyanúgy kiborult, mint ő.

Meg szíve úgy vert, mint a kolibrié – olyan sebesen, hogy minden pillanatban azt várta, mikor robban ki a mellkasából. Az egész éjszaka egybemosódott, a színek és motívumok úgy sejlettek fel előtte, mintha egy kaleidoszkópba nézne. Nem először kívánta, bárcsak Chelsea-vel és Whitney-vel együtt tehetne vallomást. *Képes vagy rá,* biztatta magát.

Behunyta a szemét és önmagára gondolt, ahogy kiszökött az erdőbe, hogy megtisztítsa a somfa ágait és lehúzkodja a májusfáról a szalagokat. Azt is megcsinálta anélkül, hogy rájöttek volna.

– Szívem? – kérdezte az apja. – Jól vagy?

Bólintott.

– Csak Gillianre gondoltam.

Apja előrehajolt, hogy félresimítsa és a füle mögé tűrje a haját.

– Remekül csinálod. Már nincs sok hátra.

– Az jó, mert nem könnyű erről beszélni – vallotta be.

Apja visszakapcsolta a diktafont.

– Hallottál valamit, miután eljöttetek?

– Nem.

– Gillian sikolyait? Dulakodást? A levelek zizegését?

– Semmit.

Charlie felnézett.

– Miért engedtétek el egyedül?

– Ez… nem emlékszem pontosan…

– Próbálkozz.

– Gilly ötlete volt – felelt elhaló hangon Meg. – Tudod, milyen, ha a fejébe vesz valamit. Korábban is találkozott azzal a férfival, talán azt hitte, kezelni tudja a helyzetet.

– Senki sem próbálta meg lebeszélni?

Meg bólogatni kezdett.

– Chelsea… vagy talán Whitney… nem igazán emlékszem. Valaki mondta, hogy nem kéne elmennie.

– És?

– És ő csak… nem hallgatott senkire. Azt mondta, be akar merészkedni az oroszlán barlangjába. Annyira makacs tud lenni.

Ahogy az apja rámeredt – kifejezéstelen arccal, mint egy igazi nyomozó –, még ő sem tudta, mi jár a fejében.

– Apu – suttogta. – Mondhatok valamit… tudod, jegyzőkönyvön kívül?

Charlie bólintott, és lekapcsolta a diktafont.

– Akkor éjjel… amikor kilógtam a házból… – Meg lesütötte a szemét. – Nem kellett volna.

– Meg, én…

– Tudom, hogy egy szót se szóltál, amikor a diktafonra beszéltem – folytatta sietve –, és tudom, hogy hogy nyomozónak kell lenned, nem az apukámnak, de szeretném, ha tudnád, hogy otthon kellett volna maradnom, ahogy akartad. Rosszul tettem, hogy nem fogadtam szót.

– Én is elmondhatok valamit? Jegyzőkönyvön kívül? – Apja félrefordította tekintetét, a mennyezet kis beázása felé, és közben úgy pislogott, mintha a könnyeit próbálná visszatartani, ami csakis optikai csalódás lehetett, mert Meg még életében nem látta sírni az apját. – Egész idő alatt, míg felvettem Gillian vallomását, a te hangodat hallottam a fejemben. Azt képzeltem, hogy minden bűnjel, amit a laborba viszek, tőled származik. Gyűlölöm, hogy ez történt a barátnőddel, Meg… de átkozottul hálás vagyok, amiért nem *veled* történt.

Charlie előrehajolt, hogy megölelje a lányát. Meg a nyakába fúrta arcát, s nemcsak a megnyugvás kedvéért, de azért is, nehogy elmondja, amit sosem tudhat meg.

Molly rózsaszín lábai dugattyúként jártak, ahogy Matt kétoldalt rögzítette a pelenkanadrágot.

– Elég feltenni a pelenkázóra – tűnődött el –, és olyan lesz, mint egy kis szabadulóművész.

Charlie a zsebébe nyúlt, hogy előhúzza aranyjelvényét. Meglengette a kisbaba kinyújtott karjai felett, és ezzel elterelte a figyelmét, míg Matt felhúzta rá a rugdalózót.

– Nem hiszem el, hogy Meg valaha volt ilyen apró.

– Én meg nem hiszem el, hogy Molly valaha lesz olyan nagy.

Matt felemelte lányát a pelenkázóról, hogy átvigye a ház nappalijába. Charlie követte.

– Ha tudná – csóválta a fejét. – Egyik nap még altatót énekel nekik, legközelebb már Limp Bizkitet hallgatnak.

– Mi a nyavalyatörés az a Limp Bizkit?

– Sose tudja meg. – Charlie helyet foglalt a kanapén, míg Matt becsúsztatta Mollyt a játszószőnyeg színes hídja alá.

– Talán a börtönben is lenne keletje – tréfálkozott Matt. – Tudja, lelógathatnánk a mennyezetről… ilyen kis tükröket, csengőket és pörgettyűket, hogy a rabok lekössék magukat. Úgy sincs több eszük egy öt hónaposnál, bár szerintem Molly simán leiskolázná őket. – Leült a szemközti székre. – Így talán összejönne az a millió, amit államügyészként *nem* keresek meg. – Átnyúlt a kávézóasztal felett, hogy kézbe vegye a tanúvallomásokat.

Charlie azonnal feljebb kapcsolt.

– Egyértelmű ügy, nem?

Matt nem felelt, csak megvonta a vállát.

– Mármint az áldozat azonosította a támadót, a támadónak priu sza van, és jó eséllyel stimmelnek a bűnjelek. Most pedig itt van három egybehangzó tanúvallomás is…

– Egybehangzó – ismételte Matt. – Érdekes szóhasználat. – Felemelte az első vallomást, és felütötte egy oldalnál, ahol

kiemelőfilc cel jelölte meg a párbeszéd egy szakaszát. – Látja ezt?

Charlie elvette tőle és végigfutotta.

– Igen. Miután a lány elment, Whitney O'Neillt furdalni kezdte a lelkiismeret és a barátnője után kiáltott, aki viszont nem tudott felelni, mert időközben megtámadták.

Az ügyész felé nyújtotta a második vallomást, Chelsea-ét.

– Ő azt mondja, felajánlotta a lánynak, hogy hazakíséri, *mielőtt* elindultak. Amiről Whitney O'Neill nem tett említést.

Charlie felhorkant.

– Azért ez még nem perdöntő, nem igaz? Mi van akkor, ha nem tudnak pontosan felidézni egy adott részletet? Az ég szerelmére, hiszen mind ugyanazt állítják arról, mikor jelent meg a fickó, mit mondott nekik, hogyan nézett ki. Mind azt mondják, hogy semmit se hallottak, miután eljöttek. Az esküdtjeinek nem is kell több.

– Ezzel szemben a saját lánya azt állítja – folytatta Matt, mintha meg se hallaná –, hogy Gilly mindenáron egyedül akart hazamenni, mintha ez valamilyen próba lenne. Meg kell mondanom… ha akkor éjjel ott vagyok, ez a *részlet* mindenképpen megmaradt volna bennem. – Lecsapta a három vallomást az asztalra. – Szóval mi történt valójában?

Charlie vetett egy pillantást a szőnyegen gőgicsélő kisbabára.

– Majd térjünk vissza erre, ha tizenhat lesz. Akkor beszéljen egy lánnyal, aki teljesen be van szarva, miután a barátnőjét az éjszaka közepén megerőszakolták az erdőben. Lássuk, *ő* mennyire pontosan fog emlékezni. Jesszusom, Matt, ezek még *gyerekek*. Megjárták a poklok poklát és megúszták… de még most is reszketnek. És még ha nem is emlékeznek pontosan mindenre, nem őket támadták meg. A vallomásuk nem nyom annyit a latban, mint Gilliané… csak alá kell támasztaniuk, amit ő mond.

Amikor Matt nem válaszolt, Charlie kikelt magából.

– Azt akarja mondani, hogy a semmiért kellett végigcsinálniuk ezt a tortúrát? Még szép, hogy fel vannak zaklatva. Az esküdtek is ezt fogják mérlegelni, nem valami piszlicsáré kis eltérést, ami nem számít semmit…

– Nem számít semmit? – emelkedett fel Matt hangja is. – Minden számít, Charlie. Minden rohadt piszlicsáré kis részlet. A *maga* munkája befolyásolja az *én* munkámat. Ez nem valami piti tolvaj, ez egy ragadozó, és egyedül nekem van rá kilövési engedélyem. Ha nem húzok át minden *t*-t és nem teszek pontot minden *i*-re, csak megkönnyítem ennek a seggfejnek, hogy kisétáljon a tárgyalóteremből, és újra megtegye.

– Hé, figyeljen, ez nem az én hibám…

– Hát kié? Kinek a hibája lesz, ha Gillian Duncan felébred ebből a rémálomból, és soha többé nem tud bízni a férfiakban, ha soha az életben nem lesz normális szexuális élete? Még ha St. Bride élete végéig a börtönben is marad, ez az ügy sosem zárul le a számára. Ahogy maga számára sem, Charlie. Ahogy az én számomra sem.

Az indulatkitörés megrémítette Mollyt, aki az oldalára fordult és sírni kezdett. Matt azonnal felkapta, hogy a mellkasához szorítsa.

– Jól van, jól van – ringatta, háttal Charlie-nak. – Itt van apuci.

A New Hampshire-i Loyal olyan helynek tűnt, amit az ékkőként tarkálló őszi falevek és a lepelként lehulló hópelyhek mesebelivé varázsolhattak. Ahogy elnézte a fehérre mázolt épületeket és az egyenruhás diáklányokat, még most, ebben a latyakos időben is úgy érezte, mintha egy családi film díszletében járna, nem pedig egy valóságos helyen, ahol emberek élnek.

Addie a vegyesbolt előtt parkolt le, ahol egy bakancsot és

rakott szoknyát viselő nő éppen feliratot festett a kirakat üvegére. Kezével leárnyékolta a szemét, ahogy közelebb lépett hozzá.

– 5,99 egy pár? Jó üzletnek tűnik.

A boltos megfordult, hogy egy pillantással végigmérje.

– Még mindig vannak olyan lányok a Westonbrookban, akik nem jöttek rá, hogy áprilistól júliusig az egész környék egyetlen mocsár. Viszik a gumicsizmát, mint a cukrot.

– Akkor az iskolának köszönhetően hasít az üzlet.

– Miután Loyalban nincs is más. Csak 1888-ban kerültünk fel a térképre, amikor megalapították.

– Igazán?

Meglepte, hogy már ilyen régen.

A nő elnevette magát.

– A jelentkezési irodán majd kap mindenféle brosúrát, még körbe is vezetik. Jól gondolom, hogy a lányának keres egy rendes iskolát?

Addie lassan elfordult. A nő épp most társított eszközt a célhoz. Mégsem mehetett egyből az igazgatóhoz, hogy Jack után kérdezősködjön, viszont ha aggódó szülőnek adja ki magát, aki hallott bizonyos pletykákat… nos, talán mások is akadnak, akik hajlandóak beszélni a történtekről.

Szélesen elmosolyodott.

– Miből találta ki?

– Mrs. Duncan, igaz? – Amikor Herb Thayer, a Westonbrook igazgatója belépett az irodába, Addie egy Hepplewhite kanapén várakozott, limoges-i porceláncsészéből kortyolgatta a teát, és minden tőle telhetőt megtett, hogy a bútor alá rejtse kopott csizmáját. – Jaj, kérem, ne szabadkozzon. – Saját gumicsizmás lábára mutatott.

– Sajnálatos módon, amikor William Weston megalapította az iskolát a nevét viselő folyó partján, eszébe sem jutott, hogy a sár a New Hampshire-i tavasz elmaradhatatlan része.

Addie úgy tett, mintha szórakoztatónak találná a megjegyzését.

– Örülök, hogy megismerhetem, Mr. Thayer.

– Enyém a megtiszteltetés. – A férfi leült vele szemben, és kézbe vette a saját csészéjét. – A felvételi irodán talán már említették, hogy a következő tanévre a jelentkezési határidő sajnos már lejárt…

– Nos, igen. Gillian eddig Exeterben volt… de Amosszal úgy gondoltuk, jobb lenne, ha egy Salem Fallshoz közelebb eső iskolába járatnánk.

– Amos – ismételte a nevet színlelt meglepetéssel az iskolaigazgató. – Csak nem Amos Duncan a Duncan gyógyszergyártó vállalattól?

– Nos, igen.

Thayer szélesen elmosolyodott.

– Biztos vagyok abban, hogy némi találékonysággal helyet tudunk szorítani a kis Gilliannek. Miért is utasítanánk el valakit, aki ennyire hasznos tagja lehet a Westonbrook közösségének?

Főként, ha figyelembe vesszük a papája még hasznosabb vagyonát.

– Az önök iskolája felkeltette az érdeklődésünket, Mr. Thayer, ugyanakkor hallottunk… valamit, ami nyugtalanságra ad okot. Reméltem, hogy ön talán segít tisztázni ezt a kérdést.

– Állok rendelkezésére – jelentette ki ünnepélyesen Thayer.

Belenézett a szemébe.

– Igaz, hogy a tanári kar egyik tagját elítélték szexuális zaklatás miatt?

A vér úgy szökött felfelé az igazgató arcán, mint a hőmérő higanyszála.

– Biztosíthatom róla, Mrs. Duncan, hogy intézményünk a legkiválóbb tanerőket alkalmazza.

– Nem válaszolt a kérdésemre – jegyezte meg hűvösen Addie.

– Nos, ez rendkívül szerencsétlen história – magyarázkodott Thayer. – Közös megegyezésen alapuló kapcsolat egy fiatalkorú diákunk és a tanári kar egyik tagja között. Többé már egyiküknek sincs köze a Westonbrookhoz.

Addie szíve fájdalmasan dobbant. Abban reménykedett, hogy Thayer azt mondja, az eset meg sem történt. Az igazgató szavai – még ott lebegtek előtte, meg is érinthette volna őket – azt bizonyították, hogy Jack élt itt, tett valamit, és elítélték érte.

Ugyanakkor egy fiatalkorúval folytatott szexuális aktus nagyban különbözik a nemi erőszaktól. Beleszeretni egy feleannyi idős lányba mégsem ugyanaz, mint erőszakkal szexre kényszeríteni. Egyiket sem értette meg… de az egyiket talán meg tudta bocsátani.

– Pontosan mi történt?

– Nem áll módomban elárulni… a személyiségi jogok védelme, tudja. Biztosíthatom róla, hogy az iskola minden szükséges lépést megtett a további incidensek elkerülése érdekében.

– Csakugyan? Szóval most már minden tanárjuk tizenhat év alatti? Vagy a diákok lettek idősebbek?

Amint kimondta, máris visszaszívta volna a szavakat. Összeszedte a kabátját és a méltóságát, mielőtt kapkodva felállt.

– Úgy gondolom, dr. Thayer, hogy Amosszal még meggondoljuk ezt a lépést – közölte mereven, és távozott, mielőtt elkövetett volna egy még nagyobb hibát.

– Szóval amikor a kivonással átviszed az ismeretlent erre az oldalra – magyarázta Thomas –, az olyan, mintha kihúznád a szőnyeget a lába alól.

Chelsea olyan közel ült hozzá, hogy kész csodának tartotta, ha az alapvető számtani műveletekre emlékszik. Már a samponja illata – alma, némi mentával – elég volt ahhoz, hogy megszédüljön. S istenem, ahogy a füzete fölé hajolt, hogy lássa, mit ír… hajfürtjei előrelibbentek, ő pedig csak arra tudott gondolni, milyen érzés lenne, ha a bőrét cirógatnák.

Vett egy nagy levegőt, és néhány centivel arrébb húzódott. Persze az sem segített, hogy Chelsea ágyán ültek – az *ágyán,* az ég szerelmére! –, ahol éjszakánként aludt abban az áttetsző rózsaszín hálóingben, ami most is kikandikált az egyik párnája alól.

Amint elhúzódott tőle, Chelsea elmosolyodott.

– Kezdem érteni. – Az ő irányába siklott, hogy felszámolja a távolságot, amit oly gondosan közéjük ékelt. Azután lefirkantott egy sort, és diadalmasan elmosolyodott. – A = 5B + ¼ C, igaz?

Thomas bólintott, majd amikor Chelsea felkurjantott, még tovább hátrált. A lány matekozni hívta, nem azért, hogy letámadja. Nagyot nyelt, és próbált nem gondolni arra, milyen gyönyörű, amikor mosolyog – közben a biztonság kedvéért még hátrébb csusszant. Keze ekkor becsusszant a takaró alá, és beleütközött valami keménybe, amit alatta rejtegettek.

– Mi ez? – kérdezte ugyanabban a pillanatban, amikor a lány rávetette magát a fekete-fehér kockás füzetre.

– Semmi. – Chelsea a combja alá rejtette.

– Ha semmi, akkor mitől ijedtél meg ennyire?

Chelsea beharapta az alsó ajkát.

– Csak egy napló, oké?

Thomas sosem olvasott volna el egy ennyire intim valamit, de ettől még felötlött benne, hogy Chelsea talán azért rejtegeti, mert ő is szerepel benne. Elnézte a kockás borítót, ahogy kikandikált a lány lába alól.

– *Árnya…* – kezdte kiolvasni a címét.

Chelsea hirtelen a karjában termett. Szó szerint ledöntötte a párnákra, melyek az ő illatát árasztották, és ezzel mesebeli hálót szőttek köré.

– Manapság mennyi a matekkorrepetálás óradíja? – suttogta.

Csípj meg, gondolta Thomas, *mert biztos csak álmodom.*

– Egy csók – hallotta a saját hangját –, és kvittek vagyunk.

Az ajka már végig is siklott a száján. A lány egy pillanatra visszahúzódott – meglepett tekintettel, mintha őt is váratlanul érné a fejlemény, de közben felismerné, hogy mindig is erre vágyott –, azután már lassabban tapadtak egymáshoz. Thomast annyira elbódította a rá nehezedő édes teher, a csodás jelenés gumicukorízű lehelete, hogy észre se vette, amikor Chelsea az ágy és a fal közé csúsztatta a naplót.

Jordan teljesen elmerült a kilencéves Gillianről szóló olvasmányba, ami megmagyarázta, miért nem nézett fel, amikor Selana kinyitotta a másik ajtót, becsusszant a szomszédos ülésre, és olyan pillantást vetett rá, amitől egy gorgó is kővé dermedt volna.

– Ezt nem fogod elhinni – csattant fel.

Jordan mordult egyet.

– Sztrájkol a gyár. Az alkatrész az életben nem fog ideérni. Mégis csak muszáj lesz kocsit bérelnem és hazamennem.

– Ne siess úgy.

Selena odafordult hozzá.

– Kifejtenéd bővebben?

Jordan azonban a dossziéba feledkezett. Selena gyorsan kikapta a kezéből.

– Mitől vagy így elvarázsolva? – Átfordította a mappát, hogy elolvassa a borítójára írt nevet. – Gillian Duncan pszichiátriai kartonja? Houlihan csak úgy átadta?

Jordan vállat vont.

– Ajándék lónak ne nézd a fogát. Ezt hallgasd, gyönyörű: „Nincs nyoma pszichózisnak… más források ellentmondanak a kijelentéseinek… manipulatív… a személyes kapcsolatokban jellemzően képtelen az őszinteségre.” – Elvigyorodott. – Közben kényszeresen lopkodott a boltokból.

– Add már ide. – Selena visszaszerezte a dossziét, és végigfutotta a lapokat. – Miért jár valaki kilencévesen agyturkászhoz?

– Mondjuk meghalt az anyja.

Selena csettintett a nyelvével.

– Ez csak szánalmat ébreszt iránta.

– Inkább sajnáld Jack St. Bride-ot – vetette fel Jordan.

– Mit akarsz ezzel kezdeni?

Újra vállat vont.

– Ha kell, megkérdőjelezem a lány szavahihetőségét. – Mostanra csak még jobb lehet…

Jordan felvonta a szemöldökét.

– Honnan tudjuk, hogy Gillian Duncan nem így kezeli a stresszt? Az előélete alapján képes bármit behazudni, csak hogy megkapja a figyelmet.

Selena összerezzent.

– Utálom, amikor rajtam teszteled le a védőbeszédedet. – Oké, de milyen?

– Az esküdtek nem fogják díjazni. Nem lehetsz ilyen kemény az áldozattal. Elveszíted a hitelességedet.

– Gondolod? – sóhajtott fel Jordan. – Talán igazad van.

– Miközben minden más jel arra utal, hogy St. Bride az, aki hazudik.

– Igaz – ismerte el. – Ezt el kell fogadnom. – Dobolni kezdett a kormányon, közben maga elé meredt. – Akkor… irány az autókölcsönző?

Selena lefoglalta magát a biztonsági övvel.

– Ne siess úgy.

A férfi kezét érezte, oly sugárzóan, hogy szinte felolvasztotta a bőrét. Lesiklott a csípőjéről a derekára, azután fel a mellére. Forrón, akár a napon felhevült kő. Megdermedt, abban a reményben, hogy elhúzódik, mégis azért imádkozva, hogy ne tegye.

– Felkészült egy váratlan balesetre? – harsant fel a rádióban egy reklám, ami felriasztotta. Átfordult és bosszúsan kikapcsolta.

Kopogtatás hallatszott.

– Fent vagy? – Az anyja hangja.

– Igen – mormolta Meg, mégsem kelt fel. Csak a mennyezetre meredt, míg azon tűnődött, miért úszik a verítékben és kapkodja úgy a levegőt, mintha lefutotta volna a maratont.

Charlie próbálta nem megbámulni Gillian Duncan haját, amit mintha nagyoló bárddal vágtak volna le. Elég áldozatot látott Miamiban, hogy tudja, a lány saját magának csinálta – ez még mindig jobb, mint ha a karját vagdosná vagy öngyilkos akarna lenni.

– Most csak az a fontos, hogy őrizd meg a lélekjelenléted – magyarázta, ahogy átkísérte az őrsön. – Akármeddig gondolkodhatsz, mielőtt választasz.

A lány bólintott, de Charlie így is látta rajta, mennyire ideges. Vetett egy pillantást Mattre, aki vállat vont. A vizsgálat során most először ragaszkodtak hozzá, hogy az apja nem kísérheti el a lányt, aki horgony híján mintha csak sodródott volna. Matt mégsem hagyta magát – ma tényleg senki nem befolyásolhatja a tanút. Még Amos Duncan sem.

Matt megkerülte őket, hogy kinyissa az ajtót. Egyenruhás rendőr vigyázott a rendre.

– Rendben. – Charlie engedte, hogy Gillian az asztalhoz

lépjen, míg ő és Matt néhány lépéssel mögötte állt. – Emlékszel, melyiket láttad akkor éjjel?

Az asztalon hat különböző típusú gumi óvszer sorakozott, mindenféle színben és méretben. Charlie ezt tényszerűen tudta, miután Matt őt küldte ki, hogy bevásároljon a drogériában. Bordázott, természetes bőrszínű, sötétben világító... s közöttük egy olyan márkájú, amilyet Addie Peabody éjjeliszekrénye mellől hozott el.

A lány reszkető hangon kérdezte:

– Meg... megérinthetem őket?

– Természetesen.

Kinyúlt, egyenesen a lila csomagolású Trojan felé, de a keze útközben kitért balra, hogy végigsimítson egy Contempón, két Life Styleson és egy Durexen.

Kézbe vette a Durexet, majd mellette a Prime-ot.

Hirtelen visszadobta az óvszert az asztalra és a kezébe temette arcát.

– Nem tudom – fakadt sírva. – Sötét volt... én... én... annyira féltem... és...

Matt biccentett a lány felé, mire Charlie sietve átkarolta a vállát.

– Minden rendben, szívem. Nyugodj meg.

– De azt akarja, hogy válasszak egyet. Bizonyítéknak.

– Van más bizonyítékunk is – nyugtatta meg Matt.

Gilly hangosan szipogott.

– Tényleg?

– Persze – vigasztalta Charlie. – Ez csak hab a tortán, oké?

A lány bólintott.

– Oké.

– Inkább hagyjuk abba?

– Ne. – Gilly visszafordult az asztal felé, és ökölbe szorította kezét, mintha erőnek erejével próbálna emlékezni. – Lila volt – döntötte el egy perccel később. – Lila volt a csomagolása. – Ahogy elmosolyodott, átalakult az egész arca.

– Igazam van, ugye?

– Naná. – Matt elvette tőle az óvszert.

Charlie az ajtóhoz kísérte a lányt.

– Joe? – szólt ki a folyosón posztoló rendőrnek. – Lennél olyan kedves, és visszakísérnéd Duncan kisasszonyt az apjához?

– Hogyne, hadnagy.

Charlie elnézte Gilliant, ahogy elsétált a nagydarab rendőrrel, mielőtt visszatért az államügyészhez. Zsebre vágta a kezét.

– A Trojant választotta.

Matt bólintott.

– Kár, hogy nem ilyet gyűjtött be a házban.

Ez jó színben tünteti fel Jacket.

A gondolat olyan váratlanul érte Jordant, mintha gyomorszájon vágta volna, hogy minden levegőt kipréseljen a tüdejéből. Bármily hihetetlen, de aznap este olyan részleteket tudott meg Matt Houli hantől, amelyek az ő javát szolgálták.

Karikát formált a szivarfüstből, és csupasz lábai felé fújta, melyeket feltett a tornác korlátjára. Charlie Saxton rendőrségi jelentése feküdt az ölében, mellette a padlón a szemtanúként beidézett lányok vallomásai, valamint az óvszer-azonosítás meglepő eredménye. Már csak az igazságügyi orvosi jelentés hiányzott, amit a labor túlterheltsége miatt egy héttel eltoltak.

Az elmúlt két hét nem győzte meg Jack St. Bride ártatlanságáról – nem kételkedett abban, hogy az unalomig ismert „ott se voltam” refrén csupán görcsös próbálkozás a részéről –, ahogy a Nelson Mandela-taktika sem ingatta meg, amit inkább tekintett olcsó trükknek, mint a tiszta lelkiismeret jelének. Az a hagymázas mese a feldíszített fákról pedig annyit se tett hozzá a fickó hitelességéhez, mint az a

tény, hogy milyen márkájú whiskyt fogyasztott.

Ám most, ahogy az államügyészi jelentést olvasta, el kellett tűnődnie azon, hogy Jack St. Bride talán mégsem olyan egyértelmű eset.

Kinyitotta az ajtót, hogy végigtrappoljon a folyosón a saját szobájáig, amit lovagiasan Selena rendelkezésére bocsátott. A beszüremlő holdfény kirajzolta a nő alakját, és ahogy látta őt az ágyon fekve, egy pillanatra a lélegzete is elállt. Nem lepte meg, amikor Selena megérezte a jelenlétét, sem az, hogy nyomban a párna alá csúsztatta kezét.

– Az én házamban nem pisztollyal alszol – emlékeztette. – Szerencsémre, tegyük hozzá.

Selena elfordult.

– Tűnj el a szobámból, Jordan – mormolta a takaróba.

– Ez az én szobám.

– Akkor sem akarom, hogy itt légy. Ez egyértelmű nemet jelent, hacsak nem akarod követni az ügyfeled példáját az intim közeledés terén.

– Pont Jackről van szó. Beszélnünk kell.

Selena megadóan fordult át a hátára.

– Hajnali háromkor?

– Négykor, de ki számolja? – Jordan letelepedett az ágy szélére.

– Olvastad a jelentést?

– Részben.

– Hát… vannak hézagok.

Selena vállat vont.

– Mindig vannak hézagok. Nem te szoktad ezt mondani?

– A legtöbbször hazudok, de most történetesen igaz.

– Mármint?

– A karmolás. Emlékszel, mit mondtam róla? És a pszichiátriai jellemzés. A lányok vallomásai se stimmelnek száz százalékban.

– Mi a helyzet a bűnjelekkel?

– Még nem jöttek vissza a laborból – vallotta be.

Selena elolvasta a jelentést, mielőtt felnézett rá.

– Mégis azt gondolod, hogy…?

– Igen – felelte meglepetten. – Szerintem nem kizárt, hogy Jack végig igazat mondott.

A rémálomban Matt a bíróság előtt állt.

Úgy meredt az esküdtekre, mintha hatalmában állna megigézni őket, hiszen egy szexuális erőszak ügyben végső soron mindig az dönt, kinek hisznek inkább. A bíró a nevén szólította.

– Mr. Houlihan!

– Elnézést, bíró úr. – Megigazította a nyakkendőjét, mielőtt még megfojtotta volna. – A vád tanúként szólítja Gillian Duncant.

Vakuk villogtak és mozgolódás támadt, az egész karzat azt várta, mikor indul a vád koronatanúja a pulpitus felé, csakhogy az ajtók nem nyíltak ki, és a lány nem jelent meg. Matt próbálta kideríteni a törvényszolgánál, mi történt, de a bíró belefojtotta a szót.

– Valami újabb probléma, ügyész úr?

– A tanú – felelte tehetetlenül. – Nem találom.

– Pedig ott van ön előtt. – A bíró az emelvényre mutatott.

Matt mégsem látott senkit a korlát mögött. Sietve indult a tanúk padja felé, bármilyen kocsonyásnak érezte is a lábát. Görcsösen kapaszkodott meg a faragott korlátban.

– Kérem, a jegyzőkönyv kedvéért árulja el a nevét. – Amikor nem jött válasz, bekémlelt a korlát mögé.

Saját kislányát látta a padlón, aki mosolyogva nézett fel rá, mintha tudná, hogy úgyis megmenti.

Érzett némi bűnös örömöt, amikor a börtönőr kinyitotta a

kis tárgyaló ajtaját, és Jack felbukkant mögüle, miközben még most is próbálta kidörgölni az álmot a szeméből.

– Jordan… az éjszaka közepén?

– Eddig nem zavarta. – Jordan hátradőlt, hogy tanulmányozza ügyfelét.

– Mi az? – Jack lenézett a rabruhájára, mint lenne rajta egy vérfolt vagy bármilyen terhelő bizonyíték. – Máris elítéltek?

Erre kis híján elmosolyodott.

– A tárgyalására csak emlékezne…

– Akkor meg miért van itt?

Felkönyökölt az asztalra.

– Azért – felelt lassan –, mert elértem a szellemi megvilágosodást.

Jack óvakodva figyelte.

– Jó magának.

– Magának is, ami azt illeti. – Az asztalon Jack felé tolt egy nagy alakú borítékot. – Ma megkaptam az államügyész jelentését, mínusz az igazságügyi szakértői vizsgálat eredménye. – Mialatt elnézte Jacket, aki felnyitotta a csomagot és átfutotta a lapokat, kelletlenül megköszörülte a torkát. – Ezt nem szoktam sűrűn mondani, és sosem egyenesen az ügyfelem szemébe, ezért nem megy olyan egyszerűen… Jesszusom! – Megrázta a fejét, ahogy a pír felfelé szökött a nyakán. – Két kicsi szó, mégis nehezemre esik kimondani…

Jack értetlenül nézett fel rá.

– Ugye nem szerelmet akar vallani?

– Jesszusom, dehogy – rázta a fejét. – Oké. *Hiszek magának*.

Jack csak sokára tudta magába szívni a levegőt.

– Hogy *mi?*

– Szerintem a lány hazudik. Nem tudom, hol járt akkor éjjel, de nem vele volt.

Figyelte, ahogy Jack tekintete elsötétedett a meglepetéstől.

– Mindettől függetlenül felmentettem volna magát – kérkedett Jordan –, de most már *akarom* is. – Szédelgett, mintha hirtelen lehulltak volna a láncai, hogy képes legyen hegyeket megmozgatni és óriásokat legyőzni.

Jack kábultan forgatta a fejét.

– Nem hiszem el…

Jordan felnevetett.

– Ezzel nincs egyedül, Jack.

1989
New York

A lánynak részegnek kellett lennie, ez volt az első szabály.

Ha nem áll az ájulás határán, általában megrémül, és tönkreteszi az egész mulatságot. Néha előfordult, hogy összekapta magát és hirtelen szégyenlőssé vált, de ilyenkor se kellett sok, hogy belediktáljon még egy sört. Végtére is nem ezért jött?

Az ötlet közvetve az edzőtől származott, miután a fiúk némelyike kiborult azon, hogy alig jutott játékidőhöz. Frakciók alakultak és játékosok estek egymásnak, amint az edző hátat fordított. *Egy jó focicsapatban,* jelentette ki, *nincs helye szupersztároknak*. Próbálta megértetni velük, hogy csak annyira tudnak együttműködni a meccsen, amennyire elfogadják egymást a pályán kívül. *Másszatok fel együtt az Empire State Buildingre,* javasolta. *Tekézzetek. Pizzázzatok együtt*. A Columbia Egyetem focicsapata azonban más közös elfoglaltságot talált.

A bulikon mindig is körbedongták őket a lányok, akiket nem annyira a sport izgatott, mint inkább a lehetőség, hogy együtt mutatkozhatnak a győztesekkel. Az íratlan szabályok értelmében a gólkirály választott először. Leitatta a kiszemelt lányt – még ha általában úgy is érkezett, hogy készen állt bármire –, majd miután levarrta, megkérdezte tőle, hogy lenne-e kedve megismerni az egyik barátját.

Ahogy a lány teljesen kiütötte magát, az egész csapat végigment rajta.

Jack átfurakodott a lakásában összetömörülő vendégek között, míg szeme előtt a söröshordó Szent Grálja lebegett. Nem különösebben rajongott ezért a hagyományért – nem szívesen osztozott azon, amit a sajátjának tartott –, de miután minden idényben vezette a góllövőlistát, ő volt az első… így

könnyebben elhitette magával, hogy az egyetlen is.

Megtöltött két műanyag poharat, és visszaindult a lány felé, akit mostanáig fűzött. Zöld szeme volt és olyan didkója, ami első ránézésre pont passzolt a tenyerébe. A nevére már nem emlékezett.

– Parancsolj – villantotta fel a legelbűvölőbb mosolyát.

– Köszi. – A lány elvette a poharat, majd nekitántorodott, amint valaki hátulról meglökte. – Bocs. Túl nagy itt a zsufi.

A pillantásával bűvölte: alulról, tömött szempillái alól nézett fel rá, de olyan sejtelmesen, hogy Jack keményebb lett a sínszögnél.

– Menjünk valami csendesebb helyre?

– Oké.

Kézen fogva a szobája felé húzta. Szobatársa, Chad az ajtó közelében állt.

– Hagyj belőle – szólt utána.

Becsukta az ajtót. A lány körüljárt a szobában, és megérintette a polcokon sorakozó kupákat, a csapatmezt, az ütött-kopott labdát, amit még apjától kapott kölyökkorában. Megfogta a vállát.

– Látsz olyasmit, ami tetszik?

A lány a karjaiba omlott.

– Igen – suttogta, és megcsókolta.

Lehalkíthatták volna a zenét. Jack a fejére húzta a párnát, s azt kívánta, bár ki tudná zárni a hangokat. Ez a basszus önmagában kikészítette.

A lány kiterült mellette – biztos ő is elszunyókált, miután megdugta. Egyáltalán nem bánta volna, ha újra megtörténik, de tudta, hogy a csapattársai már tűkön ülnek.

Kopp kopp kopp.

– Jack! – Chad fojtott hangja hallatszott az ajtó túlsó feléről.

– Jack, gyere ki!

Csupaszon kelt fel és botorkált az ajtóhoz, hogy résnyire nyissa.

– Mindjárt végzek.

– Nem az. Itt van az anyád.

– Az *anyám?*

Oké, a szülei alig egy kőhajításnyira, az Upper West Side-on éltek, de ettől még ritkán látták egymást – az idősebb St. Bride nem azokban a körökben forgott, mint az egyetemisták. Amúgy pedig szombat éjfélre járt. Jack elnézett szobatársa válla felett, és meglátta a makulátlanul öltözött Annalisét, aki úgy kirítt környezetéből, mint egy melegházi orchidea a gyomok közül. Felkapta farmerját, és pólóba bújt. Ahogy visszafordult, látta Chadet, ahogy lehúzta a cipzárját, és lefeküdt a lány mellé.

Valahogy furdalni kezdte a lelkiismeret. *Cynthia.* Azt a lányt Cynthiának hívták, és arról mesélt, hogy földműves apja csigavonalban vágta le a kaszálót, azután minden vadnyulat kikergetett a közepéről.

– Chad – szólalt meg csendesen, mire a szobatársa felnézett.

– Mi van?

Talán nem akarja. Legalább meg kéne kérdezni, mielőtt arra ébred, hogy egy idegen lovagol rajta.

– Jack? – szólalt meg Cynthia álomittas hangon, ahogy bizonytalan kézzel magához vonta Chadet.

Nem az én problémám, gondolta Jack. *Most már valaki másé.*

Kiverte fejéből az egészet, ahogy átfurakodott a tömegen. Úgy tűnt, az elmúlt húsz percben még többen zsúfolódtak össze a lakásban, már ha ez egyáltalán lehetséges.

– Anya. Minden rendben?

Annalise St. Bride ránézett. Szólni próbált, azután szája elé kapta a kezét.

– Meg tudom magyarázni, anya…

Anyja könnyes szemmel nézett fel.

– Meghalt az apád, Jack – suttogta.

A temetésre eljöttek a neves pénzemberek, a társaság krémje, még Ed Koch polgármester is. Jack grafitszürke öltönyben járta körbe gyermekkori otthonát, rázta meg a felé nyújtott kezeket, fogadta a részvétnyilvánításokat. Mindenki beszélni akart vele: kifejezni az együttérzését, és tudatni, milyen nagy ember volt az apja.

Szívroham, tudta meg az anyjától, aki még most is reszketett – talán azért, mert nem volt a férje mellett, amikor a tragédia történt. Vívta a keresztes háborúját, csak akkor tért haza, amikor utolérte a távirat, hogy Joseph St. Bride-ot kórházba szállították.

Jack a gyerekkori szobájába menekült a részvétnyilvánítók elől. Ahogy a lakását, ezt is a focival kapcsolatos emléktárgyak töltötték meg. Leült a keskeny ágyra, és végigsimított az egyik tartóoszlophoz kötött kék szalagon. A kölyökligában kapta. Még tízévesen.

Az apja tanítgatta. Minden vasárnap a Central Parkban rúgták a bőrt. Lehunyt szemmel képzelte maga elé a kisfiút, aki akkor volt, és a fiatal férfit, aki az apja volt, ahogy felváltva támadtak és védekeztek. Hirtelen rádöbbent, hogy pontosan úgy néz ki, mint az apja akkoriban.

Léptek közeledtek a folyosón – alighanem az anyja lesz, aki arra biztatja, hogy vegye fel a pléhpofát és smúzoljon a vendégekkel. A léptek megtorpantak az ajtajánál. Azután meghallotta apja két munkatársát.

– Olyan fiatal volt – jegyezte meg az egyik.

– Ja. – A másik elnevette magát. – De akkor is, így elmenni!

Fojtott kuncogás.

– Hát, legalább elment, mielőtt elment.

Jack lassan felemelte a fejét. Kilépett a szobából és elfurakodott a két meglepett férfi között. A nappaliban meglátta az anyját.

– Beszélhetek veled?

– Egy pillanat, szívem – felelt Annalise.

– Nem. *Most*.

Nem hallotta, mivel mentette ki magát, de követte őt az apja könyvtárába, amit faltól falig polcok töltöttek meg.

– Mi olyan fontos, hogy nem várhat, amíg eltemetjük az apádat?

– akarta tudni Annalise.

– Hogyan halt meg?

– Mondtam már. Szívrohamot kapott. Az orvosok szerint nem szenvedett.

Közelebb lépett hozzá.

– Anya. – Lehalkította a hangját. – Hogyan halt meg?

Anyja csak egy hosszú pillanat után válaszolt.

– Az apád szívrohamot kapott. Miközben egy prostituálttal volt.

– *Mi?*

– Szeretném azt hinni, hogy nem tudja minden jelenlévő. Talán naiv vagyok, de amennyiben mégsem értesült volna róla mindenki, szeretném megőrizni magamnak ezt a tudást.

– Miért csinálta? – Jack megrázta a fejét. – *Szeretett* téged.

Annalise megérintette az arcát.

– Úgy látszik, nem eléggé.

New York-i kölyökként Jacket újra és újra figyelmeztették, hogy kerülje a város bizonyos részeit, ha nem akarja, hogy megkéseljék, kirabolják vagy hullazsákba tegyék. A taxi most mégis egy olyan bérház előtt állt le, ami

nem lógott volna ki egyik ledurrant nyomornegyedből sem. Annalise kifizette a fuvart, és úgy kelt át a kátyúkon, mintha egy kastélyba lépne be.

Nem értette az anyját. Ő megbocsátani sem tudott az apjának, nemhogy felkeresse a prostit, akivel a halála idején kefélt. Bizarr kíváncsisággal gondolt bele, hogy küzdi le az első akadályt, a bezárt ajtót, de anyja csak megnyomta a megadott lakáshoz tartozó gombot, és beleszólt a kaputelefonba.

– Joseph miatt jöttem. – Az ajtó azonnal kitárult.

Mire felmásztak a harmadikra, a nő már várta őket – véznán, kopottan, festett vörös hajjal. Kezei olyan szorosan összetapadtak, mintha láthatatlan ragasztó fogná őket. Amint meglátta Jacket, néma O-ra kerekedett a szája.

– Te… pont olyan vagy, mint ő.

Jack elfordult, és úgy tett, mintha a folyosó hámló festését vizsgálgatná.

Az anyja előrelépett.

– Helló – nyújtotta a kezét. Noha évek óta foglalkozott szerencsétlen sorsú nőtársaival, Jack még most sem értette, hogyan képes ilyen könnyedén kezelni a helyzetet. – Annalise St. Bride vagyok.

A nő pislogni kezdett.

– Szóval maga *A*.

– Hogyan, kérem?

A nő elvörösödött és hátrébb lépett.

– Kérem, jöjjenek be.

Az egész lakás elfért volna annak a tetőtéri lakásnak a nappalijában, ahol Jack felnőtt. Feszengve álltak a nappaliban – igazából egy egérlyukban, viharvert virágmintás kanapéval és tévével. *Itt csinálták?,* tűnődött el Jack, aki legszívesebben világgá kiáltotta volna, mennyire gyűlöli ezt a helyet és mennyire gyűlöli ezt a nőt, aki ellopta tőlük az apját. Amikor egy ilyen anya várta haza, hogyan választhatta

helyette *ezt?*

– Fel akartam hívni – vallotta be a nő –, de nem volt hozzá merszem. Hagyott itt valamit… Joseph.

A fiókba nyúlt, és elővette apja arany Rolexét. Annalise elvette, hogy végigsimítson a véseten. *J-nek örök szeretettel, A.*

Jack elolvasta a válla felett. Felhorkant.

– Örök szeretettel…

– Kedves öntől, hogy visszajuttatja – húzta ki magát Annalise.

– Ha nem jövünk ide, leshetted volna, mikor kapod vissza – mormolta Jack.

– Jack – szólt rá élesen az anyja. – Szóval…

– Rose. Egyszerűen csak Rose.

– Tehát Rose. Köszönetet akartam mondani önnek.

– Maga… köszönetet akart mondani *nekem?*

– A mentősöktől tudom, hogy nem mozdult mellőle. Ha én nem is lehettem mellette, amikor történt, örülök, hogy valaki azért ott volt. – Annalise bólintott, mintha magának bizonygatná, hogy így érez. – Mondja, milyen… gyakran járt ide?

– Egyszer egy héten, de nem fogadtam el a pénzét. Amikor aludt, visszatettem a tárcájába.

Jacknél betelt a pohár. Ahogy anyja elé lépett, az erek kidagadtak a nyakán és a homlokán.

– Te szakadt ribanc! Tényleg azt hiszed, hogy kíváncsi erre? Nem aláztad már meg eléggé?

– *Elég,* Jack – emelte fel a hangját Annalise. – Tízéves korod óta nem emeltem rád kezet, de isten a tanúm, hogy megteszem. Bármit is csinált az apád, nem ez a nő tehet róla. Ha pedig ő boldoggá tette, ahogy én nyilvánvalóan nem tudtam, akkor az a legkevesebb, hogy nem ugrunk a torkának.

Könnyek peregtek le az arcán, és Jack biztosan tudta: ha

még egy pillanatig el kell viselnie ezt, a szíve egyszerűen szétrobban a mellkasában. Gyengéden megérintette az arcát, ujjbegyeivel kitapintotta minden fájdalmát.

– Anya – suttogta megtörten. – Most már menjünk.

– *Maga tette boldoggá.*

Mindketten elfordultak Rose hangjára. Olyan halkan beszélt, mintha csak álmodnák.

– Folyton csak magáról beszélt. Azt mondta, nem érdemel meg egy ilyen finom teremtést.

Annalise behunyta a szemét.

– Köszönöm – suttogta.

Amikor újra felnézett Rose-ra, Jacknek az álla is leesett. Korábban is látta már ezt az eltökéltséget az anyja arcán – mint egy igazi keresztes lovag.

– Anya… ne.

Annalise megragadta Rose kezét.

– Nem muszáj így élnie.

– A munka világában nincs nagy kereslet a tudásomra.

– Sok mindent tehetne. Sok helyre mehetne.

– Menhelyre soha – jelentette ki Rose.

– Akkor jöjjön hozzám. – Annalise szavai áthidalták a döbbent csendet. – Házvezetőnőre van szükségem – tette hozzá magyarázatként, noha Jack tényszerűen tudta, hogy ez nem igaz. – Tisztes bért fizetek, kap szállást és ellátást is.

– Nem lehet… nem élhetek magánál. Joseph…

– …most mosolyog – fejezte be Annalise.

Jack költői igazságtételként értékelte, hogy ez a prostituált a szó szoros értelmében is feltakarítja a kuplerájt, amit hagyott. Amúgy ez a fajta nagylelkűség sosem állt távolt Annalise-től. Az egész szíve ki volt párnázva jó szándékkal, hogy felfogja az elesetteket, bár ezúttal talán az önzés is szerepet játszott a döntésében, hiszen Rose-zal óhatatlanul is életben tarthatják Joseph emlékét.

Vagy talán azt tervezte, hogy álmában egyszerűen

megfojtja ellenlábasát?

Addig is Jack csuklójára csatolta a túlságosan nagy karórát.

– Rose – mosolyodott el kedvesen. – Ő itt a fiam.

– Életem hátralévő részében minden áldott nap eszembe fog jutni – magyarázta Annalise aznap este, mielőtt Jack visszament az iskolába. – Ezzel az erővel meg is szerethetem.

– Nincs mit szeretni rajta – jelentette ki Jack.

– Az apád másként gondolta. És az *első* döntésével én is egyetértettem.

– Nem a te felelősséged. Ezt még Teréz anya se tenné meg.

– Teréz anyát sosem csalta meg a férje. – Annalise ajkai megreszkettek. – Ha majd vége lesz, Jack, arra fognak emlékezni, amit tettél, nem arra, amit meg akartál tenni. Az apád túl későn jött rá erre.

Jack arcon csókolta az anyját.

– Ha nagy leszek, olyan akarok lenni, mint te. – Hallgattak, s mindketten azt latolgatták, amit Jack *nem* mondott ki.

– Olyan leszel – bólintott Annalise. – El is várom.

A taxi valamivel nyolc előtt tette ki a háznál. Már az utcáról látta a sziluetteket az ablak mögött, hallotta a zene dübörgését. Mintha el se ment volna – mintha egy álló hete zajlott volna ugyanaz a buli, mialatt a világ teljesen kifordult a sarkaiból.

Amikor benyitott, Chad a kanapén ült, még néhány sráccal a csapatból. Ismeretlen lány borult rá, mint egy kötött takaró.

– Hé. – Chad azonnal félretolta a lányt, felállt és közelebb lépett. – Részvétem az apád miatt, ember.

Jack megvonta a vállát.

– Kösz. Azt hiszem, most kicsit elvonulok a szobámba.

Chad a kezébe nyomott egy hideg sört.

– Talán jobb lenne, ha elterelnéd valamivel a figyelmed – vetette fel sokatmondóan.

Jack visszaadta az üveget.

– Nincs hozzá kedvem, Chad.

– Biztos?

Már bólintott volna, amikor a lányra nézett, aki mosolygott rá.

– Talán igazad van.

Önelégült vigyor terült szét Chad arcán, azután elkomorult, mielőtt a többiekhez fordult.

– Jack apja nemrég halt meg.

Mandy mintha csak erre várt volna.

– Jaj, szegénykém.

– Jó lenne, ha valaki megvigasztalhatná – célozgatott Chad.

Jack érezte, ahogy beléptek a szobájába, ahogy a lány leült mellé és megfogta a kezét, ahogy ő is átkarolta a vállát – mindezt anélkül, hogy tudatosan döntött volna. Mintha a teste magától tudná, mit kell tennie. Amikor előtörtek a könnyei – forrón, görcsösen, hogy egész teste belerázkódott –, Mandy szorosan magához ölelte és a haját cirógatta.

– Sajnálom – szabadkozott neki elcsukló hangon. – Tényleg sajnálom.

Abban a pillanatban eszébe jutott Rose. Eszébe jutott a lány, akivel aznap éjjel kefélt, amikor az apja meghalt – belegondolt, hol lehet és emlékszik-e bármire, miután a csapat már rég elfelejtette. Elképzelte anyja menhelyeit, zsúfolásig tele olyan nőkkel, akik hiába próbálták rendbe tenni az életüket.

Ha a következő pillanatban meghalna, *őutána* mi maradna?

Gyengéden felsegítette Mandyt az ágyról.

– Gyere. – Átnavigálta a nappalin, ahol a többiek meglepetten néztek fel.

Az ajtónál felemelte a kezét és lágyan megcsókolta.

– Most menj haza, és felejtsd el, hogy valaha itt jártál.

Chad szitkozódni kezdett, hangosan és folyékonyan, de ő kényszerítette magát, hogy a lány távolodó lépteire koncentráljon. Könnyednek tűntek, mint a hó, csaknem olyan némának, mégis robajló visszhangot vertek benne, és egész operává dagadtak.

– Jesszusom! – fakadt ki Chad, amint megfordult. – Mi a faszért csináltad ezt?

Mi mást tehettem volna?, gondolta.

2000. június
Salem Falls,
New Hampshire

Az áldozat blúzáról származó vér egyértelműen a gyanúsítottól származott.

Matt érezte, ahogy mosolya küzdve próbál a felszínre törni.

– *Tudtam.* – Frankie kérésére egy olyan étteremben találkoztak, ami mintha az ötvenes évekből maradt volna hátra. Egy kinti asztalnál, hatalmas zöld napernyő alatt ültek; az övükön apropénztartót viselő pincérnők görkorcsolyával suhantak köröttük.

A nő felnézett Mattre.

– Tudom, hogy alig bír magával… szóval igen, a comb belső feléről vett minta valóban ondó.

– *Igen!* – Matt öklével az asztalra csapott. DNS-bizonyíték híján szinte lehetetlen megnyerni egy ilyen ügyet.

– Hadd fejezzem be – hűtötte le Frankie. – Mennyit tud a DNS-ről?

– O. J. Simpsonnál kevés volt.

– Ezenfelül?

– Hát… miatta van tíz ujjam – vont vállat Matt.

– A pengeéles agyáról nem is beszélve – jegyezte meg szárazon Frankie. – A középiskolában tanult biológiát?

– Jogásznak készültem, nem genetikusnak.

– Oké, akkor genetika kezdőknek. A legfontosabb, hogy mindent az apukájától és az anyukájától örököl. Az anyjától kap egy allélt, az apjától egy másikat… a végén emiatt lesz kék szeme, ép fogazata vagy arányos füle.

– És elbűvölő modora – tette hozzá Matt.

– Azért van, amiből a rövidebbet húzza – csóválta a fejét Frankie.

– A lényeg, hogy mindezeket a személyiségjegyeket a DNS-molekula határozza meg, ami mikroszkóp alatt hat láb hosszú, csakhogy igazságügyi szempontból nem számít, ha valakinek arányos a füle. Ezért végzek vizsgálatot nyolc olyan területen, amikről a nagyvilág nem sokat tud, mint a TPOX vagy a CSF1P0. Ezeken a területeken minden személy valamilyen „típusba” esik – tudja, két allél… egy a mamától, egy a papától.

Matt bólintott, és vetett egy pillantást Frankie eredményeire.

Minta	CSF 1P0	TPOX	TH01	VWA	D16 S539	D7 S820	D13 S317	D5 S818
100	12,12	8,11	6,7	17,17	12,14	9,12	9,13	12,12
200	12,12	11,11	6,7	15,15	13,13	8,8	11,11	10,12
Blúz	12,12	11,11	6,7	15,15	13,13	8,8	11,11	10,12
Körmök	12,12	11, (8)	6,7	17, (15)	12, 14. (13)	9, 12, (8)	9, 13, (11)	12, (10)
Comb	N/A	8, (11)	6, (7)	17, (15)	N/A	12, (8), (9)	13, (9), (11)	12, (10)

– A százas sor az áldozattól származó vérminta. A kétszázas sor a gyanúsítottól származó vérminta. Ezek a bázisértékek… az ismert mintákkal hasonlítunk össze minden mást. Az egyes mezők értékei az allélok számát jelzik a DNS-molekula különböző lokációin. A blúzból származó vérminta DNS-e, mint láthatja, megegyezik a gyanúsított bázisértékével.

– Eddig teljes az öröm – szúrta közbe Matt.

– Helyes, mert a körmök alól származó minta egészen más tészta. Itt az áldozat saját bőrsejtjei értelemszerűen jelen vannak, akárcsak azok bőrsejtek, amelyek nem tőle származnak.

– Egyszóval összekeverednek? – kérdezte Matt.

– Pontosan. Itt láthat olyan számokat, melyek az áldozatra

és a másik félre vonatkoznak.

– Erre valók a zárójelek?

– Ahogy mondja. Különböző intenzitási értékek, ahogyan az egyes személyek alléljai keverednek egymással. A példa kedvéért tegyük fel, hogy a gyanúsítottnak és az áldozatnak is van tizenegyes értéke a TPOX lokáción, de csak az áldozatnak van nyolcasa. A kombinált DNS esetében arra számítok, hogy szélesebb sávban találok tizenegyet, mint nyolcat. Erre utal a zárójel.

A pincérnő arra robogott, és két csokis turmixot hagyott az asztalukon.

– Kösz – szólt utána Frankie és Matt egyszerre.

Hagyták gyöngyözni a poharakat, minden figyelmüket lekötötte Frankie táblázata.

– Az ondó esetében az eredmények sajnálatos módon nem konzekvensek.

Matt arca megnyúlt.

– Miért nem?

– Nincs eredmény a CSF-rendszerben és a D16-rendszerben. Ilyen akkor szokott előfordulni, ha nincs elég DNS, ezért nem kapunk eredményeket ezeken a lokációkon.

Matt homlokráncolva meredt az adatokra.

– Kifejtené bővebben?

– Igen. Miután ondóról beszélünk, tudjuk, hogy ezúttal az áldozat belső combjának bőrsejtjei keverednek egy férfi hímivarsejtjeivel.

– Úgy, mint a köröm alól vett mintánál?

Frankie bólintott.

– Hasonlítsa össze a két sort.

Matt egy ideig a táblázatra meredt, azután vállat vont.

– A számok ugyanazok… csak néhány ponton összekeverednek. Ez azt jelenti, hogy nem zárják ki a gyanúsítottat, igaz?

– Szigorúan véve nem – ismerte be Frankie –, de van itt

még valami, ami miatt nem vonnék le elhamarkodott következtetéseket.

Matt ledobta a papírokat és hátradőlt a székben.

– Hallgatom.

– Gondoljon arra, hány ember él a világon, és hány különféle allélt örököltek. Még sosem láttam olyan keveréket két olyan személytől, akik nem álltak egymással rokonságban, ahol ne kaptam volna négy eltérő eredményt *valamelyik* lokáción. Már csak valószínűségi alapon is lennének olyan helyek, ahol a gyanúsított, mondjuk, tizenkettő, tizenhárom, az áldozat meg tizenegy, tizennégy… de nem itt. – A combról vett minta elemzésére mutatott.

– Nézze az átfedést. Valójában csak maroknyi olyan lokáció van, ami az áldozat saját DNS-étől eltérő értéket mutat.

– Azt mondja, a labor hibázott?

– Tényleg, köszönöm a bizalmat…

– Talán csak nem volt elég a DNS. Nem lehetséges, hogy jobb minta esetén megkapná azt a négy allélt?

– Elméleti szinten talán igen – engedte meg Frankie –, de nem csak ez aggaszt. Nézze például a TH01-es rendszert. Az áldozat és a gyanúsított egyaránt hat, hét, vagyis a keveredett DNS-nél is *mindig* hat, hétnek kellene lennie.

– Az is.

– Az ondómintánál nem. Gyenge hetes, mellette hatossal. Ennek semmi értelme. – Megrázta a fejét. – Nem akarok bekavarni az ügyébe, de ha nem is zárhatjuk ki a gyanúsítottat… nem tökéletes az egyezés.

Matt egy pillanatig hallgatott, ujjával vonalakat rajzolt a vízfoltba, amit a pohár hagyott az asztalon.

– Ne már, Frank. Ha Salem Falls összes férfi lakosának DNS-ét kombinálná az áldozatéval, akkor se kapna olyan tökéletes egyezést, ami a könyveiben van.

Frankie elgondolkodott.

– Talán rokonságban állnak.

– A gyanúsított és az áldozat? Ki van zárva.

– Akkor a tesztelt gyanúsított és egy másik fickó is hozzájárult az ondómintához. A rokonok DNS-profiljai átfedést mutatnak, ami néha egészen bizarr eredményekhez vezet.

Matt lassan kifújta a levegőt.

– Azt akarja mondani, hogy az áldozat összekarmolta a gyanúsítottat, aki cserébe összevérezte a blúzát… azután szólt a bátyjának, hogy ő is erőszakolja meg?

Frankie felhúzta a szemöldökét.

– Ez is egy lehetőség.

– Az lenne, ha a gyanúsítottnak *volna* bátyja!

– Hé, talán én tehetek róla? – Frankie összeszedte a jelentéseit.

– Egy magánlabor több rendszert is megvizsgálhatna, hogy tovább pontosítsa az eredményt.

– S ha nincs rá pénz?

– Akkor ellenőrizném a gyanúsított családfáját.

Matt kiitta a turmixát, és elővette a tárcáját.

– Ez itt a fickó vére? – kérdezte.

– Igen.

– Jó eséllyel az áldozat karmolta meg?

Frankie bólintott.

– Nem bizonyítható, hogy a sperma *nem* az övé?

– Nem.

Matt egy tízdollárost hagyott az asztalon.

– Ennél többet nem is kell tudnom.

A lányok kipirultan és izzadtan érkeztek, selyem rövidnadrágban és pattogóan feszes lófarkakkal – mint egy csapat csicsergő veréb, úgy repdestek be a nyitott ajtón. Kettesével-hármasával indultak a zuhanyozó felé, ügyet se

vetettek a nőre, aki a bejáratnál nézegette a tavalyi fotókat.

Jacket a csapatával kapták le, haja épp olyan aranyfényben csillogott, mint a serleg, amit az egyik lány emelt a magasba. A férfi a profilját mutatta a kamera felé, ahogy elismerő pillantással méregette a csapatot.

– Eltévedt?

A hang kirángatta Addie-t a kábulatból.

– Bocs – szabadkozott a kamasz lány mosolyogva. – Nem akartam magára hozni a frászt.

– Nem… semmi baj.

– Valakinek az anyja? – kérdezte tőle a lány.

Megdöbbentette a személyeskedő kérdés, amíg rá nem ébredt, hogy rosszul értelmezi. A lány egyáltalán nem Chloéról beszélt – igazából újra összetévesztették őt valakivel. Miért ne hívhatná meg valamelyik diák az anyját, mondjuk, egy edzés utáni teára?

– Valakinek, aki még nem itt játszik.

Ahogy a lány elmosolyodott, kis gödröcskék jelentek meg az arcán. Olyan őszintén és nyíltan viselkedett, hogy Addienek a gyomra is görcsbe szorult. Mindennél jobban szerette volna, ha ez a gyermek az övé lenne.

– Á. Szóval a maga is.

– Ezt hogy érted?

– A lánya a csapat új reménysége, és beszélni szeretne az edzővel.

Addie elnevette magát.

– Tényleg, hol van?

A lány tekintete a fénykép felé rebbent.

– Mindjárt itt lesz. Rendes csaj.

– *Csaj?*

– Idén új edzőt kaptunk. Miután a régi… elment.

Addie megköszörülte a torkát.

– Valóban?

A lány bólintott, és megérintette a kép üvegét.

– Hatalmas botrány volt, legalábbis azt mondják. Ha engem kérdez, olyanok lehettek, mint a *Rómeó és Júlia*. Tudja, két szerelmes, akik nem lehettek egymáséi. – Összeráncolta a homlokát. – Csak nem haltak meg a végén.

– Rómeó és Júlia?

– Nem… az edző és Catherine.

– Hölgyek! Miért nem hallom a vízcsobogást? – A határozott kérdés bevisszhangozta az öltözőt, amint az új edző összecsapta kezét. A lányok szétrebbentek körötte.

– Ez ő, ha nem jött volna rá. – A lány szégyenlősen integetett, ahogy elkocogott a zuhanyozók felé.

Az edző mosolyogva lépett közelebb.

– Segíthetek? – kérdezte.

– Csak nézelődöm, ha nem baj. – Addie a csillogó trófeára mutatott. – Komolynak tűnik.

– Meg is dolgoztak érte. Hajtós kölykök.

Addie közelebb hajolt a fotóhoz, de a lányok helyett a feliratot futotta végig. *Balról jobbra: Suzanne Wellander, Margery Cabot, St. Bride edző, Catherine Marsh.*

A Jack mellett álló lány tartotta magasba a serleget. Most vette csak észre, hogy a férfi egyenesen őt nézi.

– A vallomásod. – Matt áttolta a papírköteget Gillian elé. – Azt akarom, hogy vidd haza, olvasd el és tanuld meg betéve az egészet.

Amos az asztallapra meredt.

– Remélem, nem erre építi fel az egész ügyet.

– Nem – felelt Matt gördülékenyen –, de az ügy alapja mégiscsak a vád, amit a lánya megfogalmazott. – Felnyitott egy mappát, hogy átadjon Ducannek egy példányt Frankie szakértői jelentéséből. – Az eredmény megerősíti mindazt, amit Gillian mondott. A vér az ingen, a bőr a körmei alatt, az ondó…

– Az ondó? – suttogta Gilly.

– Igen. – Matt elmosolyodott. – Ennek külön is örülök. Megvoltak a kételyeim, miután azt mondta, hogy óvszert használt. A combjáról vett magfolyadékmintát beküldtük DNS-elemzésre, így ezzel is közelebb kerültünk ahhoz, hogy bizonyítsuk az igazunkat.

– A combodról – ismételte Amos, és megszorította a lánya kezét.

Az államügyész tökéletesen megértette a csodálkozásukat. Idővel elárulta volna nekik, hogy a szexuális erőszakot pokoli nehéz bizonyítani, ez azonban alapvetően megváltoztatta az erőviszonyokat. Felvillantott egy széles mosolyt Gillian és az apja felé.

– Néha egyszerűen csak szerencsénk van.

Thomas az apja ölébe dobott egy nagyalakú küldeményt.

– Neked jött.

Jordan letette a joysticket, amivel elverte fiát a Nintendo játékban, és felnyitotta a borítékot.

– Biztos a DNS. – Gyorsan átfutotta a rövid üzenetet, amit Matt Houlihan hagyott a borítólapon, bár igazából nem szólt semmiről.

Ő maga is ilyesmit írt volna, ha szembe kell néznie az igazságügyi orvostani vizsgálat eredményével, ami nyilván alátámasztotta, hogy Jack aznap éjjel Gillian Duncan közelében se járt.

Átolvasta az első oldalt, majd a másodikat, azután szitkozódva a padlóra dobta az egész anyagot, és felpattant.

– Most el kell mennem – mormolta maga elé.

A képernyőn Thomas éppen kinyírta az egyik játékosát.

– De hát nyerésben vagy…

– Nem – rázta fejét az apja. – Már nem.

Az ügyfelek hazudnak. Védőügyvédként ezt tanulta meg legelőször, emellett is tartott ki a végsőkig. Ha valaki hidegvérrel lelövi az anyját vagy felnyom egy boltot, az sosem a tisztesség mintaképe, sokkal inkább olyan gazember, aki bármit megtenne, csak mentse a nyomorult kis életét. Nem is az lepte meg, hogy Jack hetek óta a bolondját járatta vele. Abba a tudatba szédült bele, hogy még mindig *ennyire* hiszékeny.

Egészen más hangulatban ült be a tárgyalóba, mint a legutóbb, amikor eltöltötte a jóleső tudat, hogy egy ártatlanul vádolt szerencsétlent ment ki az igazságszolgáltatás karmai közül. Amint belépett a helyiségbe, Jacknek is feltűnt a változás. Arcáról lehervadt a mosoly, és úgy hullt a padlóra, mint egy kígyó levedlett bőre.

– Tudja – kezdte Jordan megnyerő hangon –, különösebben nem lep meg, hogy mindvégig hazudott.

– De hát… a múltkor azt mondta…

– Igazából francot se érdekel. Igazából az bosszant, hogy megásta a saját sírját, amikor azt mondta Saxtonnak, hogy aznap éjjel Gillian Duncan közelében sem járt.

– Mert nem jártam.

Jordan tenyerével az asztalra csapott.

– Akkor mi a frászt keres a sár a bakancsán, Jack? Mi a frászt keres a vére a lány blúzán, a bőre a körme alatt? Meg az istenverte ondója a combján? Erre is van magyarázata? Vagy inkább majd az esküdteknek akarja elmagyarázni, amikor Houlihan ízekre szedi, amiért hazudott a vallomásában?

Jack némán lerogyott a székre.

– Az ügyész legelőször a hitelességétől fogja megfosztani, amikor előhozza ezt. Ha ott ülnék az esküdtek között és hallanám, hogyan hazudott a rendőröknek… miközben a DNS-e mindenütt ott van a helyszínen… én is arra szavaznék,

hogy akasszák fel. Miért hazudna bárki, hacsak nincs rejtegetnivalója?

Bosszúsan lökte oda a laborjelentést az ügyfelének, hogy ő is átfuthassa.

– Szóval – élénkült fel –, akkor ebben meg is állapodhatunk.

– Miben? – Jack lassan emelte felé a fejét, akár egy kushadó bika.

– Nyilvánvalóan ott volt akkor éjjel.

– Ott voltam – ismerte be Jack színtelen hangon –, de nem történt semmi.

– Csak nem tud leállni, igaz, Jack? Őszintén szólva komolyan kezd kihozni a béketűrésből. – Jordan összeráncolta a homlokát.

– Ugye nem akar meglépni egy Clintont, és előállni a *közösülés* kreatív meghatározásával?

– Soha semmilyen módon nem közösültem vele, Jordan. Részeg voltam, és beléjük botlottam az erdőben. Az a lány meg… meztelen volt. *Ő* rontott *nekem*. – Jack elcsigázottan nézett fel. – Érti már, miért nem akartam elmondani magának? Vagy Saxtonnak? Ki hitt volna nekem?

– Ha engem kérdez, ettől se lett hitelesebb – jegyezte meg Jordan.

– Én csak el akartam menni, de ő folyton nyaggatott, hogy maradjak.

– Hogyan? Mit csinált? Mit mondott?

– Nem emlékszem! Jesszusom, Jordan, én próbálkozom. Próbálok visszaemlékezni, pedig már úgy érzem, hogy széthasad a fejem. Ott voltam… és akkor? Ez még nem jelenti, hogy szexeltem a lánnyal. Ellöktem magamtól, azután elmenekültem.

Jordan összefonta a kezét maga előtt.

– S valahogy ebben a nagy sietségben elhullajtott néhány csepp magfolyadékot?

– Le se vetkőztem. Nem tudom, kinek az ondóját találták meg, de nem az enyémet.

– Van róla fogalma, hogy fog ez hangzani az esküdtek előtt? Különösen, ha azt hallják, hogy maga bőrét és vérét azonosították a DNS-minták alapján?

– Nem érdekel – jelentette ki Jack. – Ez az igazság.

– Értem. Az *igazság*. – Jordan összeszedte a papírokat és visszagyömöszölte a dossziéba, mielőtt felállt. – Ezúttal meddig, Jack? – Kiviharzott a tárgyalóból anélkül, hogy visszanézett volna.

Althea Justice bírónő kedvelte a ritkaságokat. Egyedi tubákosszelencéket Európából, kínai selymet, vadgesztenyéből készült tintát. Üvegfalú háza inkább illett volna L. A. tengerpartjára, mint New England erdeibe; egy helyreállított 1973-as Pacert vezetett; kiskutyája a több ezer kilométerre fekvő Fehéroroszországból érkezett és egy ritka fajhoz tartozott, melyből állítólag csak harminc példány maradt. Szeretett kiríni a tömegből, amit nagyon is jól tett – a fellebbviteli törvényszék egyetlen fekete bírónőjeként úgysem maradhatott volna észrevétlen.

Iustitia nevét viselte, ami önmagában jogi pályára jelölte ki, pedig a családból még senki sem tanult tovább. Mintha előre meg lett volna írva az élete. Már az is figyelemre méltó vívmánynak számított volna, ha nőként vagy színesként emelkedik ilyen magasra, de miután személyében mindkét tulajdonság egyesült, egyszerre tekintették a nemi egyenlőség zászlóvivőjének és két lábon járó csodának.

Cipő nélkül is száznyolcvanöt centi magasra nőtt, márpedig általában így közlekedett a Carroll megyei fellebbviteli bíróságon. Amíg viselte fekete talárját, senkit sem érdekelt, ha csak harisnyát húzott. Akit mégis, az sem mert előhozakodni vele – a tárgyalótermében megjelenő jogászok

végképp nem. Ha egy nő ilyen magas pozícióba kerül, azt sosem a kedélyes és elnéző modorának köszönheti.

Fiatal titkára valamiért mégis a fejébe vette, hogy talpnyalással éri el a célját – hogy mit, azt még Althea sem tudta pontosan. Egy jó kis helyet az államügyészi hivatalban? Részrehajlást, ha majd ott áll a vád asztala mögött? Folyton jártatta a száját, és mindenféle ismeretlen precedenseket rángatott elő az iowai Bivalybasznádról és egyéb távoli helyekről, mintha ezekkel a piszlicsáré apróságokkal hatékonyabbá tehetné a munkáját. Eddig nem is bízott rá más feladatot, mint hogy megsétáltassa a kutyáját, ha a bíróságon ragad – ehhez nem igazán kellett a jogi diploma, mégis úgy tűnt, hogy ez is kifog rajta.

Pocsékul indult a nap. Belorusz oroszlánkutyája összepisilte a konyhát, az ébredése óta eltelt több mint egy órában sem jutott rendes kávéhoz, ráadásul megjött a vérzése, ami azt jelentette, hogy pont a zsúfolt napirend kellős közepére amortizálódik le, ha nem kap nyomban egy forró vizes palackot és egy lórúgásnyi görcsoldót.

– Válaszolna, Mark, s ha kérhetem, tíz másodpercen belül: mit hozott nekem? – Althea összecsukta maga alatt cipőtlen lábait.

– Egy feketét. – A férfi felé nyújtotta a kávéját. – Ahogy szereti. – Arca a gránátalma színére váltott. – Ezt persze nem szántam rasszista megjegyzésnek.

Althea lapos pillantást vetett rá a csésze felett.

– Nem is volt az, amíg nem mondta.

– Sajnálom. – Mark arca más árnyalatra színeződött. Ezek a fehér fiúk, az arcuk kész paletta.

Úgy döntött, felesleges tovább gyötörnie, amikor bármikor újra csapdába csalhatja.

– Mi a mai menü?

– Indítványok a *New Hampshire állam kontra Jack St. Bride ügyben.*

Elvette a felé kínált iratokat.

– Ez a szexuális erőszak?

– Igen. – Mark vett egy nagy levegőt. – Ha gondolja, áttekintheti a kutatásaimat, és a néhány következtetést, amit ezek alapján vontam le.

– Inkább az érdekelne, szaglászott-e magánál bármelyik jogi képviselő, hogy kipuhatolja az *én* véleményemet.

A férfi tovább pironkodott.

– Nos, bírónő, kaptam néhány kérdést…

– A vádtól vagy a védelemtől?

Mark tükörfényes cipőjére meredt.

– Mindkettőtől, hölgyem.

Amikor Althea Justice elmosolyodott, ami nem túl gyakran történt, a gesztus teljesen átformálta az arcát – mintha a napfény beáradt volna egy sötét völgybe. Természetesen ismerte az ügyet. Nehéz is lett volna figyelmen kívül hagynia, amikor a riporterek máris úgy rajzottak a bíróság lépcsőjén, mint méhek a kaptárban.

Matt Houlihanre és Jordan McAfee-re gondolt, akik néhány óra múlva ott állnak majd előtte, kiszolgáltatva a nagy fekete boszorkány kényének-kedvének.

– Mark – vigyorodott el szélesen –, mégiscsak szép nap ez a mai.

Egy órával a St. Bride-ügyben tartott meghallgatás után Jordan háton feküdt az erdőben, és elnézte, ahogy a nap ágról ágra ugrált, akár egy szivárványszínű mókus. Érezte, ahogy a talaj nedvessége az ingén keresztül lassan átszivárog a bőrébe. A föld a bomlás bűzét árasztotta, de készséggel elismerte, hogy talán csak jelenlegi idegállapota torzítja el az érzékelését. Olyan ügyet kapott ki, ami totális szívás, zsákutca a védelem számára, ráadásul egy olyan ügyféllel, aki nem hajlik semmilyen irányba, ami a vádalkuhoz vezethetne.

Jack St. Bride *nem* közösült Gillian Duncannel, dacára a ténynek, hogy a bőrsejtjeit megtalálták a lány körme alatt, a vérét pedig a blúzán. Talán, ha elég sokáig fekszik itt, a Gilliant megerőszakoló földönkívüliek visszatérnek és porrá hamvasztják a fotonágyúikkal, hogy egy másik szerencsétlen ügyvédet rendeljenek ki Jack mellé.

– Éreztem, hogy itt találllak.

Hunyorogva ült fel.

– Ó, csak te vagy – nyögött fel.

– Gondolod, hogy Lancelotot is így fogadták? – nyögött fel Selena is, miközben próbálta talpra állítani.

– Te lennél az én megmentőm?

– Próbálok az lenni, de nem mondhatnám, hogy megkönnyíted a dolgom.

A nő átkarolta, hogy álló helyzetbe tornássza. Érezte illatát – méz és valamilyen virág keveredett a szappanban, ami a fürdőben meghitten odabújt saját Ivoryja mellé.

– S mitől akarsz megmenteni?

– Önmagadtól – felelte Selena. – A kétségbeeséstől. A kullancsoktól. Válassz. – Elgondolkodva mérte végig. – Hallom, vacakul ment a meghallgatás.

– Vacakul? – Jordan elnevette magát. – Nem mondanám, hogy vacakul. A totális kudarc jobban leírja a helyzetet. A bíró olyan, mint egy nagy fekete sárkány, ami csak rám fúj. Elutasította az indítványomat, hogy ne vegyük figyelembe Jack vallomását, miszerint akkor éjjel nem találkozott a lánnyal, de bezzeg Houlihannek engedi, hogy Jack priuszára hivatkozzon.

– Azt hallottam, egy indítvány azért átment.

– Na persze – horkant fel Jordan. – A gyorsított eljárásra, amit még hetekkel ezelőtt tettem. Amikor még nem tudtam, hogy az ügyfelem minden percben más nótát fúj, mint egy rohadt zenegép.

– Felsóhajtott. – Azt már mondtam, hogy megjött a DNS-

eredmény?

– És?

– Jack vére van a lány blúzán. A bőre a körmei alatt. Az ondója a combján, bár itt az eredmények nem olyan egyértelműek, de az övé is lehet.

– Vagyis talán *nem* az övé.

– Ja, én meg talán O. J. Simpson védője vagyok.

Selena elvigyorodott.

– Nem is hasonlít a bőrszínetek. Amellett Johnnie Cochran sosem feküdne le és hagyná, hogy az ügyész a sárba tiporja.

– Johnnie eleve nem vállalna olyan ügyfelet, mint Jack St. Bride.

Selena nekitámaszkodott egy somfa törzsének.

– Nem győzhetsz mindig, Jordan.

– Kösz az emlékeztetőt. Legalább két másodperce eszembe se jutott.

Jordan végigsimított tenyerével a fa foltos kérgén. Öregemberek bőrére emlékeztette, amiről eszébe jutott az öregség, és hogy mi a francot akar még bizonyítani. *Erről* meg Jack St. Bride jutott az eszébe, aki a börtönben tölti be az ötvenet, de még akkor is azt fogja hajtogatni, hogy nem csinált semmit.

Nyomozójához fordult.

– Mit csináltál?

– Hogy értve?

– Mit csináltál azon kívül, hogy kietted a hűtőmet és elszívtad a légkondi levegőjét? Mit ástál elő az ügyről?

– Semmit. Addie Peabody még nem jött vissza, márpedig ő az egyetlen esélyünk, hogy jó színben tüntessük fel Jacket.

– Már ha egyáltalán szóba áll vele – mutatott rá Jordan. – A barátnők valamiért nem szoktak örülni, ha a jelenlétükben tartóztatják le a barátjukat. Mi van még?

Selena felsóhajtott.

– Ahová megyek, mindenhol csak azt hallom, milyen jó

gyerek ez a Gillian Duncan. Okos, édes, apuci szeme fénye. Ha hozzávesszük a tárgyi bizonyítékokat… hát, Jordan, nem sok mindent kínálhatok. – Lehajolt, hogy letépjen egy pitypangot. – Nesze. Kívánj egyet.

– Csak egyet? – kérdezte Jordan.

– Ne légy telhetetlen.

A férfi behunyta a szemét.

– Azt kívánom, hogy minden legyen más.

Selena visszatartotta lélegzetét, amíg Jordan fújt egyet, hogy a magok szerteszét reppenjenek a szélben.

– Mire gondolsz?

– Azt kívánom, hogy elcserélhessem ezt a munkát *bármire*. Azt kívánom, hogy Jack St. Bride vére ne legyen ott Gillian blúzán. Azt kívánom, hogy te és én…

Ahogy elhalt a hangja, Selena meredten nézte.

– Te és én?

– Találjunk valamit, ami megmenti az ügyfelünket.

Selena leporolta a farmerját.

– Az biztos, hogy itt nem fog történni semmi. Menjünk. – Jordan azonban nem követte, s mielőtt észbe kapott volna, már újra ott állt az erdő szélén. Bosszúsan kémlelt a fák közé, de semerre sem látta a férfit. – Jössz már? – kiáltotta. – Rég otthon leszek, mire kitalálsz ebből az erdőből.

A tisztáson Jordan arrafelé fordult, ahonnan Selena hangját hallotta. *Rég otthon leszek, mire kitalálsz ebből az erdőből.*

– Hol vagy? – kiáltott fel.

– *Rád* várok!

Végigsietett a temetőhöz vezető kis csapáson. Számolta a lépteket… harminchárom, harmincnégy, harmincöt… amíg végül kibukkant a sűrű növényzetből, hogy ott találja Selenát, aki bosszúsan topogott tornacipőjében.

– Ötvenegy! – jelentette be.

– Nem, igazából csak harmincnyolc vagyok. Látsz itt

egyetlen ősz hajszálat is? – Selena hátat fordított neki. – Akkor most már mehetünk?

– Nem. Hol vagyunk?

Selena gyanakvó pillantást vetett rá.

– Beverted a fejed egy ágba?

– Itt talált rá Saxton Gillianre. A lány ezen a ponton érte utol a barátnőit, igaz?

– Igaz. És?

– Hallottalak. Hallottam, ahogy szólongattál.

Selena elkapta az általa feldobott labdát.

– De vajon mást is hallottál volna? Egy dulakodást mondjuk?

– Nem tudom. Várj itt. – Jordan visszaszaladt az erdőbe, ahol rugdosni kezdte a faleveleket. – Hallod ezt?

Selena fülelt. Nappal a hétköznapi hangok – madarak, távoli teherautók – felerősödtek, de így is érzékelte, hogy valami nincs rendben.

– Úgy-ahogy – kiáltott vissza. – Elég halkan. – Elkocogott a tisztásra. – Úgy ötven méter lehet. Ötven méterről azért sok mindent hallani.

– Igaz – értett egyet Jordan –, viszont annyi idő alatt, míg valaki bejárja, nem sok mindent lehet *tenni*. – Amikor a nadrágjához tévedt a keze, Selena hátrébb lépett. – Ne éld bele magad, csak kipróbálok valamit. Lassan kezdj el sétálni.

Selena kérdő pillantást vetett rá.

– Mit fogsz csinálni?

– Eljátszok egy nemi erőszakot.

Selena lenézett a nadrágjára, a kezére.

– Egyedül?

– Nem úgy értettem, hogy *magammal* játszom.

Selena elindult. Sokkal lassabban haladt, mint ahogy a lányok tehették, főként, ha siettek, nehogy a szüleik felfedezzék az eltűnésüket. Egyszer megállt, hogy kirázzon egy kavicsot a tornacipőjéből, másszor megbámult egy jókora

varangyot, így ért végül az erdő szélére.

– Itt vagyok.

– Máris?

– Ha ennél is lassabban megyek, benő a moha.

– Nyolcvanhét másodperc. – Jordan máris közeledett.

– Gillian szerint öt percig tartott az erőszak, mégis sikerült utolérnie a barátnőit, akik alig ötven méterre távolodtak el.

– Ha pedig ilyen lassan mentek…

– …akkor hallaniuk kellett a dulakodást – fejezte be Selena.

Jordan elfordult.

– Feltéve, ha egyáltalán volt dulakodás.

2000. június
Salem Falls,
New Hampshire

Delilah azután lett rosszul, hogy levonult a nagy déli roham, de még nem érkezett meg a nagy esti tömeg. A kis konyhai asztalnál ült, homlokán a megnedvesített papírtörlővel.

– Tiszta forró, Roy – csóválta a fejét Darla.

– Jól vagyok. Csak utálom a kagylót, ez minden.

Roy összefonta karját a mellkasán.

– Pont fasírtot sütsz.

Delilah Royra emelte könnyben úszó szemeit, miközben kipréselt magából egy halovány mosolyt.

– Asszem, nem vagyok jól, főnök…

Roy leguggolt elé, hogy egy vonalba kerüljön az arcuk.

– Most már tényleg aggódom. Az a Dee, akit én ismerek, egymillió év alatt se vallotta volna be.

Delilah a kezébe temette nehéz fejét.

– Majd beszéljük meg egymillió év múlva, ha majd jobban leszek.

– Valami nyári vírus. – Darla Royhoz fordult, mielőtt hozzátette: – Reméljük, nem adta tovább a vendégeknek.

Roy kelletlenül végigmérte a tagbaszakadt szakácsnőt.

– Felvihetjük hozzám…

– Nem, a fia mindjárt érte jön. Már húsz perce szóltam neki. – Darla pislogni kezdett. – Akkor most mi lesz?

– Roy beugrik a helyemre, nem igaz, Roy? Máskülönben lehúzhatjuk a rolót… azt pedig Addie nem élné túl.

– Nem állhatok be – suttogta az idős férfi. – Tudod, miért.

Delilah vállat vont.

– Néha nincs választásunk, csak kézbe vesszük a dolgokat. A te esetben a sütőlapátot.

Abban a pillanatban toppant a konyhába Delilah fia, a fűrésztelep művezetője, még az anyjánál is magasabb és impozánsabb jelenség. Delilah engedte, hogy felsegítse.

– Muszáj lesz boldogulnotok nélkülem – szólt vissza a válla felett, mielőtt távozott.

Roy vetett egy pillantást a fekete sütőlapra, az énekként szállongó füstre. Igazából nem is kell főznie, csak befejeznie, amit Delilah elkezdett.

Közelebb araszolt az előkészítő pulthoz. Kitapintotta a vágódeszka peremét, melybe saját késével faragta bele az elmúlt húsz év történetét. S közben várta, mikor áll meg a szíve, ahogyan Margareté.

Akkor most ábrándozol, Roy, vagy csinálsz végre egy sonkás omlettet extra sajttal?

Hirtelen újra hallotta fejében a felesége hangját, amint azzal húzza, hogy mennyi ideig tarthat megsütni két tojást és rátenni egy pirítósra. Látta, ahogy lábujjhegyre állva feltűzi a cetlit a szögre. Érezte sajogni a régi sebet, amit akkor szerzett, amikor Margaret mögé lopódzott és megcsókolta, ő pedig annyira beleélte magát, hogy rátámaszkodott a forró lapra.

– Ki se látszom a szószból – suttogta, ahogy mindig, ha nem győzte tartani vele az iramot.

– Tessék. – Darla felé nyújtotta a régi fehér köpenyt, amit néhány helyen már kikezdtek a molyok. – Addie kért, hogy ezt tegyem el neked.

Roy lassan átvette, hogy még lassabban felvegye. Nagy meglepetésére passzolt rá. Azt hitte, hízott egy-két méretet, ahogy a makacssága vastag kérget növesztett köré. Darla mosolyogva nézte, ahogy begombolkozott.

– Ilyen egy fess férfi – jegyezte meg csendesen. Hirtelen megköszörülte a torkát, mintha félne attól, hogy túlzottan érzelmesnek mutatkozzon. – Szóval mi a különleges ajánlatunk? – kérdezte sietve.

Roy ujjai ráfonódtak a serpenyő fanyelére – előbb puhatolózva, azután már határozottan, mintha egy kiöregedett baseballjátékos újra ütőt ragadna.

– Akármi – húzta ki magát Roy. – Mondd azt, hogy bármit kérhetnek.

Addie egy fonott székben ült, szemközt Marsh tiszteletessel és a lányával.

– Köszönöm – mosolyodott el, ahogy belekortyolt a teájába.

– Nagyon finom.

A tiszteletes csontos férfiú volt, élesen kiugró szögletes ádámcsutkával. Leánya takarosan összefűzte ujjait az ölében, és kitartóan meredt a tornác egyetlen pontjára. Mostanra eltűntek hosszú, selymes fürtjei, nyomát sem lehetett látni sportosan ruganyos testének vagy sugárzó mosolyának. Catherine Marsh annyira lefogyott, hogy szinte elveszett a túlméretezett pólóban és kantáros farmerban. A haját is egészen rövidre nyíratta. Addie meredten nézte, közben kört rajzolt a pohár párától gyöngyöző üvegfalára.

Jack tette ezt veled?

– Örülök, hogy felkeresett – bólintott a tiszteletes. – Néha úgy érzem, hogy az újságok szinte félnek feltárni a dolgok vallási vetületét, ezért hajlamosak előtérbe tolni az ateista álláspontot.

Miután kiderítette Catherine Marsh nevét, Addie kikereste a lányt a telefonkönyvből. Ellidor Marsh tiszteletes Goffeysboróban, a Loyaltól ötven kilométernyire keletre fekvő városkában lakott. Előre odatelefonált, s abban a tudatban, hogy a férfi sosem állna szóba vele, ha a lánya megerőszakolásáról faggatná, egy konzervatív lap tudósítójának adta ki magát.

– Meg kell gyónnom valamit – tette le a jeges teát.

A tiszteletes elmosolyodott, és megigazította fehér ingnyakát.

– Nem először hallom – tréfálkozott –, de ez esetben tovább kell irányítanom Ivey atyához.

– Nem vagyok riporter – bukott ki Addie-ből.

Catherine Marsh tekintete most először emelkedett fel, amióta csak az apja idehívta.

– Jack St. Bride miatt vagyok itt – tette hozzá Addie.

Marsh tiszteletes jó kedélye úgy foszlott szét, mintha váratlan vihar sodorná el. A helyébe olyan tomboló harag lépett, hogy könnyedén el tudta őt képzelni a szószéken, amint a kénköves pokol kínjaival riogat.

– Ki ne ejtse még egyszer ezt a nevet a jelenlétemben!

– Marsh tiszteletes…

– Tudja, milyen érzés rádöbbenni, hogy a lány életét örökre tönkretette egy nálánál kétszer idősebb férfi? Valaki, akiben annyi jóérzés sincs, hogy felismerje, mekkora bűn elcsábítani egy ártatlan kislányt?

– Apu…

– Nem! – bődült el Ellidor. – Nem akarom ezt hallani, Catherine. Soha többé. Ugyanolyan gyenge vagy, mint akármelyik nő… mint a saját anyád… ha azt hiszed, hogy *szeretted*.

– Marsh tiszteletes, én csak azt szeretném tudni…

– Azt akarja, hogy meséljek magának Jack St. Bride-ról? Számító és alantas féreg, egy perverz, aki kivetette a hálóját a lányomra, és a tulajdon ártatlanságát fordította ellene, csak hogy az ágyába csalja. A legrosszabb fajta bűnös, még Isten angyalát is lerángatná a mennyekből, hogy a pusztulásba vigye. Remélem, a pokolban fog elrothadni azért, amit a gyermekemmel tett.

Catherine arcvonásai eltorzultak a fájdalomtól vagy az emlékektől. Ellidor hirtelen felpattant, hogy szorosan magához ölelje.

– Most pedig távozzon – mordult rá megvetően, ahogy elfordult.

Addie-vel forgott a világ. Nem kétséges, Marsh valóban úgy gondolta, hogy a lányát megrontották – s ki ismerné jobban a gyermeket a szüleinél? Ez azt jelenti, hogy egy évvel korábban nem történt semmilyen félreértés, amikor kiskorú ellen elkövetett szexuális vétséggel vádolták Jacket. Valóban szörnyű bűncselekmény történt.

Jack hazudott neki Catherine Marshról – így feltehetően Gillian Duncanről is.

Valami mégis arra indította, hogy az utolsó pillanatban fel kiáltson.

– Catherine!

A lány visszafordult a lelkész oldalán.

– Így történt? – kérdezte tőle csendesen.

Catherine tekintete az apjára siklott. Bólintott, mielőtt engedte, hogy a férfi haragja elragadja és beszippantsa a házba.

Ez mindennél inkább meggyőzte arról, hogy kár reménykednie Jack ártatlanságában. Elvégre évekkel korábban ő is ugyanígy járt, mint Catherine. Ő is túlélte az erőszakot. Tudatosan egyetlen nő sem őriz meg ilyen emléket – ez olyasvalami, ami annyira beleég a lelkébe, hogy soha nem tudja elfelejteni.

Annyira fárasztó felülni, amikor ilyen nehéz a feje. Nehezebb a holdnál, lehúzza a súlya. Nehéz a gondolatoktól… a dolgoktól, amiket nem szabadna megtennie; a dolgoktól, amikre már nem is igazán emlékszik.

Valaki a segítségére siet. Egy kéz, a tetején szőrszálak, mintha borssal hintenék meg. Azok a kezek, a borssal megszórt kezek nyúlnak érte… markolják meg a mellét,

ahogy újra összecsuklik. Saját keze, sima és fehér, alatta a kitüremkedő erekcióval.

Áldottak legyetek.

Meg vadul forgó szemmel ült fel az ágyban. A takaró lehullt a testéről, míg emlékei úgy háborogtak, mint az óceán a foknál, ahol tavaly nyaraltak. Örvénylettek körötte, bárhogy próbált menekülni – megragadták a lábát, és egyre mélyebbre szippantották.

* * *

A tömlő vadul fröcskölt és eláztatta a lányokat, ahogy mezítláb ugrándoztak a Range Rover körül. Sikítások hasítottak a zsongó nyári levegőbe, majd loccsantak a felhajtó szappanos víztócsáiba. Meg átfordította a tömlőt Chelsea-ről és Whitney-ről Gillianre, aki sikongatva tért ki előle.

– Ha így folytatják – csóválta a fejét Charlie, aki a Duncan-ház teraszáról figyelte őket –, októberig se mossák le a kocsidat. Szerintem még egyszer sem találták el a vízzel.

Amos csak mosolygott.

– Kit érdekel a Rover? Nézd csak meg. – Ahogy Gillian mosolyogva elfordult, rövidre vágott fürtjei úgy meredeztek, mint a sündisznótüskék. – Velük újra az a régi kislány lehet.

– Tudom, Amos. – Charlie mást is mondott volna, ha nem szorul össze a torka. Hányszor ültek itt a barátjával, iszogatták a sörüket és nézték a lányokat, ahogy játszanak? Ki hitte, hogy egyik napról a másikra így felnőnek? Letette üvegét a szék karfájára.

– Hogy van?

Amos ivott egy kortyot, mielőtt elfintorodott.

– Eljár dr. Horowitzhoz. Néha pityereg, néha dührohamot kap, néha csak egyedül akar lenni. Még mindig vannak rémálmai.

– Jesszusom…

– Igen. – Amos a lányára meredt. – Minden éjjel.

– Neked se lehet könnyű. Egyedül kell megbirkóznod ezzel az egésszel.

– Nem, én örülök, hogy Sharonnak nem kellett megélnie ezt. Ha a mellrák nem is, ez biztosan végzett volna vele. A rohadt életbe, Charlie, te érted, milyen ez! Az apja vagyok. Nekem kéne megvédenem mindentől. Hogy engedhettem ezt megtörténni? – Csendesen belefújt az üveg szájába, mintha oboa lenne. – Mindenemet odaadnám – csóválta meg a fejét –, csak hogy újra az enyém lehessen.

Most Gilly kapta fel a tömlőt és indult támadásra a barátnői ellen. Addig kacagott és locsolta a többieket, amíg azok teljesen el nem áztak. Abban a pillanatban tényleg átlagos kamasznak tűnt.

Charlie megdörzsölte a szék zöld festésének egyik hajszálrepedését.

– Szoktál azon tűnődni, Amos, hogy van-e odafent valaki, aki rajtunk tartja a szemét? – kérdezte csendesen. – Tudod… aki gondoskodik róla, hogy semmi ne maradjon büntetlenül?

Amos összeráncolta a homlokát.

– Gillian aztán nem szolgált rá arra, ami történt vele.

– Nem – mormolta Charlie, ahogy rámeredt. – Gilly nem.

Selena azt a gondolatmenetet követte, hogy aki képes hazudni az apjának és ellógni otthonról, talán mást is titkol. S ha az apja történetesen a város leggazdagabb embere, a tizenhatodik születésnapjára talán kapott egy hitelkártyát, amit természetesen a fenti gazdag apuka fizet.

A hackelés persze törvénytelen, de egy jó nyomozó tudja, hogyan kerülje meg a törvényeket, ha a helyzet azt kívánja. Az első lépés: meggyőződni arról, hogy a karót nyelt ügyvédje nem otthon tölti az éjszakát, és az sem árt, ha a fia elmegy randizni. A második lépés: összeszedni mindazt a tudást, ami

a nyomozómunka hosszú évei során felgyülemlett – kezdve azzal, hogy egy átlagember átlagjelszava korántsem olyan bonyolult, mint hinnénk. Gyanította, hogy ilyen vagy olyan formában, de Gillian születésnapja lehet a kulcs az American Online-számlához, és három próbálkozás után el is találta. A legfrissebb online vásárlások listája már nehezebben állt össze – az Amazon.com és a Reel.com oldalon is hiába próbálkozott, mielőtt talált egy CD-boltot, ahová Gilly beregisztrált. A rendelési rendszer biztonsági kódját tíz perc alatt feltörte, így végül hozzájutott az American Express számához.

Felhívta a telefonos ügyfélszolgálatot, majd amikor arra kérték, gond nélkül megadta Amos Duncan anyjának lánykori nevét – amit előzőleg lenyomozott az anyakönyvi nyilvántartásban.

– Nos, Gillian – hallotta az ügyfélszolgálatost. – Mit tehetek önért?

– Szóval vagy egy kis gond a számlakivonattal. – Selena úgy tett, mintha keresgélne. – Igen, április huszonötödike, 25,60 dollár a Gapben?

Miután hasra ütés alapján mondta be az adatokat, az ügyfélszolgálatos nem meglepő módon hiába kereste a tranzakciót.

– Április huszonötödike?

– Igen.

– Itt csak két tételt látok április huszonötödikén: egy 47,75-ös a Wicca Útjából és 10,71-es a CVS-től. A Gaptől nincs semmi. Biztos, hogy a megfelelő számlakivonatot nézi?

Selena szorgalmasan jegyzetelt Jordan újságjára.

– Jaj, istenem, nem lehetek ennyire béna. Ez a *MasterCardom*. – Kuncogott egy sort. – Mármint, ne már…

– Van bármi egyéb, amiben segíthetek?

– Kösz és bocsi. Ennyi volt. – Letette. A CVS-nél nem nagy ügy elverni tíz dolcsit. Körömlakk, Kit Kat, egy csomag rágó,

meg is van. A rágó helyett esetleg egy csomag óvszerrel.

A Wicca Útja már érdekesebb.

– Wicca – mondta ki hangosan, ahogy átsétált Thomas szobájába, ahol a házi feladatokhoz használt nagy Webster szótárt tartották. Kereste a *W*-nél, de semmit se talált. Még a *whisky* állt hozzá a legközelebb, ami talán szintén nem állt távol Gillian Duncantől, de most nem ezt kereste.

Lefogadta volna, hogy nem először hallja ezt a szót. Visszakapcsolta a számítógépet, s ezúttal a saját nevén jelentkezett be, mi előtt megnyitotta a keresőablakot.

Wicca, gépelte be.

Egy pillanat múltán megjelent az első oldal az összesen 153 995 találatból.

Pogány és wiccaoldalak. A wicca és Francesca Celestia grimoárja. Hogy lépj kapcsolatba a helyi covennel. Áldáshozók – a legtutibb wiccaoldal tiniboszikinak.

S ami nyomban megragadta a figyelmét: *Miért félünk a boszorkányoktól?*

Már emlékezett rá, hol hallotta ezt a szót.

– Lám, lám, Gillian kisasszony – kattintott az első oldalra, ahol egy feneketlen mély, bugyogó üst fogadta. – Ki gondolta volna?

Miközben a keze felcsusszant Chelsea Abrams blúzán, Thomas magában a brit uralkodókat sorolta. *I. Jakab, I. Károly, a Cromwel-lek… II. Károly, II. Jakab, Vilmos és Mária…* Nem tudott elképzelni ennél unalmasabbat, de az európai történelemnek hála legalább nem élvezett a gatyájába Chelsea bőrének érintésétől és édes illatától, így nem kellett elszenvednie azt a megaláztatást, hogy kimagyarázza a sliccén terjengő foltot.

A lány értett a csókolózáshoz – de még hogy! Nyelve pajkosan a szájába furakodott, körbetáncolt és visszavonult,

amíg egészen hihetetlennek nem tűnt, hogy egy órával korábban még sosem ízlelte ezt az ambróziát. Ki hitte volna, hogy eljut a második bázisig egy két évvel idősebb lánynál? Ki hitte volna, hogy egy ilyen lány egyáltalán hajlandó *randizni* vele?

A stadion lelátója alá bújtak, ami a Salem Falls-i középiskolában bevett hagyománynak számított. Miután ő még nem is vezethetett, Chelsea jött el érte a szülei kocsijával. Moziba mentek, utána kávézni – Thomas fizetett, mintha ezzel elfeledtethetné a korkülönbséget –, most pedig azzal a döbbenettel és csodálattal térképezték fel egymás testét, amit csak akkor érzünk, amikor először érintünk meg valakit.

– Így, Thomas – szuszogta a lány, ahogy felnyúlt, és kikapcsolta a melltartóját.

Ó, Jézus. Anna és I. György, II. György... basszus!... Györgyök a köbön, aztán IV. Vilmos és Viktória...

Chelsea hirtelen elhúzódott. Lehet valaki szégyenlős, amikor félig már meztelen?

– Akarod... akarod, hogy abbahagyjam? – préselte ki magából Thomas, miközben lélekben felkészült rá, hogy levesse magát a legközelebbi szikláról, ha a lány igent mond.

– Te akarod?

A sötétben nem láthatta a szemét. Ideges... vagy azt hiszi, hogy *ő* az?

– Chels – vett erőt a félelmein. – Legszívesebben akkor se hagynám abba, ha három életem lenne.

A lány mosolyán megcsillant a hold fénye.

– Csak három? – suttogta, ahogy melle a tenyerébe buggyant, puhán, akár a hó.

Szent isten, nyögött fel Thomas. Chelsea lerángatta róla a pólót és hozzásimult; mintha tűz nyaldosta volna azokon a helyeken, ahol a testük összeért. A lány a fülét harapdálta. – György és Erzsébet?

– Csak a haverok – lihegte Thomas, ahogy a lány a hátára fordította. A mellek közül felé lendült egy kis függő. Utánakapott.

– Hagyd – szólt rá Chelsea.

Csakhogy a fogához koccant, amikor valami puhábban és rózsaszínűbben reménykedett. Feltartotta és hunyorogva megvizsgálta.

– Szép. Dávid-csillag?

– Annak hat ága van. Ez csak öt. – Azután: – Tényleg erről akarsz dumálni?

– Nem, csak le akarom venni.

– Nem lehet.

– Elteszem a zsebembe. Esküszöm, nem hagyom el. – Belecsókolt Chelsea nyakába, közben elkezdte babrálni a csatot.

– Ne, Thomas. Megesküdtem, hogy mindig hordani fogom.

– Kinek? Az exednek?

A lány nem felelt; Thomas megigézve meredt a kis ezüstfüggőre. Még sosem látott ilyet... talán valami vallási jelkép, a kereszt hindu megfelelője vagy ilyesmi? Nem mintha Chelsea indiai csaj benyomását keltené.

A lány átható pillantást vetett rá.

– Szeretsz engem, Thomas?

Alig kapott levegőt – ez tényleg oda vezet, ahová gondolja? A valaha élt összes király is kevés lesz ahhoz, hogy uralkodjon túltengő hormonjain, ha tényleg szexelni fognak Chelsea-vel.

Lázasan bólogatott, közben nagyokat nyelt.

– Ha elmondok neked valamit, amit még soha senkinek nem mondtam, megesküszöl rá, hogy nem adod tovább?

Ez nem lehet igaz! Még Chelsea is szűz. Úgy érezte, mintha az összes vére az ágyékába tolulna.

– Persze – nyögött fel.

Chelsea felemelte a kezét, azután ujjai végigsiklottak a nyakán, a mellén, a fura nyakláncon.

– Pogány vagyok – suttogta, és megcsókolta.

A szó hosszan visszhangzott a fejében.

– Pogány? – ismételte. – Mint azok a fickók a Stonehenge-nél?

– Azok a druidák. A pogányok hisznek az Úrban… de az Úrnő-ben is. Ez a pentagramma… ez a csillag… az öt fő elemet ábrázolja. Lélek, Levegő, Víz, Tűz és Föld. – Thomas arcát figyelte, várta a reakcióját. – Furának találod?

– Nem – vágta rá Thomas, bár nem igazán tudta, mit gondoljon. – Mármint… ezek a természet erői, nem?

Chelsea bólintott.

– Kár, hogy a legtöbb ember nem így látja. Amikor Gilliannel, Meggel és Whittel megalakítottuk a covent, tudtuk, hogy senkinek sem beszélhetünk róla. Tudtuk, hogy ha bárki megtudná, tutira félreértené. – Hirtelen elmosolyodott. – Istenem, Thomas, ha tudnád, milyen jó érzés, hogy végre elmondhattam valakinek! – A nyaka köré hurkolta a karját, és szenvedélyesen megcsókolta. – Tíz fiúból kilenc keresni kezdené a seprűmet, vagy azt hinné, hogy békává akarom varázsolni.

Thomas hirtelen megdermedt.

– Ez azt jelenti, hogy te…

– Pogány, boszorkány, nevezd, ahogy akarod. Mind a négyen azok vagyunk.

Thomas keze megdermedt a lány hátán, amint tudatosult benne a felismerés: ha Chelsea letépné a nadrágját és rávetné magát, akkor se tudna mit kezdeni vele. Az ég szerelmére! Együtt van egy gyönyörű félmeztelen lánnyal, és másra se tud gondolni, csak az apja ügyére.

A bűntett helyszíne éjjel egészen másként festett. Baglyok szólongatták egymást a sötét odúkból, tücskök hangolták a hegedűjüket, apró teremtmények egyensúlyoztak a

tűleveleken. Jordan igazából nem is tudta, mit keres itt. Talán ihletet? Oké, most már talán alá tudja támasztani a védelmet, de az még mindig reszketeg lábakon áll. Az idő- és térbeli eltérések nem zárják ki, hogy Jack erőszaktevő lenne, csupán azt sugallják, hogy Gillian Duncan titkol valamit. Ha szeretne fogadni, arra tenné a pénzét, hogy Jack és Gillian lefeküdt egymással, azután a lány beijedt, és kitalált egy mesét. De akkor a többiek miért nem hallottak semmit? S miért titkolózna előtte Jack, ha valóban így történt volna?

Azt mondta, egy ujjal sem nyúlt Gillianhez. Nem beszélve arról, hogy a többi lánynak csak látnia kellett volna valamit – egy pillantást, egy mosolyt, egy érintést, ami arra utal, hogy Gillian és Jack legalábbis eljátszik a szex lehetőségével. Mégsem akadt köztük senki, aki ezt említette volna. A barátnőjüket védik? Vagy ennél is egyszerűbb a helyzet – ahogy Jack mondta, nem történt semmi?

Vagy Jack hazudik, és egy elkövetett egy bestiális nemi erőszakot – méghozzá gyorsan és hangtalanul –, vagy Gillian hazudik… és nem történt semmi.

Egy magas ágról bölcs bagoly nézett le rá sárgás szemeivel.

– Húúú…

– Bárcsak beidézhetnélek. – Ahogy az ég felé fordította tekintetét, ezüstös villanásra lett figyelmes: mintha egy csillag hullt volna le, hogy fennakadjon az ágak között. Kíváncsian állt fel és porolta le a nadrágját. Lábujjhegyen állva éppen elérte azt a valamit.

A fenébe. Nem engedett.

A fogát csikorgatva ágaskodott tovább, amíg beakadt az ujja, és megránthatta.

Azután elterült a földön, ölében egy ezüstszalag rövidke végével.

– Mi a…

Szalagok és kis zacskók. Fura holmik.

Szalagok.

Ezúttal olyan gyorsan tette meg az ötvenméteres utat, amennyire csak a lába bírta, hogy beugorjon az autójába, és egyenesen a Carroll megyei börtönbe hajtson.

– Gondolkodjon! – parancsolt a védencére.

Jack fel-alá járkált a kis helyiségben.

– Mondtam már. Emlékszem a szalagokra. Egy fáról lógtak le. Lobogtak a szélben.

Mindez olyan hihetetlennek tűnt, hogy még most is elintézte volna egy legyintéssel, ha az ezüstszalag vége nem lapul a zsebében.

– Mint a mazsoretteké?

– Inkább egy májusfáé – pontosított Jack.

Jordan életében egyszer látott májusfát, arra is édességeket lógattak az óvodában, ahová Thomas pontosan három hetet járt. Manapság már nem szokás ilyet állítani.

– Azok a dolgok a somfán... valamilyen díszek voltak?

– Nem karácsonyfadíszek, ha erre gondol. Inkább olyan kis illatos zacskók, amiket a nők tartanak a fehérnemű között.

– Gillian Jordan pedig meztelen volt – tette hozzá.

Jack bólintott.

– A két másik lány is levette a blúzát, de ők felöltöztek, amikor megláttak.

Jordan teljes értetlenséggel csóválta a fejét.

– Valami orgia?

– Egymással? Nem tudom... nem csináltak semmi *olyat,* amikor odaértem.

– Akkor *mit* csináltak?

Jack egy pillanatra elgondolkodott.

– Táncoltak. A tűz körül. Mint az indiánok.

– Ja, persze. Ünnepelték a bölény megölését.

– Ünnepeltek – ismételte Jack lassan. – Gillian is ezt mondta.

Már hajnali kettőre járt, amikor Jordan benyitott a házba, vigyázva, nehogy felébresszen valakit. A gondolatok még most is zsibongtak a fejében – beletelt egy hosszú pillanatba, amíg rájött, hogy még égnek a fények. Amikor belépett az előtérből, Thomas és Sele na már várta.

– Ezt nem fogjátok elhinni… – kezdte kaján örömmel.

– Apu – szakította félbe Thomas, hogy ellopja tőle a show-t.

– Ezek boszorkányok.

III

Nevette Jancsi,
miért kell itt sírni,
ha szép a világ?

Julcsa meg nyomban
nagy sebbel-lobbal
elfoglalta a hintát!

Mi, salemiek, ugyanazok vagyunk, mint azelőtt.
De ezek a bolond kis szajhák kezükbe kaparintották a törvény kulcsát,
s azóta a bosszú írja a törvényt!

— A salemi boszorkányok

2000. június
Salem Falls,
New Hampshire

Addie tíz dollárt fizetett Jack ítéletének másolatáért, csak még nem tudta, mihez kezdjen vele. Tartsa a tűzbiztos dobozban, ahol Chloe születési és halotti anyakönyvi kivonatát? Égesse el valami rituálé keretében? Temesse el a kertben, a többi álmával együtt?

Miután egész éjjel hánykolódott és forgolódott, meggyőzte magát arról, hogy Jack éppoly könnyen szövi a hazugságait, mint selyemhernyó a szálakat – és az eredmény is éppoly gyönyörű. Nem hibáztathatta, amiért azt mondta, hogy nem állt kapcsolatban Catherine Marshsal, nem erőszakolta meg Gillian Duncant, és szereti őt. Minden hazugsághoz két ember kell – valaki kitalál egy tetszetős mesét, a másik meg van olyan ostoba, hogy el higgye.

A Grafton megyei fellebbviteli bíróság titkára átadta neki a nyugtát.

– Tessék. *New Hampshire állam kontra Jack St. Bride.*

Köszönetet mondott, és belelapozott a bírósági jegyzőkönyvbe.

– Jack St. Bride? – hallott egy hangot a háta mögül.

A magas férfi rendőregyenruhát viselt. Látványosan őszült, orra túl nagynak tűnt az arcához képest, a szeme sarkából mégis nevetőráncok sugároztak szét.

– Igen – felelte bizonytalan hangon.

– Ismeri?

Görcsösen megfeszültek az ujjai, hogy meggyűrjék a lapokat.

– Azt hittem, igen.

Észrevette, hogy Jack nevének említésétől ugyanolyan sötét árny suhan át a férfi tekintetén, ahogy az övén.

– Tudom – bólintott végül a rendőr. – Én is.

Amennyire vissza tudott emlékezni, először ült vendégként egy bisztróban. Jay Kavanaugh többfogásos reggelit evett, de ő nem érzett éhséget. Alig győzte leküzdeni a késztetést, hogy felálljon és kávét töltsön magának.

– Nem igazán lep meg – vont vállat Jay, miután megtudta, hogy Jacket újra nemi erőszakkal vádolják. – A szexuális ragadozókra jellemző a bűnismétlés. Inkább az a meglepő, hogy először így beugrottam neki. – Megrázta a fejét. – Zsaru vagyok, ezért hihetetlenül fejlett a hatodik érzékem… már elnézést, de mérföldekről kiszagolom a szart… mégis leteszem a nagyesküt, hogy szőrőstül-bőröstül bekajáltam Jack meséjét. Tényleg elhittem neki, hogy szimpla középiskolai tanár… tudja, amolyan átlagos fickó. Erre kiderült, hogy a családja gazdagabb a Rockefellereknél, és a szabadidejében nem dolgozatokat javít, hanem diáklányokat csábít el.

– A Rockefellereknél? – húzta fel a szemöldökét Addie. – Teljesen le van égve.

Jay felnézett.

– Magát is szépen megetette. – Újra megvonta a vállát. – Azért jó tudni, hogy vérbeli profi. Legalább nem érzem magam akkora lámának.

A férfi tovább beszélt, mialatt a pincérnő letette elé a tányért.

– Tele volt ötletekkel. Van kedved hegyet mászni? Naná! Keresni kell egy helyettesítő tanárt erre az időre? Semmi gond! Viszont valahányszor én mondtam, hogy igyunk meg egy sört vagy menjünk el fallabdázni edzés után, mindig lepattintott. Nem maradhatok, mindig azt mondta, mert hétkor állandó programja volt. Erről soha, egyetlenegyszer se mondott le. Azt hittem, valami értekezlet vagy ilyesmi. Később persze kiderült, hogy ilyenkor találkozott a lánnyal.

Minden este, pontban hétkor, az öltözőben.

Addie-t egyszerre töltötte el felszabadító és nyomasztó érzés, amikor megismerte a férfit, Jack újabb áldozatát. Bármennyire neheztelt is Jay Kavanaugh, amiért félrevezették, ő nem engedte, hogy Jack beférkőzzön a bőre alá, a szívébe, a testébe. Ő nem hallotta, ahogy Jack azt mondta neki: *Szeretlek*. Nem hallotta elkerekedő szemmel – és hitt neki.

– Mintha nem is itt lenne… – jegyezte meg a férfi.

– Nem, csak elgondolkodtam.

– Jacken?

Megrázta a fejét.

– Azon, hogy mennyire rühellem a férfiakat.

– Ne ítéljen meg mindnyájunkat Jack alapján. A legtöbbünk ostobább nála, de annyira biztosan nem fineszes, hogy így félrevezessen mindenkit. – Jay bágyadtan elmosolyodott. – Utólag mindig okos az ember, és egy idő után már nem fáj annyira. Tudom, volt rá tíz hónapom, hogy végiggondoljam, bár még most is emlékszem, ahogy ott ültem az asztalomnál, miután letartóztattam – a legjobb barátomat! –, és egyszerűen nem értettem, hogy nem vettem észre.

Addie elnézte, amint felfakasztotta a tojás lágy sárgáját. Ahogy szétáradt a tányéron, csak a pirítósok fala vetett neki gátat.

– Hogy van a lány?

– Már nem a Westonbrookra jár. Úgy hallom, magántanuló lett, és nem tartja a kapcsolatot a barátaival, akik Loyalban maradtak.

– Elhallgatott, mielőtt csendesen hozzátette: – Szerintem csak el akarja felejteni, hogy valaha megtörtént.

Addie-nek csak ekkor jutott eszébe, hogy Catherine Marsh is azt hitte, szerelmes Jackbe.

– Sosem fogja – suttogta maga elé.

A szállodai szobában összecsomagolta bőröndjét, miközben Rosie O'Donnell a tévén keresztül gondoskodott róla, hogy ne érezze magát olyan egyedül. Összehajtotta pólóit, és a farmerra fektette őket. Műanyag zacskóba tette a bakancsát, hogy ne koszoljon össze mindent.

– Esküszöm, John – hallotta Rosie-t. – Nyerni fogok. Gyakoroltam. – Addie felnézett, ahogy a színésznő arca kitöltötte a képernyőt. – Kelsey Grammer és Joy Behar, ti ismertek hatásos nedűket?

– Milyen nedűket?

– A nedű azt jelenti, hogy ital – közölte Rosie. – Ha lenne szemernyi esélyetek a *Jeopardy!*-ban, akkor tudnátok, ahogy azt is, melyik Afrika legnagyobb tava, és hogy a holland királynő Ferenc Ferdinánd főherceg másodunokatestvére. Jó, ezt csak kitaláltam, John, de *ezt* is csak egy olyan kvízbajnok tudhatja, mint én.

Konzervnevetés. Addie-nek összeszorult a szíve, ahogy a fejében hallotta Jack hangját: *Amikor a hírességek vetélkednek, mindig könnyítenek a kérdéseken, különben az összes sztár felsülne.*

Jack bezzeg nem. *A legtöbbünk ostobább nála,* mondta róla Jay.

– Ma este hétkor, itt, az ABC-n – jelentette be Rosie. – Én mondom, John, ez lesz az új hivatásom.

Addie-nek eszébe jutott, ahogy Jack a börtönről mesélt, ahol a kvíztudása mentette meg. Eszébe jutott, ahogy hiába próbálta elvonni a figyelmét a saját testével, amikor az a vetélkedő ment. *Ha ennyi minden van a fejében,* gondolta akkor, *hogyan marad hely számomra is?*

Beletúrt az asztalon fekvő papírhalomba, ami érkezéskor a szobában fogadta. Talált egy kis útikalauzt New Hampshire Dartmouth-Sunapee régiójáról, egy szórólapot valami elektronikai szaküzletből, meg egy másikat a helyi pizzériától,

ami hajnali háromig vállalt házhoz szállítást. Végül a lepedők és takarók alól ásta elő a hirdetőújságot. Gyorsan átforgatta, amíg meg nem találta, amit keresett: a tévéműsort.

A *Jeopardy!*-t Loyalban is akkor adták, mint bárhol máshol. Este hétkor.

A földrajzról, az elnökökről vagy a hatásos nedűkről messze nem tudott annyit, mint Jack. Nem tudta azt sem, hogy egy ilyen ténynek van-e bármi jelentősége a bíróságon, de az tudta, hogy naponta félórán át semmi nem állhatott Jack és a tévés vetélkedője közé.

Még Catherine Marsh sem.

Az okkult könyvesboltban olyan illat terjengett, mint egy gyógyszertárban, míg a polcokon sorakozó üvegcsék csupa olyan dolgot rejtettek, amikről Selena inkább nem akarta tudni, mire valók. Kötetek ékelődtek be a szűkös helyekre, gerincükön olyan gót betűs címekkel, mint *Anasztázia varázskönyve, Testen kívüli élmények kezdőknek* vagy *A magányos boszorkány útja*. A pulton macska őgyelgett, kis csengettyűvel a nyakában. A levegőt megülte a füstölők nehéz aromája.

Csillagfürt vetett egy pillantást a Selena kezében gőzölgő érintetlen teára.

– Igya csak meg. Nem változik tőle varangyos békává.

A nő befont ezüsthajával és a lábujjgyűrűivel átmenetet képezett a földanya és egy hippi virággyermek között. Egy biztos, Selenát nyugtalanná tette a jelenléte. Minden pillanatban azt várta, mikor csettint és tünteti el.

Körülnézett az üzlet falain.

– Sok kölyök jár ide?

– Túl sok – sóhajtott fel Csillagfürt. – A varázserő vonzza őket. Meghallják a *boszorkány* szót, és máris azt hiszik, elég meglengetniük a varázspálcájukat, hogy eltüntessék az

ellenségeiket vagy magukba bolondítsák a fél kosárcsapatot.

– Valami azt súgja, hogy a mamájuk és a papájuk nem tud ezekről a kis praktikákról.

– Attól tartok – mordult fel Csillagfürt –, hogy ez is az inkvizícióra vezethető vissza. A boszorkánysággal nem szívesen dicsekszik az ember, mert a legtöbben hajlamosak félreérteni. Sajnos a kamaszokat részben ez is vonzza, hogy a szüleik háta mögött csinálhatnak valamit – még ha csak egy ártatlan és természetes mágiát is.

– Gillian Duncan gyakran jár ide?

A nő megvonta a vállát.

– Épp nemrég keresett nálam nadragulyát.

– Nadragulyát? Az nem méreg?

Csillagfürt bólintott.

– Az ősrégi receptúra érdekelte, amit egykor a testen kívüli élményekhez és látnoki víziókhoz használtak. Felesleges is mondanom, hogy próbáltam másra terelni a figyelmét.

– Úgymint?

A macska felugrott a nő ölébe, ő pedig addig simogatta a bundáját, amíg le nem csukódtak a szemei.

– Úgymint a közelgő beltane ünnep.

– Emlékszik rá, hogy mikor beszéltek erről?

– Éppen beltane éjjele előtt – felelte Csillagfürt, mielőtt feltűnt neki Selena értetlen tekintete. – Április harmincadika előtt.

– Mi van, ha szerzett máshonnan? – tette fel a kérdést Jordan. Selenával a hátsó udvar tíkfa padján ültek, ahonnét látták, ahogy egy kék szajkó egész sereg pintyőkével perlekedik a madáretetőnél. Egymás mellett ültek; Jordan centire pontosan megmondta volna, mekkora tér választja el őket vállnál, csípőnél vagy combnál. Úgy pattogtak köztük a

villamos szikrák, hogy még a szúnyogok se merészkedtek a közelükbe.

Selenának mindez fel sem tűnt. Vagy ha mégis, piszok jól leplezte.

– Nadragulyát? – kérdezte.

– Igen. Ha valahogy elkészítette a varázsitalt, és április harmincadikán éjjel bevette? Azután Jack részegen arra botorkált, Gillian pedig csak hallucinálta az egész támadást?

Selena összeráncolta a homlokát.

– Baromi jó cucc lehetett, ha még az ondót is odavarázsolta a combjára.

– Oké – ismerte el Jordan –, az ondót tényleg nem tudom megmagyarázni, de nem is az én dolgom. Nekem csak el kell hitetnem az esküdtekkel, hogy létezik más magyarázat is, mint a nemi erőszak. Egy füst alatt az áldozat szavahihetőségét is megkérdőjelezhetjük, ha kiderül, hogy a kérdéses estén kábítószer hatása alatt állt.

– Azért a nadragulyát mégsem lehet beszerezni az első drogériában – vitázott Selena. – Erős méreg.

– Talán helyettesítette valami hallucinogén droggal.

Selena felhorkant.

– És *azt* honnan szerezte be?

– Valami dílertől. – A mosoly lassan szétáradt Jordan arcán.

– Vagy apucitól.

Három és fél órába telt, mire Marsh tiszteletes elhagyta a házat; három és fél órán át ücsörgött Addie az előkert hortenziái mögött. Kivárta, amíg a férfi elhajtott a Buickján, csak azután kopogott be az ajtón.

– Hazudtál – közölte, amint Catherine Marsh ajtót nyitott.

– Nem tudom, miről beszél…

– Nem volt semmilyen kapcsolatod Jack St. Bride-dal.

Sosem feküdtél le vele. Nem tudom, miért csináltad, Catherine, azt sem tudom, hogyan, de sikerült elterjesztened ezt a pletykát, amivel tönkretetted az egész életét.

– Azt mondta… azt mondta…

– Nem mondott neked semmit, amit más diákjának ne mondott volna.

Catherine tiltakozni kezdett volna, azután összeomlott. Erre nincs jobb szó – szája magába roskadt, szeme fáradtan összezárult, egész teste meggörbült.

– Én nem akartam, hogy ez legyen – suttogta. – Az apám… megtalálta a fogamzásgátlót a fiókomban, és teljesen begőzölt. Azután megtalálta a naplómat is… és elolvasta. – Catherine nyelt egyet. – Csak kitaláltam az egészet. Mármint, az összes lány bele volt zúgva az edzőbe. Amikor a fiúm szakított velem… ő odafigyelt rám, hogy ne csináljak hülyeséget, és hagyta, hogy kisírjam magam a vállán. Úgy fogtam fel, mintha azért csinálná, mert szeret… tudja, egy kicsit *úgy* is. Ezért írtam róla azokat. Ezért írtam *rólunk*.

– Csak kitaláltad – tisztázta Addie, mire Catherine fájdalmasan bólintott. – S amikor az apád a rendőrökhöz fordult? Akkor se jutott eszedbe, hogy elmondd nekik?

– Elmondtam, de azt hitték, hogy csak meg akarom menteni a börtöntől, mert annyira szeretem. – Elkent egy könnycseppet az arcán. – Amikor hazudtam, csüngtek minden szavamon. Amikor igazat mondtam, meg se hallgattak.

– Catherine…

– Annyira szégyellem magam – suttogta a lány. – Annyira sajnálom, amit vele tettem.

Addie alig tudta megőrizni a nyugalmát.

– Akkor segíts neki.

– Magára számítottam a legkevésbé. – Charlie kinyitotta

az ajtót, hogy Jordan beléphessen.

– Most nem ügyvédi minőségemben vagyok jelen – bocsátotta előre Jordan. – Csak úgy, mint egy másik apa.

Charlie betessékelte és leültette a virágmintás kanapéra, melynek támlájára gyapjúkendőt terítettek.

– Igaz is. Elfelejtettem, hogy van egy kölyke.

– Tudom, rossz hír – vigyorodott el. – Az ügyvédek is képesek szaporodni.

Charlie meglepetésében elnevette magát.

– Melyikbe is jár a fia? Még elsős, igaz?

– Bizony. – Jordan érezte, ahogy máris átizzadta a pólóját. Az égvilágon semmi sem bizonyította, amit Charlie elé kívánt tárni, pusztán egy megérzés volt, ami remélhetőleg a nyomozó fantáziáját is beindította. Másként nemigen tudta igazolni a gyanúját. – Először is szögezzük le, hogy ez egy magánbeszélgetés. Rendben van, Charlie?

A nyomozó lassan bólintott.

– A fiam, Thomas találkozgat Chelsea Abramsszel.

– Igazán? – kérdezte könnyed hangon Charlie. – Szép kislány.

– Igen. A fiam szemében egyenesen a legszebb. – Mindketten nevettek egy sort. – Ezért is kellemetlen ez nekem, Charlie. – Jordan zajosan kifújta a levegőt. – Hallottam tőle valamit, amiről, úgy gondolom, feltétlenül tudnia kell.

Charlie érzékei nyomban kiéleződtek.

– Chelsea azt mondta, hogy a lányok akkor éjjel az erdőben… szóval beszedtek valami drogot.

A nyomozónak arcizma se rándult.

– Az én lányom nem… ő sosem tenne ilyet.

– Én sem hinném. Tudnia kell, hogy a jelen körülmények között tényleg nem szívesen mondom el ezt, de mint apa… Az ördögbe is, ha valaki ilyet hallana Thomasról, én biztosan tudni akarnám. – Felállt, nehogy visszaéljen a

vendégszeretettel. – Talán az egész csak félreértés.

– Bizonyára. – Charlie kikísérte az ajtóhoz. Elnézte, ahogy az ügyvéd nekiindult a felhajtóhoz vezető lépcsőnek. – Jordan.

A két férfi egy hosszú pillanatra egymás szemébe nézett.

– Köszönöm – bólintott Charlie.

Laboratóriumi technikusként Arthur Quince-nek épp elég fejfájást okozott, hogyan tartsa meg állását a Duncan Gyógyszergyárnál – már csak az hiányzott neki, hogy a nyomozók is rászálljanak. Különösen olyan nyomozók, akiket az a küldetéstudat vezérel, hogy összekapcsolják a munkáját egy bűnténnyel. Előbb megerőszakolják a főnök lányát, most meg a drogok is megjelennek Salem Fallsban? Hová tart ez a világ?

– Nem hiszem, hogy tudnék önnek segíteni – közölte Selena Damascusszal. – Minden héten egyszerre hatféle gyógyszert is gyártunk párhuzamosan.

– Melyik hatot?

Jesszusom, a nő csak nem száll le róla. Beütötte jelszavát a gépbe, majd rövid keresgélés után a monitorra mutatott.

– Jelenleg fentanilt, lidokain-hidrokloridot és fenobarbitált.

– Előtte?

Végiggörgette az előző háromhetes periódust, kezdve április 24. hetével.

– Aciklovir, pemolin, rizedronsav és atropin, a gyártás különböző fázisaiban.

– Ezek közül melyik hallucinogén?

– Talán meglepi, de nem mi gyártjuk az utcán kapható drogokat.

– Éppen ezért fontos, hogy kizárhassuk a Duncan Gyógyszergyárat mint az általunk vizsgált tudatmódosító

szerek esetleges forrását. – Selena lehalkította a hangját. – Nézze, dr. Quince, én nem hiszem, hogy maguk lennének a felelősök, de amikor ilyen kábítószerekre bukkanunk a Salem Falls-i középiskolában... ugyanabban a városban, ahol történetesen egy gyógyszergyár is működik... akkor óhatatlanul is felmerül a gyanú, hogy valahogy szar került a palacsintába. Már ha érti, hogy értem. – Visszafordult a monitor felé. – Az mellett miért van csillag?

Arthur követte kinyújtott ujját.

– Új homeopátiás termékcsaládot kívánunk bevezetni... olyan vényre kapható gyógyszereket, melyek kizárólag természetes összetevőből készülnek, vagyis szintetikus adalékok nélkül. Ebben a fókuszcsoportban az atropin az egyik hatóanyag.

Selena felkapaszkodott a férfi melletti székre.

– Természetes összetevők? Ez például miből van?

– A nadragulya növényből.

– A nadragulyából?

– Pontosan. Talán már hallott róla. Erősen mérgező hatású.

– Túl lehet adagolni?

Arthur nyomban felfortyant.

– A piacon kapható összes gyógyszernek lehetnek súlyos mellékhatásai, Ms. Damascus.

– Ez esetben mik lennének a mellékhatások?

– Zavarodottság. Ingerültség. – Arthur felsóhajtott. – Önkívületi állapot, képzelgés...

– Képzelgés? Szóval *mégis* hallucinogén.

Abban a pillanatban Amos Duncan lépett a laborba. Amint észrevette Selenát, visszafordult. Nyilván kiszúrta őt a városban, de miután eszébe sem jutott közvetlenül vele beszélni, nem tudhatta, hogy Jordant képviseli.

– Arthur – harsant fel, ahogy feléjük indult. – Beszélnünk kell.

– Ms. Damascus éppen távozik – sietett magyarázatot adni Arthur. – Egy kábítószeres ügy kapcsán gyűjt információkat.

Bármit is gondolt Arthur, ez a legkevésbé sem nyugtalanította Amost – mintha biztosan tudná, hogy tőle nem szivároghat ki semmi.

– Charlie Saxtonnak dolgozik? Részvétem! – Amos elvigyorodott, Selena visszavigyorgott rá. Ha a férfi tévedésből helyi zsarunak gondolta, ő biztosan nem ingatja meg a hitében.

Ráér majd akkor elcsodálkozni, amikor meglátja a bíróságon.

A zenebolt soraiban őgyelegtek, körmükkel lapozgatták a CD-ket, melyek olyan szabályosan sorakoztak, mint egy cápa fogai. Mások tekintete óhatatlanul is feléjük gravitált, fényként a fekete lyukhoz. Hogyne tűntek volna ki? A beérett szépség, a végtelen magabiztosság úgy lengte körül őket, mint valami bódító illat.

Chelsea, Meg és Whitney nem is sejtette, hogy ilyen hatást gyakorol. Csak céltalanul őgyelgett, miközben éppoly fájóan érezte társa hiányát, mint egy katona, akit rég elvesztett lába kínoz.

Meg elbotlott, és felborított egy egész CD-állványt.

– Jaj, istenem, hadd segítsek – repdesett a pattanásos képű alkalmazott körül, ahogy odajött rendet rakni.

– Buta tehén – mormolta a fiú.

Whitney csípőre tett kézzel pördült felé.

– Hogy mondtad?

A fiú elvörösödött, és nem nézett fel.

– Ide hallgass, te kis varangy – sziszegte Whitney. – Csak csettintenem kell, és szép lassan lerohad az a szánalmas kis farkad.

A kölyök felhorkant.

– Ja, persze.

– Talán blöffölök, de talán igazi boszorkány vagyok. – Whitney édesen elmosolyodott. – Na, teszel egy próbát?

A fiú visszavonult a raktárba.

– Whit – korholta Meg. – Nem lett volna szabad ezt tenned.

– Miért nem? – vont vállat a lány. – Felbosszantott. Különben *te* is megtehetnéd, ha akarnád.

– Nem tudhatod – szállt vitába Chelsea. – De még ha képes is lennél rá, akkor sem szabad megtenned. A mágia nem arra való, hogy megszabadulj azoktól, akik az utadban vannak.

– Ki mondja? A gyógyítás dögunalom, ahogy ez a sok szarság is a holdfázisokkal. Minek találunk ki saját varázslatokat, ha sosem használjuk őket?

– Mert így biztonságosabb – vont vállat Chelsea. – Kevesebben sérülnek meg.

Whitney felnevetett.

– Az a kis pöcs kigúnyolta Meget. Ahogy Hailey McCourt is.

– Már jobban van – mutatott rá Meg. – És sokkal rendesebb.

– Megtanulta a leckét, hála nekünk. – Whit elnézett arrafelé, amerre a fiú menekült. – A kis patkány megérdemelné, hogy jól megszégyenítsük.

– S mi van Jack St. Bride-dal?

A kérdés, ami fellobbanó gyufaként hullt ki Chelsea szájából, felemésztette köröttük a levegőt.

– Jesszusom – nyögött fel Whitney. – Ezt végképp nem egy nyilvános helyen kéne megbeszélni.

Most, hogy kibukott belőle, Chelsea már nem tudta magában tartani a többit sem. Hiába kapta szájához a kezét, a szavak megállíthatatlanul feltörtek az ujjai között.

– Téged nem foglalkoztat, Whit? Neked nem ez jár folyton az eszedben?

– Nekem igen – mormolta Meg. – Képtelen vagyok másra gondolni.

Chelsea meredten nézett Whitney-re.

– Gillian nincs itt, sosem fogja megtudni, hogy erről beszéltünk. S még ha nem is vallod be, Whit, te is tudod, hogy nem lenne szabad…

– …erről beszélnünk – fejezte be határozottan Whitney. Azzal kis táskájába csempészett egy CD-t, és abban a tudatban viharzott ki a boltból, hogy a barátnői követni fogják.

Charlie elméletben tudott mindent. Nyomozóként tisztában volt azzal, milyen szabályok vonatkoznak a bizonyítékok gyűjtésére – az évek során nem egy esettel találkozott, amikor a bíróság nem fogadta el egy bizonyíték beterjesztését, mert azt egy tizenéves tudta nélkül gyűjtötték be a szülei házában. Mondjuk egy kábítószeres ügyben.

– Te meg mit csinálsz?

Annyira megriadt a felesége hangjára, hogy ki híján kiesett Meg gardróbjából.

– Csak keresek valamit – sikerült kinyögnie.

Barbarának egy szempillája se rebbent.

– A kordbársony szoknyáját?

Charlie a kezében szorongatott vállfához fordult.

– Egy blúzt. Meg kérte valakitől.

– Ó. Nézd meg a komódot. Alulról a harmadik fiók.

Miután Barbara távozott, nyögve hajtotta fejét a szekrényajtónak. Nem akarta, hogy a felesége is tudjon erről. Nem akarta beismerni, hogy kételkedik a lányában.

Végigsimított ujjával a fiókgombra csavart piros, kék és zöld csíkos barátságkarkötőn, amit Meg még az első nyári

táborában készített. Az első két nap minden órában sírva telefonált haza, azt állítva, hogy a gyerektábor a molesztálás intézményes formája, de mire elmentek érte Maine-be, már beilleszkedett, és szégyenlősen közölte, hogy nyugodtan hazamehetnek.

Térden állva túrt bele a kinőtt cipők és a gyári állapotú sportszerek közé – közel egy évtized kellett, mire rájött, hogy a kislányából sosem lesz sikeres atléta. Talált egy félszemű játék mackót és egy plakátot, amit Meg házi feladatként rajzolt a New Hampshire jelképének számító madárról, a bíborpirokról. Talált egy régi rózsaszín balett-táskát, és mindenféle babát, amikből Meg rég kinőtt, mégsem tudta kidobni őket. Elmosolyodott, ahogy kézbe vette az egyiket: egy pucér kisbabát sárga hajjal és egyetlen meredező üvegszemmel. Valaki, aki ennyire kötődik a régi dolgaihoz, sosem rejtegetne drogot az apja elől – igaz?

Elég kábítószeres ügyet látott már Salem Fallsban, hogy tudja, mind adott mintát követ: a szülő és a gyerek képtelen kommunikálni egymással; a gyerek neheztel valamiért a szüleire; a szülőket túlságosan leköti a saját életük, hogy felismerjék, mi történik a gyerekkel. Ezek egyike sem vonatkozik rá és Megre – mindig is közelebb álltak egymáshoz, mint a legtöbb szülő és gyerek. Ezt nem érthette meg McAfee. Talán a kölyke félrehallott valamit. Talán Chelsea lódított neki.

Ebben a hitben kezdte visszapakolni Meg holmiját a szekrényre, és minél rendszertelenebbül, nehogy feltűnjön neki bármi. Visszakerült a maci, a hokiütő, a sorgöri. Felemelte a balett-táskát is, amikor ujjai valami hengereset és keményet tapintottak.

Balettcipő, dressz, combvédő – ebben a táskában mindennek puhának kéne lennie.

Elhúzta a cipzárt. Benyúlt, hogy előhúzzon egy hosszú és selymes ezüstszalagot. Néhány egymásba ágyazott műanyag

poharat. Egy termoszt.

A poharakat és a termoszt üresen találta, leszámítva valami fehér üledéket. Kokain? Megszaglászta, azután hozzáérintette a kisujját, és a nyelvéhez emelte, hogy megízlelje.

Talán *semmi.*

Fáradtan simított végig az arcán és dörgölte meg a szemét. Úgyis kielemezteti, csak hogy megnyugodjon. Van egy haverja az állami laborban, aki lefuttathatja a toxikológiai vizsgálatot – és jön neki eggyel.

Még akkor is ez járt a fejében, amikor a pupillái úgy kitágultak, hogy már semmit se látott.

Miközben az ablakmosó lapátjai gonosz pletykákat sugdostak egymásnak, Addie céltalanul autózott Salem Falls utcáin. Haza kell mennie, hogy kicsomagoljon, azután minél előbb visszatérjen a bisztróba, végül mégis egy utcai fülke szűkös plexikoporsójában találta magát, ahol az elrongyolódott telefonkönyvben Jordan McAfee címét kereste.

Néhány perccel később a megadott címen egy fekete nő nyitott ajtót.

– Én… elnézést… – hebegte. – Biztos eltévesztettem a házszámot. – Visszafordult a szakadó esőbe, de megállították.

– Addie Peabody, igaz? – Amikor bólintott, a nő elmosolyodott.

– A nevem Selena, és nem, nem én vagyok a bejárónő. Jöjjön be az esőről.

Csak miután engedelmeskedett, akkor emlékezett vissza rá, honnan ismeri.

– Járt a bisztróban – mondta ki hangosan. – Forró víz citrommal.

– Ez tényleg hihetetlen! – Selena átvette tőle az

esőköpenyét. – Jordan nemsokára jön. Gondolom, vele akar beszélni. Ha van kedve, megvárhatja velem.

Addie helyet foglalt a nappali túltömött kanapéján.

– Jack St. Bride miatt vagyok itt.

– Értem.

– Nem ő tette – jelentette ki.

Selena letelepedett a kávézóasztal peremére.

– Van alibije a számára?

– Nem, én csak… tudom, hogy ártatlan. – Előrehajolt, és összefűzte kezét az ölében. – Elmentem Loyalba, hogy megismerjem az előző ügy részleteit. Az a lány… akit állítólag elcsábított… hazudott. Sosem feküdt le Jackkel.

– Ezt hajlandó tanúsítani is?

– Nem – suttogta Addie.

Selena tekintete ellágyult. Olyan tisztán le tudta olvasni az érzelmeket Addie arcáról, mintha fekete filccel írták volna oda.

– Nem akarok vájkálni a magánéletében, Ms…

– Addie, ha lehet.

– Addie. Miért nem két héttel korábban jött el hozzánk?

Hosszú ideig nem válaszolt.

– Előbb a saját szememmel kellett látnom – felelt végül csendesen. – Tudnom kellett, hogy Jack tényleg az az ember, akinek hittem.

Selena arra a pillanatra gondolt, amikor megmondta Jordannek, hogy nem megy hozzá feleségül. Meg az azóta eltelt pillanatokra, amikor megkérdőjelezte a döntését.

– Tudom, hogy szeretne segíteni, de alibi nélkül nem sokat tehet hozzá az ügyhöz.

– Nem is azért vagyok itt – rázta a fejét Addie. – Azt reméltem, hogy *maguk* tudnak segíteni *nekem*.

* * *

– Itt Saxton.

– Hé, Charlie, én vagyok.

Charlie ledermedt. Albert Ozmander egyetlen okból hívhatta, az pedig közvetlenül kapcsolódott a lánya szobájában talált termoszhoz. Nem mintha Oz akár csak sejtette volna, honnan származik a minta. Amennyire tudta, ő csupán újabb toxikológiai elemzést végzett egy újabb ügyben.

Lába olyan idegesen járt az asztal alatt, hogy a saját kezével kellett lefognia magát.

– Megvan az egyezés – hallotta Ozt –, de elég fura. Ne kérdezd, hogy a városi kölykök miért nem füvet szívnak vagy kokóznak, mint a szabad világ többi része, de ez a cucc egyértelműen atropin-szulfát.

– Életemben nem hallottam róla.

– Ne hidd. Többek között emésztőrendszeri problémákra használják. Szedtél már valaha Lomotilt?

Egyszer, a fene vigye el, amikor Barbarával Mexikóba mentek és elkaptak valamit. Az emléktől is görcsbe rándult a gyomra.

– Miért szednek a kölykök hasmenés elleni gyógyszert?

– Mert még attól is el lehet szállni, ha elég atropin jut a szervezetbe. Elküldöm az eredményeket. – A fax életre kelt az irodája sarkában; Charlie csak nézte, ahogy a papír előkunkorodott, és hátraszaltóval a kis fémkosárban landolt.

– Kösz, Oz. – Letette a telefont, azután csak ült, és a kezébe temette arcát. Meg, aki életében nem hazudott az apjának, akiért kiforgatta volna sarkaiból a világot… valahogy birtokába jutott ennek a kábítószernek.

A szíve összeszorult, a gyomra görcsben állt, szinte a súlypontja is máshová került – alig tudott egyenesen állni, míg a telefon után nyúlt.

– Matt – szólt a kagylóba, amint az ügyész felvette. – Beszélnünk kell.

Jack végigvonszolta magát a szürke folyosókon, és követte az őrt a kis tárgyalóba, ahol Jordan várta. Napok múlva kezdődik a tárgyalás; az ügyvéd nyilván azért jött, hogy vádalkura biztassa. Nem mintha bármit is aláírna. Inkább hallja hússzor az esküdtek szájából, hogy bűnös, mint hogy még egyszer lemondjon a szabadságáról. Ha ő kell nekik, kapják el – rúgkapálni és tiltakozni fog még a legfelsőbb bíróságon is.

– Ne is fáradjon – szólította meg Jordant, amint az őr kinyitotta az ajtót. – Úgysem… – Hirtelen elhallgatott, amint tudatosult benne, hogy az ügyvéd nincs egyedül. Mellette, törékenyen, fáradtan és olyan gyönyörűen, hogy a szíve belesajdult, ott ült Addie.

Ahogy felállt, Jordan magához térítette a kábulatból.

– De hogyan…

– Boldog szülinapot – mosolyodott el az ügyvéd.

– Nincs szülinapom.

– Tudom – bólintott, és távozott.

Jack azt se tudta, mit tegyen. Utoljára akkor látta Addie-t, amikor letartóztatták. Zakatoló szívvel tett felé egy tétova lépést.

Szégyentelenül felhasználta a börtönben töltött hetek magányában. Az ő képe tartotta benne a lelket; miatta élte túl a magánzárkát is, hogy egy napon kiszabaduljon és megmagyarázzon mindent.

De ha csak azért jött, hogy elmondja, soha többé nem akarja látni?

Addie elfordult, amivel hatékonyabban távol tartotta, mint bármilyen rács.

– Ne. – Addie behunyta a szemét, és beszélni kezdett. – Annyira sajnálom, Jack. Amikor Charlie akkor reggel odajött és mindenfélét mondott rólad, nem lett volna szabad hallgatnom rá. Nem rá kellett volna hallgatnom, hanem arra,

amit *te* mondasz.

– Addie…

– Kérlek, hadd fejezzem be. – Lesütötte a szemét. – Elmentem Loyalba. Találkoztam Catherine-nel. Tényleg… tényleg nagyon szép. – Jack meg se rezzent. – Már azért is szégyellem magam, hogy egyáltalán odamentem. Bárcsak belenéztem volna Charlie szemébe, és megmondtam volna neki, hogy téved. Bárcsak visszamehetnék az időben és újracsinálhatnék mindent… másképp… kivéve egyvalamit. – Könnyein át is mosolygott a tekintete, ahogy felnézett rá. – Egy bölcs egyszer azt mondta, hogy nem nézhetünk vissza… hogy magunk mögött kell hagynunk a múltat, és keresnünk valami kapaszkodót a jövőnkben.

Jack akkor a karjaiba kapta, lágyan aláhulló hajába temette arcát, és olyan szorosan ölelte, mintha az életéért kapaszkodna. Ajkai hangtalanul mozogtak a bőrén, az ő fájdalmától szorult el a torka. Nagyot nyelt, mielőtt suttogva feltette a kérdést:

– Szerinted én tettem?

Addie a kezébe vette arcát.

– Annyi mindent tudsz, csak ezt nem?

Élete során Jack oly sokszor lehetett hős – az iskolában, a pályán, a társaságban. Tudta, milyen, ha mások megfordulnak utána, és azt is, milyen lezuhanni erről a piedesztálról, de még sosem érezte magát ennyire megtisztelve, mint most, amikor Addie úgy nyújtotta át neki feltétlen bizalmát, mint egy aranyváros kulcsát.

– Bárcsak ne kellene itt látnod. Így látnod.

– Én csak azt látom, ahogy a pokrócon fekve vársz rám a hátsó udvaron, előtted a lakomával, amit csak nekem főztél. – Addie elmosolyodott. – Magamat látom, ahogy feléd indulok egy szál… nem, ezt inkább mégsem itt kéne.

– Ez embertelenség.

– Maradjunk annyiban, hogy kijössz, és a saját szemeddel

is látni fogod.

Magához vonta Addie-t, és addig ölelte, amíg a szívük teljes összhangban nem vert. Azután olyan halkan szólalt meg, mintha a szavai csak váratlan gondolatként bukkannának fel Addie fejében.

– Ami a múltat illeti, nem változtatnék semmin. A tárgyalást, a börtönt, a letartóztatást… mindent végigcsinálnék újra, ha csak így találkozhatnék veled.

Árnyak suhantak át Addie arcán, hogy jelenésként magukra öltsék a megerőszakolása, a lánya, az anyja alakjait.

– Ó, Jack – remegett meg a hangja. – Én is szeretlek.

2000 júniusának utolsó hete
Salem Falls,
New Hampshire

Az ember nyitott szemmel is képes aludni.

Meg néhányszor az iskolában is megtapasztalta ezt, amikor addig meredt egy légyre a falon, amíg az óra hirtelen véget nem ért. Éjszakánként már amúgy sem tudott aludni az Emlék miatt. Csak örült, ha az elméje ki tudta zárni magából a napfényt.

Próbált gondoskodni arról, hogy mindig legyen valami, ami eltereli a figyelmét Az Éjszakáról, de az apját így sem gátolhatta meg abban, hogy a Matt Houlihannel végzett munkájáról beszéljen és beidézze tanúnak a bíróság elé, sem a barátait abban, hogy összesúgjanak a háta mögött. Ez a tudat pedig kezdte szétszakítani.

Berontott a házba, és elszaladt az anyja mellett. Ez lett a mániája, hogy Lady Macbethként feltúrja a szekrényét, valahányszor csak hazajön. Kitárta a szobája ajtaját, zihálva levegő után kapott, azután bedugta fejét a gardróbba.

– Margaret Anne Saxton – hallatszott az ajtó felől.

Annyira megijedt, hogy bevágta fejét a szekrény keretébe.

– Szívem, jól vagy? – Az anyja odalépett hozzá és lágyan megérintette a homlokát, hátha lázas... vagy inkább beszámíthatatlan?

– Mint aki kísértetet látott.

– Nem kísértetet. – Kipréselt magából egy bágyadt mosolyt.

– Csak egy rakás házit.

– Aggódom miattad. Nem jól nézel ki. – Végigmérte. – Teljesen lefogytál.

– Jesszusom, anya, évek óta nyaggatsz, hogy diétázzak!

– Ilyet sose mondtam. Csak úgy gondolom, hogy akinek

csinos pofikája van, az nem akarhatja elvonni róla a figyelmet.

Meg forgatni kezdte a szemét.

– Én is szeretlek, anya – jegyezte meg epésen –, de most már magamra hagynál egy kicsit? A változatosság kedvéért?

Amint becsukódott az ajtó az anyja mögött, újra a szekrénybe vetette magát. Négykézláb söpörte félre a babákat és cipőket… de a balett-táska, ami tegnap még itt volt, mostanra eltűnt.

– Basszus, basszus… – Érezte, ahogy a szőrszálak is meredezni kezdenek a tarkóján.

Apja hangtalanul nyitotta ki az ajtót, és már a keretének támaszkodott, kezében a rózsaszín táskával.

– Ezt keresed?

Előrebukott a feje. *Csak lőjetek le,* gondolta.

Apja a szobába lépett, becsukta az ajtót, és leült a padlóra vele szemben.

– Kezded te, vagy kezdjem én?

Meg hirtelen érezte, ahogy cseppfolyóssá válik – belülről kifelé, mint amikor a fantasztikus filmekben azok a gusztustalan bakté riumok feloldják az emberek belső szerveit, amíg az agyuk helyén is csak kocsonya marad.

– Maggie – sóhajtott az apja olyan csendesen, hogy belesajdult mindene –, akkor éjjel drogot vittél az erdőbe?

Értetlenül rázta a fejét. Az a termosz… amiben Gillian jeges teát hozott… tele volt *drogokkal?*

És az apja most azt hiszi, hogy ő tehet mindenről?

Emlékfoszlányok kergetőztek a fejében – a szeme előtt felragyogó éjjeli erdő; a nagy ürességek, melyek még most is ott tátongtak az idővonalán; ők négyen, ahogy hisztérikusan zokognak, amikor az apja rájuk talál. Hirtelen átszakadt a gát. Még életében nem bőgött így. Sírt, amíg már egész testében rázkódott, amíg hang se jött ki a torkán, amíg anyja rémülten berontott a szobába.

– Charlie… – hallotta hangját az alagút túlsó végéről. –

Csinálj valamit!

Gilliant siratta, az apja csalódottságát, s mindazt, amire még csak most kezdett emlékezni. Vadul hadakozott és rugdalt, ha bárki a közelébe próbált menni.

A mentős a végén adott neki egy Haldol injekciót. Ettől úgy hullt le a földre, mint azok a virágok aznap éjjel a somfáról. Apja erős karját érezte a derekán, kávéillatú leheletét az arcán.

– Meggie – hallotta megtört hangját. – Ki volt az?

Nem ugyanarról beszéltek, távolról sem. Agyának egy távoli szegletében talán Meg is tudta ezt, de a szeme már lezárult, ahogy újra belezuhant abba az éjszakába.

– Talán én… – mormolta.

Gillian először jelent meg Matt Houlihan irodájában az apja nélkül. Oké, odakint ült a váróban, talán most is az ajtóra tapasztotta a fülét, de azért nyomasztotta a helyzet.

– Remélem, nem zavarja, hogy kettesben vagyunk – jegyezte meg Houlihan.

Milyen tapintatos, gondolta. *Gondol arra, hogy egy nemi erőszak áldozata fenyegetve érezheti magát egy ilyen zárt térben, a Nagy Gonosz Hím jelenlétében.* Lesütötte a szemét.

– Jól vagyok – felelte.

– Azért akartam négyszemközt találkozni magával, mert olyan újabb bizonyíték került elő, amiről talán szívesebben beszél az apja távollétében.

Gillian testének minden sejtje vészriadót fújt. Dermedten várta a folytatást.

– Saxton nyomozó a lánya szobájában talált egy termoszt és néhány poharat. Meg szerint a magáé.

Gillian kis híján felnevetett, annyira megkönnyebbült, hogy *ez* a terhelő bizonyíték.

– Ez igaz.

– A termoszban és a poharakban talált kábítószerről is tud?

Gillian pislogni kezdett.

– Miféle kábítószerről?

– Atropin. Vényre kapható gyógyszer… amitől be lehet tépni.

– Még sosem hallottam róla.

– Nos, Meg szerint akkor éjjel maga gondoskodott az italokról. Benne az atropinnal.

Az a picsa.

– Ezt mondta? – sikerült kipréselnie magából. Annyira megfeszültek a hangszálai, hogy úgy érezte, bármelyik pillanatban elpattanhatnak, mint egy gitárhúr. – Én nem vittem semmilyen drogot. Nem is *használtam* soha semmilyen drogot. – Kényszeredetten felnevetett. – Egész életemben gyógyszerek vettek körül, Mr. Houlihan. Az a legelső emlékem az apámról, amikor azt mondja, hogy közelébe se menjek a drogoknak. – Elnézett a váró felé. – Kérdezze csak meg tőle, ha nekem nem hisz.

– Ha nem maga, akkor ki vitte az atropint?

– Sejtelmem sincs – vont vállat Gillian. – Talán Meg.

– Meg apja rendőr. Felteszem, ő is eleget hallott a drogokról.

– Nekem ahhoz semmi közöm – csattant fel.

Houlihan felsóhajtott.

– A legkevésbé sem érdekel, ki hozta az a cuccot, Gillian. Az ügy szempontjából ez teljesen mellékes. Csak azt kell tudnom, hogy akkor éjjel ivott-e abból a teából.

Mielőtt Gillian válaszolhatott volna, megcsörrent a telefon. Az államügyész felvette, váltott néhány szót, majd szabadkozva visszafordult hozzá.

– Találkoznom kell valakivel, mielőtt elkezdődne egy tárgyalás. Megbocsát egy percre?

Két másodperccel később Gillian magára maradt az

irodában.

Hogy drogozott-e akkor éjjel? Naná, csakhogy Houlihan nagyon nem örülne ennek. Aki hallucinogén szerekkel él, az nem számít szavahihető tanúnak.

Viszont ez már hat hete történt. Ilyen sokáig egyetlen drog se marad meg a szervezetben, különösen, ha ilyen kis mennyiségben fogyasztják. Houlihan leveheti a vérét, akkor sem jön rá, hogy hazudott.

Viszont akkor éjjel a sürgősségin is megtették.

Belevillant az emlék, ahogy az orvos egyik fiolát a másik után töltötte meg. Beharapta alsó ajkát, ahogy a Houlihan asztalán fekvő mappára meredt.

Nem egészen egy másodpercébe telt eldönteni, hogy felnyitja. A legelső lapon szerepeltek a laboreredmények. Átugrott a fura számokon és kifejezéseken, amíg el nem jutott az ÁLDOZAT, ISMERT MINTA szekcióig. A teszt minden drogra negatív eredményt mutatott.

Az atropin nem szerepelt a listán... és az sem maradt soká a szervezetében.

Épp akkor csúsztatta vissza a dossziét a helyére, amikor Houli han belépett.

– Nem ittam semmit – jelentette ki.

– Egészen biztos benne?

– Igen. Meg kölcsönkérte a termoszomat, mert ő hozta a jeges teát. Én *utálom* a jeges teát.

Az ügyész hosszan tanulmányozta, mielőtt elégedetten bólintott. Kihúzta a ronda fémasztal fiókját, hogy elővegyen egy ezüstszalagot.

– Van fogalma róla, mi ez?

– Nincs. – Engedte, hogy az anyag átsiklódjon az ujjai között.

– Hol találták?

– A termosz és a poharak mellett.

– Akkor – vont vállat Gillian – biztosan ez is Megé.

Kora délután Addie arra tért vissza a bisztróba, hogy Darla a konyhában sakkozik az apjával.

– Hát visszajöttél – nézett fel Roy.

Kötény… az apja köténytt viselt. Mielőtt még feldolgozhatta volna a rendhagyó tényt, Darla már át is vette a szót.

– Dupla műszakban kellett nyomnom, mert Delilah lebetegedett, de persze hiába is kérnék túlórapénzt. – Visszafordult Roy-hoz. – Sakk – közölte, mielőtt kilibbent az étkezőbe.

– Nézzenek oda. – Addie visszanyelte a torkából feltörő szomorúságot.

– Hát igen. – Apja nevetve pördült meg, mint egy szépségkirálynő. – Most szólj hozzá.

– Amint kiteszem innen a lábam, te… te… – Csak eddig jutott, mielőtt kibuggyantak a könnyei. Halálosan kimerült attól, hogy tartania kellett magát Jack előtt. Hálásan omlott apja ölelésébe, ami mindig is a legpuhább hely volt a világon.

– Jaj, Addie – sóhajtott fel Roy. – Annyira sajnálom ezt az egészet.

Elhúzódott tőle.

– Jack ártatlan, apa.

– Akkor miért sírsz?

– Mert én vagyok az egyetlen, aki így gondolja.

Roy a tűzhelyhez lépett, hogy szedjen neki egy tányér krumplilevest. Letette elé egy kanállal együtt.

– Egyél – parancsolt rá.

– Akkor se menne, ha akarnám.

Apja a szájához emelte a kanalat, hogy a leves lecsorogjon görcsösen összeszoruló torkán.

– Hát nem finom?

Addie bólintott és kézbe vette a kanalat, mialatt Roy körbejárt a konyhában, hogy gőzölgő burgonyát, répát, rizst

és kenyeret halmozzon egy jókora tányérra. Az egészet leöntötte szósszal, mielőtt letette elé.

Ezúttal nem habozott. Nem gondolta volna, hogy ennyire éhes, csak úgy lapátolta magába az ételt.

– Jobb? – kérdezte Roy.

Addie rádöbbent, hogy már nem fáj az egész bensője. Elképzelte a sok puha zöldséget, amint szilárd gáttá álltak össze benne. Apja csordultig töltötte, mert mindenkinél jobban tudta, hogy szívfájdalom ellen legjobb orvosság a teli gyomor, ami párnaként csillapítja a csapást.

* * *

– Nyugi – nézett végig Gillian a barátnőin. – Nem tudnak semmit.

A kis kertben ültek, a Duncan-ház mögött, ahol rózsabokrok rejtették el őket az avatatlan szemek elől.

– Apám ki fog nyírni – rázta a fejét Chelsea. – Ha megtudja, hogy drog is volt…

– Miért *volt* egyáltalán? – akarta tudni Whitney. – Tényleg érdekelne, Gill, miután te hoztad a frissítőket. – A többiek is Gillianre meredtek. – Nem mondom, hogy nem próbáltam volna ki… de jó lett volna, ha én dönthetem el.

– Ne légy már ilyen nyafka, Whit. Alig volt benne, csak egy csipetnyi cucc, meg se érezted. Egy pohár kölyökpezsgő is jobban fejbe vágott volna. – Gillian átható pillantással végigmérte a többieket. – Gondolkodjatok már. Emlékeztek olyasmire, hogy bárki betépett?

– Én egy szál csöcsben táncoltam – fintorodott el Whitney.

– *Mielőtt* még ittál volna abból a szarból – emlékeztette Gilly.

Meg tekintete elsötétült, ahogy eszébe jutott az árulása.

– Apa szerint ez mindent megváltoztat.

– Matt Houlihan nem így gondolja – vitázott Gillian.

– Csak mert azt mondtad neki, hogy az enyém volt a drog. Ha az esküdtek meghallják, hogy be voltál állva, egy szavadat se fogják elhinni.

– Nem voltam beállva. Nem jobban, mint ti.

– Akkor miért nekem kell elvinnem a balhét?

Gillian szeme résnyire szűkült.

– Mert ha nem teszed, abból mindenkinek baja lehet.

– Ki szerint?

A többi lány hátrahőkölt Meg válaszától. Az ember nem mondott ellen Gillynek. Ezt mindenki tudta.

– Figyelj, itt most nem rólad vagy rólam van szó, egyszerűen ugyanazt kell mondanunk. Ha mi sem tartunk össze, minden széthullik. – Gillian nagyot nyelt.

– Tudod, nem te vagy ám az egyetlen, aki nem tudja elfelejteni azt az éjszakát, csak az a különbség, hogy te nem is *akarod*. – Meg keze ökölbe szorult. – Olyan kurvára el vagy telve magaddal, Gil lian. Ha elmondom az apámnak, hogy életemben nem láttam azt a termoszt, szerinted azt fogja hinni, hogy boszorkányok vagyunk? Nem, pontosan azt fogja hinni, amit mondok neki… hogy te hoztad azt a szart, mert azt akartad, hogy betépjünk.

Gillian elfehéredett.

– Nem teheted, Meg.

– Miért ne tehetném? – Meg átfurakodott a rózsák között. – Te is megtetted *velem*.

– Ez mennyei – sóhajtott fel Matt. – Csináld újra.

Sydney Houlihan harisnyás lábával óvatosan fellépett a férje hátára, aki felmordult, ahogy arca a szőnyegbe fúródott. Molly is tapsikolni kezdett a babaszékben.

– Nem biztos, hogy jó, ha ezt látja – jegyezte meg Sydney.

– Mit? Ahogy az anyja az apja fejére nő? Még túl kicsi a metaforákhoz. – Matt felnyögött, ahogy Sydney egy

különösen érzékeny pontra tapintott. – Tudod, miért vettelek el?

– Mert én voltam az egyetlen, aki belement ebbe a perverzióba?

– Mert pont megfelelő a súlyod.

Sydney óvatosan lelépett róla, hogy keresztbe tett lábakkal a szőnyegre telepedjen.

– Szóval, ezúttal mi az?

– Mi mi?

– Mindig akkor áll be a hátad, ha stresszelsz egy ügy miatt.

Matt áthemperedett.

– Nem csak csontkovács, lélekbúvár is. – Felhúzta a térdét, hogy kinyújtóztassa a gerinc melletti izmokat. – Gillian barátnői drogoztak akkor éjjel.

– Hát Gillian?

– Állítása szerint nem.

Sydney megvonta a vállát.

– És?

– Tudatnom kell a védelemmel. Ez mindent megváltoztat.

– De azon a tényen nem változtat, hogy megerőszakolták, ugye?

– Nem – felelt Matt vontatottan.

Sydney felvonta a szemöldökét.

– Azt gondolod, hogy a lány hazudik.

– Á, a francba. – Matt felállt és járkálni kezdett. – Nem tudom. Azt mondja, hogy a termosz az övé, de Charlie lánya vitte a cuccot.

Meg hogy aznap éjjel nem ivott semmit, mert nem volt szomjas. Talán ki tudom szedni Megből, honnan szedte a drogot, ha majd behívom tanúnak, de akkor is… Öt pohárban találtuk meg azt a port… a négy lány, plusz St. Bride. McAfee kapni fog a lehető ségen.

– Talán Gilliannek is töltöttek, de nem itta meg.

– Talán.

Sydney egy pillanatra elhallgatott.

– Szerinted az erőszakról is hazudott?

Matt megrázta a fejét.

– Ahhoz túl sok a bizonyíték. A vér a blúzán, a karmolás, az ondó…

Felesége a derekára fonta karját.

– Nem szeretsz osztozni a játékaidon.

– Ez meg mit akar jelenteni?

– Durcás vagy, mert át kell adnod másnak valamit, ami árthat az ügyednek.

– Nem is – vitázott Matt. – Oké, más szemmel néznek majd Gillianre, de ettől még St. Bride-ot elítélik.

Sydney felé fordította az arcát, és megcsókolta az állát.

– Most már jobb?

Legnagyobb meglepetésére Matt tényleg jobban érezte magát. Nem fájt a háta, és ma először alig várta, hogy megkezdődjön a tárgyalás.

– Ez a harmadik ok, amiért elvettelek – nyomott egy csókot a felesége ajkára.

– Öt pohár még nem perdöntő – vitázott Selena.

– A megalapozott kétséghez elég. Csak el kell ültetnem a magvát.

– Az se érdekel, ha kertésznek mész. Egy pohár alapján nem jelentheted ki, hogy valaki ivott belőle. Az autód ott áll a garázsban. Ez azt jelenti, hogy vezeted?

Thomas felnézett a konyhaasztalnál, ahol egy különösen fogós trigonometriai feladattal birkózott.

– Nem mennétek máshová?

Jordan és Selena oda se figyelt rá.

– Ha azt mondom, hogy Gillian hazudott a drogról, abból egyértelmű, hogy hazudhatott másban is. Beleértve a nemi

erőszakot.

– Hallod, miket mondasz, Jordan? Akkora hézagok vannak az érvelésedben, hogy Matt Houlihan áthajt rajta egy egész tehervonattal.

– Tudsz jobbat? – csattant fel Jordan. – Mert *én* nem. Van egy ügyfelem, aki szerint az áldozat teperte le őt, de semmi másra nem emlékszik. Bizonyítani tudom, hogy az áldozat benne van mindenféle hókuszpókuszban, de hiába fosztom meg a hitelétől, ettől Jacket még nem mentik fel. Ha már egy rohadt parittyával kell nekimennem Góliátnak, legalább azt lendítsem meg rendesen.

– Ó, az ég szerelmére – nyögött fel Thomas. Összeszedte a könyveit és füzeteit, hogy elvonuljon egy csendesebb helyre. Talán a Gázai övezetbe.

Hirtelen minden szenvedély kiégett Jordanben. Lerogyott egy székre, és a kezébe temette arcát.

– Sajnálom. Totál idióta vagyok.

– Nem vitatkozunk – szúrta közbe Selena.

– Csak az van, hogy négy nap múlva ki kell állnom az esküdtek elé, Selena. Amit az elmúlt héten kiderítettél… tényleg fantasztikus, meg minden… de én azért vállaltam ezt az egészet, mert egyszerű ügynek tűnt. A lány szerint a pasi megerőszakolta, a pasit egyszer már elítélték ilyenért, letartóztatás, vádemelés, tárgyalás. Most meg, valahányszor körülnézek, mindig van valami új – boszorkányság, drogok, ellentmondások. Ez már rég nem az az ügy, aminek hittem. – Megdörgölte a szemét. – Én csak egy évet akartam, hogy összeszedjem magam. Na, *ez* nem fog menni, mert amilyen gyorsan változnak a dolgok, holnapra kiderülhet, hogy Gillian kapcsolatban áll a szicíliai maffiával.

– Azzal talán nem, de találtam valamit arról, hogy jelentkezett gyakornoknak az elnöki hivatalba…

– Nem vagy vicces – állította le Jordan. – Igazából sejtelmem sincs, mi történt akkor éjjel.

– Jacket néhány órával korábban csúnyán összeverték. Mondhatnád, hogy ilyen állapotban nem követhette el, amivel vádolják.

– De azért ilyen állapotban is sikerült eljutnia a bárba, hogy leigya magát. – Jordan megcsóválta a fejét. – Nem tudom hatástalanítani a lány állításait, de megcáfolni sem. Közben Jack csupa röhejes apróságra emlékszik. Szalagok, tüzek, meztelen boszorkányok…

– Meztelen boszorkányok? – nyögött fel Thomas. – Chelsea meztelen volt?

– Mégis, hogy adjam ezt be az esküdteknek? Hogy utána a felmentésre szavazzanak?

– Ezért van szükséged bizonyítékokra, Jordan – sóhajtott fel Selena. – A megalapozott kétség sokszor beválik… de ahogy te is mondtad, a másik lehetőség annyira bizarr, hogy senki sem veszi be. Saját bizonyítékokat kell az esküdtek elé tárnod, hogy mindenki megtudja, valójában mit keresett Gillian akkor éjjel az erdőben. Ehhez pedig kevés egy pohár.

Thomas kézbe vette a könyveit, és elindult a folyosón.

– Viszlát – mormolta. – Biztos nagyon fogok hiányozni.

– Tudom – nyögött fel Jordan –, de ha be is vette az atropint, az csaknem két hónapja történt. A drogok felezései ideje nagyjából hat óra. Vagyis hiába vennénk tőle vért, nem találnánk semmit.

– Egy magánlaborban kellett volna megvizsgáltatni a vérét, közvetlenül Jack letartóztatása után. Mit is gondoltunk?

Jordan a szemébe nézett.

– Hogy igazat mond.

Thomas hangja úszott be a folyosóról.

– Meg is vizsgálták a vérét – emlékeztette őket. – Amit a sürgősségin vettek le.

– Csakhogy a szokványos teszt nem mutatja ki az atropint.

– Akkor miért nem végeztetünk el most valami extra

vizsgálatot? Mit csinálnak a vérrel, miután kielemezték?

– A többi bűnjellel együtt az állami laborba kerül – magyarázta Jordan, azután leesett az álla. – Szent ég, a többi bűnjel. A minták, amiket a DNS-vizsgálatnál használtak, hogy összevessék a helyszínen talált vérrel…

– Mindent gondosan eltesznek. – Selena máris felpattant a helyéről. – Milyen gyorsan tudsz bírói végzést szerezni, hogy független vizsgálatnak vethessük alá a mintákat?

Jordan a táskája és a benne tartott laptop után nyúlt.

– Csak figyeld.

Roman Chu egy steril szobában gründolta a Twin States igazságügyi labort, amit a szülei garázsából választott le. Amint híre ment, hogy az állami laborhoz képest töredék idő alatt képes elvégezni a teszteket, elég munkát kapott ahhoz, hogy saját épületet béreljen, ahol tíz alkalmazottja várta a krónikus időhiánnyal küzdő jogászokat.

– Az tényleg nagyszerű lenne – mondta Jordan már vagy huszadszor.

Amint a bíró kiadta a végzést, Selena megszerezte az állami laborból Gillian vérmintáját. A DNS-elemzés során elvégezték a minta előkészítését – centrifugálással alkotóelemeire bontották a vért –, így Romannek csak le kellett futtatni egy tömegspektrometriai elemzést. Most mindketten a számítógépre meredtek, várva az eredményeket.

– Igazi kubai szivart akarok – jegyezte meg Roman. – Nem azt a vackot, amit tavaly Floridából hozott.

– Meglesz.

– És attól még felszámítom a túlórát.

A képernyő zölden villogott, mielőtt hirtelen sűrű számsorok jelentek meg. Roman megnézte a referenciaértékeket, és összehasonlította azzal, amit a

monitoron látott, azután halkan füttyentett.

– Lefordítaná? – kérte Jordan.

Roman a százalékos értékekre mutatott.

– A vérben kimutatható az atropin.

– Ez biztos?

– Ó, igen. Amilyen magas a koncentrációja, kész csoda, hogy a lány nem esett kómába.

Jordan összefonta a karjait.

– Szóval *ön* szerint mi lehetett a hatása?

Roman elnevette magát.

– Haver, az a lány teljesen elszállt.

Csaknem egy évtizede először Addie ebédidőben vette ki az ebédszünetét. Miután Delilah és az apja megosztozott a konyhán, Darla pedig felszolgált az asztaloknál, azon kapta magát, hogy nincs semmi dolga. Beszélt volna Jackkel, de csak másnap – a tárgyalás előtti napon – volt a látogatási idő. Így hát elment Chloéhoz.

– Ezt az időt szeretted a legjobban. – Letett egy bokrétára való vadmurkot a sírköve elé. – Emlékszel, amikor január közepén úgy csináltunk, mintha nyár lenne? Kiterítettük a pokrócot, felvettük a fűtést, és fürdőruhában beültünk a kádba. – Megérintette a gránittömböt. Melegnek érezte a napfénytől; csaknem olyan melegnek, mint egy gyermek bőrét. – Odafent mindig nyár van, ugye, Chloe?

Azt kívánta, mindennél jobban, bárcsak lenne egy raktárra való ilyen emléke. Elveszíteni Chloét olyan volt, mint egy gyönyörű könyvet olvasni, majd hirtelen rádöbbenni, hogy az összes hátralévő lap üres. Megfosztották az érzéstől, hogy kilesse, amikor a lánya először húz sportmelltartót, hogy segítsen neki beöltözni az első iskolai báljára, hogy lássa elsötétülni a tekintetét, amikor először beszél egy fiúról, akit szeret. Lemaradt arról, hogy elvigye a középiskolába, hogy

belenyaljon a fagyijába és ő is az övébe. Lemaradt a beszélgetésekről, vagy legalábbis a válaszokról.

– Miz Peabody?

A lány hangja annyira megijesztette, hogy élesen megpördült. Meg Saxton állt néhány lépésnyire, éppoly meglepetten, mint ő.

– Meg… nem tudtam, hogy itt vagy.

Fal állt közéjük, láthatatlanul, mégis tömören. Utoljára a temetésen beszélt négyszemközt Meggel, aki néha Chloéval hintázott az udvarukon. Csakhogy ő mostanra felnőtt, míg Chloe halott maradt.

– Hogy… hogy vagy? – kérdezte tőle akadozva.

– Jól – felelte Meg. Feszült csend. – Eljött meglátogatni?

Mindketten a sírkő felé fordultak, mintha azt várnák, hogy Chloe megjelenjen.

– Bár jobban ismertem volna – sóhajtott fel Meg. – Idősebb volt nálam, de azt hiszem… ha másként alakulnak a dolgok… barátok lehettünk volna.

– Azt hiszem, Chloe is örült volna ennek. – Addie látta, ahogy könnyek szöknek a lány szemébe, pedig elfordult, és próbálta leplezni. – Meg? Minden rendben?

– Nem! – zokogott fel a lány elgyötört hangon. – Ó, *istenem!*

Ösztönösen kinyújtotta felé a kezét, hogy varázslatos érintésben egyesüljenek: Meg érezte a sampon, az olcsó kozmetikumok és a gyerekkor illatát, míg ő elmerült az érzésben, hogy megölelhet egy lányt, aki nagyjából egykorú Chloéval. *Hát ilyen lenne,* gondolta, ahogy lecsukódott a szeme.

A lány olyan halkan beszélt, hogy Addie egy pillanatig azt hitte, csak képzelődik.

– Olyan szerencsés…

– Kicsoda?

– Chloe.

Addie megdermedt.

– Nem gondolod komolyan.

– De igen. – A lány a pólójába törölte arcát. – Bárcsak meg halnék!

Addie hirtelen megértette, mit keres a temetőben: visszatért a helyre, ahol az állítólagos támadás történt. Jack nem tett semmit – ezt olyan biztosan tudta, mint hogy Chloe itt van eltemetve –, valami mégis megrázta és átformálta akkor éjjel.

Megszorította a vállát.

– Jobb lesz, ha megyünk. Túl sok rossz emlék tapad ehhez a helyhez.

Meg vonakodva elnézett a tisztás felé.

– Miz Peabody – suttogta megtört hangon. – Azt hiszem… azt hiszem… hozzám nyúlt.

– Hozzád… nyúlt? – rebegte Addie hangtalan szavakkal.

– Hozzám *nyúlt* – ismételte a lány megkövült arccal. – *Tudja*.

– És Isten a tanúja, Addie tudta.

Ez már csak így van: az anyai ösztön sosem alszik ki, csak fojtottan izzik, és várja, hogy a körülmények gyufaszála újra fellobbantsa. Az sem számít, hogy a gyermek a saját vérünk-e, vagy csak valaki, akinek helyet szorítunk a szívünkben. Az ösztön az ösztön.

Addie szerette Jacket, és elhitte neki, amikor azt mondta, hogy nem támadta meg Gillian Duncant. Anyaként mégis azonnal tudta, mit kell tennie. Elvitte a lányt az őrsre, Charlie irodájába, és becsukta az ajtót. Arcizma se rezdült, csak fogta Meg kezét, amíg a kislánya barátnője Charlie-nak is elmondta, amit percekkel korábban neki.

Charlie az eszével tudta, hogy szilárd a talaj, mégis úgy érezte, mintha besüppedne alatta. Századszor is megköszörülte a torkát és nyelt egyet, mielőtt bekapcsolta a diktafont, ami közte és a lánya között állt.

Maggie reszketett, pedig ráadta az egyenruhája kabátját is, amit mindig az ajtó hátoldalára akasztott. Könyékig elmerült a zsebeiben, erről eszébe jutottak a jelmezek, melyekbe kiskölyökként öltöztették: az igazi tollakból készült angyalszárnyak és a puha fejpántok a bogárantennákkal – ma már a poros fotóalbumok kincsei.

Jesszusom.

– Hol… mármint… hol nyúlt hozzád?

Meg nem tudott a szemébe nézni, amit nem bánt, mert neki se ment volna.

– Itt. És itt.

– Az áldozat – mondta a diktafonba elfúló hangon – a bal csípőjére és a mellére mutatott.

Minden izomszála megfeszült. Hogyan mondja el Barbarának?

Hogyan járjon a végére ennek? Hogyan legyen nyomozó, amikor csak apa akar lenni?

– Charlie – hallotta Houlihan fojtott hangját. – Nem kell ezt tennie.

Alig láthatóan megrázta a fejét.

– Jack St. Bride mutogatta is magát előtted, Meg?

– Nem – suttogta a lánya.

– Hozzád ért máshol is? Bármilyen módon?

– Bármelyik testrésze kapcsolatba került valamelyik testrészével? – pontosított Matt.

– Jézus Krisztus! – Charlie felpattant a helyéről, és öklével csapott le a diktafonra, hogy megállítsa. Miért nem tudja visszatekerni a saját életét is? Elvonult a szoba túlsó végébe. Matt odalépett mellé.

– A kislányom – csuklott el Charlie hangja. – A

kislányommal csinálta.

– Elkapjuk – biztosította róla Matt. – Ezért is vádat emelünk.

Charlie bólintott, és visszafordult az asztal felé.

– Ne – állította meg az államügyész. – Majd én.

Molly összegömbölyödött a takarón, mint a violinkulcs, álmában a hüvelykujját szopogatta. Matt meredten nézte, és könnyedén el tudta képzelni, milyen gyötrelmet érezhet most Charlie. Ha bárki valaha is bántani meri a gyerekét, nem áll jót magáért.

Ez a dráma hiányzott a legkevésbé a tárgyalás előtti éjszakán. Meg vádja természetesen másik ügy, amit máskor, egy másik bíróságon tárgyalnak majd – ha lesz elég bizonyítékuk. Sosem mondott volna ilyet Charlie-nak, de végig azon tűnődött, mennyire megbízható Meg könnyes vallomása. Tudható, hogy akkor éjjel hallucinogén drogot vett be… vagyis lehetséges, hogy a támadást csak képzelte.

Ez annyiban hatott ki a jelenlegi ügyre, hogy többé nem hívhatta be tanúnak. Ha egyik pillanatban azt vallja, hogy ő vitte a drogot a buliba, a másikban meg azt, hogy megtámadták, hinnének neki az esküdtek? S ha neki nem, akkor Gilliannek miért?

Nem tudta biztosan, hogy Meg a segítségére lesz-e, vagy csak árt az ügynek, de ahhoz semmiképp se kellett, hogy elítéltesse Jack St. Bride-ot, így egyszerűen kihagyta a számításból. Chelsea Abramst szólítja tanúnak – ha az ő verziója nem is egyezett annyira Whitney O'Neilléval, mint Megé, vele így is kisebb kockázatot vállal.

Könnyedén megérintette kislánya kerek fejét.

– Jó éjt – suttogta, de utána még hosszú ideig nem indult el, hogy magára hagyja.

A holdfény átkúszott az ablakpárkányon, be a takaró alá, de ők észre se vették. Selena lenézett karjaira, melyek épp a mellei alatt gabalyodtak össze Jordanével.

– Mire gondolsz?

– Hogy átmeneti beszámíthatatlanságra hivatkozom.

– Á. – Selena elfordult az ölelésében. – Bűnösnek érzed magad?

– Nem. Én… én…

Rácsapott a férfi kezére.

– Ja, már látom, mit érzel. – Nevetve tért ki előle. – Na, tűnj el az ágyamból!

– Tíz perce még nem ezt mondtad.

– Talán én is átmeneti beszámíthatatlanságra hivatkozom.

A kanapén aludtak el, miközben a *Perry Mason* ezredik ismétlését nézték. Amikor felébredtek, valahogy egymás karjában találták magukat, miközben egész testükkel egymáshoz préselődtek. Több nem is kellett, csak ez a kis emlékeztető, hogy bármennyire próbálkoznak, nem bírják egymás nélkül. Már az is csoda, hogy a felismeréstől eljutottak a hálószobáig.

– Hé, Selena.

– Hmm?

– Miért nem tettük meg már egy hónapja?

– Döntsd el te: a) több eszünk volt, b) jobban uralkodtunk magunkon.

Jordan komoly pillantást vetett rá.

– Tényleg ezt gondolod?

Ezúttal hiába várta a szellemes visszavágást.

– Ami azt illeti, nem – vallotta be Selena. – Szerinted mi lesz ebből?

Jordan megcsóválta a fejét.

– Sejtelmem sincs.

Selena belemosolygott a mellkasába.

– Most rólunk beszélünk, vagy az ügyről?

– Valamelyikről. – A férfi felsóhajtott, és a biztonságosabb témát választotta. – Legfeljebb annyit tudunk kétséget kizáróan bizonyítani, hogy a lány boszorkány.

– Drogos boszorkány. Tudod, sokat gondolkodom ezen – vallotta be Selena. – Szinte az összes bűnjelre van valamilyen magyarázat, ami tisztázza Jacket. Az ondó az egyetlen kivétel. Azt senki sem felejti csak úgy a helyszínen, ha beugrik csevegni.

– Az ondó a leggyengébb bizonyíték, amit Houlihan fel tud mutatni. Az esküdtek is látni fogják.

– Reménykedsz.

– Reménykedem.

– Még mindig lehetséges, hogy Jack hazudik – mutatott rá Se lena.

– Vagy Gillian Duncan.

Egy ideig hallgattak, csak magukba itták egymás testének melegét és emlékét.

– Ha már a hazugságoknál tartunk – suttogta Selena –, valamit el kell mondanom.

Jordan felkönyökölt.

– Mi az?

– Már két hete kész van a kocsim.

– Nekem is el kell mondanom valamit. – A férfi fogai megvillantak a sötétben. – Már *öt* hete kész lenne, ha nem fizetem le a szerelőt, hogy bénázzon az alkatrésszel.

Selena felkönyökölt.

– Ennyit fáradtál csak azért, hogy ne veszítsd el a legjobb nyomozódat?

Jordan előrehajolt, és lágyan megcsókolta.

– Nem – felelte. – Ennyit fáradtam csak azért, hogy ne veszítselek el *téged*.

Kézen fogva ültek az étkezőben, körülöttük olyan férfiakkal, akik verekedés közben megöltek valakit, bántalmazták a feleségüket és házakat gyújtottak fel a lakókkal együtt. Az őr végig szemmel tartotta őket. Amikor először megölelte Jacket, megkopogtatta a vállát, és előzékenyen elmagyarázta, hogy tilos minden testi kontaktus.

Addie elnézett egy párt mellettük. A férfinak kígyót tetováltak a nyakára. Zöld tüskehajú látogatója szemöldökpiercinget és kivert nyakörvet viselt.

Tizenöt óra múlva kezdődik a tárgyalás.

– Ideges vagy? – kérdezte.

– Nem. Minél előbb túl leszünk rajta, annál hamarabb lehetünk együtt.

Addie lehajtotta a fejét.

– Olyan csodálatos lenne.

– Tudod, sokat gondolok rá. Elmegyünk a Karib-tengerre. A június ott még esős évszaknak számít, de mindkettőnkre ránk fér egy kis pihenés. Egész nap a szabadban akarok lenni. *Aludni* is a szabadban akarok. Lehet, hogy nem is kell szállást bérelnünk.

Addie nevetésben tört ki, ami fokozatosan átváltott sírásba. Mégis mosolyogni próbált, ahogy felnézett.

– Ha ez zavar téged, szívem, mehetünk hotelbe is.

Jack a hüvelykjével cirógatta tenyerét.

Szaggatottan, borzongva tört fel belőle a lélegzet.

– És ha…

– Ne, Addie. – Jack lepecsételte ajkait a mutatóujjával, mielőtt még az őr összevonta szemöldökét a tiltott testi kontaktus miatt.

– Néha, amikor úgy érzem, nem bírom tovább, csak elképzelem, hogy már kint vagyok. Arra gondolok, mit csinálunk a hétvégén, hányan vannak a bisztróban, és hogy alig bírom kivárni az estét, amikor végre kettesben maradunk. Elképzelem magunkat hat hónap múlva, hat év

múlva. Amíg eszembe nem jut, milyen egy normális élet.

– Egy normális élet – ismételte Addie vágyakozva.

– Hé, miért ne gyakorolhatnánk? – Jack megköszörülte a torkát.

– Szia, szívem. Hogy telt a napod?

Addie belenézett a szemébe, abba a gyönyörű tengermély szempárba. Megre gondolt, azután elképzelte a világ legnagyobb homokfövenyét, a lábujjai körül kergetőző hullámokat, és Jacket, ahogy egy tökéletesen átlagos nap végén együtt nézik a naplementét.

– Nem volt semmi különös – felelte szívből jövő mosollyal.

– Semmi az égvilágon.

1979
New York City

Jack J. T.-vel és Ralphfal behúzódott a lépcső alá, ami felvezetett a tetőtéri St. Bride-rezidencia második szintjére. Általában a porszívót tartották itt, de a hely éppúgy megfelelt a baseballkártyákat és titkokat cserélgető tízéves fiúk rejtekhelyének is.

– Adok neked egy Keith Hernandezt a Luis Alvaradóért – ajánlotta fel J. T.

– Tiszta idiótának nézel? – horkant fel Ralph. – Hernandez három White Soxot is ér.

– Nekem van egy Bruce Sutterem – vetette fel Jack. – Elcserélem Hernandezre.

– Szuper.

A fiúk kártyát cseréltek, átfordították őket, és elolvasták a statisztikákat. Távoli, édes rágógumiillat pecsételte meg az alkut.

– Van egy Don Baloröm – vetette fel J. T.

– A Kalifornia ótvar az idén.

Ralph kuncogni kezdett.

– Egy Baylor-kártyával a kutyaszart se kaparnám le a cipőmről.

– Ő a legértékesebb a csapatban, te húgyagyú.

Azért J. T. is visszadobta a kártyát a cipődobozba.

Ralph hirtelen elővarázsolta az idény baseballkollekciójának koronagyémántját: Willie Stargellt a Pittsburgh Piratestől.

– Hajlandó vagyok megválni tőle. Megfelelő áron.

Jack átpörgette a gyűjteményét. Ralph nyilván nem érte be Pal merrel vagy Guidryvel, a két legjobb játékosával. Csupán egyetlen kártya kerülhetett szóba a csere kapcsán, bár a Chicago White Sox szélsőse akkor se talált volna el egy

csavart labdát, ha madzagon lógatják be elé. Jack kártyáját a többi gyűjtő szemében egyedül a rajta szereplő név tette irigység tárgyává.

– Te jó ég – kapott levegő után J. T. – megvan Rusty Smatz.

A három fiú nevetésben tört ki.

– Ember, neked megvan *Smaci!*

– Nekem is kell! – J. T. a földön fetrengett, és úgy nevetett, hogy levegőt alig kapott.

Ralph kinyújtotta kezét a kártya után.

– Te könnyen lemondasz Smaciról, ha megkapod igaziból is.

– Ezt meg mit akar jelenteni?

Ralph csücsörített és a levegőt csókolgatta.

– Ó, Jack – sipítozott –, te vagy a legnagyszerűbb srác az egész iskolában!

J. T. felhorkant.

– Rachel Covington a Yankee-stadion eredményjelzőjét is kibérelné, hogy elmondja, mennyire szeret.

– Nem is – tiltakozott Jack. – Ő csak egy *lány*... – Oké, sokat lógnak együtt, amióta leállított egy idősebb kölyköt, aki azt terjesztette róla, hogy már nyolcévesen megjött a vérzése. S akkor mi van, ha máris kerekedik a melle? Előbb-utóbb minden lánynak megnő

– ha őt kérdezik, csak útban vannak, amikor ember próbálna belehúzni a futásba.

– Két szerelmes pár... – zendített rá Ralph.

– Fogd be! – Jack kikapta a Smatz-kártyát Ralph kezéből.

– Hé!

– Nem szeretem Rachel Covingtont, vili?

– Tőlem... – vont vállat Ralph.

Hirtelen kinyílt a kamra ajtaja. Corazon, a szakács és házvezetőnő öles csípőjére tette a kezét, úgy nézett rájuk.

– Kifelé – parancsolta. – Takarítanom kell.

A fiúk kimásztak rejtekükről a baseballkártyás dobozaikkal. J. T. és Ralph egymást bökdösték a könyökükkel, ahogy lefelé indultak.

– Nincs barátnőm! – kiáltott utánuk Jack, és úgy szorongatta a Smatz-kártyát, hogy megtört középen.

Kiderült, hogy Corazon nemcsak rutinszerűen takarítja és porszívózza ki a tetőtéri lakást. Az anyja telefonált, hogy készüljön fel egy vendég fogadására. Jack a konyhaszéken ült, onnan nézte, ahogy a termetes mexikói asszony a vágódeszkához csapdossa a tésztát. Folyton azt kívánta, bárcsak Ralph feje lenne.

– Ha ennyire éhes vagy – jegyezte meg Cora –, a másik cipó már kisült.

– Nem vagyok éhes.

– Akkor miért bámulsz úgy, mintha fel akarnál falni?

Jack a pultra könyökölt.

– Csak jó lenne, ha én is csapkodhatnék valamit.

Cora ledobta elé a tésztát.

– Ne fogd vissza magad. – Kötényébe törölte tenyerét, hogy nagy lisztes kéznyomokat hagyjon a szöveten. – J. T. és Ralph nagyon sietve távozott…

Jack megvonta a vállát.

– Azok lúzerek.

– Ó, *sí?* Ma reggel alig bírtál magaddal, hogy mikor jönnek már át. – Ráfektette kezét az övére, és vele együtt dagasztotta a tésztát, hogy megadja a ritmust. – Összevesztetek?

– Nem szeretem Rachel Covingtont. Mármint bírom… csak nem *szeretem*. Nem *szeretek* egy lányt se.

– Ezzel húznak?

– Én csak megvédtem, amikor megijedt, és nem tudta, mit csináljon.

– Hát akkor nem csoda, ha beléd esett, *querido*.

Jack a tenyerére támasztotta állát. Még az sem érdekelte,

ha összelisztezi magát.

– Miért ilyenek a lányok, Cora? Miért nem tudják csak megköszönni és kész?

Corazon elmosolyodott.

– Tudod, az édesanyádnak van egy listája arról, kiknek küld karácsonyi lapot. Mindig válaszol azoknak, akik neki írnak, és az a lista minden évben csak hosszabb lesz.

– Ja – mormolta Jack. – Nekem kell felnyalnom azt a rohadt sok bélyeget.

– Vigyázz a szádra! – pirított rá Cora. – Látod, ilyen a szeretet is. Ha valakinek adsz belőle, akár csak véletlenül is, örökre rajta leszel a listáján.

– De mi van akkor, ha én nem akarok válaszolni Rachel lapjára?

A házvezetőnő felkacagott.

– Mit lehet tudni? Talán akkor is továbbküldi őket. Talán egy napon végignézi a listát, és lehúzza róla a neved.

– Nem akarom, hogy szerelmes legyen belém – mormolta maga elé Jack. – Megmondom neki, hogy álljon le.

– Megmondhatod neki, de nem biztos, hogy ettől bármi változik.

Jack belebokszolt a tésztába.

– Miért?

– Mert ez az *ő* szíve – felelte Cora. – Ő dönti el, kinek adja.

Nem számított ritkaságnak, ha Annalise St. Bride magával hozott valakit, rendszerint egy testnadrágot és tűsarkú cipőt viselő valakit, akit egy Hetedik sugárúti stricitől orozott el. A tetőtéri lakásban felbukkanó nőknek gyakran felrepedt az ajkuk vagy eltört az orruk, a szégyenüket pedig éppoly görcsösen szorongatták, mint olcsó zseníliakabátjukat. Miután egy hétre bebábozódtak a St. Bride-rezidencia vendégszobájába, igazi pillangókként röppentek ki: Levi's

farmert és vászonblúzt viseltek, hajukat feszes lófarokba fogták, gyógyulófélben lévő arcukon nem viseltek sminket. Jack mindig elképedt, ahogy látta átalakulásukat. Öreg hölgyekként jöttek – fiatal lányokként távoztak.

Mind csupa prostituált. Jacknek nem lett volna szabad tudnia, miután csak nemrég töltötte be a tízet, és a szülei szerettek úgy tenni, mintha ilyesmi éppúgy nem létezne New Yorkban, mint a rablások, a patkányok a Central Parkban, vagy a demokrata polgármester. Be sem léphetett a szobájukba. Anyja bezzeg úgy járt ki-be, mint Florence Nightingale: levesestálakkal, ruhadarabokkal és olyan írónők könyveivel, mint Berry Friedan és Gloria Steinem – egyszer róluk mondta az apja, hogy inkább kefélnének írás helyett. Ám bármennyire is elvárták tőle, hogy úgy tegyen, mintha azok a prostik odafent semmiben se különböznének egy idelátogató rokontól, bármennyire félrefordította tekintetét az apja, amikor a mamája megint hazahurcolt valakit, Jack tudta az igazat – s ettől valahogy mindig úgy érezte, mintha elrontotta volna a gyomrát.

Amint tiszta lett a lakás, és a kenyér pirulni kezdett a sütőben, ahogy máskor, most is a várakozás levegője ült meg minden zugot. Jack a lépcsőn ült és unottan lapozgatta a kártyáit, de igazából csak látni akarta, ezúttal ki érkezik.

Az anyja háromnegyed négy körül jött meg. A nő pedig, akit magával hozott, nem is volt nő.

Még akkorára se nőtt, mint ő, és egész arcát hatalmas fekete szeme uralta. Cérnavékony szájánál szomorúbb dolgot még életében nem látott. A keze megállás nélkül reszketett az oldalán, mintha kétségbeesetten keresne valami kapaszkodót.

– Ő itt Emma – mutatta be az anyja, mire a lány elfordult, és visszamenekült a liftbe.

Ebben is különbözött a többiektől. Ő egyáltalán nem akart itt lenni.

– Hát legyen – adta meg magát Annalise. – Börtönbe megyek.

Joseph St. Bride felsóhajtott.

– Tudom, hogy képtelen vagy tétlenül nézni az ilyesmit, Annie, de akkor sem hozhatsz el egy gyereket az otthonából gyámhatósági engedély nélkül.

– Láttad a kislányt? Mégis mit kellene tennem? – Annyira lehalkította a hangját, hogy Jacknek a könyvtár ajtajára kellett tapasztania a fülét, ha hallani akarta. – Kilencéves, Joseph. Kilencéves, és a negyvenöt éves nagybátyja rendszeresen megerőszakolja.

Jack hallott már az erőszakról – nehéz is lett volna úgy együtt élnie anyjával, az erőszak ellen küzdő keresztesek védőszentjével, hogy nem halljon róla. Az erőszak a szexről szólt, egy annyira mocskos dologról, hogy inkább bele se gondolt. Próbálta elképzelni Emmát – aki még akkor is rúgkapált, amikor felvitték az emeletre –, ahogyan *azt* csinálja egy felnőttel. Kis híján kidobta a taccsot.

– Nézd meg magad! – kiáltott fel az anyja, azzal mindketten kirontottak a könyvtárból. Annyira belemerültek a veszekedésbe, hogy észre sem vették.

Követte őket az emeletre, hogy tovább hallgatózzon Emma szobája előtt. Be kellett őt zárni. Amióta az anyja ezt csinálta, egyetlen nőre sem emlékezett, akit be kellett zárni.

Apja óvatosan bekopogott.

– Szia, Emma – szólt be csendesen. – Annalise férje vagyok.

Emma kinyitotta a száját, és sikítani kezdett. Az éles hang ott visszhangzott Jack fejében, és biztosan eltört néhány kristályt odalent.

– Gyere már ki – parancsolta az anyja. – Nem látod, hogy fél tőled?

Joseph kilépett a folyosóra, és bezárta az ajtót. Azután lenézett Jackre.

– Sajnálom, hogy hallanod kell ezt.

Jack megvonta a vállát.

– Én Emmát sajnálom – felelte.

* * *

Annalise bírósághoz fordult, és Emma ideiglenes gyámja lett. Egy hónap telt el, a lány egyre többet evett és egészségesebb lett. Mégis minden este el akart szökni.

Egyszer a lépcső alatt találták, ahol Jack is szeretett elbújni a barátaival. Máskor a szemétledobóban. Egyszer egészen az előcsarnokig jutott, mielőtt Corazonnak sikerült utolérnie.

Az anyja szerint azért volt mindez, mert Joseph túlságosan emlékeztette a történtekre.

– Nem költözöm ki a saját házamból – mennydörögte Jack apja. Ezzel kezdődött a veszekedés, ami később is időről időre fellángolt közöttük.

Jack nem szólt, de úgy gondolta, hogy az anyjának már nem amiatt kéne aggódnia, *honnan* menekül Emma. Ő sokkal nagyobb rejtélynek találta, *hová* tart.

Készített egy vészjelzőt. Kifeszített egy damilt a lány ajtaja előtt, és aznap éjjel fel is ébredt a tompa puffanásra. Kiugrott az ágyból, hogy Emmát felöltözve és kiterülve találja a padlón.

A lány felnézett rá, mintha azt mérlegelné, bírna-e vele egyedül, netán van-e más is, akitől tartania kell.

– Semmi gond – suttogta Jack. – Nem mondom el senkinek.

Egészen addig a pillanatig nem tudta, hogy meg fogja őrizni

a titkát, sőt azt is megengedi neki, hogy észrevétlenül kereket oldjon. Emma szeme résnyire szűkült.

– Lószart.

A szó annyira nem illett egy ilyen kislány szájába, mintha döglegyek rajzottak volna ki belőle. Jack kinyújtotta a kezét, hogy felsegítse, de Emma anélkül kelt fel, hogy egy ujjal is hozzáért volna.

– Elhúzok innét – közölte.

– Oké.

– Nem tudsz megállítani.

Jack vállat vont.

– Nem is akarlak. – Karba tette a kezét, és remélte, hogy éppoly lazának tűnik, mint ahogy érzi magát.

Emma eloldalazott mellette. Istenem, ha az anyja rájön, hogy elengedte, élete végéig hallgathatja. Elnézte, ahogy a lány nesztelenül lefelé lépdel a lépcső futószőnyegén.

– Emma – suttogta.

A lány visszafordult.

– Szereted a baseballt?

Soha életében nem akart egy lánnyal lógni, még annyira se nekiadni valamit, ami hivatalosan is ajándéknak minősül, mégis alkut kötött Emmával. Minden éjjelért, amikor nem próbált elszökni, adott két baseballkártyát. A lány azt sem tudta, hogy Steve Renko és Chuck Rainey total lúzerek, így nem kellett lemondani semmilyen nagyobb értékéről. Ott ültek kettesben a szobája padlóján, ahol megtanította neki, mit jelent az ütési átlag és a pozíció.

Emma nem sokat beszélt. Ha mégis, fura dolgokat mondott. Olyanokat, hogy hallotta az ágy kopogását a falon, amikor az anyja és az apja *azt* csinálták, amit Jack visszataszítónak talált. Meg azt, hogy Corazon már elfelejtette, milyen lefeküdni egy férfival. Mintha

szántszándékkal meg akarta volna botránkoztatni. Mégis, valahányszor a döglegyek rajzani kezdtek Emma szájából, csak nézett, és nem szólt semmit.

Egyik éjjel arra ébredt, hogy a lány az ágyánál áll.

– Elaludtál.

Az órára nézett; még hajnali két óra se volt.

– Bocs – motyogta, ahogy felült. Azután eszébe jutott, hogy már nincs mit adnia neki. – Megkaptad a baseballkártyáim felét, Emma. Nincs több.

– Ó. – A lány egészen aprónak tűnt hálóingében és köntösében. A köntös öve kétszer körülérte a derekát. Mellesleg az anyja az ő szekrényéből csente el.

Átvetette a lábát az ágy oldalán.

– Gondolom, most már menned kell, szóval csak rajta.

Emma a padlóra meredt. Fura kölyök volt, mindig hosszan megbámulta a legapróbb dolgokat. Pontosan tudta, hány szeplő van Jack fülén, meg hogy a harmadik lépcsőfok W alakban felrepedt.

– Talán holnap este – vont vállat.

Egy héttel később egymás mellett feküdtek az ágyában, de nem érintkeztek. Emma mindig tartott néhány centiméter távolságot önmaga és mindenki más között, ezt már a legelején észrevette.

– Van barátnőd? – kérdezte tőle.

– Nincs.

– Az meg hogy lehet?

Jack vállat vont.

– Nem szeretem a lányokat.

– Engem igen.

Hát… igen. Tényleg. Lenézett rá. A kérdés, amit mindig is fel akart tenni, úgy dagadozott benne, mint egy léggömb.

– Hová mennél?

A lány nem tett úgy, mintha nem értené.

– Haza. Hová máshová?

A rengeteg lehetséges válasz közül erre számított a legkevésbé.

– De… az nem lehet – hebegte. – Elszöktél onnan.

Emma értetlenül pislogott.

– Az anyád hozott el. Miből gondolod, hogy én is ide akartam jönni?

Jack érezte, hogy a forróság felszökik a pizsamája nyakán.

– Ott nem voltál biztonságban. A nagybátyád…

– Szeret – jelentette ki Emma. – Szeret engem.

Jack az összes megmaradt baseballkártyáját feltette volna arra, hogy Emma nem is tudja, hogyan potyognak a könnyei.

A mosókonyhában találta Corazont, ahogy szétválogatta a színes ruhadarabokat a fehérektől.

– Talán – sóhajtott fel a házvezetőnő –, ha elmondom még vagy hétszázszor, egyszer végre nem felejted el kifordítani a szennyesedet, mielőtt beteszed a kosárba.

Jack felpattant a centrifugára.

– Kérdezhetek valamit?

– Persze.

– Honnan tudod, hogy szeretsz valakit?

Corazon felnézett, keze egy pillanatra mozdulatlanná vált.

– Ez aztán a kérdés – csóválta a fejét. – Erre általában mindenki maga szokott rájönni.

– Ha szeretsz valakit, vigyázni akarsz rá, igaz?

A házvezetőnő sokat sejtetően elmosolyodott.

– Valaki esetleg meggondolta magát Rachel Covingtonnal kapcsolatban?

– És ha szeretsz valakit, nem okozol neki fájdalmat.

– Nem – felelte Cora –, legalábbis nem szándékosan.

Hát, ettől tényleg nem lett okosabb. Megköszönte Corának

a nagy semmit és otthagyta a mosókonyhát, hogy felmenjen a lépcsőn. Emma ajtaja szokás szerint zárva volt, a lánynak valahogy mégis sikerült kiszöknie, mert a saját szobája küszöbén megtalálta a takaros csomagba rendezett baseballkártyákat.

Ebből tudta, hogy Emma távozni készül.

A szemhéja legalább tíz kilót nyomott – másképp miért esett annyira nehezére, hogy éjfél után nyitva tartsa? Lefeküdt a padlóra, és csinált még ötven felülést, azután járkálni kezdett a szobájában. Nem kockáztathatta meg, hogy elaludjon, hisz a szülei csak most feküdtek le. Tudta, hogy Emma kivárja, amíg elalszanak, mielőtt elszökik.

1.20-kor nyelt egy nagyot, és átment Emma szobájába. Most először lépett a személyes terébe ahelyett, hogy beengedte volna a sajátjába. S bár semmit sem tudott arról, ami Emma és a nagybátyja között történt, annyit azért gyanított, hogy arra a lány ágyában került sor.

Ez most vagy beválik, gondolta, vagy Emma addig sikítozik, amíg a holtak is felébrednek rá.

Elfordította a kulcsot a zárban, amit a lány úgyis fel tudott törni, és besurrant az előtérből beszűrődő fénynyalábba. Az egyik pillanatban Emma még a fal felé felé fordult, a másikban már rábámult hatalmas szemével és merev testével.

– Sss – csitítgatta. – Csak én vagyok.

Ezzel nem sokat javított a helyzeten. Emma nem szólt, nem is moccant.

– Leülhetek?

A lány nem felelt. Jack pangó fájdalmat érzett a gyomrában, amikor megértette, hogy még soha senki nem kérte a beleegyezését. A matrac meghajlott súlya alatt – Emma úgy gördült behajlított térdéhez, mint egy darab fa.

– Mutatni akartam neked valamit – súgta a fülébe. – Meg akartam mutatni, hogy aki tényleg szeret, az nem okoz

fájdalmat. – Azzal vett egy nagy levegőt, és megfogta a kezét.

A lány megdermedt. Most először érintették egymást, ha nem számította a futó pillanatokat, amikor átpasszolták egymásnak a kártyát. A lány várta, hogy mást is tesz vele – valami undorító dolgot, amit inkább el se akart képzelni –, de ő csak ült, és összefonta vele az ujjait. Emma végül felé nyújtotta a másik kezét, és bevackolta magát a karjaiba, hogy újra eszébe jusson, milyen gyereknek lenni.

2000. június 29.
Carroll megyei börtön
New Hampshire

Jack megkötötte és feszesre húzta a nyakkendő csomóját, közben próbált nem gondolni az akasztásra és lincselésre. Ahogy elsimította az anyagot, egy pillanatra sem vette le tekintetét az idegenről, aki a tükörből nézett vissza rá. Kék blézer, khaki nadrág, papucscipő, nyakkendő – a bírósági egyenruha, benne olyasvalakivel, aki pontosan tudja, hogy az igazságszolgáltatás nem működik.

A fal túloldaláról éles kopogtatás hallatszott.

– Csipkedje magát – kiáltott be az őr. – El fogunk késni.

Jack pislantott kettőt; a férfi a tükörben pislantott kettőt. Felemelte kezét a homlokára, ahol a haja máris kunkorodni kezdett a párás levegőtől. Azt mondta magában, hogy eljött az idő.

A lába mégsem mozdult. Mintha a betonpadlóhoz csavarozták volna. Megmarkolta a mosdó peremét és próbált hátralépni, de szó szerint lebénította a félelem – a félelem attól, ami előtte állt.

Az őr bedugta fejét a fürdőbe. Jack megsemmisülten nézett rá a tükörben, miközben egyetlen szót sem tudott kipréselni magából.

Az őr gyengéden átkarolta és hátrahúzta, amíg már meg tudott állni mellette.

– Sajnálom – mormolta.

Az őr megvonta a vállát.

– Nem maga az első.

– S ne felejtsd el közölni Darlával a napi ajánlatot, ha majd eldöntöd, mi lesz – tette hozzá Addie.

Roy karja a derekára siklott.

– Remekül elleszünk nélküled is. – Büszkén végigmérte az ő kislányát a halvány barackszínű kosztümben, magas sarkú cipőben és az egyszerű aranycsattal hátrafogott barna hajával. Igazi üzletasszonynak tűnt, nem valami vidéki pincérnőcskének. – Gyönyörű vagy – mosolyodott el. – Jack le sem tudja majd venni rólad a szemét.

– Nem is láthat. Odakint leszek elkülönítve, mint a többi tanú.

– Addie hirtelen mozdulattal lehámozta magáról a kosztümkabátját. – Kit akarok becsapni? – A pulton heverő kötény után nyúlt.

– Csak belebolondulnék, ha egész nap ott kéne ücsörögnöm. Itt legalább képes leszek arra fókuszálni…

– …ami a bíróságon történik? – szakította félbe Roy. – Oda kell menned, Addie. Van benned valami… mintha világítótorony lennél, aminek a fényét mások is látják. Vagy egy horgony, amibe belekapaszkodhatnak. Mi is… mindnyájan beléd kapaszkodunk.

– Feltartotta a kabátot, hogy belebújhasson. – Gyerünk, meg se állj a bíróságig!

– Még csak fél hét van, apa. A tárgyalás kilenckor kezdődik.

– Akkor ne hajts túl gyorsan.

Miután apja visszatért a konyhába, Addie egyedül maradt a félhomályos bisztróban, ahol a napfény átugrándozta a linóleum árnyékfoltjait. Talán ha korábban érkezik, megtalálja a kaput, amelyen át bekísérik a vádlottakat. Talán ott lehet, amikor Jack megérkezik… talán elkaphatja a pillantását.

Valami felkeltette figyelmét a pult alatt, ahol szerette elképzelni Chloét, amint ott üldögél. Kiszáradt és törékennyé vált, pirosról barnára váltott – beletelt egy időbe, amíg ráismert a kis bokrétára, amit Gillian Duncantől kobozott el,

hogy betuszkolja a köténye alá, azután el is felejtsen.

Kész őrület, de ahogy orrához emelte a halott virágokat, megesküdött volna rá, hogy éppúgy érzi illatukat, mintha csak most bontottak volna szirmot.

Amos Duncan elsimította hasán a nyakkendőjét, ahogy lesietett a lépcsőn.

– Gillian – kiáltott vissza a válla felett. – El fogunk késni!

Azzal az elhatározással tartott a konyha felé, hogy legalább egy csésze kávéval lenyugtatja a gyomrát, mielőtt szembenéz a bírósági tárgyalás poklával. Houlihan elsőként Gilliant szólítja tanúnak. A tudattól, hogy ott ül majd az ezernyi szempár, a tévékamerák és a tizenkét esküdt tekintetének kereszttüzében, legszívesebben kinyírt volna valakit. Lehetőleg Jack St. Bride-ot.

Bármit megadott volna, ha ő ülhet a helyébe, ha visszaadhatja neki a magánéletét, de nem tehetett mást, mint a többiek – csak kivár, és meglátja, hogyan végződik ez az egész.

A kávéillat erősödött, ahogy a konyhába lépett. Gillian az asztalnál ült, szűziesen fehér ruhájában, amit Houlihan választott neki. Színes papírdobozok mögött lapátolta magába a gabonapelyhet.

Lenézett rá, ahogy szinte teljesen elrejtőzött barikádja mögé. Elkészítette a kávéját, ahogy szerette, azután leült a szemközti székre.

Három doboz takarta őt előle. Félretolta a Life-ot. Amikor a második doboz, a Lucky Charms is elkerült az útból, Gillian abbahagyta az evést.

Amos addig rendezgette a dobozokat, amíg akadálytalanul láthatta a lány arcát. A gabonapehely harsány színei festették meg.

– Gilly… – szólalt meg halkan, hogy egyetlen szóba sűrítse

egész történetüket.

Gillian a Lucky Charms után nyúlt és újra közéjük emelte, majd a két oldalán felállította a többi dobozt is. Azután felemelte a kanalat, és némán tovább evett, mintha az apja ott se lenne.

– *Sydney!* – kiáltott Matt teli tüdőből, miközben karhossznyira eltartotta rúgkapáló kislányát, aki mindenáron neki akarta adni elnyammogott kekszét. – Ne csináld ezt velem, te kis szörnyeteg. Ez az utolsó tiszta zakóm.

Felesége előbukkant egy kosár mosatlan ruhával.

– Hol van tűz?

– Itt, ez az égedelem. Nem bír magával. – Felesége szabad kezébe tuszkolta a kisbabát. – Mennék a bíróságra, Syd, nem hagyhatom, hogy összekenjen.

Sydney gyengéd puszit nyomott a csecsemő fejére.

– Csak a szerencsehozó talizmánját akarja odaadni, igaz, picim?

– Nem kell a nyavalyás keksze.

Felesége megvonta a vállát.

– Majd bánni fogod, amikor az esküdtek a felmentésre sza vaznak.

Matt felkapta és az aktatáskájába tömködte iratait.

– Sosem hittem az ilyen hókuszpókuszokban. – Odahajolt, hogy megcsókolja Sydney-t, azután gyengéden megsimogassa kislánya pihés fejbúbját.

Felesége kikísérte az ajtóig, karján a kapálózó babával.

– Integess a papának – biztatta Mollyt. – Azért hagy minket itt, hogy lecsukja a rosszfiúkat.

Charlie nagy levegőt vett, és bekopogott a fürdőszoba ajtaján. Egy pillanattal később az ajtó kinyílt, gőz hömpölygött

a folyosóra, és a zuhanyzás nyomán támadt ködben ott lebegett Meg sápadt arca.

– Mi az? – kérdezte ellenségesen. – Testüregmotozást akarsz végezni?

Kitárta az ajtót és a karjait, nyirkos teste körül a vészesen lecsúszó törülközővel. Charlie nem tudta, mit mondjon. Nem ismerte ezt a hárpiát, aki csak nyomokban emlékeztetett a lányára. Végül a praktikus és funkcionális megközelítést választotta: úgy tett, mintha nem fájna neki, hogy minden próbálkozásnál bele kell ütközni a bizalmatlanság láthatatlan, mégis áthatolhatatlan falába.

– Nem láttad a jelvényemet? – Teljes egyenruhában kell megjelenni a bíróságon.

Meg elfordult.

– Itt nem hagytad.

Charlie mégis átnézett a válla felett, a mosdókagyló felé, hogy meggyőződjön róla.

– Mi az, apu? – kérdezte éles hangon a lány. – Ja, már értem. Nem hiszel nekem.

– Meg… – Hitt neki, épp ez okozta a gondot. Csak rá kellett néznie, és újra azt látta, ahogy vigasztalanul zokogott az őrsön, miközben felidézte szexuális zaklatásának emlékét. Semmit sem szeretett volna annyira, mint visszatekerni az időt, átvizsgálni Meg szekrényét, és *nem* megtalálni azt a termoszt. Hét lakat alatt tartani a lányát, hogy semmi rossz ne történhessen vele.

Azóta sem beszéltek az atropinról. Már egy ártatlan beszélgetést se tudtak folytatni egymással, nemhogy hangot adjon bármilyen gyanúnak.

– Lehet, hogy mégis nálam van a jelvényed, apu. – Meg szemében könnyek csillantak. – A szekrény aljában már nézted?

Charlie közelebb lépett hozzá.

– Hallod, miket mondasz, szívem?

– Mit számít? Te se hallod.

A fájdalom átcsapott Meg felett, s ahogy törülközőbe bugyolálva ott állt előtte, olyan keservesen sírt, hogy Charlienak beleszakadt a szíve. Magához vonta és a karjában ringatta, mint kiskorában, amikor azt hitte, hogy szörnyek rejtőzködnek az ágya alatt. *Nincsenek szörnyek,* nyugtatgatta, de igazából azt kellett volna mondania: *ott* nincsenek.

Meg hirtelen megdermedt a karjaiban.

– Ne érj hozzám – húzódott el. – Ne érj hozzám! – Elfurakodott mellette, hogy bemeneküljön a szobája biztonságába.

Ahogy kivágódott az ajtó, valami Charlie szeme felé csillant a padlón. A jelvénye… biztos akkor esett ki, amikor kezet mosott. Letérdelt, felvette és a helyére csíptette, mielőtt megnézte a tükörben. Ezüstös fénnyel csillogott a mellkasán, a szabályzatban előírt helyen – pajzsként fedte a szívét, mégsem tudta megvédeni.

– Basszus – nyögött fel Jordan. – Itt szétszednek minket.

Selena hunyorogva nézte a bíróság lépcsőit, ahol hemzsegtek az operatőrök és riporterek.

– Nincs hátsó bejárat?

Jordan leállította a kocsit.

– Most már nincs visszaút, te is tudod. – Kiszálltak az autóból. Selena elsimította a harisnyáját, Jordan belebújt a zakójába. – Kész vagy?

A riporterek szúnyogokra emlékeztették – a szörnyű rovarokra, melyek néhány hétre minden nyáron elözönlötték északkeletet, hogy úgy repdessenek az emberek orrába, fülébe és szemébe, mintha minden joguk meglenne ott tartózkodni. Jordan mosolyt tapasztott az arcára, ahogy nekiindult a bíróság kőlépcsőjének, mint oly sok éven át –

felfelé bizakodva, lefelé diadalmasan vagy leverten.

– Mr. McAfee – szólította meg egy riporternő, aki egyenes vonalban közeledett felé. – Ön szerint felmentik az ügyfelét?

– Minden bizonnyal – felelte gördülékenyen.

– Hogyan tudja feledtetni a tényt, hogy korábban már elítélték szexuális vétség miatt? – harsant egy másik hang.

– Jöjjön be – vigyorodott el Jordan –, és megmutatom!

A sajtó imádta. A sajtó mindig is imádta. Pimasz volt és fotogén; rég elsajátította azt a készséget is, hogy idézhető legyen. A vállával tört utat a kamerák és mikrofonok között, közben belegondolt, mennyire maradhat le mögötte Selena.

Az utolsó lépcsőfok előtt egy nő állta útját. Vérvörös fejkendőt és pólót viselt, utóbbin VILÁGÍTS A SÖTÉTBEN felirattal.

– Mr. McAfee – dörrent rá –, tudatában van annak, hogy csak az Egyesült Államokban és csak a tavalyi évben 132 ezer nő tett feljelentést, miután egy idegen megerőszakolta, és ha számításba veszi azokat is, akik nem fordulnak vagy fordulhatnak a hatóságokhoz, akkor legalább 750 ezer nemi erőszak történt az országban?

– Igen – nézett bele a nő szemébe. – És egyiket sem az ügyfelem követte el.

Jack a bíróság épülete alatt, a seriff hivatalának kis cellájában ücsörgött, a körmét rágta és a padlóra meredt. Még azt sem vette észre, amikor a jogi képviselője megérkezett.

– Jack – szólította meg csendesen Jordan.

Meglepte, mennyire összeszedte magát Jack. Pedig ha belegondolt, csak visszanyerte a régi formáját és a régi öltözékét: élre vasalt blézer, nyakkendő, bőrcipő. Magabiztosan elmosolyodott.

– Készen áll?

– Azt hiszem.

– Nem is kell mondanom, mi vár magára. Nem először csinálja. Jó sok szart kell végighallgatnia, mire vége lesz, ezért az a legfontosabb, hogy megőrizze a nyugalmát. Amint kijön a béketűrésből, az ügyész bebizonyítja, hogy erőszakos állat, akit bármikor elragadhat az indulat.

– Nyugodt leszek.

– Ne feledje, mi csak a végén jövünk – tette hozzá Jordan. – Ez a legjobb abban, ha valaki védő.

– Én meg azt hittem, hogy a sok érdekes ügyfél.

Meglepett nevetés tört fel Jordanből, de amikor felemelte a tekintetét, azt találta, hogy Jack komoly és átható pillantással mered rá.

– Tudta, hogy egy erőszakos bűnelkövetőre átlagosan százöt hónapnyi börtönbüntetést szabnak ki?

Jordan felhorkant.

– Ki mondja?

– Az Igazságügyi Statisztikai Hivatal. Csak tavaly több mint egymillió felnőtt amerikait ítéltek el.

– Reméljük, idén nem lesz több 999 999-nél.

Feszélyezett csend ült közéjük, amit csak egy közelben várakozó másik rab köhögése tört meg. Jordan felsóhajtott.

– Utoljára még fel kell ezt hoznom, Jack. Még most sincs túl sok minden, amire felépíthetem a védelmet, viszont hat férfi is ül az esküdtszékben, és mindnyájan kerültek már olyan helyzetbe, amikor kezdték volna jól érezni magukat egy nővel, aki az utolsó pillanatban meggondolta magát. Szexuális erőszak esetén ezt a védekezést a legkönnyebb eladni. – Közelebb hajolt. – Teljesen biztos abban, hogy ne hivatkozzak közös megegyezéssel történő szexuális aktusra?

Jack összekulcsolta kezét a két térde között.

– Megtenne nekem egy szívességet, Jordan?

Az ügyvéd bólintott, mire Jack rideg tekintettel nézett a szemébe.

– Többet ne kérdezzen tőlem ilyet.

Matt a táskájába nyúlt a jegyzeteiért, és azt találta, hogy a keksz pépes maradványai összeragasztják a lapokat. Fejcsóválva látott neki, hogy szétválassza őket.

– Hű – rezzent össze Jordan McAfee, amint elhaladt a vád asztala mellett. – Utoljára az egyetemen láttam ilyet. Egy srác ragasztót csempészett a bíró táskájába, akinél gyakornokoskodott.

– Biztos valamelyik haverja – felelte Matt.

– Ami azt illeti, államügyész lett belőle. – Jordan leplezte mosolyát, amikor Matt egyik papírja elszakadt. – Óvatosan. Nem lesz miből puskáznia.

– Álmomban is megnyerem ezt az ügyet, McAfee.

– De ha már ébren van, ne álmodozzon. – Táskájába nyúlt, és elővett egy csomag zsebkendőt, hogy a vád asztalára dobja. – Olajág gyanánt.

Matt kivett egy zsebkendőt, hogy letakarítsa vele a keksz maradványait, azután visszalökte a csomagot Jordan felé.

– Tartsa csak meg. Legyen mivel vigasztalnia az ügyfelét az ítélethirdetés után.

Kinyílt egy oldalsó ajtó, és belépett rajta a seriff embere, hogy az asztalhoz kísérje Jacket. A vádlott most is blézert és nyakkendőt viselt, csak időközben megbilincselték. Miután a rendőr lecsatolta róla a bilincset, Jordan odafordult hozzá. Csak úgy sütött belőle az elfojtott idegesség.

– Nyugi – súgta neki.

Ő is tudta, hogy lehetetlent kér. A karzat megtelt: a média képviselői még Connecticutból is eljöttek, hogy tudósítsanak az eseményről, miközben nagyszámú helybéli gondoskodott arról, hogy Salem Falls továbbra is megmaradjon az erkölcsösség és tisztaság fellegvárának. Amos Duncan lángoló pillantásokkal méregette Jacket a vád asztala mögül.

Kétszázan is összegyűlhettek a teremben, és mind a vádlottra irányították figyelmüket, de nem akadt köztük senki, aki a pártját fogta volna.

– Jordan – suttogta Jack, máris páni rémületben. – Érzem.

– Mit érez?

– Hogy mennyire gyűlölnek.

Jordannek erről eszébe jutott, hogy Jack még nem csinált végig egy rendes tárgyalást. Vádalku keretében ítélték el, ami nyilván nem kellemes, de egy meghallgatás a nyomába se ér annak, ami rájuk vár. A jogelvek papíron szépen mutatnak, de az igazság az, hogy amíg Jack egy védőügyvéd mellett ül, mindenki bűnösként tekint rá – hacsak az ellenkezője be nem bizonyosodik.

Egy másik oldalsó ajtón át hat férfi és nyolc nő sorjázott be – az esküdtszék tagjai, plusz a tartalék esküdtek. Mielőtt helyet foglaltak volna, mindnyájan feléjük fordultak, és végigmérték Jacket, aki az asztal alatt görcsösen markolászta a térdét.

– *Álljanak fel!*

Althea Justice a dagadozó talárjában elfoglalta a helyét. Hideg-szürke szemei végigpásztázták a karzatot: a kamerákat, a mobiltelefonos riportereket, a Salem Falls lakosaival telizsúfolt padsorokat.

– Hölgyeim és uraim – szólalt meg –, úgy látom, telt házunk van, ezért mindjárt az elején tisztázzuk a szabályokat. A nem ideillő viselkedés legelső jelére – szúrt ki magának egy operatőrt – vagy bármilyen kirohanásra – vetett egy pillantást Amos Duncanre – kivezettetem a vétkest, aki a tárgyalás ideje alatt már nem is térhet vissza a terembe. Ha egyetlen csipogót vagy mobilt meghallok a tanúvallomások alatt, személyesen gyűjtök be minden elektronikus eszközt és rakok belőlük máglyát a bíróság épülete előtt. Végezetül, emlékeztetni szeretnék rá mindenkit, beleértve a jogi

képviselőket is, hogy ez bírósági tárgyalás, nem ingyencirkusz. – Lejjebb csúsztatta szemüvegét, hogy átnézzen a pereme felett. – Mr. Houlihan – bólintott –, csapjuk bele.

* * *

– 2000 április harmincadikán este Amos Duncan elbúcsúzott tizenhét esztendős lányától, mielőtt kocogni indult. Nem szívesen hagyta őt egyedül, de éppen azért választotta lakhelyéül Salem Fallst, mert biztonságos helynek tartotta a gyermeke számára. Arra semmiképp sem számított, hogy amikor legközelebb találkoznak, a lánya hisztérikusan zokog majd, és a ruhái meg lesznek szaggatva. Hogy vér lesz a blúzán, bőrcafatok a körme alatt és ondó a combján. Hogy azt mondja majd a rendőröknek, erőszakot követtek el rajta az erdőben, éppen a New Hampshire-i Salem Falls közelében. Matt lassan az esküdtek felé indult.

– Az önök elé tárt bizonyítékokból egyértelműen ki fog derülni, hogy 2000. április harmincadikán éjjel Gillian Duncan 20 óra 45 perckor elhagyta az otthonát. Találkozott a barátnőivel, akikkel a Salem Falls-i temető mögött fekvő erdei tisztásra ment. Itt kis tábortüzet raktak, és élvezték egymás társaságát, ahogy a kamasz lányok szokták. Azután, éjfél körül, épp távozni készültek, amikor megjelent ez a férfi.

Mutatóujjával Jack arcára bökött.

– Ez a férfi, Jack St. Bride megkörnyékezte ezeket a lányokat, noha alig állt a lábán, és messziről érezhető volt az alkoholbűz, amit árasztott. Társalogni kezdett velük, még le is ült közéjük. Azután, amikor a lányok egyértelművé tették a számára, hogy most már hazamennének, felállt és távozott. Néhány perc múlva Gillian és a barátnői külön utakon indultak haza. Gillian aggódott, hogy a füstölgő hamvak erdőtüzet okozhatnak, ezért visszafordult, és eltaposta a

tábortűz maradékát. Abban a pillanatban Jack St. Bride kilépett a tisztásra, leteperte a földre, és brutálisan megerőszakolta.

Matt visszafordult az esküdtek felé.

– Hölgyeim és uraim, a nevem Matt Houlihan, és New Hamp shire állam helyettes államügyésze vagyok. Az esküdtek kiválasztása során már találkoztunk, de még egyszer be akartam mutatkozni, mert az állam képviselőjeként az a feladatom, hogy minden kétséget kizáróan bizonyítsam önöknek a vádlott bűnösségét. Jack St. Bride-ot azzal vádoljuk, hogy szexuális erőszakot követett el Gillian Duncan terhére... de kérem, ne is az *én* szavamra adjanak.

Elővette legnyerőbb Tom Cruise-mosolyát, hogy tudassa az esküdtekkel, milyen jó kezekben vannak.

– Arra kérném önöket, hogy hallgassák meg Gillian Duncant, aki elmondja majd önöknek, milyen szenvedéseket kellett kiállnia Jack St. Bride miatt. Hallgassák meg a barátnőit, akik vele voltak akkor éjjel. Hallgassák meg a nyomozót, aki a történtek után rátalált Gillianre, s aki alaposan feltárta a bűntett helyszínét. Hallgassák meg a szakértőt, aki elvégezte a helyszínelés során talált bűnjelek DNS-elemzését. Hallgassák meg az orvost, aki a támadás után megvizsgálta Gillian Duncant. – Matt egyenként végignézett az esküdteken. – Kérem, nagyon figyeljenek, hölgyeim és uraim, mert a végén azt fogom kérni önöktől, hogy találják bűnösnek Mr. St. Bride-ot... és a hallottak alapján önök így is fognak tenni.

Jordan elnézte, ahogy Matt visszatért a helyére. Az esküdtek tudták, hogy az ő nyitóbeszéde következik – a legtöbben várakozó pillantással fordultak felé, ő azonban kivárt egy hosszú pillanatot, mintha komolyan

elgondolkodtatnák Houlihan szavai.

– Tudják – kezdte társalgási hangnemben –, ha csak annyi bizonyítékunk lenne, amennyiről Mr. Houlihan említést tett a nyitóbeszédében, akkor száz százalékig egyetértenék vele. Az alapján, amit elmondott, tényleg úgy tűnik, mintha Jack St. Bride követte volna el ezt a bűncselekményt. Csakhogy minden érmének két oldala van, önök pedig nemcsak a vád álláspontját ismerik majd meg, hanem Mr. St. Bride verzióját is.

Ujjai lágyan végigsiklottak az esküdteket elválasztó fakorláton.

– A nevem Jordan McAfee, és Jack St. Bride képviseletében vagyok itt. Akárcsak Mr. Houlihan, én is szeretném, ha figyelmesen hallgatnának, ám egyben arra is emlékeztetném önöket, hogy nem minden az, aminek látszik. – Hirtelen előrehajolt, mintha kirántana valamit az egyik esküdt füle mögül. A nő elpirult, ahogy hátralépett, ujjai közt egy fénylő negyeddollárossal.

– Tiltakozom – harsant fel Matt. – Ez most nyitóbeszéd vagy David Copperfield-show?

– Igen, Mr. McAfee – értett egyet a bíró. – Mit mondtam a tárgyalás és az ingyencirkusz viszonyáról?

– Elnézést, bírónő, csupán illusztrálni szerettem volna az állításomat. – Jordan vigyorogva tartotta fel az érmét. – Azt hiszem, mindnyájan tudjuk, hogy ezt nem a hármas számú esküdt füle mögül vettem elő, pedig nagyon úgy tűnt, igaz? Ahogy mondtam: nem minden az, aminek látszik. Még akkor sem, ha a saját szemünkkel látjuk. – Feldobta a negyeddollárost a levegőbe, hogy az néhány pördülés után egyszerűen eltűnjön. – Szeretném, ha ezt észben tartanák, amikor meghallgatják a vád tanúinak vallomását.

Matt felpattant az asztal mögött.

– Tiltakozom!

– Milyen alapon, Mr. Houlihan? – firtatta Justice.

– A tanúk szavahihetőségéről az esküdteknek kell véleményt formálniuk, bírónő. Nem Mr. McAfee-nek kell meghatároznia, hogy a vallomásuk hiteles-e vagy sem, s különösen nem a nyitóbeszéd alatt.

A bírónő felhúzta a szemöldökét.

– Akkor lezárhatnánk *végre* azt a nyitóbeszédeket, Mr. Hou lihan?

– Szeretném, ha a döntése jegyzőkönyvbe kerülne, bírónő – erősködött Matt.

– Elutasítom. – Justice visszafordult Jordan felé. – Folytassa.

– Hallgassanak meg mindent – tanácsolta az ügyvéd az esküdteknek –, de ne higgyenek el mindent. Képzeljék maguk elé, amit a tanúk elmondanak, de ne feltételezzék, hogy a valóságban is megtörtént. Amint azt Mr. Houlihan is mondta, az önök munkája döntő fontosságú, ám amíg az ügyész úr azt szeretné, ha szivacsként magukba innának mindent, én arra biztatnám önöket, hogy legyenek szűrők. Szeretném, ha megkérdeznék maguktól, ki volt ott. Ha megkérdeznék maguktól, mit láttak. *Ezután* megkérdeznék maguktól, hogy hisznek-e nekik.

A nemi erőszak áldozatai a legrosszabbak, döntötte el Matt.

Mire egy rablás vagy testi sértés a bíróság elé kerül, az áldozatok dühödten követelik az igazukat, míg egy gyilkosság esetében nem marad áldozat. Csak a szexuális erőszak esetén kell olyasvalakivel dolgoznia, aki halálra van rémülve, és még mindig retteg attól, hogy szembe kell néznie a támadójával, aki alig néhány méterre ül tőle.

– Ő az – felelte a lány az utolsó kérdésére. Reszkető ujjal mutatott előre.

– Bírónő – emelte fel a hangját Matt –, kérem

jegyzőkönyvbe venni, hogy a tanú azonosította a vádlott személyét. – Könnyed mozdulattal a lány előtt termett, hogy eltakarja előle St. Bride-ot.

– Mi történt akkor éjjel, Gillian?

A lány lehajtotta a fejét, hogy elrejtse arcát.

– Azt mondtam apának, hogy hazamegyek, de igazából nem akartam. Mindnyájan hazudtunk, hogy kiszabaduljunk egy kicsit. Kész őrület volt az egész… a szüleink nem engedtek sehová… úgy éreztük, mintha ez valami kihívás lenne.

– Hová mentek?

– A temető mögé, az erdőbe. Van ott egy nagy somfa. – Gilly nyelt egyet. – Tüzet raktunk, azután körbeültük, viccelődtünk, és… tudja… próbáltunk bátran viselkedni.

– Ki volt még ott?

– Meg. És Whitney, meg Chelsea.

– Mikor volt ez? – kérdezte Matt.

– Tizenegy körül.

– Mi történt ezután?

– Éjfélkor úgy döntöttünk… hogy ideje hazamenni. Épp eloltottuk a tüzet, amikor megjelent.

– Ki jelent meg, Gillian?

– Jack St. Bride – suttogta a lány.

– Mi volt rajta?

– Sárga póló, farmer és bakancs.

– Mondott valamit?

– Mosolygott – felelte Gillian. – Azt mondta, helló.

– Válaszoltak neki?

– Mindnyájan megrémültünk. Mármint… tuduk, amit mindenki, hogy megerőszakolt egy lányt…

– Tiltakozom – szólt közbe Jordan. – Hallomásból származó információ.

– Helyt adok. – A bíró az esküdtekhez fordult. – Az utolsó kijelentést ne vegyék figyelembe.

– Szóval megrémültek – biztatta Matt.

– Igen… és hirtelen ott volt köztünk. Kicsit furának tűnt meg minden, szóval egyikünk se beszélt vele. Igazából meg se mertünk szólalni.

– Mi történt ezután?

Gillian magába merült, az emlékeiben kutatott.

– A tüzet nézte, miközben leült. Azt kérdezte, mályvacukrot sütünk-e. Emlékszem, arra gondoltam… mármint, hogy mennyire átlagos kérdés. Arra számítottam, hogy akit ilyen veszélyesnek tartanak, egy kicsit… tudja… veszélyesebb lesz.

– Ezután mi történt?

– Mondtam neki, hogy most indulunk haza. Azt felelte, kár. Azután elköszönt és elment.

– Emlékszik, melyik úton? – Matt intett a lány mellett felállított térkép felé.

Gillian az északnak ívelő vékony vonalra mutatott, ami nem vezetett vissza a temetőbe.

– Ezen.

– Azután?

– Amint elment, mind elkezdtük, hogy *Döbbenet, nem? Hihetetlen, hogy ő volt!* – Behúzta a vállát. – Utána eljöttünk.

– Melyik útvonalon?

Gillian az északkeletnek vezető csapásra mutatott, amit követett egészen az erdő túlsó végéig.

– Én ezen mentem, mert rövidebb – magyarázta –, de a többiek a temető felé indultak. Arra gyorsabban hazajuthattak.

– Nem nyugtalanította, hogy egyedül kell hazagyalogolnia?

– Nem – vont vállat Gillian. – Mármint… a fickó, akiről mindenki azt mondta, hogy maga a sátán, egy szó nélkül elment. Mitől kellett volna félnem, ha egyszer elment?

– Mit tett ezután?

Ahogy a könnyek Gillian szemébe szöktek, Matt szíve

hevesen dobbant fel. *Jesszusom, nem akarom, hogy újra át kelljen élnie az egészet!*

– Néhány másodperc múlva rájöttem, hogy nem fojtottuk el rendesen a tüzet. Oké, hagytuk kialudni, de egy kicsit még füstölgött, ezért arra gondoltam, hogy visszamegyek, mielőtt még feléled.

– Cérnavékony lett a hangja. – Amikor odaértem a tisztásra, nem volt ott senki. Rugdostam egy kis földet a tűzre, amikor hirtelen… elkapott hátulról. Biztos elbújt… vagy… vagy követett…

– Mi történt ezután, Gillian?

A lány torkából mély, sebzett hörgés tört fel.

– Letepert… és befogta a szám a tenyerével. Azt mondta, megöl, ha csak pisszenek. – Gillian elfordította a fejét, és behunyta a szemét. – A fejem felett összefogta a csuklómat és kigombolta a nadrágomat. Azután… elővett egy gumi óvszert a zsebéből, és azt mondta, hogy nekem kell felhúznom rá.

– Elengedte a kezét?

– Igen. – A könnyek végigcsorogtak az arcán, be a ruha gallérja mögé. – Úgy tettem, mintha fel akarnám tépni a csomagot, de helyette megkarmoltam az arcát. Próbáltam kiszabadulni, de megmarkolta a csuklómat, újra a földhöz szegezett, és felhúzta magára a gumit.

– Azután?

– Azután… azután… – Egészen összetöpörödött a székben, a hangja fájdalmasan elcsuklott. – Azután megerőszakolt.

Matt egy hosszú pillanatig hagyta kicsengeni a szót.

– Meddig tartott?

– Egy örökkévalóságig – suttogta Gillian.

– Behelyezte a péniszét a vaginájába?

– Igen.

– Ejakulált?

– Én… azt hiszem… – felelte Gilly. – Abbahagyta.

– Mondott bármit, mialatt ez történt? – kérdezte Matt.

– Nem.
– Ön?
– Sírtam. Rá sem tudtam nézni.
– Nem próbált kiszabadulni?
Gilly megrázta a fejét.
– A földhöz szegezett. Erősen. Valahányszor megmozdultam, csak még erősebben.
Az esküdtek dermedt tekintettel nézték Gilliant.
– Mi történt, miután vége lett?
A válasz sóhajként tört fel a lány legmélyéről.
– Felállt, és felhúzta a cipzárját. – Görcsösen átkarolta magát.
– Azt mondta, ha bárkinek el merem mondani, visszajön értem.
– Mit tett ekkor?
– Néztem, ahogy elment, elszámoltam százig, azután rohanni kezdtem.
– Melyik irányban távozott az elkövető?
– Arrafelé, amerre lakom, ezért a másik irányba futottam. A temető felé. Amerre a barátaim mentek.
– Meddig tartott, amíg beérte a többieket?
– Nem tudom. Úgy néhány percig.
– Mi történt, amikor megtalálta a barátnőit? – kérdezte Matt.
– Nem tudtam abbahagyni a sírást. A lábaim meg… egyszerűen összecsuklottak alattam. Annyira… mocskosnak éreztem magam, és még mindig a történtek hatása alatt álltam.
Matt a védelem asztala felé lépett.
– Ezt megelőzően látta Jack St. Bride-ot?
– Igen.
– Mikor?
A lány tekintete Jack felé fordult, és úgy zuhant az ölébe, mint egy szikla.

– A városi bisztróban dolgozott. A barátnőimmel néha bementünk oda.

– Beszélt is vele?

– Néha odajött hozzánk, és beszélgetni próbált velünk.

Matt bólintott.

– Jelezte neki bármilyen módon, hogy esetleg nyitott lenne egy kapcsolatra?

Gillian hevesen rázta a fejét.

– Nem.

– Van önben bármilyen kétség, Gillian, hogy a vádlott az a férfi, aki május elsején nem sokkal éjfél után megerőszakolta?

Az izmok megfeszültek Gillian állán.

– Még most is érzem, ahogy rajtam fekszik. Néha az üres szobában is érzem a szagát. Arra riadok fel, hogy újra megtörténik.

– A tekintete végigsiklott a karzaton, amíg rá nem talált az apjára.

– Nincs bennem semmilyen kétség – suttogta. – Ő az.

– Nincs több kérdésem. – Matt visszaült a helyére.

Amint felállt, Jordan úgy érezte, mintha kifeszített kötélen lépdelne. Vigyáznia kellett, hogyan fosztja meg a hitelétől Gilliant. Az ügyész az elmúlt félórában elérte, hogy az egész tárgyalóterem őt sajnálja – ha túl nyersen lép fel, az esküdtek Gillian helyett őellene fordulnak.

Adott a lánynak néhány pillanatot, hogy összeszedje magát. Óvatosan lépett közelebb – saját tapasztalatából tudta, hogy még a legelesettebb kutyakölykök is képesek belemarni a bokájába.

– Duncan kisasszony, amikor az erdőben volt a barátnőivel, és Mr. St. Bride váratlanul megjelent, ön megrémült tőle?

– Igen. Hetek óta mást se hallottam, csak hogy a közelébe

se menjek.

– Ugyanakkor azt mondta, hogy akkor éjjel azért mentek az erdőbe, mert ezt valamiféle kihívásnak tekintették. Így dacoltak a szüleikkel, akik ekkora hűhót csaptak a St. Bride-ügyből. Nem érezte úgy, hogy ez a bátorság legvégső próbája, szembenézni a szörnnyel?

Gillian megrázta a fejét.

– Én sosem akartam ezt.

– Vagyis abban a percben eljött, amikor ő megjelent?

– Igen.

– Az imént mégis azt vallotta, Duncan kisasszony, hogy Mr. St. Bride arról kérdezősködött, sütnek-e mályvacukrot, sőt még le is ült maguk közé.

Fény villant Gillian szemében.

– Igen, de utána megmondtam neki, hogy elmegyünk. Így szabadulhattunk meg tőle a leggyorsabban.

– Meg akartak szabadulni tőle? Mert féltek?

A lány felemelte az állát.

– Igen.

– Mégis azt mondta, hogy miután elment, már nem félt.

– Így igaz.

– Eszébe se jutott, hogy Mr. St. Bride megtámadhatja?

Gilly megrázta a fejét.

– Ha eszembe jutott volna, a barátnőimmel maradok.

– Eszébe se jutott, hogy megtámadhatja, amikor a szüleitől és a barátaitól mást se hallott, mint hogy Jack St. Bride igazi szörnyeteg, aki csak arra vár, hogy fiatal nőket erőszakoljon meg?

A lány önellentmondásba került, ezt ő is tudta. Jordan türelmesen várta a válaszát.

– Ne… nem – felelt Gillian.

– Értem. Elindult hazafelé, azután visszafordult, hogy eloltsa a tüzet?

– Igen.

– Milyen messzire jutott az ösvényen?
– Nem messze. Pár másodperc után visszafordultam.
– És Mr. St. Bride akkor támadta meg, amikor visszatért a tisztásra?
– Igen – felelt a lány csendesen.
– Látta, ahogy elrejtőzött, mielőtt ön és a barátai távoztak?
– Nem. Csak elindult az ösvényen.
– És a távozása után önök mikor indultak el?
– Nemsokára. Pár perc múlva.
Jordan bólintott.
– Ha arra számított, hogy ön is távozik, Duncan kisasszony, akkor miért tért volna vissza a tisztásra, hogy megtámadja? Miért nem lapult meg valahol az ösvény mentén, ahol jó eséllyel elkaphatta?
Gillian meredten nézett rá.
– Nem tudom.
– Ha ön nem dönt úgy, hogy eloltja a tüzet, akkor semmi oka nem lett volna visszatérni a tisztásra, jól mondom?
– Igen.
– Mr. St. Bride levetkőztette?
– Lehúzta a farmerom és a bugyim – suttogta Gillian.
– És a blúza? Azt is levette?
– Nem.
– Kigombolta?
– Nem – rázta a fejét Gillian.
– Mi a helyzet az ő ruháival?
– Letolta a nadrágját.
– Azelőtt vagy azután, hogy lehúzta az önét?
Könnyek szöktek Gillian szemébe, ahogy megrázta a fejét.
– Duncan kisasszony – biztatta gyengéd hangon a bírónő –, szeretném, ha válaszolna a kérdésre.
– Nem emlékszem – mormolta Gilly.
– Azelőtt vagy azután tolta le a nadrágját, hogy

felszólította a gumi óvszer felhúzására?

– Előtte.

– A csuklóját még akkor is összefogta a feje felett, amikor letolta a saját nadrágját?

– Igen.

– Hogyan?

– Az egyik kezével – felelte Gillian. – A másikkal letolta a nadrágját.

– Szóval miközben ön minden erejével küzdött ellene, ő pedig az altestével a földhöz szegezte és egy kézzel összefogta a csuklóját, valahogy mégis sikerült kigombolnia és letolnia a nadrágját?

– Igen.

– Mondja el, hogyan karmolta meg Mr. St. Bride-ot akkor éjjel.

– Azután történt, hogy letepert – magyarázta Gillian. – Amikor elengedte a kezem, és azt mondta, hogy húzzam fel rá a gumit, ki akartam kaparni a szemét, de csak az arcát találtam el.

– Melyik felén?

– Jobb oldalon.

– Egy ujját használta?

– Az egész kezemet. – Gilliam ujjai karmokba görbültek. – Így.

– Négy ujjával karmolta meg?

– Nem tudom. Csak végighúztam a körmeimet az arcán, ahogy próbáltam szabadulni. Azután megragadta a kezem, és nagyon erősen a földhöz szegezett.

– Azt vallotta, hogy miután Mr. St. Bride megerőszakolta, elszámolt százig, majd futva a barátnői után indult. Így történt?

– Igen.

– Hogyan számolt?

Gillian zavartan kapta fel a fejét.

– Hogy érti?

– Mármint milyen gyorsan? Egy, kettő, három… vagy egy Mississippi, két Mississippi…

A lány vállat vont.

– Esetleg elszámolna nekünk egytől tízig, ahogy akkor éjjel tette?

A lány vetett egy pillantást Matt Houlihanre, aki alig láthatóan biccentett.

– Egy – kezdte vontatottan –, kettő… három…

Amikor elért tízig, Jordan felnézett karórájáról, és gyors fejszámolást végzett.

– Vagyis úgy nyolcvan másodpercet várt, mielőtt elhagyta a tisztást?

– Gondolom.

– Kényelmes tempóban sétált, amíg odaért a barátnőihez? Négykézláb kúszott? Lábujjhegyen lopakodott?

– Rohantam, ahogy csak bírtam.

– Így is több percbe telt, amíg utolérte a barátnőit?

– Igen.

– Biztos ebben?

Gillian bólintott.

– Úgy öt perc lehetett.

Jordan rámutatott a felnagyított térképre és a temetőhöz vezető csapásra.

– Ezen az útvonalon ment?

– Aha.

– Van róla fogalma, milyen hosszú ez a csapás, Duncan kisasszony?

– Nincs.

– Nem egészen ötven méter – árulta el Jordan. – Meg tudná mutatni, pontosan hol érte utol a barátnőit?

Gilly a temetőre mutatott.

– Itt. Az erdő szélén.

– Ahol Saxton nyomozó önökre talált?

– Igen.

– Mialatt a barátnőivel az erdőben tartózkodott, nem fogyasztott alkoholt vagy kábítószert, jól tudom?

– Igen.

– Az ott töltött egy óra alatt nem evett vagy ivott valamit?

– Csak rágcsát. Kekszet. Mást nem.

– A barátnői ittak valamit akkor éjjel?

– Igen – bólintott Gilly. – Jeges teát.

– Hallott már egy atropin nevű gyógyszerről?

– Igen.

– Mit tud róla?

– Az apám laborjában is előállítanak ilyet – felelte Gillian.

– Tudja, hogyan kell bevenni az atropint?

– Nem.

– Bevett atropint akkor éjjel az erdőben?

– Nem! – erősködött Gillian.

– Tud ön arról, hogy atropin nyomaira bukkantak a termoszban, amiben a barátnői a jeges teát hozták?

– Igen. Mr. Houlihan említette.

– Ön mégis kész eskü alatt tanúsítani, hogy nem vett be ilyen szert?

– Igen. Nem drogozom.

Jordan közelebb lépett a tanúk padjához.

– Elképzelhető, hogy véletlenül mégis jutott a szervezetébe?

– Nem ittam a jeges teából.

– Esetleg bekerülhetett a drog másvalamibe, amit akkor éjjel ivott?

– Nem – jelentette ki Gillian. – Csak egy üdítőt ittam, azt is még otthon. Nem vettem be semmilyen drogot, esküszöm.

Jordan elfordult tőle.

– Tudja, Duncan kisasszony, elég sok mindent elmondott nekünk azzal az éjszakával kapcsolatban… de azért nem mindig mond igazat, ugye?

Gillian összeráncolta a homlokát.

– De igen.

– Tagadja, hogy bizonyítottan hajlamos elferdíteni az igazságot? Hogy az édesanyja halála után pszichiáterhez kellett járnia, mert mindenfélét összehazudott az apjának?

– Kilencéves voltam – emlékeztette Gillian –, és teljesen összezavarodtam. Ma már egészen más ember vagyok, az apámmal is sokkal közelebb állunk egymáshoz. Elmondok neki mindent.

– Mindent? – ismételte Jordan.

– Igen.

– Akkor azt miért nem mondta el neki, amire akkor éjjel készült?

Gillian arca egészen kipirult.

– Én… én…

– Pontosan, Duncan kisasszony. – Jordan visszaült a helyére, Jack mellé. – Megkaptuk a választ.

Amint Justice bírónő tizenöt perc szünetet rendelt el, Jack az ügyvédjéhez fordult.

– Muszáj kimennem brunzolni. – Ideges pillantást vetett a háta mögé, ahol a riporterek sietve kisorjáztak a tárgyalóteremből, hogy beszámoljanak a lapoknak Gillian vallomásáról.

Jordan odaintette a törvényszolgát.

– Elkísérné az ügyfelemet a…

– Nem – szakította félbe a férfi. – Most nem használhatja a lenti vécét. Ott van a vízszerelő.

Jordan elfintorodott. Nem akarta kivinni Jacket a tárgyalóterem hermetikusan elzárt buborékjából, hogy mozgó célpont legyen a média és mindenki más számára, aki akar belőle egy darabkát, viszont az sem várhatta el tőle, hogy visszatartsa, aminek ki kell jönnie.

– Jöjjön – mormolta. – Kikísérem.

Amint kiléptek, a vakuk villogni kezdtek, mintha meteorzáporba kerültek volna. Egy pillanatra teljesen elvakították őket.

– Nem nyilatkozunk – hajtogatta, ahogy elrángatta védencét a férfimosdóig, és belökte az ajtón. – Hé, fiúk, nem hagynának egy kicsit békén? – könyörgött a riportereknek, mielőtt bezárta az ajtót.

Jack a vécékagylóhoz lépett.

– Maga szerint hogy megy?

– Ez még túl korai – felelte Jordan.

Hirtelen vízcsobogás hallatszott, azután kivágódott az egyik fülke ajtaja.

– Mr. Duncan… – Jordan igyekezett elkerülni az összetűzést, mielőtt még kirobbant.

A férfi csak feltartotta a kezét, és egészen közel ment Jackhez, aki bőszen próbálta felhúzni a cipzárját.

– Kasztrálni kéne az ilyet – mordult rá, mielőtt elhagyta a mosdót. Jack meredten nézett utána.

– Dr. Paulson, május elsején ön vizsgált meg egy Gillian Duncan nevű pácienst? – kérdezte Matt.

A doktornő kényelmesen elhelyezkedett a tanúk padján.

– Igen.

– Mikor?

– Hozzávetőleg hajnali fél kettőkor.

– Rendelkezett bármilyen orvosi természetű információval a páciensről, mielőtt megkezdte a vizsgálatát?

– Igen. A nővér bekérte a kartonját, és felmérte az állapotát. Százhúsz per nyolcvan volt a vérnyomása és szapora a szívverése. Ébernek és összeszedettnek tűnt, noha láthatóan megrémült. Azt állította, erőszakkal vaginális közösülésre kényszerítették.

– Hogyan vizsgálta meg Gilliant?

– Először is levetkőztettem egy lepedőn – kezdte dr. Paulson –, azután elvégeztem az általános külső állapotfelmérést. A mellkasi vizsgálat és a vérnyomásmérés átlagos eredményt hozott. A hasfalat puhának találtam, de nem reagált túlérzékenyen a külső behatásokra, és nem látszott puffadtság. Blumberg-jel nem volt tapasztalható. Jelentős bevérzéseket találtam viszont a páciens jobb csuklóján, melyeket le is fényképeztem.

Matt engedélyt kért, hogy közelebb léphessen a tanúhoz, majd átnyújtotta dr. Paulsonnak a képeket.

– Felismeri ezeket?

– Igen. A fényképeim, amelyeket a páciensről készítettem.

– Híven és pontosan örökítik meg a sérüléseket, melyeket Gil lian Duncan akkor éjjel elszenvedett?

– Igen, ahogy mondja.

– Szeretném beterjeszteni őket a vád kettes és hármas számú bizonyítékaként – bólintott Matt. – Milyen egyéb vizsgálatokat végzett még, doktornő?

– Megvizsgáltam a medencét. A külső szeméremtest nem mutatott elváltozást, erőszakos behatolásnak nem volt jele. Kolposzkópot használtam, ami alapvetően egy mikroszkóphoz hasonló eszköz, és lehetővé teszi, hogy betekintsünk a hüvelycsatornába.

– Milyen eredményre jutott?

– A hüvelyfal nem mutatott elváltozást, nem látszott sem bevérzés, sem ondó. Méhnyaki elváltozás nem volt látható. A méh hátrahajlása vagy előredőlése normális értéket mutatott, a petevezeték nyomásra nem volt érzékeny. A páciens nem számolt be anális behatolásról, így rektovaginális vizsgálatra nem került sor. – A doktornő mosolyogva fordult az esküdtekhez. – Ez csak szakzsargon. A lényeg az, hogy belül minden normálisnak tűnt.

– Szokatlan dolog, ha nem találnak sérüléseket,

bevérzéseket vagy elváltozásokat egy olyan páciens vizsgálatánál, aki azt állítja, hogy megerőszakolták?

– Nem – felelte a doktornő. – Néha vannak sérülések, néha nincsenek. A hüvely nemi közösülésre szolgáló szerv, s mint ilyen, meglepően nagy terhelést kibír. A traumát kiváltó közösülés gyakran úgy megy végbe, hogy nem marad utána semmilyen külsőleg felismerhető nyom.

– Akkor hogyan állapítható meg, hogy valaki közösült-e?

– Kizárólag az ondó jelenlétéből. Persze ennek hiánya sem zárja ki a közösülést. Az elkövető használhat óvszert, de számításba kell venni azt is, hogy esetleg elköttette az ondóvezetékét.

– Más területet is megvizsgált, doktornő?

– Igen. A páciens combját, illetve lágyéki területét.

– Mit talált?

– Ultraibolya fény alatt ondónak tűnő folyadék maradványait.

– Mit tett ezzel?

– Steril vattával mintát vettem az érintett területről.

– S a mintával mit tett?

– Csatoltam a vizsgálati eredményekhez. A műanyag zacskóra ráírtam a nevem, a dátumot, valamint a páciens nevét, majd a borítékot lezártam, és a pecséten feltüntettem a monogramomat.

– Aznap éjjel egyéb tárgyi bizonyítékot is csatolt a vizsgálati eredményekhez?

– Igen. Átfésültem a szeméremszőrzetet, és az eredményt külön műanyag zacskóba helyeztem. Levágtam és külön steril borítékba zártam az egyes körmöket, ezeket szintén csatoltam. Végül összehasonlítás céljából vérmintát vettem, amit megjelöltem és csatoltam.

– Miután megjelölte és lezárta a csomagot, benne a vattákkal, a fiolákkal és egyéb mintákkal, mihez kezdett vele?

– Átadtam Saxton nyomozónak, aki a pácienst kísérte.

– Azt követően, hogy elvégezte a vizsgálatokat, de még azt megelőzően, hogy az eredményt a nyomozó rendelkezésére bocsátotta, hozzáférhetett bárki a mintákhoz?

– Nem.

– Nyújtott valamilyen sürgősségi ellátást Gilliannek?

– Igen. Nagy adag antibiotikumot kapott az esetleges nemi betegségek ellen, illetve egy esemény utáni tablettát a nem kívánt terhesség megelőzésére.

Matt átlépett az esküdtek elé.

– Dr. Paulson, amikor először lépett be vizsgálóba... amikor először látta Gilliant... milyen benyomása támadt róla?

A doktornőről, vallomása során most először, lehullt a hűvös szakmaiság álarca.

– Nagyon sápadt és csendes volt. Letargikus. Feszült és szorongó, hozzáérni is alig lehetett.

– Korábban is találkozott már ilyen viselkedéssel?

– Sajnálatos módon igen – bólintott dr. Paulson. – A szexuális zaklatás és erőszak áldozatainál.

– Ha az ondó nincs jelen a vaginában, pusztán a medence vizsgálata alapján ön sem tudja megállapítani, hogy a páciens a közelmúltban közösült-e bárkivel, jól mondom, doktornő?

Dr. Paulson hűvös tekintettel méregette Jordant.

– Nem, nem tudom.

– És Gillian medencevizsgálata során nem találta látható nyomát ondónak?

– Nem, nem találtam.

– Igaz továbbá, hogy nem talált semmilyen sérülést Gillian vaginájában?

– Igaz.

– Sem a külső nemi szerveken?

– Igen.
– Talált sérüléseket az arcon?
– Nem.
– A nyakon?
– Nem.
– Esetleg a felkaron, a combokon?
– Nem. Kizárólag a jobb csuklón, Mr. McAfee.
Jordan az esküdtek elé lépett.
– Talált ondót Duncan kisasszony combjának belső felén?
– Igen.
– Tudott arról, hogy az áldozat saját elmondása szerint szexuálisan aktívnak számított a történtek idején?
– Erre nem terjedt ki a vizsgálat – felelte mereven dr. Paulson.
– Tehát azt sem tudhatta, hogy az ön által Gillian Duncan combjáról levett ondómintának van-e bármi köze az állítólagos erőszakhoz, vagy esetleg egy másik férfihoz, akivel az áldozat korábban közösült.
– Nem.
– Egyetért azzal az állítással, hogy kétséget kizáró módon semmilyen bizonyíték nem támasztja alá Duncan kisasszony állítását, miszerint akkor éjjel erőszaki nemi közösülés áldozata lett? Hogy minderről csak Gillian szavai tanúskodnak?
– Igen.
– Meg tudja ön állapítani, hogy Gillian igazat mond-e?
Dr. Paulson megrázta a fejét.
– Nem, nem tudom.

Whitney O'Neill kész idegroncsnak tűnt. Olyan bőszen rágta a körmét, hogy Jordan minden pillanatban azt várta, mikor serken ki a vére. Már az is kész csoda, hogy gond nélkül felelt az ügyész kérdéseire.

– Tehát tíz másodperccel azután, hogy Meg és Chelsea társaságában elhagyta a tisztást, Gillian nevét kiáltotta? – próbálta tisztázni.

Whitney beharapta az ajkát.

– Ja, de nem válaszolt.

– A távozása előtt senki sem javasolta, hogy inkább maradjon magukkal? Tudja, hogy vigyázzanak egymásra.

– Nem – felelte Whitney.

– Miután a barátnője után kiáltott, mennyi idő telt el, mire Gillian futva megjelent?

– Hát… úgy tíz-tizenöt perc.

Jordan odalépett Matt térképéhez.

– Tudja, milyen messze van a temető széle attól a helytől, ahol a barátnőivel tüzet gyújtottak?

– Nem.

– Alig ötven méterre, O'Neill kisasszony. Ez a fele egy focipálya hosszának. – Jordan tett felé néhány lépést. – Van fogalma róla, milyen lassan kell haladni ahhoz, hogy ekkora távolságot csak tizenöt perc alatt tegyen meg?

– Én… hát…

– Bekötött szemmel, pókjárásban és hátrafelé sem tart tovább öt percnél.

– Tiltakozom – sóhajtott fel Matt. – Provokálja a tanút.

– Tapintatosabban, Mr. McAfee – mordult fel a bírónő.

– Elnézést – szabadkozott Jordan, de mindenki láthatta, hogy semmit sem bánt meg.

– Talán mégsem volt pont tizenöt perc – próbálkozott Whitney.

– Azt akarja mondani, hogy alig egy perce nem mondott igazat? Hogy eskü alatt hazudott?

Whitney elfehéredett.

– Nem… mármint, egy örökkévalóságnak tűnt. Vagy tizenöt percnek.

Jordan megvonta a vállát.

– Tudja mit? Kössünk kompromisszumot. Legyen csak tíz perc. Ez elfogadhatóan hangzik?

A lány lelkesen bólogatott.

– Míg önök tíz perc alatt megtettek egy ötvenméteres utat, a barátnőjüket, aki tehát egy ötvenméteres sugarú körön belül tartózkodott, támadás érte. Tekintve a rendkívül csekély távolságot, nem gondolja, hogy hallaniuk kellett volna, mi történik?

Whitney nyelt egyet.

– Nem. Túl messze volt.

– Nem hallották, ahogy a barátnőjük sikoltozik?

– Nem.

– Nem hallották, ahogy ágak törtek? Nem hallottak lépteket?

– Nem.

Jordan egy pillanatig meredten nézte. Azután engedélyt kért, hogy a pulpitushoz járuljon.

– Szeretnék egy kis kitérőt tenni, bírónő, pusztán demonstrációs célból.

Justice bírónő szeme résnyire szűkült.

– Úgy gondolja, nem volt elég plasztikus?

– Szeretném ezt még kézzel foghatóbbá tenni az esküdtek számára.

– Bírónő – tiltakozott Matt –, szerintem egyáltalán nem helyes, hogy Mr. McAfee rekonstruálni próbálja az egész éjszakát.

A bírónő egyik férfiról a másikra nézett, mielőtt felemelte tekintetét a tanú felé.

– Tudja mit, Mr. Houlihan? Engedélyezem. Folytathatja, Mr. McAfee.

Jordan elvette a mérőrudat a karzaton ülő Selenától.

– Csak kilépem azt az ötven métert – magyarázta, és elindult a tárgyalóterem padsorai között, át a kétszárnyú ajtón, ki az előtérbe. Mindenki elhallgatott, ahogy folytatta az

utat a kék műanyag székek sora, a bírósági titkár irodája és a néhány italautomata mellett. Végül a padlóra fektette a lécet, és egyenes vonalban visszanézett a tanúk padja felé.

– O'Neill kisasszony – kiáltott fel –, hall engem?

Látta, ahogy a lány bólint, míg ajkai az igen szót formálták.

Visszasietett a tárgyalóterembe.

– Köszönöm – bólintott. – Ez minden.

Whitney már felemelkedett volna, hogy minél előbb elhagyja a tanúk padját, de mielőtt megtehette volna, Matt indulatosan felpattant.

– Kérdést intéznék a tanúhoz, bírónő. O'Neill kisasszony, az imént hallotta Mr. McAfee-t, amint ötvenméteres távolságból a nevét kiáltotta?

– Ö... igen.

Matt a tárgyalóterem végébe mutatott.

– Ha Mr. McAfee ötvenméteres távolságban lett volna, de úgy, hogy közben valaki befogja a száját, ő pedig az életéért küzd egy erőszaktevő ellen, ön szerint akkor is hallotta volna?

– Ne... nem – felelte Whitney.

Matt sarkon pördült.

– Nincs több kérdésem.

Aznap reggel Thomas megkérdezte, hogy feltesz-e majd keresztkérdéseket Chelsea Abramsnek.

– Nem tudom biztosan – felelte Jordan. – Attól függ, mit vall az ügyész kérdéseire.

Thomas annyira behúzta a nyakát, hogy arca kis híján belelógott a kukoricapelyhes tálba.

– Csak egyvalamit tegyél meg – kérte. – Ne legyél vele túl szemét.

Dióhéjban éppen ezért akarta ízekre szedni Chelsea Abrams tanúvallomását – csak mert a lány, aki szemérmes kis mosollyal felnézett rá, Thomas apját látta benne, nem

pedig az ellenfelét.

– Abrams kisasszony – állt fel, hogy keresztkérdéseket intézzen hozzá –, elmondaná még egyszer, hogy ki volt jelen akkor éjjel az erdőben?

A zavarodottság elfelhőzte Chelsea tekintetét, amint ráébredt, hogy nagyon is komolyan veszi a dolgát.

– Meg, Whitney, Gilly és én.

– És Jack, az ügyfelem?

– Igen.

– Aki elsőként távozott.

– Igen.

– Önök viszont ott ácsorogtak még egy teljes percig, mielőtt hazaindultak?

– Igen.

– Tehát ha bárki bármit mondott még azelőtt, hogy távoztak, azt mind a négyen hallhatták.

– Persze.

– Ön azt vallotta, hogy mielőtt távoztak, megkérdezte Gilliant, hazakísérje-e.

– Igen.

– Hol állt Whitney, amikor feltette ezt a kérdést?

– Közvetlen mellettem.

– Miután ön, Whitney és Meg távozott, mondott bárki bármit?

– Nem – felelte Chelsea. – Csak egyenesen végigmentünk az ösvényen.

Jordan felnézett az esküdtekre, és vadul reménykedett, hogy még mindnyájan emlékeznek Whitney eltérő vallomására.

– Igaz, hogy április harmincadika éjjele, amikor találkoztak az erdőben, a beltane ünnepe?

Meg kell adni, Chelsea-nek arcizma se rándult.

– Micsoda?

– A beltane nem a wicca vallás szent ünnepe?

– Fogalmam sincs.

– Tiltakozom – szúrta közbe Matt. – A tanú egyértelműen nem ismeri a kérdéskört.

– Ha kaphatnék egy percet, bírónő…

– Hogy most lemérje a távolságot egész Kentuckyig? – mormolta maga elé Matt.

Jordan felhorkant.

– Alátámasztaná az érvelésemet, bírónő.

– Egyetlen kérdést kap, Mr. McAfee – figyelmeztette a bírónő.

– Igaz az, Abrams kisasszony, hogy a barátnőivel a beltane-t akarták megünnepelni akkor éjjel, ahogyan azt a boszorkányok a világ minden részén teszik ebben az időpontban?

A vád asztalánál Matt Houlihan félrenyelt valamit – vagy csak próbálta megállni nevetés nélkül.

– Tiltakozom!

Ám mielőtt a bírónő felelhetett volna, Chelsea megtette. Teljesen kipirult a haragtól, míg arcán olyan kifejezés jelent meg, amire csak a kamaszok képesek. Szemlátomást ugyanoda sorolta Jordant, ahová a meztelencsigákat és a csatornák tartalmát.

– Nem tudom, *miről* beszél, vagy hogy mi ez a bel… mittu domén. A barátaimmal lazulni mentünk. Ennyi.

– Mr. Afee – mordult fel a bírónő. – Lépjen tovább. *Most*.

Az esküdtek csaknem olyan megvetéssel tekintettel rá, mint Chelsea. Oké, kicsit talán túllihegte a dolgot… és amire ki akart lyukadni, azt mindenkinek nehezére esne elfogadni. Még elbocsáthatja a tanút. Ki szerencsével Thomas egy hónap múlva újra szóba áll vele.

Thomas.

Jordan magában elmormolt egy gyors imát, hogy a fia bocsásson meg neki.

– Visel ön ékszert, Abrams kisasszony?

Újra az a tekintet. Úristen, ezt külön tanítják a háztartásórán?

– Nem – felelte a lány.

– Fülbevalót?

– Legfeljebb néha.

– Karkötőt, nyakláncot, gyűrűt?

– Nem.

– Akkor nem igaz, hogy jelenleg is visel nyakláncot?

– De – felelt a lány feszült hangon.

– Nem igaz, hogy ezt a nyakláncot soha nem veszi le?

– Nos, én…

– Megmutatná nekünk?

Chelsea a tekintetével engedélyt kért az ügyésztől, majd lassan előhúzta blúza alól a hosszú láncot, hogy felfedje az ötágú csillagot.

– Minek a jelképe ez, Abrams kisasszony?

– Nem tudom. Csak úgy megtetszett.

– Tudja, hogy az ötágú csillagot pentagrammának hívják?

– Nem.

– Azt sem, hogy a pentagramma a pogány vallások jelképe… éppen azoké a vallási csoportoké, melyek április harmincadikán éjjel ünnepelik a beltane-t?

Chelsea becsúsztatta a nyakláncot a blúza mögé.

– Ez csak egy nyaklánc.

– Na persze… és a barátnőivel is csak *lazulni* mentek az erdőbe.

– *Tiltakozom!*

– Visszavonom – emelte fel a kezét Jordan. – Nincs több kérdésem.

Még aznap
Carroll megyei bíróság

Nem hitte, hogy ennyire fog fájni.

Amikor tanúként a tárgyalóterembe kísérték, Addie tekintete azonnal rajta állapodott meg. Annyira megsajdult a szíve, hogy a felsője mögé csúsztatta kezét, hátha enyhíteni tudja az érintésével. Amikor Jack bólintott és biztató mosolyt küldött felé, alig tudta magába fojtani a könnyeit.

Kérlek, istenem, imádkozott eskütétel közben. *Csak egy kis földrengést. Tüzet. Bármit, ami véget vet ennek a rémálomnak, mielőtt én is a részese leszek.*

Abban a pillanatban kitárult a tárgyalóterem ajtaja, hogy az apja lépjen be rajta.

– Apa! – Roy kockás terítővel lefedett jókora kosarat cipelt, melyből a legfenségesebb illat gőzölgött elő, ahogy a padsorok között sietve a pulpitus felé indult. Közben a lányára kacsintott.

– Üsd ki őket, szívem, de ezt szét kell osztanom, amíg még meleg.

Letette a kosarat a jegyzőkönyvvezető asztalára, fellibbentette a terítőt, és kivárta, amíg a frissen sült muffin illata betöltötte a termet.

– Tessék, bírónő. Maga a főnök, válasszon először.

Althea Justice csak nehezen talált rá a hangjára.

– Mr…

– Peabody, szolgálatára. Szólíthat Roynak.

– Mr. Peabody – nyomta meg nevét a bírónő –, nem ronthat be csak így egy tárgyalás közepén.

– Ó, nem rontok én be sehová. – Elkezdte kiosztani a muffinokat a vád képviselőinek, a védelemnek, a kinyújtott kezű esküdteknek.

– Ez csak egy kis kedvesség.

– Mindazonáltal… az *mogyoróvaj?*

– Kiváló az orra, hölgyem. Az teszi különlegessé, hogy a tésztába keverem, nem csak beleteszem a közepébe, mintha lekvár lenne. Úgy látom, itt mindenkire ráfér egy-két jó falat. – Megemelte a kosarat, és a karzat felé fordult. – Ez itt mind az önöké. Nem számítottam ennyi vendégre, úgyhogy szépen osztozzanak meg egymás között.

– Ennek az embernek nincs joga itt lenni, bírónő – bosszankodott Matt. – Az ég szerelmére, el kéne különíteni a többi tanúval együtt.

Jordan lenyelte a falatot.

– Ugyan már, Houlihan, maga a kákán is csomót keres. Csak kényeztet minket egy kicsit.

– Arcátlan módon befolyásolni próbálja az esküdteket – csattant fel Matt. – *Nézze* csak meg őket!

Valamennyi esküdt a muffinját tömte magába, vagy most hámozta le róla a papírszoknyát.

– Mr. Peabody – közölte a bírónő teli szájjal –, attól tartok, meg kell kérnem, hogy távozzon, amíg tanúként nem szólítják.

– Én megértem, bírónő.

– Egy kis tejet nem hozott véletlenül? – kérdezte Justice.

Roy elvigyorodott.

– Legközelebb nem felejtem el.

– Nem lesz legközelebb – mennydörögte Matt. – Jegyzőkönyvbe kívánom vetetni a tiltakozásomat Mr. McAfee manipulációs kísérlete ellen.

– Hogyan? – hördült fel Jordan. – Azt hiszi, én bujtattam fel, hogy eljátssza a jó tündért?

– A tiltakozása jegyzőkönyvbe kerül, Mr. Houlihan, mihelyt a jegyzőkönyvvezető végzett a muffinjával – bólintott a bírónő.

– Ezzel együtt ez szerintem is csak egy kedves meglepetés, semmi több. Egyen, azután folytassuk a

tanújával.

– Egy falatot se – fogadta meg Matt.

A bírónő felhúzta a szemöldökét.

– Nos, Mr. Houlihan, ez egy szabad ország.

Roy szerényen elhárította a hálálkodást, és távozott.

– Bírónő – szólalt fel Jordan. – Odamehetek?

A jogi képviselők a pulpitushoz járultak.

– Nos, Mr. McAfee? – sürgette a bírónő.

– Ha a vád képviselőjének nem kell a muffin, megehetem én?

Justice bírónő megrázta a fejét.

– Attól tartok, ez nem az én kompetenciám.

– Remélem, élvezi a műsort – vicsorgott Matt. – Remélem, jól alszik éjszaka, abban a tudatban, hogy bohózatot csinál egy szexuális erőszak tárgyalásából. – Visszamasírozott a helyére, hogy tüntetően áthelyezze muffinját a védelem asztalának legközelebbi sarkára. – A vád szólítja Addie Peabodyt – jelentette be.

* * *

Addie több mint tíz percen át meg tudta állni, hogy ne nézzen Jack szemébe. *Meg tudod csinálni,* hajtogatta magában. *Csak felelj a kérdésekre*.

– Ön nem önként jelent meg ma itt, igaz, Peabody kisasszony? – kérdezte Houlihan.

– Nem – ismerte el.

– Továbbra is fenntartja a kapcsolatát Jack St. Bride-dal?

– Igen.

– Elmondaná nekünk, mi történt, miután öntudatlan állapotban rátalált a háza előtt?

Addie görcsösen csavargatta ujjait az ölében.

– Miután magához tért, felkísértem a hálóba. Megtisztogattam a sebeit, azután mindketten elaludtunk.

– Alaposan megnézte az arcát, Peabody kisasszony?

– Igen. Sok helyen felrepedt, és a szemhéja annyira feldagadt, hogy összezárult.

– Látott rajta karmolásokat?

– A szeme felett, a homlokán.

– Voltak karmolások az arcán? – kérdezte az ügyész.

– Nem.

– Meddig aludt?

– Néhány órát.

– Mire ébredt?

– Nem tudom. Alighanem arra, hogy már nincs mellettem.

– Mit tett ekkor?

– Elindultam, hogy megkeressem… amikor zajt hallottam a lányom szobájából.

– Ezt szokatlannak találta?

Addie vett egy nagy levegőt.

– Igen – felelte. – A lányom hét éve meghalt.

– Bement a szobába?

Addie lassan kihúzott egy cérnaszálat a szoknyája szegéséből. Arra gondolt, mennyire hasonlít az életre – elég egy felfeslett öltés, s hirtelen a legtartósabb kötés is szétbomlik.

– Bedobozolta a dolgait – válaszolt halkan. – Az ágyneműjét.

Az államügyész együttérzéssel bólogatott.

– Vitatkoztak?

– Igen, néhány percet.

– Veszekedtek is? Történt fizikai erőszak?

– Nem.

– Hogyan lett vége?

Letette az esküt, és előre tudta, hogy eljutnak majd ide – ahhoz a ponthoz, amikor minden szava egy-egy nyílvessző lesz, mellyel egyenesen Jack szívét veszi célba.

– Megkértem, hogy menjen el.

– Megtette?
– Igen.
Ha akkor nem kergeti el, közelébe se megy az erdőnek és Gillian Duncannek. Ezerszer végiggondolta – hogyan hibáztathatják Jacket, amikor nyilvánvalóan ő tehet mindenről?
– Mikor távozott Mr. St. Bride?
– Háromnegyed tíz körül.
– Mikor találkozott vele legközelebb?
– Úgy hajnali fél kettőkor – suttogta. – A bisztróban.
– Le tudná írni a külső megjelenését?
Minden szót úgy kellett kitépnie magából.
– A sebei… újra felnyíltak és véreztek. Karmolást láttam az arcán és koszt a ruháján. Bűzlött az alkoholtól.
– Mit mondott önnek?
Vett egy nagy levegőt.
– Hogy nehéz éjszakája volt.
– Peabody kisasszony – emelte fel a hangját Matt –, Mr. St. Bride önnel volt este háromnegyed tíz és másnap hajnali fél kettő között?
Zajosan kifújta a levegőt, de nem válaszolt.
– Peabody kisasszony?
A bíró közelebb hajolt.
– Válaszolnia kell a kérdésre.
Válaszolni is akart, csak *jól* akart válaszolni. Bele akart nézni az ügyész szemébe, és megmondani neki, hogy egy ártatlant vádol, mert Jack soha nem lenne képes ilyen szörnyűségre.
Meg akarta menteni, ahogyan ő is megmentette.
Felemelte a tekintetét.
– Igen, velem volt.
Az államügyész arcára kiült a hamisítatlan döbbenet.
– Hogy mondta?
– Igen – ismételte meg jóval erőteljesebb hangon. – Egész

éjjel velem volt.

Houlihan szemei résnyire szűkültek.

– Ön eskü alatt vall, Peabody kisasszony. A hamis tanúzást a törvény bünteti.

Fényesen megcsillant a szeme.

– Velem volt.

– Igazán? – húzta el a száját az államügyész. – Hol?

Addie a szívéhez kapta kezét, mintha ezzel egyben tudná tartani.

– Itt bent.

– Amikor a rendőrök letartóztatták Jacket, mire gondolt?

Felnézett Jordan kérdésére.

– Nem igazán tudtam, mit gondoljak. Nem voltam a helyzet magaslatán.

– Ezt hogy érti?

– Sokkot kaptam. Mindenféle szóbeszéd terjengett a városban…

– Szóbeszéd?

– Arról, hogy Jack már ült börtönben.

– Elmondta önnek, hogy szexuális vétség vádjával elítélték?

– Elmondta, hogy egy lány, az egyik diákja igaztalanul megvádolta. Azt hazudta, hogy szexuális kapcsolatba kerültek egymással. Jack az ügyvédje tanácsára kötött vádalkut, mert így kevesebb ideig kellett ülnie, és maga mögött tudhatta az egészet.

Jordan összevonta a szemöldökét.

– Azt is mondta, hogy nem követte el, amivel vádolták?

– Újra és újra elmondta – bólintott Addie.

– S ön hitt neki?

– Teljes mértékben – jelentette ki –, de sokan a városban… olyanok voltak, mint a keselyűk… csak azt várták,

mikor csaphatnak le. Mást se hallottam, csak hogy mindenki a legrosszabbat feltételezi Jackről, így amikor a rendőrök megjelentek, először... először én is ez tettem. – Összeráncolta a homlokát. – Csak utána ültem le és döbbentem rá. *Hiszen ez Jack*. Abban a pillanatban tudtam, hogy nem követhette el, amivel vádolták.

– Ön látta, Peabody kisasszony, ahogy akkor éjjel öt férfi összeverte Jacket?

– Igen.

– Küzdött ellenük?

Megrázta a fejét.

– Elvesztette az eszméletét.

– Hívta a rendőrséget? – kérdezte Jordan.

– Nem.

– Miért nem?

Addie Matt Houlihanre nézett, azután a bírónőre. Közelebb hajolt a pulpitushoz, és odasúgott valamit Althea Justice-nak, aki lassan bólintott.

– Nem hívtam a rendőröket – felelte –, mert úgy gondoltam, hogy ők is benne vannak.

* * *

Amikor a tárgyalást aznapra berekesztették, Jordan átadta aktatáskáját a karzaton ülő Selenának.

– Próbáljon pihenni kicsit – biztatta Jacket, akit ezután megbilincseltek, és csendben átvezettek az alagúton, ami a bírósági mélygarázs alatt vezetett a tömlöcbe. Miután beengedték a távműködtetésű ajtón, egy őr felügyelete mellett visszavedlett rabbá.

– Elviszem a Patyolatba, hogy szépen kimossák és kivasalják – tréfálkozott az őr, karján a nadrágjával. Minthogy elhagyta a fogda területét, alapos testüregmotozásnak is alávetették, nehogy becsempésszen

valamit.

Jack St. Bride nem is különbözhetett volna jobban attól az embertől, akit két hónappal korábban őrizetbe vettek. Arca nem tükrözött semmilyen érzelmet, ahogy egyetlen más rabé sem, aki ennyi ideig rohad egy cellában. Úgy vedlette le civil ruháját, mint kígyó a bőrét – mintha tudná, hogy következő életében már nem lesz a hasznára. Bármilyen otrombán is turkáltak a testében, csak behunyta a szemét, és tette, amit mondtak.

Már nem számított ez sem... semmi sem. Látta az esküdtek arcát. Látta, ahogy együtt sírtak Gillian Duncannel, ahogy késszúrással felérő pillantásokat vetettek rá abban a tudatban, hogy úgysem érez semmit. Látta saját jogi képviselőjét is, ahogy elhagyta a tárgyalótermet és hazaindult a családjához – neki sem számított, ártatlannak vagy bűnösnek találják-e; számára semmi nem változott, bármi állt az ítéletben.

Tartotta a lépést az őrrel, és engedelmesen haladt a ketrece felé, mint egy cirkuszi állat. *Szokj hozzá,* gondolta.

Talán még nem ítéltek el, de már csak idő kérdése.

– Ó, istenem. – Gillian felült az ágyán, amint Meg benyitott a szobájába. – Nem is tudod, mennyire örülök neked. – Az ajtó még szélesebbre tárult, hogy meglássa az apját is. – Apa – kapott hirtelen levegő után.

Amos nem lépett ki a folyosó sötétjéből.

– Nem tudtam, akarsz-e fogadni bárkit...

– Akarok – vágta rá Gillian. – De tényleg. – Megragadta Meg kezét, és berántotta a szobába, azután kivárta, amíg apja rájuk csukta az ajtót, és kettesben maradtak.

Olyan, gondolta Meg, mintha soha nem veszekedtek volna a termoszban talált drog miatt. Gillian molylepkeként repdesett körülötte, a tárgyalásról és a tanúkról faggatta, ki

mit mondott.

– Nem is tudod, milyen szívesen beszélnék Whittel és Chelsea-vel – csacsogott –, de elkülönítenek, hátha valamelyik ügyvéd még szólítani fog. Annyit azért hallottam, hogy Whit összepisilte magát. Meg hogy Thomas apja totál pöcs volt Chelsea-vel.

– Ez a munkája – felelt Meg száraz szájpadlással.

Gillian odalépett elé.

– Mit mondtak rólam?

– Semmit.

– Ja, persze. Te még nem ültél a tanúk padján. Gondolod, hogy holnap hívnak be? Igazából nem olyan szörnyű. Az egyik esküdnek van egy dög nagy szemölcs a nyakán. Basszus, alig tudtam levenni róla a szemem…

– Nem tanúskodom – motyogta Meg.

– Nem?

A lány megrázta a fejét.

– Mr. Houlihan meggondolta magát.

Gilly értetlenül nézett rá.

– Ha így akarsz visszavágni az atropin miatt…

– Jesszusom, Gilly… tényleg mindennek *rólad* kell szólnia? – Meg borzongva fordult el. – Hozzám nyúlt – vallotta be. – Tapogatott, Gilly. Emlékszem rá.

Gillian mozdulatlanná kövült, mint egy vízköpő.

– Nem, ez nem igaz. – Dühödt tekintettel meredt Meg nyomorúságos testére, tokájára, hurkás karjára. Kitágultak az orrlyukai.

– Akkor miért emlékszem rá? – sírt fel Meg. – Miért érzem a kezét a…

– Nem! – Gillian olyan erővel vágta pofon, hogy a feje hátrabicsaklott, és az arcán vörös kéznyom jelent meg. A könnyek végigperegtek az arcán, és folyni kezdett az orra is, miközben egyetlen tudatos gondolatra se telt tőle.

– Nem nyúlt hozzád – jelentette ki Gillian –, megértetted?

Kapkodva bólintott.

– *Hozzám* nyúlt. – Gillian megragadta és megszorította a karját.

– Mondd utánam!

– Hozzád nyúlt – zokogta Meg.

– Helyes. – Az ádáz tűz kialudt Gillian szemében. Barátnője felé nyújtotta a karját, a mellkasára vonta és szorosan megölelte. Addig cirógatta, amíg a vörös kéznyom elhalványult az arcán, azután lehajolt, és csókot nyomott nyirkos bőrére. – Jól van – suttogta. – Ezt ne felejtsd el.

Másnap reggel az esküdtek kedvetlenül foglaltak helyet, amin nem segített az első tanú sem – a matuzsálemi korú nyugalmazott FBI-szakértő, aki szakkifejezésekkel megtűzdelt beszédében azt fejtegette, hogy a Jack bakancsán talán föld szignifikáns egyezést mutatott a bűntény helyszínén begyűjtött mintával. Mire a vád szólíthatta igazságügyi szakértőjét, hogy a DNS-elemzés szépségeit ecsetelje, Jordan már előre sajnálta a fickót. A bírónő vajon új tárgyalást rendel el, ha az egész esküdtszék kómába esik?

Csakhogy ő szokványos DNS-elemzőre számított – egy okostojásra vastag szemüveggel és túlburjánzó terminológiával. Helyette megkapta Frankie Martine-t.

Aki buján duzzadó ajkaival, hosszú szőke hajával és homokórára emlékeztető alakjával megszégyenített volna egy Playboy-nyuszit. Ahogy Jordan az esküdtekre pillantott, egyáltalán nem lepte meg, hogy mindenki kihúzta magát, és figyelmesen várta a folytatást. Ez a nő felolvashatta a szappanfőzés képletét, akkor is bírta a hat férfi esküdt osztatlan figyelmét.

– A DNS-ünk felét az édesanyánktól, felét az édesapánktól örököljük – vágott bele Frankie. – Biztos hallották már: „Olyan az orrom, mint a mamámnak…” vagy „az apám

szemét örököltem”. Nos, ugyanígy ezernyi más genetikai jellemzőt is öröklünk, ami nem tűnik fel másnak, csak nekünk, éles szemű igazságügyi szakértőknek. – Mosolyogva nézett az esküdtekre. – Tudnak követni?

Mindnyájan bólintottak. Az esküdtszék elnöke – egy pocakos és kopasz férfi – még kacsintott is.

Ezt biztosan csak képzelte. Jordan összeszedte magát, míg Fran kie Martine gördülékenyen folytatta.

– Egy átlagember semmit sem tud például arról, hogy CSF1PO típus tizenkettő, tizenhárom, ez mégis kapóra jön, ha bűncselekménnyel vádolják, és a helyszínen talált DNS-bizonyíték alapján az elkövető CSF1PO típus tíz, tizenegy.

Jordan vetett egy pillantást az esküdtekre – és kis híján lefordult a székéről, amikor az esküdtszék elnöke újra rákacsintott a tanúra.

– Tiltakozom – emelkedett fel.

Matt Houlihan úgy nézett rá, mint akinek elment az esze, méghozzá okkal. Frankie Martine semmi olyat nem mondott, ami ellen bárki tiltakozhatott volna.

– Mégis milyen alapon, Mr. McAfee?

Érezte, ahogy a forróság felkúszik a nyakán.

– Figyelemelterelés miatt, bírónő.

A bírónő összeráncolta a homlokát.

– Jöjjenek ide. – Jordan és Matt közelebb lépett a pulpitushoz, ahonnan a bírónő rosszallóan nézett le rájuk. – Elárulná, hogy mi ez az egész?

– Úgy vélem, bírónő, hogy a tanú elvonja az esküdtszék bizonyos tagjainak figyelmét – hadarta Jordan.

– Mely tagokét?

Az Y kromoszómás tagokét, gondolta.

– Elsősorban az esküdtszék elnökére gondolok. Szerintem Mar tine kisasszony külső személyiségjegyei… hogy is mondjam… felkeltették a figyelmét.

Matt Houlihan nevetni kezdett.

– Ezt nem mondhatja komolyan. A tanú hiteles igazságügyi szakértő.

– Amellett… igen vonzó.

– Mit várt tőle? Tanúskodjon papírzacskóval a fején?

– Az esküdtszék vezetője kacsingat rá – közölte öntudatosan Jordan. – Okkal feltételezem, hogy nem a feladatára koncentrál.

– Miért *nálam* történik ez? – sóhajtott fel a bírónő. – Nem hagyom, hogy így beszéljen a tanúról, Mr. McAfee. Még ha ön nem is tudja kikapcsolni a piszkos fantáziáját, az esküdtszék tagjairól ennél többet feltételezek. A tiltakozását elutasítom.

Jordan visszaült a helyére. Az ügyész fejcsóválva indult a tanúja felé, hogy folytassa.

– Elmondaná, Martine kisasszony, miért használják bizonyítékként a DNS-profilt?

– Hadd hozzak egy egyszerű példát – mosolygott a nő. – Munkába tart, amikor egy autó leszorítja az útról. Amikor megteszi a rendőrségi feljelentést, azt kérik, hogy írta le a járművet. Minél több információra emlékszik, annál valószínűbb, hogy le tudják nyomozni az adott autót. Ha azt mondja a rendőröknek, hogy kék színű volt, azzal nem sokat segít, hiszen vannak kék teherautók, kék személyautók, kék furgonok, minden kivitelben és modellben. Ha viszont azt mondja, hogy egy 1991-es háromajtós kék Acura volt, napfénytetővel és MONDJ NEMET A DROGOKRA matricával az ütközőjén, azzal nemcsak azt könnyíti meg, hogy felkutassák a keresett járművet, de annak bizonyítását is, hogy valóban az szorította le. Minél több jellemzőt ad meg, annál kisebb lesz a potenciális elkövetők halmaza.

Hasonló módon, minél több genetikai jellemzőt állapítok meg egy bűnjel vizsgálatából, annál inkább le tudom szűkíteni a gyanúsítottak körét. Így ha találunk valakit, akire ráillik a profil, kevésbé valószínű, hogy létezik más is, aki megfelel a keresési feltételeknek.

– Mennyire összetett egy ilyen elemzés?

– Nagyon – felelte Frankie. – Emellett rendkívüli módon precíznek kell lennünk.

– Milyen óvintézkedéseket tesznek annak érdekében, hogy a bűnjelek elemzése során elkerüljék a szennyeződéseket?

– Egyszerre csak egy bűnjellel dolgozom, azt nyomban megjelölöm, majd hermetikusan elzárom, mielőtt elővesszem a következőt. Mindig a bűnjelet dolgozom fel először, csak azután az ismert mintát, a mintavételek között megtisztítom az ollót, a csipeszt és a munkafelületet. Gyakran cserélem a köpenyem és a kesztyűm, lehetőség szerint egyszer használatos eszközökkel dolgozom, így sokkal kisebb a vizsgált minta szennyeződésének valószínűsége. A vizsgálat során rendelkezésemre állnak olyan specifikus minták is, melyek biztosan nem tartalmaznak hozzáadott DNS-t. Ha a folyamat során bármikor DNS-t érzékelek ezekben, azt feltételezem, hogy az összes minta szennyezett, és elölről kezdek mindent.

Az ügyész elfordult és felvett egy gumikesztyűt. Azután feltartott egy vérfoltos női blúzt.

– Felismeri ezt, Martine kisasszony?

– Igen. Ezt a blúzt vizsgáltam meg.

Matt bejegyeztette a ruhadarabot a bizonyítékok közé, majd megkérte Frankie-t, hogy egyenként azonosítsa a vizsgálati csomag minden vattacsomóját, borítékját és fioláját.

– Miután megvizsgálta ezeket, milyen eredményre jutott?

Frankie egy táblázatot csúsztatott az írásvetítő üveglapjára. Az igazságügyi szakértők ezen a ponton szokták elveszíteni a közönség figyelmét. Ezúttal ez sajnos nem történt meg – az esküdtek ugyanúgy láthatták a tanú átkozottul formás lábait, mint Jordan.

A benyomást erősítendő Frankie hamisítatlan sztriptízt mutatott be a táblázattal, és egyenként fedte fel az általa

említett sorokat.

Minta	CSF 1P0	TPOX	TH01	VWA	D16 S539	D7 S820	D13 S317	D5 S818
100	12,12	8,11	6,7	17,17	12,14	9,12	9,13	12,12
200	12,12	11,11	6,7	15,15	13,13	8,8	11,11	10,12
Blúz	12,12	11,11	6,7	15,15	13,13	8,8	11,11	10,12
Körmök	12,12	11, (8)	6,7	17, (15)	12, 14. (13)	9, 12, (8)	9, 13, (11)	12, (10)
Comb	N/A	8, (11)	6, (7)	17, (15)	N/A	12, (8), (9)	13, (9), (11)	12, (10)

– A százas sor – magyarázta – mindent elmond az áldozat ismert vérmintájáról. Ezek a fura szám- és betűkombinációk az oszlopok tetején a DNS-lánc nyolc mintavételezési helyére utalnak. Maradva az autós példánál… az első oszlop a jármű típusa. A második a gyártmánya. A harmadik a színe… és így tovább, egészen a nyolcadik oszlopig, ami a lökhárító-matrica.

Az áldozat minden lokáción egy allélt örökölt az anyjától és egyet az apjától. A CSF1P0 lokáción például Duncan kisasszony tizenkettes típust örökölt mindkét szülőjétől.

A kétszázas sor a vádlott ismert vértípusa. A nyolc lokáción itt minden számpár azokat az allélokat jelzi, melyeket *ő* örökölt az *ő* anyjától és apjától. – Egy sorral továbblépett. – A blúzon, amit Mr. Houlihan az imént mutatott fel, DNS-mintát vettem a vérfoltokból. Láthatják, hogy a foltok profilja minden lokáción megegyezik Mr. St. Bride profiljával.

– Hány ember lehet még, akinek a profilja megegyezik a bűnjelével?

– Nem lehetséges DNS-profilt készíteni a világ összes lakójáról, ezért egy matematikai képletet alkalmazunk, ami segíthet megközelítő választ adni a kérdésre. Számításaim szerint a profil előfordulási valószínűsége egy a hatmilliárdhoz. A második szám nagyjából megegyezik a föld

teljes lakosságával.

– Elmagyarázná a következő sort?

– Tudom, hogy a Duncan kisasszony körmei alól vett minta DNS-profilja keveredés által jött létre, miután bizonyos lokációkon három szám szerepel, miközben mindenki csak két allélt örököl. Ez nem meglepő. Duncan kisasszonyt nem zárhatjuk ki, mint olyan személyt, aki hozzájárult a keverék genetikai állományához, hiszen a mintát a saját kezéről vették le. Itt az az érdekes, hogy milyen DNS keveredik az övével. És Mr. St. Bride profiljának ismeretében – ez a kétszázas sor – nem zárhatjuk ki, hogy a DNS-e jelen van a keverékben.

– Mikor lehetne ezt kizárni, Martine kisasszony?

– Ha egy lokáción olyan szám jönne ki, ami sehol sem szerepel a genetikai profiljában.

– Az adott keverék esetében nem ez a helyzet?

– Nem – felelte Frankie. – Kétszáznegyvenmilliószor valószínűbb, hogy a vádlott DNS-e szerepel a kevert mintában, mint ha véletlenszerűen választanánk ki valakit a népességből.

– És ez a Comb feliratú sor?

Frankie összeráncolta a homlokát.

– Ez az ondóminta, ami a comb belső feléről származik. Itt két lokáción eltérő eredmény mutatkozott.

– Mit jelent ez?

– Nem volt elég DNS ahhoz, hogy mind a nyolc lokáción megkapjam a profilt, de a maradék hat lokáció alapján Mr. St. Bride nem zárható ki egyértelműen. Hétszáznegyvenezerszer valószínűbb, hogy az ondóminta tőle származik, mint ha véletlenszerűen választanánk ki valakit a népességből.

– Köszönöm, Martine kisasszony – bólintott az ügyész.

És az esküdtek elnöke kacsintott.

Legelőször meghalt a macska.

Ez önmagában nem nagy ügy. Magnólia három éve szenvedett cukorbetegségtől, és a maga tizenkét évével kivénhedt jószágnak számított. Azalatt történt, tudta meg Chelsea az anyjától, míg ő a bíróságon tanúskodott szegény Gillian mellett.

Azután délután a kistestvére leesett a mászókáról, és három helyen eltörte a karját.

– A baj sosem jár egyedül – csóválta a fejét apja.

Csakhogy ők nem tudtak a háromszoros visszatérés törvényéről; nem tudták, hogy egy kis kavics elég egy egész lavinához. Amit tett, háromszorosan visszahullt rá – legyen jó vagy… rossz. Chelsea sem tudta biztosan, mit higgyen erről a baromságról, de valamit tudott: letette a nagyesküt a bíróságon, odaült a tanúk padjára, és ez lett belőle. A háziállata, a testvére – a karmikus törvények értelmében még egy csapást el kellett szenvednie azért, amit tett.

Aznap este a vacsoránál átható tekintettel méregette a szüleit. Anyja aznap járt mammográfián – lehet, hogy mellrákot állapítanak meg? Apja aznap este még be akart menni a munkahelyére – lehet, hogy útközben autóbalesetet szenved? Vagy éjjel felébred, és az ördög ott ül az ágyán?

– Chelsea – hallotta anyját. – Hozzá se nyúltál a vacsorádhoz.

Képtelen volt elviselni, hogy nem tudja, milyen tragédia közelít felé. Ellökte magát az asztaltól, felszaladt az emeletre és bezárkózott a szobájába, mielőtt beletúrt a fiókjába, hogy megkeresse, amit gondosan iderejtett.

El lehet törölni egy rossz cselekedetet egy jóval – mintha pozitív számot adna egy negatívhoz? Nem tudta, de három csomóval átkötötte a kis csomagot, majd betuszkolta a párnázott borítékba, amit egy online CD-boltból kapott. Lefirkantotta rá az új címet és felragasztotta a bélyeget, mielőtt kiszaladt a házból. Szülei aggódó kérdései egy papírsárkány farkakként lobogtak mögötte.

Addig szaladt, amíg elért a sarokra, ahol a nagy kék postaláda állt. Délelőtt tízkor és délután kettőkor ürítik. Reszkető kézzel ejtette a csomagot a láda ásítozó torkába. Nem gondolt Gillianre, sem másra, aki miatt meggondolhatta volna magát – csak belekapaszkodott ebbe a síkos mentőkötélbe, és remélte, hogy másnap délre minden visszatér a régi kerékvágásba.

– Ön elemezte ki a szeméremszőrzetből származó mintákat is, Martine kisasszony? – kezdte Jordan, amint felállt a helyéről.

– Igen.

– Mit talált?

– Nem találtam idegen DNS-t, csak az áldozatét.

Jordan felvonta a szemöldökét.

– Nem tartja kivételesen nehéznek úgy megerőszakolni valakit, hogy egyetlen szőrszál se maradjon az elkövető után?

– Rendszeresen találkozom ilyennel. Szokványos körülmények között nem is vizsgáljuk a szeméremszőrzetből származó mintát, amennyiben van DNS, hiszen a szőrszálak a legártatlanabb módon is gazdát cserélhetnek. Ön például, amikor a legutóbbi szünetben használta a mosdót, nagy valószínűséggel begyűjtötte a cipőjén egy idegen férfi szőrszálát, mégsem feltételezném önről, hogy megerőszakolta.

Imádni való, gondolta Jordan, még akkor is, ha a vérét szívja. Nem erőltette tovább ezt az érvelést.

– Ön azt tanúsította, hogy az áldozat blúzán talált vér megegyezik a vádlott vérével, jól mondom?

– Nem. Azt tanúsítottam, hogy a vizsgált lokációkon egyezés mutatkozott.

– Legyen úgy. – Jordan egy legyintéssel elintézte a különbséget.

– Meg tudja állapítani, hogy az ön által vizsgált vér a vádlott arcának karmolásából, netán a felszakadt szemöldökéből származott?

– Nem.

– Lehetséges megállapítani a blúzon talált vérről, hogy a vádlott sebesülését egy ember vagy akár egy faág okozta?

– Nem. – Frankie megvonta a vállát. – Mindazonáltal az áldozat körme alól származó kevert minta alapján a vádlott nem zárható ki, mint elkövető.

– Használt az áldozat körömlakkot?

A szakértő halványan elmosolyodott.

– Ami azt illeti, igen. Kandírozott alma árnyalatút. A körmeit is elég hosszúra növesztette, így nagyon jó bőrmintát tudtunk venni alóluk.

– Meg kell karmolnia valakit, hogy a bőrsejtje a körme alá kerüljön?

– Nem feltétlenül.

– A bőr akkor is a körme alá kerülhet, ha, mondjuk, megmasszírozza a másik fejbőrét, nem?

– Vélhetően.

– Vagy csak gyengéden végigsimít a karján flörtölgetés közben?

Az igazságügyi szakértő arckifejezése elárulta, mit gondol erről az alternatív forgatókönyvről.

– Lehetséges.

– Vizsgáljunk meg néhány eredményt – javasolta Jordan. – Az ondó és a köröm alól vett minta… mindkettőben keverednek a DNS-ek?

– Igen.

– Feltehetőleg a két ismert minta DNS-ei, mármint Duncan kisasszonyé és Mr. St. Bride-é?

– Vélhetően igen.

– Akkor miért nem azonos a két sor?

– Ön az intenzitásbeli eltérésekre mutat rá… a számokra,

amelyeket a többivel ellentétben zárójelben tüntettem fel. Ezek különféle forrásból eredhetnek. Ha laboratóriumi körülmények között állítanánk elő a keveréket, gondosan járnánk el – két-két cseppet adnánk hozzá mindkét érintett véréből –, ugyanakkor az elemzésre hozzánk benyújtott keverékben a két érintett fél DNS-ei nem egyenlő arányban jelentek meg. A köröm alól vett mintában nyilvánvalóan nem mutathattam ki annyi idegen DNS-t, mint amennyi az áldozattól származott.

– Az ondó esetében viszont nem a férfi-DNS-ek túlsúlyáról kellene beszélnünk?

– Ez leginkább a hímivarsejtek mennyiségétől függ – magyarázta Frankie. – Ha a férfi gyakorta ejakulál, nincs annyi spermiuma. Ha kábítószerfüggő, nincs annyi spermiuma. Ha alkoholista vagy diabéteszes... nincs annyi spermiuma. Számos tényező közrejátszik.

– Az ön tudomása szerint, Martine kisasszony, a vádlott gyakorta ejakulál?

– Fogalmam sincs.

– Tudomása van arról, hogy kábítószerfüggő?

– Nincs.

– Tudomása van arról, hogy alkoholista vagy diabéteszes?

– Nincs.

Jordan kihúzta magát.

– Amikor látta ezt a két eltérő keverékprofilt... mégsem nyugtalanította az egyezés hiánya?

A nő csak egy pillanatig habozott.

– Az intenzitásbeli eltérés nem ugyanaz, mint az egyezés hiánya. Néha olyan zárójeles érték jön ki, amire nem számítunk... de ez sok mindentől lehet, kezdve attól, ki hány százalékban képviselteti magát a keverékben, egészen addig, hogy vérrokonságban állnak-e egymással. Ilyen végtelenül csekély eltérés miatt még nem zárhatunk ki egy gyanúsítottat.

– Azért nagy különbség, hogy a valószínűség egy a kétszáznegyven*millióhoz,* mint a köröm alól vett minta esetében, vagy egy a hétszáznegyven*ezerhez,* mint az ondómintánál.

– Ez igaz.

– Mi lenne, ha két nem vizsgált lokáción is elvégezné a vizsgálatot?

– Ez egy óriási „ha”, Mr. McAfee – felelte Frankie. – Lehetséges, hogy ki lehetne zárni az ügyfelét, de az is, hogy még nagyobb eséllyel bizonyítani lehetne a bűnösségét.

– Igaz az, hogy egyes laboratóriumokban nyolcnál több lokációt vizsgálnak? – kérdezte Jordan.

– Igen. Az FBI tizenhármat vizsgál.

– Nem lehetséges, hogy ha több rendszert is számításba vesz, Jacket kizárhatja a gyanúsítottak köréből?

– De igen. – Frankie az esküdtekhez fordult. – Ha még tovább szűkítjük a keresést az 1991-es csapott hátú kék Acurára a napfénytetővel és a matricával... mondjuk egy repedt szélvédővel, egy horpadással a sárvédőn és egy négy évszakos gumival, akkor a po tenciális elkövetők száma is tovább csökken.

– Felkérte önt az állam a további vizsgálatok elvégzésére?

– Az állami labornak erre nincs elég kapacitása.

– Nem bánja, Martine kisasszony, ha hozzáadok egy sort a táblázatához? – Amikor a tanú bólintott, Jordan az írásvetítőhöz lépett, és az üveglapra helyezett egy kézzel írt fóliát, rajta egy új profillal.

Minta	CSF 1P0	TPOX	TH01	VWA	D16 S539	D7 S820	D13 S317	D5 S818
Új	N/A	8,8	6,6	17,15	N/A	8,12	11,13	10,12

– Martine kisasszony, ez a minta különbözik Jack St. Bride ismert mintájának profiljától?

– Igen.

– Vagyis egy másik személytől is származhatna?

– Elméletileg igen.

– Most, ha nem bánja… kiszámítaná, mit látnánk a százas sor és az új minta kontrollált körülmények között készült keverékénél… Gil lian Duncan és az elméletben létező gyanúsított közös mintájában?

Frankie kézbe vette a filcet, és írni kezdett a táblázat aljára.

Minta	CSF 1P0	TPOX	TH01	VWA	D16 S539	D7 S820	D13 S317	D5 S818
Új	N/A	8,8	6,6	17,15	N/A	8,12	11,13	10,12
100	12,12	8,11	6,7	17,17	12,14	9,12	9,13	12,12
100 + Új	N/A	8, (11)	6, (7)	17, (15)	N/A	12, (8), 9	13, (9), (11)	12, (10)

– Martine kisasszony, önt mire emlékezteti ez a sor? – tette fel a kérdést Jordan.

– Az ondóprofilra.

– Vagyis a személy, akitől ez a hipotetikus vérminta származik, akár a valóságos kevert ondómintához is hozzájárulhatna?

– Igen, ezt a személyt sem zárhatnánk ki.

– Akkor nem lehetséges, hogy van odakint valaki, aki *nem* Jack St. Bride… mondjuk éppen ezzel a DNS-konfigurációval… aki ugyanolyan eséllyel lehetne gyanúsított?

Frankie a szemébe nézett.

– Bármi lehetséges, Mr. McAfee, de a labor konkrét bizonyítékokkal foglalkozik. Nincs birtokomban ez a hipotetikus vérminta, ahogy nem ismerem ezt a hipotetikus gyanúsítottat sem. Hogy mi lesz, ha megtalálja? Hívjon csak fel, és lefuttatom a teszteket.

Ahogy Charlie próbált a vád kérdéseire összpontosítani, a figyelme újra és újra elkalandozott Addie Peabody irányába.

A nő a védelem mögött ült, tekintetével szinte lyukat fúrt Jack St. Bride tarkójába. Haja kibomlott a feszes kontyból, míg kosztümje – lefogadta volna, hogy az egyetlen jobb ruhája – ráncos lett, mint egy kisbaba bőre.

Charlie nem akart itt lenni. Otthon akart lenni, hogy megfejtse a lányát övező rejtélyt. Addig akarta rázni Addie-t, amíg ki nem bukik belőle az összes igazság, amit Meg bevallott neki.

– Milyennek találta a lányt? – Matt szavai mintha egy hosszú alagút túlsó végéből úsztak volna felé.

Rémültnek. Visszahúzódónak. Eltompultnak.

Chelsea vallomása alatt haza akart rohanni, megragadni Meget és megkérdezni tőle, hogy ő is boszorkány-e, de egyszer már megvádolta, és mire ment vele? Mi történne, hogy másodszor tenné? Mennyi sérülést bír ki egy kapcsolat apa és lánya között, mielőtt helyrehozhatatlanul megszakad?

Megszakad.

Nem ébredt rá, hogy hangosan is kimondta a szót, csak amikor Matt feltette a következő kérdést.

– Mit tett, miután felvette a vallomását?

– Elmentem az őrsre, és legépeltem a kérelmet a letartóztatási végzéshez.

– Megszerezte ezt a bírói végzést?

– Igen.

– Hol szerzett neki érvényt?

– Addie Peabody házában. – Noha ezúttal nem nézett felé, érezte, ahogy Addie kihúzta magát a helyén. – Az ajtóhoz hívtam Mr. St. Bride-ot, és közöltem vele, hogy az előző éjjel Gillian Duncan terhére elkövetett szexuális erőszak vádjával letartóztatásba veszem.

– Hogyan reagált a vádlott?

– Azt mondta, hogy akkor éjjel a lány közelébe se ment.
– Ön visszatért a temető mögött fekvő tisztásra?
– Igen, aznap reggel.
– Mit talált?
– A tábortűz maradványait – felelte. – Néhány helyen felbolygatott levélszőnyeget. Egy bakancs lenyomatát.
– Gumi óvszert?
– Nem.
– Egy gumi óvszer csomagolását?
– Nem.
– Látta Gilliant az esetet követő napon?
– Igen – mormolta Charlie. – Még beugrottam hozzá, hogy megnézzem.
– Milyennek látta?
Amilyennek most Meget, döbbent rá, s ahogy belenézett Jack St. Bride sötét, üres szemébe, úgy érezte, mintha fuldokolna.

* * *

Jordan elindult a tanúk padja felé, mielőtt még az ügyész helyet foglalt volna.
– A temetőben végzett helyszíneléssel nem merült ki a nyomozómunka, amit az ügy vonatkozásában végzett, igaz?
– Igen.
– Ami azt illeti, nyomozó, ön átkutatta a saját lánya szobáját, és olyan bűnjeleket talált, amelyek kapcsolódnak az ügyhöz, jól mondom?
Egy emlék villant be: az ügyvéd feszengve ült a kanapéján, ahogy megosztotta vele a gyanúját.
– Igen.
Jordan elvett egy tárgyat az asztalról, melynek bemutatására korábban engedélyt kapott.
– Felismeri ezt?

– Igen. A szalag, amit találtam.
– Hol?
– A lányom szekrényében.
– Mi került még elő a szalag társaságában? – kérdezte Jordan.
– Néhány műanyag pohár és egy termosz.
– Ezekben por alakú üledéket talált?
– Igen.
– Amit kielemeztetett.
Charlie bólintott.
– Igen.
– Az a por atropin volt, igaz?
– Nekem azt mondták – ismerte el.
– Tudja, mi az atropin?
– Drog – felelt tömören Charlie.
– Igaz az, hogy az atropin olyan mellékhatásokkal járhat, amilyeneket a hagyományosabb rekreációs kábítószerekkel azonosítunk?
– Igen.
– Mondhatjuk azt, nyomozó, hogy bűncselekményre utaló tárgyi bizonyítékot *kizárólag* a lánya szobájában talált? Figyelembe véve, hogy a temetőnél nem került elő semmi, ami a szexuális bűncselekmény megtörténtére utalt volna?
– Nos… igen.
– Igaz az, hogy Duncan kisasszony a bizonyítási eljárás részeként több különböző gumi óvszert is megvizsgált, hátha azonosítani tudja, amit akkor éjjel az elkövető használt?
– Igen.
– Mégsem tudta azonosítani a típust.
– Nem… de nyilván nem ez volt a legnagyobb gondja, amikor megerőszakolták.
A bírónő összevonta a szemöldökét.
– Csak válaszoljon a kérdésre, nyomozó.
– Akkor éjjel a temető szélénél talált rá a lányokra?

– Igen.

– Milyen messze attól a helytől, ahol a tábortüzet gyújtották?

– A tisztás úgy ötven méterre lehet – felelte Charlie.

– Mennyi ideig tart az út megtétele?

– Még sosem mértem le.

Jordan elindult felé.

– Harminc másodpercnél több ideig?

– Nem.

– Van bármilyen akadály útközben?

– Nincs.

– Sziklák? Árkok? Kidőlt fatörzsek?

– Sík, vízszintes ösvény.

Mostanra Jordan egyenesen a nyomozó szemébe nézett.

– Letartóztatásakor az ügyfelem ártatlannak vallotta magát, igaz?

– Igen. – Charlie megvonta a vállát. – Mint a legtöbb elkövető.

– Csakhogy a legtöbb elkövetővel ellentétben ön a rendőrőrsön sem tudta kiszedni belőle a beismerő vallomást. Ami azt illeti, az ügyfelem mindvégig következetesen tagadta, hogy bármi köze lenne a bűncselekményhez, nem igaz?

– Tiltakozom! – kiáltott fel Matt.

– Helyt adok.

Jordannek a szeme se rebbent.

– Amikor a temető szélén találkozott Gillian Duncannel, milyennek látta az öltözékét?

– Koszosnak. Falevelek tapadtak hozzá. Félre volt gombolva az inge. – Charlie vetett egy pillantást Jackre. – Mintha letépték volna róla.

– Előttem fekszik Duncan kisasszony tegnap tett vallomása. Nem bánná, nyomozó, ha megkérném, hogy olvassa fel a megjelölt részt? – Jordan felé nyújtott egy papírlapot.

– „És a blúza? Azt levette? – Charlie kérdésére maga Gillian adott választ. – Nem. Kigombolta? Nem.”

– Köszönöm. – Jordan feltartotta Jack fényképét, amit szintén beterjesztett bizonyítéknak. – Ön készítette ezt a felvételt Mr. St. Bride-ról?

– Igen.

– Pontos és megbízható képet nyújt arról, ahogyan Mr. St. Bride a letartóztatása idején kinézett?

– Igen.

– Nézze meg a karmolást az arcán. Egy karmolást lát vagy ötöt?

– Egyet.

– Ilyen nyomot hagy, ha valakit öt ujjal megkarmolnak?

Charlie-nak hirtelen eszébe jutott Gillian keze, ahogy az ölében gyűrögette, amíg Amos meg nem fogta. Hosszú és vérvörös volt a körme – ugyanolyan, mint a lányának, amikor azon a héten hazajött tőle.

– Nem biztos… – mormolta.

Jordan az asztalra csapta a fényképet.

– Nincs több kérdésem.

A füstölő levendulafelhőbe burkolta szobáját. Ahogy magába szívta, Gilly elképzelte, hogy a füst hátán lebeg, feloldódik és energiává alakul. Anyja arcát fahéjszínű szeplők pettyezték a gyertya alá tett rongyos fényképen.

– Szólítom a Földet, a Levegőt, a Tüzet, a Vizet – suttogta. – Szólítom a Napot, a Holdat és a Csillagokat.

Nem tudta, mi folyik a város túlsó felében álló bíróságon, de e pillanatban nem is nagyon érdekelte. Egyáltalán nem gondolt apjára, ahogy Matt Houlihan mögött gubbasztott, mint egy sárkány, hogy az erénye felett őrködjön. Nem gondolt Jack St. Bride-ra sem. Miközben a zsályaillat az orrát csiklandozta, egész bensőjével az édesanyja után vágyakozott.

A kör mezsgyéjén láthatta, áttetszően éteri alakként, amint gyöngyöző kacagása a fülkagylóiba hullt… ezúttal azonban történt valami. Ahelyett, hogy a gyertya prüszkölve kialudt, az édesanyja pedig eltávozott volna, a szellemalak egyenesen a szemébe nézett, és úgy énekelte ki a nevét, mintha csengettyűk lennének a hangszála helyén.

– Ne tedd – suttogta, míg a gyertya lángja már akkorára nőtt, hogy elvakította.

Mire ráeszmélt, hogy lángot fogott a szőnyeg, az anyja már eltűnt. Bárhogy csapdosta a tüzet, nem tudta megmenteni a fényképét. Szénné égett, anyja utolsó emléke is pernyévé vált, eltűnt, mintha sosem lett volna.

Levetette magát a hamvak mellé, belélegezte a füstöt, és zokogott. Csak sokkal később vette észre, hogy keze megpörkölődött, ahogy a lángokat csapdosta, és minden felfakadt hólyag nyomán kis szív alakú heg maradt.

Matt Houlihan kimerült. Haza akart menni és a mellkasán elaltatni Mollyt, mialatt Syd a talpát masszírozta. Le akarta inni magát, hogy legalább az eszméletvesztés előtti pillanatokban ne kelljen látnia Gillian Duncan arcát.

Kis híján végzett is.

Mindenekelőtt ez a tudat tartotta benne a lelket, amikor egy nagyalakú borítékból papírlapot húzott elő, és azt odacsúsztatta McAfee-nek, aki az első meghallgatás óta tudta, hogy eljön ez a pillanat.

– Bírónő, a vád nem kíván több tanút beidézni, ugyanakkor ezúton szeretném beterjeszteni a New Hampshire-i Grafton megyében 1998. augusztus 20-án kelt jogerős bírósági ítélet hiteles másolatát, melynek értelmében Jack St. Bride-ot szexuális vétség vádjában bűnösnek találták. Mr. St. Bride bevallotta, hogy szexuálisan zaklatott egy tizenöt éves lányt, és emiatt nyolchavi börtönbüntetéssel

sújtották, amit a Grafton Megyei Büntetés-végrehajtási Intézetben kellett letöltenie.

Az esküdtek levegő után kaptak. Mattre néztek, azután a vádlottra, és ugyanazt gondolták, amit az elébük tárt bizonyítékok alapján bármely épeszű férfi vagy nő gondolt volna – ha egyszer megtette, miért ne tette volna meg másodszor is?

Matt letette az ítélet másolatát a jegyzőkönyvvezető asztalára, mielőtt egyenesen Jack St. Bride-ra nézett, és teljes szívéből azt kívánta neki, hogy élje csak át, milyen érzés teljesen kiszolgáltatottnak lenni – olyasvalakitől függeni, aki ellen nem tehet semmit.

– A vád visszavonul, bírónő – jelentette be.

1969
New York City

Aznap reggel, míg szumátrai importkávéját kortyolgatta, Annalise St. Bride a *New York Times*ban olvasott egy nőről, aki egy fán szülte meg kisbabáját. A nő Mozambikban élt, ahol árvíz pusztított, ezért jobb híján felmászott a fára, amikor a víz elvitte a kunyhóját. Az édesanyát és egészséges kisfiát egy nappal később helikopterrel mentették ki.

Ez mindenképpen rosszabb annál, mint ami most vele történik.

Éppen az Astor Place-en vásárolgatott a legdrágább kosztümjében, amikor elfolyt a magzatvize. Két héttel idő előtt. A mentősök közölték, hogy nem vihetik a Lenox Hillbe – a kórházba, ahol szülni akart –, mert egy felvonulás miatt lezárták az utcát, és egy eltört fővezeték a Central Parkon átvezető útvonalat is járhatatlanná tette.

– *Nem* megyek a St. Vincentbe – erősködött, amint a két mentős beemelte a kocsi hátuljába.

– Rendben, hölgyem – vont vállat az egyikük. – Akkor pottyantsa ki a kölykét itt.

A fájdalom az ágyékából indult, onnét sugárzott szét bőrének minden idegszálán.

– Tudják maguk – zihálta –, ki a férjem?

A mentősök máris szirénázva száguldottak a kórház felé.

A lába feletti kis ablakon át figyelte az elsuhanó várost, a mértani szögek és sorjázó gyalogosok kaleidoszkópját. Perceken belül megérkeznek a legutolsó New York-i kórházba, ahová valaha vágyott volna.

Drogosok és hajléktalanok formáztak díszítőelemeket az épület oldalán; még a páciensek sikolyait is hallotta, akik a folyosón haltak meg, miközben ellátásra vártak. A hely nem is eshetett volna távolabb a Lenox Hilltől, ahol fényűzően

berendezett szülőszobák hitették el a jómódú párokkal, hogy otthon vannak.

A St. Vincent? *Ennél* még az is jobb lenne, ha egy fán szülné meg a gyerekét.

Amikor a mentősök kivették a hordágyat, eltökélte magában, hogy az utolsó lélegzetéig küzdeni fog, ám amint a kerekek a kövezethez csapódtak, egész teste beleremegett a lökéshullámokba. Szilánkokra tört a gerince, a csigolyák ropogásából csakis ezt szűrhette le. A méhéből, ahol eddig a kisbabáját őrizgette, mintha egy ököl akart volna kirobbanni – a belső szerveit markolászta, de olyan hosszan és fájdalmasan, hogy a teste már önálló akaratával vonaglott.

Meg fogok halni, gondolta.

Amikor kinyitotta a száját, csak ennyit tudott kinyögni.

– Joseph.

Felvették még a vizenyős szemű iszákosok és rongyos anyák előtt, akiknek végtagjain díszként lógtak a szipogó kisgyerekek. Az elfüggönyözött szoba alkoholtól és tisztítószertől bűzlött. Tarka szövetbe csomagolt teste úgy kilógott innen, mint meisseni váza a Woolworthből.

– Nyolc centi – közölte az ázsiai orvos, akinek a haja kakastaréjként meredezett.

– Meg akarom várni a férjem – vicsorogta Annalise. Az összehúzódások úgy fűrészelték ketté, mint egy bűvészinas.

– Szerintem a kicsi nem így gondolja – jegyezte meg a nővér, aki mögé lépett, hogy leszorítsa a vállát.

Josephfel előre bejárták a Lenox Hill szobáit, megcsodálták a selyemhuzatokat és álkandallókat. Nem messze esett a kedvenc olasz éttermük – Joseph meg is ígérte, hogy a szülés után az étterem specialitásával, *penne alla diavolóval* kedveskedik neki.

Hirtelen robaj hallatszott, amint egy másik pácienst toltak

be mellé.

– Maria Velasquez. Harmincéves nő, első terhesség, huszonhetedik hét – hadarta a mentős. – Vérnyomás százharminc per hetven, szívverés egy-null-öt, szinuszritmus. Mindkét oldalán a férj által okozott külsérelmi nyomok.

Annalise a kettejüket elválasztó függönyre meredt. A mögötte álló nővér gyengéden elfordította az arcát.

– Most magára figyeljen – tanácsolta.

– Vannak összehúzódások? – A kérdés a függöny túlsó feléről érkezett, amire Annalise olyan átható tekintettel meredt, mintha azt várná, mikor rebben fel a puszta akaraterejétől.

– *Sí, los tiene* – nyögött fel a nő.

– Úgy látom, vérzik. Talán placenta previa. Hívja a szülészt.

Annalise megnyalta kicserepesedett ajkait.

– Mi… mi történik odaát?

A doktor felnézett a lábai közül.

– Nyomnia kell – mordult fel. – Most, Annalise.

Beleadta minden erejét, és úgy összepréselte a szemhéját, hogy a szoba is megpördült körülötte. A szavak már csak elhalóan, távolian szűrődtek át a függönyön.

– *No pueda!*

– Már jön… hozzanak egy köpenyt és egy kesztyűt, az ég szerelmére!

– Esik a vérnyomás. Már csak kilencven.

– Ó, a francba. El fog vérezni.

– *Lélegezzen,* Mrs. Velasquez! *No empuje*.

– *Primero salvo mi bebé! Por favor, salvo mi bebé!*

Annalise érezte, ahogy belülről szétnyílik, mintha ásító seb

tátongana benne. Hirtelen Josephet látta maga előtt, amint felvette hétvégi garbóját – a gyapjú szinte pattanásig feszült, mielőtt előbukkant a feje, hogy felfedje mosolyát és felborzolt haját.

– Itt is van – hallotta az orvost.

– Ringer-laktát infúzió, ami belefér. Vércsoport. Hol a francban van a szülész?

– Most kell megtennünk. *Ahora,* Mrs. Velasquez. *Empuje*.

– Itt a gyerekgyógyász.

– Épp ideje. Vegye át a babát.

– *Él se llamo Joaquim!*

– Igen, Mrs. Velasquez. Az gyönyörű név.

– Csak még egy lökés – hallotta Annalise a nővért –, mindjárt meglesz a pici.

– Szívókészüléket... azt akarom, hogy intubálják a babát, és kapjon tiszta oxigént...

– *No quiera morir...*

– Szaturáció kilencvennyolc. Szívverés egy-ötven.

Egy gép éles sípolása.

– Elvérzik az anya.

– Masszírozza a méhét. Erősen. Erősebben!

– Pitocin és két egység 0 negatív az infúzióba. Intravénás bekötés.

– Hol a *francban* van a szülész? Kösse már be az infúziót!

Annalise megragadta és magához rántotta a nővért.

– Nem akarok meghalni...

– Nem is fog – nyugtatta meg a nő.

– Nyomjon még egyet, Annalise. Egy jó nagyot.

Összeszorította a fogát, megfeszítette a testét... és a fia hirtelen világra jött.

– A baba hasürege feltelik levegővel.
– A nyelőcsövét intubálta. Kezdje elölről.
– Szaturáció hatvanhárom. Szívverés hetven.
– Kössék be a katétert a köldökzsinórba. Adjanak neki egy köbcenti atropint, egyharmad epit és három milliekvivalens bikarbót.
– Vérgáz?
– Az anya állapota válságos.
– A baba fibrillál!

Annalise kótyagosan nézett le a karján szuszogó kis csomagra, mielőtt szorosan magához ölelte.

A függöny túloldalán két küzdelem zajlott párhuzamosan. Meg kellett menteni a nőt, akit a férje kis híján agyonvert, közben esélyt kellett adni a gyerekének, hogy egyáltalán élhessen. A függöny időről időre Annalise felé libbent, ahogy a lázas sietség kinőtte a szűkös teret.

Két hangot azonosított: az egyik orvosét, aki Mrs. Velasquezt látta el, és a másikét, aki az újszülöttet.

– Kezdje el a mellkasi nyomást!
– Töltsék fel a defibrillátort háromszázötven wattra... intubálják a nőt!

Bamm, bamm, bamm – az elektromos ökölcsapások, ahogy próbálják újraindítani a szervezetet.

– Adjanak neki még egy milli epit!
– A fiúnak még háromtized epit!
Bamm.
– Aszisztolé.
Egy pillanattal később:
– Aszisztolé.
Azután a két doktor, egyszerre:
– Vége.

Rég át kellett volna szállítaniuk az osztályra, de a szomszédban zajló krízisben elfeledkeztek róla. Most a hangok, melyek félórán át egyre harsányabbá váltak, hirtelen elhallgattak.

Falióra ketyegett, mint egy fogait csikorgató állat. Annalise nagyon lassan lecsusszant a szülőszékről, a bölcsőhöz lépett, és a karjába vette kisfiát. Sajgott és lógott mindene, de még sosem érezte magát ilyen erősnek. A sarkánál fogva elhúzta a függönyt, ami elválasztotta őt Maria Velasquez holttestétől.

A nő a hátán feküdt, a cső periszkópként emelkedett ki a torkából. Arcát és nyakát bevérzések borították. Ahogy félrehajtotta a mellkasát borító kék lepedőt, a még mindig duzzadt hasfalon is lila foltokat látott.

Két órája még azt hitte, nincs nagyobb szörnyűség annál, ha egy ilyen helyen kell megszülnie a gyerekét. Azért sírt, mert a szülőszobának nem volt tapétája, s mert az orvos, aki elsőként érintette meg a kisbabáját, nem olyan családban nőtt fel, amelynek ősei még a *Mayflower* en érkeztek Amerikába. Őszintén hitte, hogy a gyermekének egy bizonyos módon kell a világra jönni, akkor felcseperedve éppolyan lesz, mint ők.

Isten irgalmazzon neki.

Maria Velasquez egy másik, ismeretlen nagyvárosban élt, ahol a nőket megerőszakolták és összeverték, azután hagyták elsüllyedni a tulajdon fájdalmukban. Annalise barátai amiatt aggódtak, hová ültessék a vendégeket, hogyan utasítsanak vissza udvariasan egy meghívást, hol találjanak olyan személyzetet, amelyik nem iszik munka közben. Ha észlelték is mások küszködését, gyorsan félrefordították a fejüket – amiről nem tudunk, azért nem felelünk.

Ő azonban hallotta, hogyan halt meg ez a nő.

A kisbaba teste a bölcsőben feküdt. Akkora se volt, mint egy cipó fele, papírvékony bőre madárcsontokon feszült. Miközben egyik karján a saját kisfiával zsonglőrködött,

Annalise a másik karjára vette Maria Velasquez halva született csecsemőjét.

Mit számít az, ha valaki a Lenox Hillben, a St. Vincentben vagy egy fán születik? Nagyon nyelt, ahogy lenézett Maria Velasquez összetört testére. Csak az a fontos, hogy legyen esélyünk szeretni, és legyen esélyünk, hogy szeressenek.

Ijedten rezzent össze, amikor belépett a nővér.

– Mégis mi a fenét csinál?

– Én... én csak... – Annalise nagy levegőt vett, és kihúzta magát. – Azt gondoltam, legalább egyszer ölelje meg valaki.

A nővér, aki kis híján a torkának ugrott, sokáig nem moccant. Azután egyetlen szó nélkül biccentett és kihátrált, hogy újra összehúzza a függönyt.

Az ügyeletes nővér belépett a szobába, maga mögött Josephfel, aki teljesen a környezet hatása alá került. Miután a nővér távozott, férje közelebb lépett, és megcsodálta kisfiát. A baba ásított, és kitolta a takaró alól egyik pici öklét.

– Ó, Annie – suttogta. – Elkéstem.

– Dehogy, épp időben jöttél.

– De hát ide kellett jönnöd! – Amikor felesége nem válaszolt, Joseph megigézetten csóválta a fejét. – Hát nem egy kis csoda?

– Hogy is ne lenne az – sóhajtott fel Annalise.

Férje leült mellé.

– Azonnal átszállítatlak – biztosította. – Már szóltam dr. Post-nak a Lenox Hillben...

– Ami azt illeti, szeretnék itt maradni – szakította félbe. – Dr. Ho egészen jó orvos.

Joseph vitába szállt volna, de látta felesége arckifejezését, és inkább csak bólintott. Megcirógatta az újszülött fejét.

– És... van már neve?

Él se llamo Joaquim.

– Azt hiszem, Jacknek szeretném hívni – felelte Annalise.

2000. július 3.
Carroll megyei börtön

Milyen érzés összekapaszkodni azzal, akit szeretünk? Nemcsak futólag érinteni egymást, de igazán kapcsolódni, hogy együtt lüktessen a pulzusunk, és ujjbegyeinkkel úgy térképezzük fel a másik ráncait, mint egy kartográfus, aki betéve ismerni akarja az újonnan felfedezett föld domborzatának minden apró részletét.

Addie úgy kapott Jack után, mint egy fuldokló; ujjaik egy kézben fonódtak össze a Carroll megyei börtön alagsorának viharvert asztalán. Most adott ki magából minden érzelmet, amit a vallomása alatt elfojtott. Ezerszer is megérintette Jacket, minden pillanatért, amikor legszívesebben odalépett volna a védelem asztalához, hogy a vállára fektesse kezét, és csókot préseljen a nyakára. Megérintette kézfejét, és érezte, hogy ettől az ártatlan gesztustól is meredeznek nyakán a pihék és vadabbul lüktet a vér az ereiben.

Teljesen lenyűgözte, hogy ennyire összeillenek – Jack tenyere éppen elnyeli a kezét –, még azt sem vette észre, hogy a férfi, akibe kapaszkodik, már egészen máshol jár.

Csak akkor nézett fel, amikor gyengéden lehámozta magáról az ujjait.

– Beszélnünk kell – sóhajtott fel Jack.

Meredten nézte az arcát. A dacos áll, a puha ajkak, a tündérporként csillogó aranyszínű borosta – mind megvolt. Csak a kékesfekete szemekből veszett ki minden élet.

– Szerintem egész jól megy, nem? – Úgy mosolygott, hogy az arccsontja is belesajdult. Hazudott, mindketten tudták. Ólomszürke viharfelhőként telepedett rájuk a kimondatlan emlék, ahogy Matt Houlihan felolvasta a korábbi ítéletet. S ha ez a felleg ide is követte őket, akkor az esküdtek látását még inkább elhomályosította.

– Jack… – A férfi neve úgy hempergett a nyelvén, mint a vajkaramella. – Ha a vallomásomról van szó… tényleg sajnálom. Nem én akartam, hogy beidézzenek. – Behunyta a szemét. – Aznap reggel kellett volna hazudnom, amikor Charlie eljött érted. Ez az, ugye? Ha hazudok, van alibid. Már szabad lennél.

– Addie – mormolta Jack fájdalmasan színtelen hangon. – Én nem szeretlek.

Ha beleszíjazzák a legmasszívabb székbe, akkor is úgy érezte volna, mintha a világ kicsúszna a lábai alól. Görcsösen kapaszkodott meg az asztal peremében. Hová tűnt a férfi, aki világítótoronynak nevezte, ami kivezeti ebből a nyomorúságból? A tegnap és a most között melyik átlagosnak tűnő pillanatban változott meg minden?

Néha, amikor úgy érzem, nem bírom tovább, csak elképzelem, hogy már kint vagyok.

Hátulról könnyek fúródtak a szemgolyójába – apró forró nyilak.

– De azt mondtad…

– Sok mindent mondtam – szakította félbe keserűen Jack. – Hallottad az ügyészt. Nem szabad mindent elhinned.

Az alagsori ablak felé fordult, a koszos kis üveg téglalaphoz, ami szinte beleolvadt a mennyezetbe. Tágra nyitotta szemét, hogy ne kelljen sírnia Jack előtt, s talán emiatt, de tisztán látta apját, még évekkel korábbról, miután az anyja meghalt. Egyszer a nappaliban találta, kivételesen józanul, körötte a régi papírokkal és emlékekkel. Egy apróságokkal teli dobozt nyújtott felé.

– Ez a hagyatékom. Olyasmik… amiket neked kell megkapnod. Az első levél, amit a mamádnak írtam, a kitüntetésem a koreai háborúból…

Hideg és merev ujjakkal túrt bele a dobozba. Az ember ilyesmiket rak el, ha valaki meghal – ahogy az apja tette, miután eltemette az anyját; ahogy ő is tette Chloe dolgaival.

Felfejti és kihúzkodja a meglazult szálakat, mielőtt tovább szövi az életét. Apja még drága aranyóráját is a dobozban hagyta, amiből hirtelen megértette: rendbe teszi a dolgait, hogy ne neki kelljen.

– Nem vagy halálos beteg. – Visszalökte a dobozt a keze közé.

Roy felsóhajtott.

– Akár az is lehetnék.

Addie most lassan Jack felé fordult, aki nem kínált neki hagyatékot, se kitüntetéseket, se emlékeket. Csak a szívét adta vissza, hogy ha majd magára marad, tovább tudjon lépni.

– Nem – mondta ki határozottan.

Jack hunyorogva nézte.

– Elnézést…?

– Azt nézzem el, hogy belehazudsz a képembe? Az ég szerelmére, Jack, ha már tényleg véget akarsz vetni ennek az egésznek, legalább találnál ki valami hihetőbb ürügyet. Mondjuk… hogy nem vagy elég jó nekem. Vagy nem akarod, hogy én is veled szenvedjek. De azt mondani, hogy nem szeretsz… tényleg azt vártad, hogy beveszem?

Előrehajolt, hogy szavaival egyenesen a férfi szívét vegye célba.

– Szeretsz. Bizony ám. És a francba is, tele van a hócipőm azzal, hogy el kell engednem azokat, akik szeretnek. Ezúttal *nem* fogom hagyni.

Ahogy felállt, haragja és eltökéltsége királynői lepelként borult a vállára. Azzal elindult a posztoló őr felé, hogy hátrahagyja Jacket az elhagyatottság minden kínjával.

– Ha nem alszol – korholta Selena –, holnap nem sok hasznodat vesszük.

Hajnali kettőkor még egymás mellett feküdtek, és a

mennyezetet bámulták.

– Tudom – ismerte el Jordan.

– Tiszta görcs vagy. – Selena felkönyökölt. – Elég fura azok után, amit csináltunk…

– Nem tehetek róla. Folyton hallom a fejemben, ahogy Houlihan felolvassa az ítéletet.

Selena egy pillanatra elgondolkodott.

– Eszembe jutott valami, amivel elterelhetem a figyelmedet.

– Negyvenkét éves vagyok, Selena. Ki akarsz nyírni?

– Megpróbálna egy kicsit másra gondolni, McAfee? – Keresztbe tett lábbal felült, és magára terítette a lepedőt, mintha indiai guru lenne. – Szóval van ez a fickó, akit beperelnek, miután a postás elcsúszik a háza előtt a jégen, és eltöri a kisujját. Két nappal később a felesége a válóperes ügyvédje útján fenyegető levelet küld neki. Ettől annyira torkig lesz az ügyvédekkel, hogy elmegy egy bárba, elfeledni a bánatát.

– Nem is hangzik rosszul – szúrta közbe Jordan.

– Tíz tequilától sakál részegen felmászik a bárpultra, és elkurjantja magát: „Minden ügyvéd seggfej!”

– Szuper. Ettől miért kellene ellazulnom?

Selena elengedte füle mellett a kérdést.

– Egy fickó a bárpult túlsó végén felkiált: „Hé! Vigyázz a szádra.” Az emberünk gúnyosan elvigyorodik. „Miért? Csak nem vagy ügyvéd?”

Jordan lelőtte a poént.

– „Nem, seggfej vagyok.”

Selena csalódottnak tűnt.

– Ismerted…

– Bébi, akár én is írhattam volna. – Jordan felsóhajtott. – Szereznem kéne egy laza, nyugodt melót. Lehetnék, mondjuk, IRA-merénylő.

– Dolgoznál csak annak az ügyvédnek, akinek én… –

sóhajtott fel Selena.

Jordan elmosolyodott.

– Be fogsz perelni szexuális zaklatásért?

– Nem tudom. Te be fogsz?

– Sokkal jobb ötletem van – mormolta Jordan, de Selena hiába várta, hogy a karjába vegye, a férfi egyszerűen elfordult.

Fölé hajolt, hogy hajfonatai a vállát cirógassák.

– Jordan?

A férfi elkapta a kezét, s közben azt kívánta, bárcsak ilyen könnyen megtarthatná.

– Újra el akarsz hagyni, Selena?

– Újra meg akarsz fojtani, Jordan?

– Csak megkértem a kezed. Nem tudtam, hogy ez is bűncselekménynek számít.

– Nem akartál elvenni, Jordan, csak még akkor is szédelegtél a Harte-ügytől. A kezed ügyébe estem, hogy belém kapaszkodj.

– Ne mondd meg, hogy mit akartam. Tudom, hogy mit akartam. Téged. Ahogy még mindig.

– Miért?

– Mert okos vagy, gyönyörű, és nem ismerek más nőt, aki hajnali kettőkor képes elereszteni egy ilyen szar ügyvédes poént. – Szorosan megmarkolta Selena csuklóját. – Mert melletted azt érzem, hogy vannak dolgok, amikért érdemes harcolni.

– Attól, hogy lefekszel velem, Jordan, talán boldogabb ügyvéd vagy, de nem hajtasz keményebben az ügyfeleidért. – Selena megcsóválta a fejét. – Mindig összekutyultad a munkádat és a magánéletedet. Engem is rávettél, hogy ezt tegyem.

– Maradj velem, Selena. Most kérlek meg, hogy tudd, ennek semmi köze az ügy kimeneteléhez.

– Talán mégis lehetne. – Selena próbálta tréfával elütni a

dolgot.

– Megkérhetnénk az esküdteket, hogy döntsenek helyettünk, ha már nekünk nem megy.

– Az esküdtek folyton rosszul döntenek.

Selena meredten nézte.

– Ezúttal is így lesz?

Jordan már nem tudta, hogy Jack St. Bride ítéletéről beszélnek-e, vagy a saját kapcsolatukról. Ajkához emelte a nő kezét, és lágy csókot lehelt rá ígéretként.

– Nem, ha rajtam múlik.

Hajnali háromra Gillian nemcsak megszámolt 75 ezer bárányt, de a változatosság kedvéért végigment az összes háziállaton. Egészen lelassult az idő, mintha összeolvadtak volna a másodpercek. Nem mintha nem lett volna oka a nyugtalanságra – hat óra múlva újra összeül a bíróság, és Jack St. Bride ügyvédje lehetőséget kap rá, hogy tönkretegye mindazt a munkát, amit az ügyész végzett.

Annyit hánykolódott és forgolódott, hogy a lepedő összecsomósodott alatta. Nagy sóhajjal lökte hátra a takarót, hogy a levegő lehűtse a bőrét. Azután megdermedt, amikor a folyosó felől léptek hallatszottak.

A fény felkapcsolódott, mire mindkét keze ökölbe szorult. Folyó víz zubogása, padlócsikorgás. Nagyon lassan, nagyon csendesen lenyúlt és felhúzta a takarót, hogy begubózzon.

Mire az apja kinyitotta az ajtót, már a falnak fordult, és alvást színlelt. Érezte a padló remegését, ahogy apja átkelt a szobán, és leült az ágya szélére. Keze olyan puhán hullt a halántékára, mint egy imádság.

– Kisbabám – suttogta, hogy elringassa a hangjában lappangó fájdalommal.

Gillian nem moccant. Szabályosan vette a levegőt még akkor is, amikor egy könnycsepp gördült az apja keze és a

saját orcája közé, mintha örökre egymáshoz akarná tapasztani őket.

Szomorú, de igaz – Thomas napjának fénypontját a posta érkezése jelentette. Még csak nem is várt semmit, leszámítva néhány számlakivonatot és azt a rohadt cserkészmagazint, amit már tizenkét évesen lemondott, mégis címről címre követte, mint egy levakarhatatlan kísértet. Viszont ha valaki tizenöt éves és választania kell, mi legyen az aznapi csúcsélmény: az állott gabonapehely reggelire, a jövő évi kötelező olvasmány vagy egy könnyű séta a postáért, ez utóbbi bekötött szemmel győz.

Jordan McAfee v. Thomas McAfee.

A könnyű és méretes csomag gyanúsan emlékeztetett a halott egérre, amelyet egyszer egy maffiás ügyfél fivére küldött nekik postán, miután az apja elveszítette a pert. Óvatosan bontotta fel és rázta ki belőle a kis füzetet.

Összeráncolt homlokkal nézte. Egy fekete-fehér füzet nem nagy ügy, ezt mégis fényes ezüstszalaggal kötötték körbe, mintha szülinapi ajándék lenne. Kockás borítójára az *Árnyak Könyve* szavakat írták. Thomas kikötötte a masnit, és hagyta, hogy a füzet magától szétnyíljon. *Hogyan szerezz magadnak pénzt. 35. szerelmi varázs.*

A bejegyzések úgy követték egymást, mint egy szakácskönyvben – hozzávalók és elkészítés. Kézzel írták őket, de az íráskép változott, mintha többen is gondozták volna a szöveget. A margón kis jegyzetek és vicces rajzok váltogatták egymást, amilyeneket Thomas a törikönyvbe szokott firkálgatni, ha unatkozott.

Egy hosszabb bejegyzés: *Imbolc, 1999.* Ez olyannak tűnt, mint egy színdarab négy szereplőre, akik felváltva szólaltak meg… de amiket mondtak és tettek, ahhoz hasonlót még életében nem látott. Összevont szemöldökkel olvasni kezdett.

– Akkor tehát érti, mennyire fontosak a válaszai – mormolta Jordan, miközben idegesen méregette a mellette ülő nőt. Vad ezüsthajával, kenderszandáljával, csörgő karpereceivel és ingázó fülbe valóival a legkevésbé sem tűnt idevalónak. Ilyen alakokkal eddig csak Grateful Dead-koncerteken találkozott, nem a tanúk padján.

– Tökéletesen, Mr. McAfee. – Csillagfürt a zsebébe nyúlt, hogy előhúzzon egy lila fonállal átkötött kis zacskót. – Odaadná ezt az ügyfelének?

– Jacknek? Mi ez?

– Egyfajta talizmán. Csak orbáncfű, nemes babér, jalapagyökér és vasfű. Ó, meg egy kis fenyőmag, tubák és mustármag, szükség esetére. S persze a nyitott szem.

– Persze – ismételte Jordan meggyötörten.

– Hogy az igazság neki szolgáljon.

Mit tehetett volna? Mellényzsebébe süllyesztette a kis zacskót, mint a zsebkendőt, azután Csillagfürt már fel is vonult a tanúk padjára.

Azonnal magára vonta az esküdtek figyelmét, amint kiszabadította kezét blúzának bő ujja mögül, hogy megérintse a Bibliát.

– Csakis az igazat, a színtiszta igazat mondom, esküszöm az Úrra. – Elmosolyodott. – És az Úrnőre. – A bírónőhöz fordult. – Kaphatnék egy percet?

Justice bírónő már tiltakozni se tudott, csak legyintett egyet.

Csillagfürt a magával hozott kenderzacskóba nyúlt, hogy elővegyen egy termoszt, egy zöld gyertyát, egy poharat, egy zacskó cukrot és egy SÁFRÁNY feliratú fűszeres üvegcsét.

– Na, helyben vagyunk – nyögött fel Matt Houlihan. Majd hangosabban: – Tiltakozom, bírónő.

– Helyt adok – bólogatott a bírónő. – Elárulná, hölgyem,

hogy mégis mit művel?

Csillagfürt már széttárt karral és behunyt szemmel lengedezett előre-hátra.

– Csak energiát támasztok, bírónő – felelt. – Ezzel a varázslattal teszem biztonságossá a teret.

– Hogyan, kérem?

– Elfordíthatnám a széket? Dél felé kell néznie.

A védelem asztalánál Jordan a kezébe temette arcát.

A bírónő váltott egy pillantást az ügyésszel, aki megengedett magának egy gúnyos kis mosolyt.

– Ó, feltétlenül. Ha biztonságossá kell tennünk a teret, akkor biztonságossá kell tennünk a teret.

Csillagfürt gyertyát gyújtott, azután folyadékot töltött ki a termoszból a pohárba.

– Csak tej – árulta el, ahogy hozzáadta a két cukrot. – Egy kis sáfránnyal és cukorral. – Ajkához emelte a poharat és mélyen beszívta a levegőt, miközben behunyta szemét, amint elképzelte a felé lépdelő fekete hölgyet, vörös hölgyet és fehér hölgyet. – A kezdetektől veled vagyok – mormolta, ahogy kiitta a pohár tartalmát.

Furcsa nyugalom telepedett a tárgyalóteremre. Még a karzaton ülők is érezhették – meglepettségük kis hullámokban fodrozódott végig a sorokon. Csillagfürt felszabadította elméje hatalmát és megidézte a varázst, azután feloldotta a kört.

– Úgy hiszem, ez megteszi.

A bírónő Jordanhez fordult.

– Jó szórakozást, Mr. McAfee.

Jordan fejcsóválva emelkedett fel. Csillagfürt praktikái egyfelől a védelem ügyét segítették, hiszen Gillian is ugyanezeket művelte. Másfelől viszont ha a nő túlságosan hibbantnak tűnik, az esküdtek egy pillanatra sem veszik komolyan.

– Ismeri Gillian Duncant? – kezdett bele.

– Igen. Gyakran bejár a boltomba. – Csillagfürt az esküdtekhez fordult, és hirtelen előbújt belőle az üzletasszony. – Én üzemeltetem a Wicca Útját, ami egy okkult könyvesbolt Windhamben.

– Okkult könyvesbolt? Ezt hogy értsük?

– Könyveket, amuletteket és gyógyfüveket árulunk a pogány természetvallások követőinek.

– Duncan kisasszony utoljára mikor járt az üzletében?

– Április huszonötödikén.

– Mit keresett? – kérdezte Jordan.

– Tiltakozom! – kiáltott fel Matt. – A tanú nem tudhatja.

– Bírónő, ez szükséges ahhoz, hogy megítélhessük a lány szavahihetőségét – érvelt Jordan.

– Elutasítom, Mr. Houlihan. Én is kíváncsi vagyok a válaszra.

Csillagfürt folytatta.

– Arról a boszorkánykenőcsről kérdezett, ami lehetővé teszi a repülést.

– Na, itt álljunk meg egy pillanatra – színlelt értetlenséget Jordan. – Boszorkányt mondott?

– Igen. Így nevezik a wicca vallás követőit.

– Elmondaná nekünk, miben hisznek a wicca vallás követői?

– Hogyne. Először is az intelemben, hogy amíg nem ártasz másoknak, tégy, amit akarsz. Másodszor abban, hogy bármely boszorkány képes energiát megidézni, bűbájt bocsátani másokra, mágiát gyakorolni és közvetlenül megszólítani az Úrnőt.

– Tiltakozom, bírónő – emelkedett fel újra Matt. – Ez egy komoly bírósági tárgyalás, nem egy epizód a *Földre szállt boszorkány*ból.

Jordan a pulpitushoz fordult.

– Csak egy percet kérek, bírónő, amíg lefektetem az alapokat.

A bírónő elutasította a tiltakozást.

– Sok boszorkány létezik? – érdeklődött Jordan.

– Világszerte három-öt millió, bár nem sokan vállalják fel nyíltan. – Vetett egy pillantást a bírónőre. – Ki tudja, titokban talán ez a hölgy is nagy méregkeverő.

– Ne vegyen rá mérget – felelte szárazon Justice bírónő.

– A régi szokások nehezen halnak ki, és a diszkrimináció nagyon is valóságos jelenség, pedig a boszorkányok nem tesznek mást, csak gyakorolják nőiességüket és tisztelik a környezetüket. Nem ritka, hogy egy boszorkányt okolnak a városban történő rossz dolgokért, sőt egyenesen sátánistának kiáltják ki. – Elmosolyodott. – Salem Fallsban sem kell messzebb menni, mint Giles Corey köztéri szobra, hogy visszaemlékezzünk az 1692-es tömeghisztériára.

– Azt mondja, Duncan kisasszony a boszorkánykenőcs után érdeklődött. Mi is ez?

– A középkori boszorkányok az asztrális kivetülést előidéző kenetet használták arra, hogy pszichedelikus hatást érjenek el. Olyan hozzávalókat tartalmazott, mint a hasis és a nadragulya, ezért hallucinációkat okozott, vagy ha úgy tetszik, betéptek tőle. Felesleges is mondanom, hogy manapság már nem használunk ilyesmit, Gillian mégis eljött az üzletembe, hogy kiszedje belőlem a receptjét.

– Mit mondott neki?

– Hogy ez törvénytelen. Azt javasoltam, inkább irányítsa másfelé az energiáját, és ünnepelje meg a beltane-t.

– Beltane-t? Az micsoda?

– A három tavaszi ünnep közül az utolsó, ami az Úr és az Úrnő frigyére emlékeztet. Más szóval, Mr. McAfee – tette hozzá –, tömény szex.

– Létezik hagyományos módja a beltane megünneplésének?

– A boszorkányok étel- és gyógyfűáldozatot mutatnak be, vagyis az Úrnak és Úrnőnek szánt ajándékaikat fellógatják

egy fa ágai ra. Gyakran tüzet is raknak, hogy átugorják, és levetkőzzék minden gátlásukat.

– Tüzet raknak? – ismételte Jordan.

– Igen. Sokan májusfát állítanak, és gyakori a próbaházasság…

– Próbaházasság?

– Kézen fogjuk a párunkat, átugorjuk vele a lángokat, és ezzel egy évre összekötjük az életünket. Ez a tesztidőszak, ha úgy tetszik. A próbaházasságot természetesen mindig a Nagy Rítus pecsételi meg. – Jót nevetett Jordan értetlen arckifejezésén. – A szeretkezés, Mr. McAfee, odakint a mezőn.

– Nos – pirult el Jordan –, ez jó mókának hangzik.

Csillagfürt rákacsintott.

– Be ne adja a kulcsot, amíg ki nem próbálta.

– A beltane egy adott időponthoz kötődik?

– Minden évben ugyanakkor van – bólintott Csillagfürt. – Április harmincadikán éjfélkor, amit május első napja követ.

* * *

Sok mindent elárult, hogy az első személy, akit McAfee a tanúk padjára ültetett, a legcsekélyebb kárt sem okozta Mattnek. Neki nem számított, ha Gillian Duncan pogány, buddhista, netán sziú varázsló. Semmilyen hókuszpókusz vagy mágia nem terelhette el figyelmet a lényegről, hogy Gillian Duncant akkor éjjel megerőszakolták.

– Csillagfürt kisasszony – kezdte. – Ön egész biztosan tudhatja, hogy Gillian Duncan boszorkány, csupán az alapján, amit önnek mondott?

– Nem egy covenbe járunk, ha erre gondol.

– Beltane idején ön is jelen volt azon a tisztáson, ott a temető mögött?

– Nem, én máshol ünnepeltem.

– Aznap éjjel nem is látta Gilliant, igaz?
– Igaz.
– Ahogy nem látta Mr. St. Bride-ot sem.
– Őt életemben nem láttam – egészítette ki Csillagfürt.
– Vagyis azt sem tudhatja, hogy a vádlott és Duncan kisasszony együtt volt-e április harmincadikán éjjel?
– Nem.
Matt már visszaindult a helyére, amikor hirtelen megfordult.
– Ez a varázslat, ami biztosítja egy hely békéjét… más boszorkányok előtt is ismert?
– Ilyen vagy olyan formában, de a védelmi varázs közkeletűnek számít, igen.
– Mitől oltalmazza meg?
– A negatív energiától – felelte Csillagfürt.
– Ha a vádlott most odalépne önhöz, és megragadná…
– Tiltakozom! – kiáltott Jordan.
– …ha leteperné a földre, és nem engedné el…
– Helyt adok!
– …ez a varázs megóvná attól, hogy megerőszakolja?
– Mr. Houlihan! – A bírónő a tenyerével csapott le az asztalra.
– Fejezze be *azonnal!*
– Visszavonom – bólintott Matt. – Nincs több kérdésem.

Dr. Roman Chu deszkás srácként öltözött, felállította a haját, és ZÚZZUNK feliratú fekete pólót viselt. Ha nem ismeri személyesen, Jordan azt feltételezhette volna, hogy csak egy kölyök az utcáról, akire rábízták a tudós szerepét – azután hallhatta, amint a toxikológus felesküdött és sorolni kezdte a végzettségeit, a három különböző testülettől származó bizonyítványait, a minősítéseit, valamint a korábbi ügyeit, melyek kapcsán igazságügyi szakértőként hallgatták

ki.

– Az én feladatom bizonyítani a kábítószer-fogyasztás megtörténtét, izolálni és azonosítani a vegyületekben jelen lévő toxikus hatóanyagokat, továbbá meghatározni azok mennyiségi mutatóit – magyarázta Chu. – Alapjában véve olyan vagyok, mint egy méregdrága keresőkutya.

– Egy igazságügyi toxikológus meg tudja állapítani, ha az adott szert terápiás célból vették-e be, netán véletlenül vagy szándékosan túladagolták? – kérdezte Jordan.

– Igen. A mennyiségmeghatározásban olyan modern analitikai eljárásokat használunk, mint a kromatográfia és spektroszkópia, emellett azonosítjuk a kapcsolatot a kábítószerek mennyisége és a klinikai reakciók között, hogy megértsük a farmakológiai hatást.

– Mosolyogva fordult az esküdtekhez. – Tudják, el kell végeznünk egy külön iskolát, hogy soha ne használjunk hat szótagnál rövidebb szakkifejezéseket.

Ezzel megnevettette őket. Jordan már csak ezért is szívesen hívta be tanúnak.

– Kielemezte a Gillian Duncantől származó mintát, dr. Chu?

– Igen.

– Milyen eredményre jutott?

– Az általam vizsgált vérmintában kimutattam egy atropin nevű anyag jelenlétét.

Matt mozdulatlanná dermedt a vád asztalánál. Az esküdtek előrehajoltak és felélénkültek, miután kiderült, hogy Gillian hazudott.

– Atropin? – ráncolta a homlokát Jordan. – Az mi?

– Gyógyhatású szer, amit orvosilag alkalmaznak a bélizomzat ellazítására, a szívverés felgyorsítására, a műtéti altatás közbeni váladékképződés csökkentésére és alkalmanként az asztma kezelésére.

– Mennyi ideig tart, amíg ez a szer hatni kezd? – kérdezte

Jordan.

– Nagyon gyors és hatékony, a plazmakoncentráció egy órán belül eléri a csúcsértéket, míg a hatás kettő-hat órán keresztül tart.

– Ahhoz, hogy a vérmintából kimutathassa az atropint, a vizsgált személynek mennyivel korábban kell azt bevennie?

– A mintát mindenképpen a fogyasztástól számított huszonnégy órán belül kell levenni – közölte a toxikológus.

– A Duncan kisasszony vérében kimutatott atropinszint megfelelt az átlagos adagolásnak?

– A szokványos terápiás dózis 0,1 és 1,2 milligramm közé esik. A vérvizsgálat négy órával a fogyasztás után huszonhárom nano grammot mutatott ki milliliterenként. Miután a drog felezési ideje három-négy óra, ez a szint az első órában ötvenhat nanogrammnak felelt meg. Ha figyelembe vesszük Duncan kisasszony súlyát, testtömegindexét és a felszívódás hozzávetőleges időpontját, tíz milligrammos dózisról beszélünk... ami durván a normális adag tíz- és százszorosa közé tehető.

– Mit jelent ez?

– Duncan kisasszony durván túladagolta magát – jelentette ki Chu.

– Ez hatást gyakorolt az életfunkcióira?

– Ó, igen. Alig két milligramm esetén is felgyorsult szívverés, verítékezés, szájszárazság, pupillatágulat és látászavar figyelhető meg. Öt milligramm felé közeledve a személy nyugtalanságot és szorongást tapasztal, gondot okoz számára a beszéd és a nyelés, fáj a feje, forró a bőre, vészesen lelassul a bélmozgása. Tíz milligramm atropinnál, amennyi Duncan kisasszony szervezetében volt, fennállnak mindezek a tünetek, továbbá a gyors és sekélyes pulzus, zavaros látás, bőrpír, nyugtalanság és izgatottság, beszéd- és mozgászavar, hallucinációk, delírium és kóma.

– Hosszan tart ez a hatás?

– Nem. Hamar vége az utazásnak. – Chu elmosolyodott.

– A hallucinációk ugyanakkor valószínűek?

– Igen. Olyannyira, hogy Hollandiában nemrég négy ecstasy-márkában is találtak atropint, amit pontosan ebből a célból alkalmaznak.

– Vagyis sokan rekreációs hallucinogén kábítószerként használják az atropint?

Chu bólintott.

– Amennyire tudni lehet. Ha már itt tartunk, ezek a hallucinációk hívhatják fel az orvosok figyelmét egy esetleges atropin-mérgezésre, a szert ugyanis nem szűrik a sürgősségin végzett rutin toxikológiai vizsgálat során, s miután lenullázza a rövid távú emlékezetet, nagyon nehéz pontosan meghatározni, mikor került sor a droghasználatra.

– Tudhatja bárki, hogy az általa hallucinált dolgok valódi emlékek-e?

Cho vállat vont.

– Biztosan semmiképp sem. Miként az összes hallucinogén, az LSD-től a meszkalinig, az atropin is módosítja az érzékelést és a tudatállapotot.

– Egy ilyen hallucinogén kábítószer hatására képzelheti valaki, hogy megtámadják?

– Tiltakozom! – kiáltott fel Matt. – Ez nem a tanú szakterülete.

– Nem, engem érdekel a válasza – döntötte el a bírónő.

Chu elvigyorodott.

– Gondoljon csak azokra, akik az angyalpor hatására véresre vakarják a bőrüket, mert úgy érzik, mintha bogarak mászkálnának rajtuk. Aki egy hallucinogén kábítószer hatása alatt áll, annak az a valóság, amit annak képzel.

– Még egy utolsó kérdés – bólintott Jordan. – Az atropin kivonható valamilyen anyagból?

– Egy olyan növény folyékony kivonatából származik, amit a történelem során méregként és érzéstelenítőként ugyanúgy

használtak, mint egy transzszerű tudatállapot kiváltására. Emlékszünk még a méregre, amit Júlia iszik Shakespeare darabjában? Ugyanez az anyag.

– Mi a neve ennek a növénynek, dr. Chu?

– Ó. Ez az *Atropa belladonna*. Vagy másként a nadragulya.

Matt tizenöt perc szünetet kért, és füstölögve vonult ki a tárgyalóteremből. Az emeletre, a kis tárgyalóba tartott, ahol az áldozatot elkülönítették, hátha még meg kell jelennie, miután a védelem végzett a saját tanúival. Amikor berontott az ajtón, Gillian az asztal fölé hajolva épp keresztrejtvényt fejtett.

– *Soha* többé ne merjen hazudni nekem.

A lány elejtette a ceruzát.

– M… mi?

Megragadta a karját a rejtvény két oldalán.

– Hallotta – mordult rá dühösen. – Még hogy semmit se ivott akkor este…

– Fogalmam sincs, miről beszél.

– Az atropinról, Gillian. Megtalálták a vérében.

A lány szó szerint megkövült.

– De… a teszt a sürgősségin…

– Már nem számít – fejezte be helyette Matt. – A védelem toxikológusa egy sokkal átfogóbb tesztet végzett a vérmintáján, így már az esküdtek is tudják, hogy hazudott a drogtól. Most éppen azon tanakodnak, hogy mi másról hazudott még.

Könnyek szöktek a lány szemébe.

– Az erőszakról nem hazudtam. Másról se, csak… máris mindenki ribancnak tart, amiért ez történt velem… nem akartam drogos is lenni. Csak akkor egyszer fordult elő. Esküszöm. – Matt felé emelte feldúlt arcát. – Most fel fogják

menteni? Amiért ilyen hülye voltam?

Matt érezte, ahogy elszáll belőle a harci vágy, de nem akarta hamis reményekbe ringatni a lányt.

– Nem tudom, Gillian.

– Nem fogják felmenteni.

A harmadik hangra Matt és Gillian egyszerre pördült meg. Amos Duncan állt az ajtóban, mereven és feszengve.

– Mr. Houlihan nem engedi. – Gillian apja közelebb lépett, amíg keze a lánya vállán nem nyugodott. – Talán ez visszaveti a dolgokat, de azért nem olyan nagy tragédia, ugye, Mr. Houlihan?

Matt a tizenkét esküdtre gondolt, és arra, amit az imént hallottak.

– Nem engem kell meggyőzni – mordult fel, mielőtt kiviharzott a szobából.

– Igaz az, doktor úr, hogy a hallucinogének a legkülönfélébb hatásokkal járhatnak? – tudakolta Matt.

Chu elnevette magát.

– Úgy mondják, de ha azt várja, hogy ennél pontosabb legyek, az alkotmány ötödik kiegészítésére kell hivatkoznom.

– Elképzelhető, hogy valaki teljesen kikapcsoljon egy drogtól, míg más… ahogy mondta… véresre kaparja magát?

– Igen. Függ az adagolástól, az anyag összetételétől, a fogyasztó személyiségétől, és a környezettől, ahol a kábítószer fogyasztására sor kerül.

– Vagyis ha beveszi ezt az atropint, nem lesznek garantáltan hallucinációi?

– Nem feltétlenül.

– Látta ön Gillian Duncant május elsején a kora reggeli órákban?

– Nem – felelte Chu. – Sosem találkoztunk.

– Akkor nem tudja, milyen a személyisége.

– Nem.
– Nem ismeri a környezetet, amelyben tartózkodott.
– Nem.
– Azt sem tudja, hogy az adott kábítószer milyen hatást válthatott ki nála.
– Nem.
– Látta őt a sürgősségi osztályon, miután egy szexuális erőszak kapcsán beszállították?
– Nem.
– Vagyis nem tudja, hogy hallucinált-e.
– Nem.
Matt közelebb lépett a tanúhoz.
– Azt mondja, a drog csak néhány órán át marad a véráramban, igaz ez?
Chu bólintott.
– Igen.
– Mikor vették le azt a vérmintát, amit megvizsgált?
– Megközelítőleg hajnali két órakor – felelt a toxikológus.
– Duncan kisasszony megközelítőleg este tizenegy órakor érkezett a barátnőivel az erdőbe. Van bármi tudomása arról, hogy Duncan kisasszony azelőtt fogyasztott volna a kábítószert, hogy elindult az erdőbe?
– Nincs… de a fél kettőkor mért szint alapján meghalt volna, ha így történik.
– Viszont így, két-hat órás felszívódási idővel számítva, a drog akár a nemi erőszakot követően is a szervezetébe kerülhetett, nem?
– Esetleg.
– Ez befolyásolná a fogyasztott kábítószer mennyiségével kapcsolatos számításait, jól mondom?
– Igen.
Matt bólintott.
– Nem tudja, hogy akkor éjjel ki gondoskodott az atropinról, igaz?

– Nem.

– Lehetséges, hogy Mr. St. Bride hozta magával az erdőbe és javasolta a fogyasztását?

– Lehetséges.

Matt az esküdtekhez lépett.

– Szag alapján azonosítani lehet az atropint, ha italba keverik?

– Általában nem.

– Íz alapján?

– Nem.

– Vagyis ha Mr. St. Bride adott Duncan kisasszonynak egy bontott üdítőt, amibe előzőleg belekeverte a kábítószert, Duncan kisasszony ezt elfogyaszthatta úgy is, hogy nem tudott az anyag jelenlétéről.

– Feltehetően.

Matt elgondolkodva bólintott.

– Dr. Chu, hallott ön a rohypnolról vagy flunitrazepámról?

– Igen.

– Elmagyarázná, mi ez pontosan? Úgy, hogy mi is értsük?

– Ezt hívják randidrognak – fejtette ki Chu. – Az elmúlt években megszaporodott az olyan esetek száma, amikor férfiak ilyen anyagot csempésztek egy nő italába, ezzel öntudatlan állapotot idéztek elő nála, majd szexuálisan visszaéltek a kiszolgáltatottságával.

– Mit teszi olyan ijesztően hatékonnyá a rohypnolt?

– Az, hogy színtelen és szagtalan. Az áldozat rendszerint nem is eszmél rá, hogy bevette, csak amikor már túl késő. Ráadásul a rutin kórházi toxikológiai vizsgálat sem mutatja ki.

– Ön szerint ezek a tulajdonságok ugyanúgy elmondhatók az atropinról is?

– Ami azt illeti, igen – bólintott Chu.

Vesztes csatát vívott a vényre felírt Haldol ellen – amint

behunyta a szemét, visszatért az erdőbe: *Úgy hullámzott, mintha a víz alatt lennének, és rózsaszín fények villództak benne, akár egy videojátékban. Mintha léggömb lett volna feje helyén, és valahányszor kinyitotta a száját, a leghülyébb hangok jöttek ki rajta… egyetlen értelmes szó sem.*

„Gyertek, gyertek", hívogatta őket Gilly, hogy gratuláljanak a boldog párnak. Whitney botladozva el is indult, de Chelsea-t túlságosan lekötötte, hogy leszedegesse a csillagokat az égről. „Te is, Meg", parancsolt rá Gilly – és az áruló lábai már vitték is.

Matt Houlihan ágyúval lőtte szét az ügyvéd eddigi legjobb érvelését. Addie nem tudott felülemelkedni ezen a tényen – annyira reszketett a keze, hogy mire a bíróság alagsorának automatája kicsorgatta a kávéját, az egészet kilötykölte a szoknyájára és a padlóra.

– Ó. – Lehajolt, hogy feltakarítson maga után, mielőtt rádöbbent, hogy még zsebkendője sincs.

– Hagyd csak.

Fényesre pucolt fekete rendőrcsizma úszott be Matt látómezejébe. Wes Courtemanche letérdelt, és nekiállt feltörölni a saját zsebkendőjével.

Addie-nek az egész arca lángolt. Nem volt rá oka, hogy zavarban legyen, de a tényen ez sem változtatott.

– Köszönöm. – Mereven bólintott és elvette a zsebkendőt, hogy befejezze a munkát.

– Addie… – A férfi megérintette a csuklóját.

Beletelt néhány pillanatba, amíg összeszedett magában annyi bátorságot, hogy felnézzen.

– Sajnálom – mormolta Wes. – Nem tudtam, hogy ez lesz belőle. Én soha nem akartalak belerángatni ebbe téged.

– Nem te rángattál bele, Wes. Én döntöttem így. – Zavarában összegyűrte a zsebkendőt. – Majd kimosom és

visszaadom.

– Nem. – A férfi elvette a kezéből. – Volt idő, amikor a fél karomat odaadtam volna egy ilyen ajánlatért, de az az igazság, Addie, hogy a sors mindkettőnknek más utat szánt.

Addie felmérte a rendőr őszinte tekintetét, erős testét és makacs hűségét.

– Egy nap majd találsz valakit, aki alig várja, hogy összekeverje a fehér mosnivalóját a te színeseiddel. – Beharapta az ajkát. – Sajnálom, hogy nem én voltam az.

Wes megrázta a fejét, mielőtt egy halvány mosollyal elvette a megbánás élét.

– Közel sem annyira, mint én – felelte, ahogy gyengéden felsegítette.

Jack a kis tárgyaló ablakánál állt.

– Hallott valaha egy Boris Yetzemeloff nevű férfiról? – kérdezte Jordant.

– Nem.

– A negyvenes években Mexikóban tizennyolc nőt erőszakolt meg. Életfogytiglanra ítélték. Húsz évet leült, azután szívrohamot kapott és halottnak nyilvánították, mielőtt a mentősök húsz perccel később mégis újjáélesztették. – Az ügyvédje felé fordult. – Kiengedték. Azt mondták, letöltötte a büntetését.

Jordan összecsípte az orrnyergét.

– Én csak azt az érdekes tényt ismerem, hogy Iowában törvény tiltja az államhatáron való átkelést, ha egy kacsa ül a fején.

Jack el sem mosolyodott.

– Jó tudni.

– Mit akar ezzel mondani, Jack? – kérdezett rá Jordan. – Hogy elítélték és felakasztották, mielőtt még a tárgyalás elkezdődött volna?

– Őszintén azt tudja mondani, hogy a vallomásom számít bármit is? – sóhajtott fel Jack. – Még csak nem is vallomás, az ég szerelmére. Csak egy nagy ásító lyuk.

– Már elmagyaráztam, mit mondott dr. Chu. Ha akkor éjjel ivott abból a teából, sosem térnek vissza az emlékei.

Jack bosszúsan rúgott félre egy széket az útjából.

– Emlékezni akarok. – Kinyújtotta a kezét. – Meg akarok ragadni minden egyes részletet. Emlékezni akarok arra, ami történt, Jordan, ha csak azért is, hogy amikor majd a börtönben rohadok, néha ezzel emlékeztessem rá magam, hogy ártatlan vagyok.

– Bízzon a megérzéseiben, Jack – sóhajtott fel Jordan. – Annak elégnek kell lennie.

Mindketten elhallgattak, a gondolataikba merültek. Felettük óriás rovarként zümmögött a neon. Azután Jack leült az ügyvédjével szemben.

– Kérdezhetek valamit?

– Persze.

– Maga elhiszi, hogy ártatlan vagyok?

Jordan hagyta félresiklani a tekintetét.

– Ennek semmi köze ahhoz, hogy a jogi képviselőjeként mekkora erőfeszítéseket teszek a…

– Egyszerű kérdés – szakította félbe Jack. – Most nem úgy beszélgetünk, mint ügyvéd a védencével. Csak egyik férfi a másikkal.

– Egyenesen Jordan szemébe nézett. – Kérem.

Jordan tudta, mire van szüksége Jacknek. Tudta, hogy a jogi képviselőjeként az ő felelőssége gondoskodni a lelki nyugalmáról, bármilyen csekély az esélye, hogy vallomásával bármin változtat.

– Természetesen hiszek magának – bólintott. – Ahogy Selena és Addie is. – Kierőszakolt magából egy mosolyt. – Látja, egész kis rajongótábora van.

Csak nem az esküdtszékben, gondolta.

Dr. Flora Dubonnet arca verébre, teste gólyára, hangja behéliumozott Minnie egérre emlékeztetett. Jordantől sem telt többre, mint hogy nem rezzent össze minden alkalommal, amikor válaszolt egy kérdésére – közben gyilkos pillantásokat lövellt Selenára, aki az interneten találta a pediátriai igazságügyi pszichiátert… *nyilván valóan* nem a telefonkönyvben.

– Áttekintette az ügy dokumentumait? – kérdezte tőle.

Fejhangú visítást kapott válaszul.

Látta, ahogy az esküdtek elborzadnak. Mintha egy táblát kaparászott volna a körmeivel.

– Doktornő – szólt közbe Justice bírónő –, nagyon sajnálom, de meg kell kérnem, hogy beszéljen érthetőbben. – Vonakodott, mi előtt hozzátette: – *Tényleg* nagyon sajnálom.

– Igent mondtam – ismételte meg dr. Dubonnet.

– Mit tekintett át? – kérdezte Jordan.

– Gillian Duncan pszichiátriai kórlapját, ami még kilencéves korában készült.

– Milyen megalapozott következtetésre jutott ebből?

A nő a karzat felé fordulva csiripelte:

– A lány egy kóros hazudozó szimptómáit mutatta.

Ezen a fejhangon a megállapítás valahogy nem gyakorolt akkora hatást.

– Mondana néhány példát, ami alapján erre a diagnózisra jutott?

– Hogyne. Más források számos esetben ellentmondtak az ő állításainak, olykor pedig teljességgel hihetetlen kijelentéseket tett. Kereken tagadta például a bolti lopást, miközben tetten érték, és a kezében tartotta az eltulajdonított tárgyakat. Sérüléseket okozott magának, összevagdosta a karját, de még akkor is tagadta ezt, amikor a bizonyítékot orvos elé tárták. Máskor rosszindulatú

pletykákat terjesztett egy szomszéd lányról, azután letagadta ezt, noha többen megerősítették, hogy tőle indult minden.

– Miért tesz egy gyermek ilyeneket, doktornő? – tette fel a kérdést Jordan.

– Duncan kisasszony esetében vélhetően ahhoz lehet köze, hogy magára akarja irányítani a figyelmet. Az anyja halála után mindenki együttérzéssel és figyelemmel vette körül, ezért úgy látja, hogy ennek a számára kedvező állapotnak a fenntartásához további kudarcélményeket kell generálnia.

– Az ön véleménye szerint, doktornő, mi lesz felnőttkorában egy olyan gyerekből, akit kóros hazudozónak diagnosztizálnak?

– Tiltakozom, bírónő – emelkedett fel Matt. – A tanú általános érvényű megállapításai nincsenek összefüggésben azzal, ami Gillian Duncannel történt.

– Elutasítom – mormolta a bírónő.

– A pszichiátriában aranyszabály – felelte dr. Dubonnet –, hogy egy kórosan hazug fiúnak beilleszkedési zavarai vannak, ezért szociopata lesz, míg egy kórosan hazug lánynak személyiségzavara van, ezért manipulatív lesz a személyes kapcsolataiban.

– Köszönöm – bólintott Jordan. – Nincs több kérdésem.

Matt azonnal felpattant.

– Doktornő, ön még sosem találkozott Gillian Duncannel, ugye?

– Nem.

– Nem állt rendelkezésére más, csak azok a feljegyzések, melyek a gyerekkorából származnak.

– Igen.

– Ez az *aranyszabály*... ugye nem akarja azt sugallni, hogy minden fiú és lány ezt a pályát járja be? Csupán általános érvényű következtetést vont le a leggyakoribb esetekről.

– Pontosan.

– Tehát nem áll módjában tudni, mi történt Gilliannel.

– Nem.

– Igaz, hogy Gillian éppen kilencéves korában veszítette el az édesanyját?

– Úgy tudom.

– Ezért is kellett terápiára járnia, igaz? Nem azért, mert rögeszmésen hazudozott.

– Igen.

– Azt állítja, azért is kóros hazudozónak tartja Gilliant, mert gyermekkorában rosszindulatú pletykákat terjesztett, azután letagadta?

– Többek között.

Matt elmosolyodott.

– Megbocsásson, doktornő, de az én gyerekkoromban az ilyet szimplán *lánynak* hívtuk.

– Tiltakozom!

– Visszavonom. Ön szerint nem igaz, hogy a lányok ezt csinálják? Míg a fiúk verekszenek, a lányok pletykálkodnak?

– Tiltakozom – szólalt fel újra Jordan. – Tudni szeretném, mikor szerzett Mr. Houlihan diplomát klinikai pszichológiából.

– Visszavonom. Doktornő, ön említett egy bolti lopást is, amit Duncan kisasszony letagadott.

– Pontosan.

Matt elfordult, és belenézett egyenesen Jack szemébe.

– Ön szerint nem gyakori, hogy valaki tagadjon egy olyan bűntettet, amit elkövetett?

– Á… elég gyakori…

– Ön szerint nem gyakori, hogy valaki még akkor is tagadja az ellene felhozott vádat, amikor a tárgyi bizonyítékok egyértelművé teszik a bűnösségét?

– Nos… alighanem.

– Vagyis nem szokatlan, doktornő, hogy hazugság árán próbál szabadulni a bajból?

– Nem.

– Ettől valaki mindjárt kóros hazudozó lesz?

Dr. Dubonnet felsóhajtott.
– Nem szükségszerűen.
Matt vetett egy pillantást a tanúra.
– Nincs több kérdésem.

Vér és veríték szaga áradt a férfiból. Édesen mosolygott, ami alapján Meg lefogadta volna, hogy nem is sejti, mibe keverte magát. Kötelességtudóan az arcára préselte ajkait, majd szinte nyomban elveszítette az egyensúlyát. A férfi ölébe szédült, hallotta a nyögését is, ahogy egész súlyával ránehezedett. „Megvagy?" Csak segíteni próbált neki, ahogy kezével esetlenül matatott a mellei és a hátsója körül, mielőtt fogást talált rajta.

Amit akarunk és ami történik, két külön világ – a képzeletünk néha hidat épít közéjük, még mielőtt felismernénk, hogy nem fogja elbírni a súlyunkat. A férfi nem simogatta, csupán elkapta esés közben. Mégis... mennyire, de mennyire szerette volna, ha nem így van!

Abban a pillanatban arra is rádöbbent, hogy ezzel nincs egyedül.

Roy ezúttal szendvicseket hozott. Roston sült marhát frissen sült bagettben, tonhalat teljes kiőrlésű kenyéren, még vegetáriánus pitát is a zöldségevőknek. A bírónő, az esküdtszék, de még Jack is hálásan falatozott; egyedül Matt ült merev háttal, maga előtt az érintetlen pulykamelles szendviccsel.

– A metélőhagyma a lényeg – vallotta meg Roy a bírósági titkárnak, aki a csirkés saláta összetevőit firtatta. – Senki se számít rá, ettől azonnal bemar.

Matt unottan nyújtotta el a szavakat.

– Bírónő, a tanú a nagy adag koleszterinen kívül mással is

hajlandó hozzájárulni az eljárás lefolytatásához?

– Megyek már. – Roy elfoglalta a helyét. Eligazította a nyakkendőjét, megköszörülte a torkát, és gunyoros pillantás vetett Mattre.

– A cingár férfiak mindig ilyen zsémbesek.

Jordan felállt, egyik kezében a marhasültes szendviccsel, a másikban a jegyzeteivel.

– Elárulná a nevét és a címét, hogy jegyzőkönyvbe vegyük?

– Roy J. Peabody. A Salem Falls-i Hasta-La-Bisztró felett lakom.

– Hol tartózkodott ön április harmincadikán délután, Mr. Peabody?

– Dolgoztam – vont vállat Roy.

– Ismeri Gillian Duncant?

– Naná.

– Látta őt aznap?

– Naná.

Jordan beleharapott a szendvicsébe.

– Hol? – kérdezte, mielőtt nagyot nyelt.

– Fél négy körül bejött a bisztróba.

– Jack dolgozott akkor?

– Igen.

– Látta őket együtt? – kérdezett rá Jordan.

– Még szép.

– Beszélne erről?

Roy vállat vont.

– A lány bejött, és turmixot rendelt. Azután meggondolta magát, azt mondta, mégse szomjas, és távozott. Láttam, ahogy az épület mögé ment, ahol Jack éppen kiürítette a szemetet a konténerbe.

– A saját szemével látta ezt?

– A kasszám épp az ablak mellett van – bólintott Roy.

– Egész pontosan mit látott?

– A lány mondhatott valamit, mert Jack hosszú idő után felnézett, és beszélgetni kezdtek.

A hallgatag Roy láthatóan tudott azonosulni vele. Jordan leplezte mosolyát.

– Mennyi ideig beszélgettek?

– Tíz perc biztos megvolt, mert közben leltárt csináltam a kasszában. Elég idő megszámolni azt a sok bankjegyet és aprót.

– Köszönöm, Roy. – Jordan felemelte a szendvicsét. – Mindent köszönök.

Amint Matt felállt a keresztkérdésekhez, Roy gyorsan a bírónőhöz fordult.

– *Én* kérdezhetek tőle valamit?

A bírónő meglepettnek tűnt, de bólintott.

– Rendben, Mr. Peabody.

– Mi a frász baja van a muffinommal? – méltatlankodott Roy.

– Hogyan?

– Nem ette meg, igaz? Ahogy most sem nyúlt a szendvicséhez.

– Ne vegye személyes sértésnek, Mr. Peabody. Ez elvi kérdés.

– Aztán mi ez az elv? Hogy a kajám nem elég jó magának?

– Ha muffint fogad el egy tanútól, akkor hajlamosabb hinni neki.

Roy értetlenül pislogott.

– Oké, mondjuk azt, hogy gluténmentes diétán vagyok – sóhajtott fel Matt. – Nem bánja, ha *én* is felteszek néhány kérdést?

– Csak rajta. Kivettem maga miatt az egész délutánt.

Matt forgatni kezdte a szemét.

– Ön bent volt az üzletben, Mr. Peabody, amikor távozni látta Gilliant?

– Ahogy mondtam.

– És Gillian megkerülte a bisztrót?
– Igen.
– Nyitva volt az ablaka?
– Nem. Addie szerint az pénzpazarlás a klíma miatt.
– Akkor azt sem hallhatta, mit mondtak egymásnak, igaz?
– Nem, csak azt láttam, hogy a lány nagyon paprikás volt, amikor elment.
Matt a bírónőhöz fordult.
– Szeretném töröltetni az utolsó mondatot.
– Nem fog menni – vágta rá Justice bírónő. – Mr. Peabody, miből gondolja azt, hogy dühös volt?
– Olyan magasan hordta az orrát, hogy azt vártam, mikor botlik el. Csak úgy csörtetett és durrogott, mint aki legszívesebben kinyomná Jack szemét.
Jordan mosolya fültől fülig ért. Ha megnyeri ezt az ügyet, élete végéig mindennap az Hasta-La-Bisztróban fog ebédelni. S nemcsak a pincérnőnek, de Roynak is ad borravalót.
– Azt tudja, Mr. Peabody, hogy miért volt mérges?
– Ki tudja?
– Lehetett, mondjuk, azért, mert Mr. St. Bride illetlen módon közeledett hozzá? Ez nem zaklathatta fel?
Roy gyors pillantást vetett Jackre.
– Nem tudom.
– Vagy esetleg illetlen módon ért hozzá? Talán emiatt viharzott úgy el?
Az öregember sokáig habozott, mielőtt bólintott.
– Talán.
Matt visszatért az asztalához, és kézbe vette a szendvicsét. Nagyot harapott belőle, rágott és nyelt.
– Köszönöm, Mr. Peabody – mosolygott. – Nem történik meg mindennap, hogy a védelem tanúja kiszolgálja a vádat is.

Megnek több esze volt annál, hogy varázslattal próbáljon

irányítani bárkit. Ha a bűbáj működik, energia és erő áramik rajta keresztül a másikba, így kapcsolat jön létre kettejük között. Vagyis ha ártani akar a másiknak, végső soron önmagának árt.

A boszorkányság ellenben más, mint a fekete mágia. Végtére is amikor varázslatot bocsátottak az öreg Stuart Hollingsra, a daganatától próbálták megszabadítani. A burjánzó rák fenyegetést jelent, amit meg kell állítani – akárcsak azt a személyt, aki folyamatosan fenyegetést jelent másokra nézve.

Ezért kellett a megkötöző varázshoz folyamodnia.

Először vetette ki egymaga a kört. Letérdelt a hátsó udvar bokrai közé, miközben azért imádkozott, hogy az anyja ne jöjjön haza korábban a munkából. Fekete gyertya égett előtte, és egy padlásról előásott hamutálba helyezte a füstölőt.

Igazi bábut kellett volna használnia, viaszból vagy kitömött szövetből – ez jelképezi a személyt, akit meg akar állítani, mielőtt még több kárt okoz –, de már a gyurmázás se ment neki. Sosem tudta, hogyan kell megformálni valakit, ezért jobb híján beletúrt a szekrényébe, a régi Barbie-k és Kenek közé. A baba obszcén látványt nyújtott pucéron és összetapadt hajjal, ahogy meghintette sós vízzel, majd elsuttogta a szavakat, melyeket a Wicca Útja egyik grimoárjából másolt ki.

– Áldott légy, te teremtmény… öööö, Kínából… amiért átváltoztál. Nem vagy műanyag immár, hanem hús és vér. Világok közt létezel és mindenek világában.

Kézbe vette a babát, elképzelt egy ezüsthálót, amint aláhull az égből, azzal előhúzta rövidnadrágja zsebéből a piros szalagot, hogy szorosan átkösse vele a baba kezét, száját és ágyékát. Végül fogta az energiát, ami ott reszketett minden idegszálában, és addig irányította a babára, amíg kiugrott a tenyeréből, és lehullt elé a földre.

– A Föld és a Levegő, a Tűz és a Víz által e világon, légy megkötözve, ahogy kívánom.

Nem akart többé sérülni, és azt sem akarta, hogy valaki más sérüljön. A hazugságok csak annyira erősek, mint a bolondok, akik elhiszik őket, amire csak későn jött rá – de még mindig inkább későn, mint soha. Megnyitotta a kört, elvette az anyja egyik ásóját a kerti fészerből, és eltemette a babát a hortenziabokor alá. Miután a Gillian Duncant jelképező kis figura biztonságban a föld alá került, elégedetten megpaskolta az ásóval a kis sírhalmot.

Matt még keresztkérdéseknek vetette alá Roy Peabodyt, amikor a törvényszolga odalépett Jordanhez, és egy üzenetet nyomott a kezébe.

– Ez nem lehet igaz – mormolta, ahogy összegyűrte a cetlit. Kivárta, amíg az ügyész végzett, azután engedélyt kért, hogy a pulpitushoz léphessen.

– Tarthatnánk egy tízperces szünetet, bírónő?

– Bőven volt ideje az ügyfelével tanácskozni… – tiltakozott Matt.

– Nem az ügyfelemmel akarok beszélni. Ha az boldoggá teszi, üljön csak mellé, és vigyázzon rá. – A bírónőhöz fordult. – Személyes ügyről van szó, asszonyom.

A bírónő bólintott, és engedélyezte a szünetet. Jordan visszasietett az asztalához, intett Selenának, azzal kiviharzott a tárgyalóteremből.

Thomas odakint várt rá.

– Ajánlom, hogy jó okod legyen rá… – kezdte már messziről.

– Szerintem van. – Thomas felé nyújtotta a kezét, benne a jegyzetfüzettel. – Ez ma jött a postával.

Jordan gyilkos pillantásokkal méregette.

– Te pedig ellenállhatatlan vágyat éreztél arra, hogy

idehozd egy tárgyalás *közepén?*

– *Árnyak Könyve* – olvasta ki a címet Selena, miután átvette a füzetet. – Láttam a Wicca Útjában, amikor ott jártam.

– Ha Csillagfürt küldte ajándékba, remélem, tényleg szerencsét hoz majd.

– Szerintem nem Csillagfürt küldte, Jordan. – Selena lassan kihúzta a hosszú ezüstszalagot, amit Thomas könyvjelzőként használt.

Jordan megtapogatta, azután elvette a füzetet, és belelapozott. Az utolsó kézírásos oldal hosszú időn át lekötötte a figyelmét.

Kevéssé ismert tény, de a tanúk bármit – szó szerint bármit – használhatnak, hogy felfrissítsék az emlékezetüket.

Jordan egyszerűen nem tudta levenni szemét az utolsó bejegyzésről. Vallásos áhítattal érintette meg a lapot.

– Ki küldte ezt?

Thomas egy pillanatra elgondolkodott, mielőtt válaszolt.

– Egy jó boszorkány.

Ahogy a tanúk padján ült, Jack gyanakodva méregette az ellenséget. Az ügyvédjét.

Jordan eleinte nem akarta, hogy tanúskodjon – azt mondta, tapasztalatai alapján mindenki jobban jár, ha ő beszél az ügyfe-le nevében –, de a védelem eddig nem vonultatott fel mást, csak egy boszorkányt, egypár toxikológust, egy agyzsugorítót és Royt. Tényleg, mint egy rossz viccben. Jack választékosan fogalmazott, elegánsnak és iskolázottnak tűnt – még ha nem is cáfolhatta meg Gillian Duncan sztoriját, legalább jól állt neki a tanúk padja.

Jókora adag iróniát talált abban, hogy már csak az segíthetett rajta, akiben a legkevésbé bízott. Ahogy ott ült és figyelte Jordan manírjait – a kézmozdulatait, a kiszámított

pillantásait az esküdtek felé –, arra gondolt: *Ezek mind egyformák. Hazug képmutatók, egytől egyig*. Ahogy egyszer kicsesztek vele, most is ugyanazt teszik.

Ne legyen defenzív vagy indulatos, különben elhiszik, hogy képes az erőszakra, utasította Jordan néhány pillanattal korábban. *Csak válaszoljon a kérdéseimre. Ne feledje, ebből élek*. Mintha egy pillanatra is elfelejthetné! Az ügyvéd ott áll a szakadék mélyén, és arra biztatja, hogy ugorjon csak le, majd ő elkapja – miközben még mindig nem gyógyultak be a legutóbbi zuhanásnál szerzett sebei.

Jordan közelebb hajolt, hogy csak ő láthassa az indulatát.

– Koncentráljon már, a francba is – sziszegte. – Maga nélkül nem megy. – Arcán újra szétáradt a nyájas kifejezés. – Tehát mi történt ezt követően?

Egy pillanatra újra ott volt: kacajaik úgy szikráztak a feje felett, mint a csillagok, kinyújtott kézzel el is érhette volna őket.

– Az erdei tisztás szélén ültem – válaszolt lassan –, és amikor felnéztem, egy csapatnyi lányt láttam. Meztelenül.

Az egész esküdtszék megdermedt ettől az egyetlen szótól.

– Várjunk egy pillanatot – csóválta a fejét Jordan. – Azt mondja, belebotlott egy csapat *meztelen* lányba?

– Tudom… én is pontosan ezt gondoltam. Azt hittem, annyit vedeltem, hogy már hallucinálok.

– El tudom képzelni. Mire emlékszik még?

Jack megrázta a fejét.

– Olyan volt… még sosem láttam ilyet. Gyertyák égtek. És szalagok lógtak a fákon.

Jordan a tárgyi bizonyítékokhoz lépett.

– Mint ez itt?

– Igen, csak hosszabbak.

– Mire emlékszik még?

Jack elgyötörten behunyta a szemét.

– Csak kiragadott részletekre. Olyanokra, hogy kinyitom a

szemem és a tábortüzet látom. Vagy reggel felébredek, és édes ízt érzek a nyelvemen, amiről tudom, hogy az éjszaka került oda. – Bosszúsan megrázta a fejét. – A többi csak nagy üresség, vagy olyasmi, aminek semmi értelme.

Jordan az ügyfele elé indult.

– Emlékszik bármilyen tárgyra, amit akkor éjjel látott?

– Tiltakozom – szólalt fel Matt unottan. – Ha a tanú ennyire emlékszik, ne Mr. McAfee akarja kitölteni a hézagokat.

– Helyt adok.

Jordan zavartalanul nézett Jack szemébe.

– Nem bosszantó, hogy képtelen visszaemlékezni arra az éjszakára?

– Ha tudná – felelt Jack teljes őszinteséggel. – Csak abban vagyok biztos, hogy nem követtem el, amivel vádolnak. Egyszerűen tudom… de ettől még nem látok tisztábban.

– Mit gondol, mi segíthetne abban, hogy emlékezzen?

– Nem tudom – vallotta be Jack. – Isten a tanúm, én mindent megpróbáltam.

– Ami engem illet, én csak kézbe veszek egy emléket, és bumm, már vissza is repülök a múltba. – Jordan elvigyorodott. – Van egy régi labdám, az 1986-os Amerikai Liga-bajnokság egyik mérkőzésén kaptam el, amikor Henderson hármas hazafutást csinált Donnie Moore és a California Angels ellen. Valahányszor elővesszem, mindig arra gondolok, ahogy a Sox hátulról felküzdötte magát, és eljutott a Világkupáig.

– Tiltakoznom kell, bírónő. Bármennyire szívesen hallgatjuk Mr. McAfee színes élettörténetét, ezzel eltérünk a tárgytól.

– Épp hogy nem, bírónő. Szeretnék beterjeszteni egy új tárgyi bizonyítékot, és felhasználni arra, hogy felfrissítsem a tanú emlékezetét. – A háta mögé nyúlt, elvette a kockás borítójú füzetet Selenától, és a meglévő tárgyi bizonyítékok

felé indult.

– Odamehetnék, bírónő? – pattant fel Matt.

– Rendben, Mr. McAfee, ezúttal mit húz elő a cilinderéből? – kérdezte Justice bírónő.

– Bírónő, a bizonyítékok kezelésére vonatkozó szabályok értelmében bármilyen dokumentumot felhasználhatok arra, hogy felfrissítsem vele a tanú emlékezetét. Ez itt az *Árnyak Könyve*... egy boszorkánynapló, ha úgy tetszik... ami részletesen dokumentálja a pogány rituálét, ami az állítólagos bűncselekmény éjszakáján történt.

Justice bírónő átvette és belelapozott, mielőtt megvizsgálásra továbbadta Mattnek.

– Ez merőben helytelen, bírónő – jelentette ki Matt. – A tanú egyetlen oldallal sem járult hozzá ehhez a könyvhöz... így tudomása sem lehet a tartalmáról. Ha elolvassa, attól nem *felfrissülnek* az emlékei, hanem vadonatúj emlékei keletkeznek. – Résnyire szűkült szemmel nézett Jordanre. – Mr. McAfee mégiscsak módot talált arra, hogy szavakat adjon az ügyfele szájába.

– Még ha a tanú közvetlenül nem is vett részt a bizonyíték létrehozásában, Mr. Houlihan, a védelem akkor is felhasználhatja arra a célra, hogy felidézze az elfeledett emlékeit. – A bírónő Jordanhez fordult. – Én magam is rendelkezem a győzelmi kupa egyik replikájával az 1975-ös Világkupa-széria hatodik mérkőzéséről, amikor Carlton Fisk labdája centikkel maradt a büntetővonalon belül, és amíg ez a giccses műanyag vacak a birtokomban lesz, nem felejtem el azt a varázslatos pillanatot. A tiltakozást elutasítom.

Amint Jordan átadta neki a füzetet, Jack keze remegni kezdett.

– Akkor éjjel írta ezt – suttogta. – Ott, a somfa alatt.

– Azután?

– Azután felállt – válaszolt lassan Jack. – Felállt, és a nevemet mondta...

Egy józan férfi sarkon fordul és elmegy, de neki eszébe se jutott. Túlságosan megigézte, amit látott – az oda nem illő szalagok a fákon, a kés a fehér gyertyával, a fahéj illata… a puszta tény, hogy őt akarják.

– Épp időben – szólt Gillian. – Már vártunk.

Nyilván aludt, és csak álmot látott. Rémálmot. Az őt követő autó, összeütközése Wesszel, és most ezek a pucér lányok… igen, csak így van értelme. Az egész csak álom, káprázat. A tudattól mindjárt nagyobb biztonságban érezte magát.

Amikor Gillian megragadta a kezét, egész teste összerándult.

– Ó… – nyugtatgatta a lány, és beletúrt a hajába. – Szegény Jack.

– Megérintette felrepedt szemöldökét és arcát, azután felvette ledobott blúzát, és felitatta vele a vért.

Gyönyörű mellei egy centire kerültek az ajkaitól, és nem is tűnhettek volna valóságosabbnak. Agyának egy távoli sarkában kétségbeesett küzdelem kezdődött.

– Nem lehet… nekem…

– Itt kell maradnod – fejezte be helyette Gillian. Mosolyogva fordult barátnőihez. – Mi az egyetlen dolog, amit még nem tettünk meg ma este?

Az alacsony, pufók lány ajkai elkerekedtek.

– Ne, Gilly.

Hirtelen mintha madártávlatból látott volna mindent. Ezt a lányt, kezét a kezében, köröttük a fodrozódó szalagokat. Nem lehetsz itt, figyelmeztette magát, mert… mert… Nem tudta befejezni a mondatot. Mozgásra akarta bírni a lábait, de ehhez túl részeg volt. Menj innen, gondolta. Nem tudta, hogy ezt hangosan is kimondta, csak amikor Gillian odafordult hozzá.

– Miért, nem tetszünk neked?

– Mennem kell – felelte akadozó hangon.

– De előbb segítesz nekünk, ugye? Szükségünk van egy férfira.

Alkut kötött magával: segít neki levenni valamit egy magas helyről, kinyit egy befőttesüveget, azután lelép. Ám legnagyobb meglepetésére Gillian kézen fogta és a tűz felé vezette. Szaladni kezdett, amíg nem maradt más választása, mint követni és vele ugrani.

Földet értek. Gillian arca kipirult.

– Most már egy évre az enyém vagy.

Nem értette, ahogy mást se nagyon. Forgott vele az erdő. Elnézte a lányokat, ahogy töltöttek a termoszból, körbeadták a kekszeket.

– Igyál – nyújtott felé egy poharat Gillian, s talán meg is teszi, ha egy másik lány nem veszíti el az egyensúlyát és zuhan az ölébe.

– Óvatosan. – Lenézett rá. Meg volt az, a nyomozó rokona… de abban a pillanatban, ahogy a mohó vágy ott tüzelt a szemében, Catherine Marsh is lehetett volna. Zakatolni kezdett a szíve, ahogy a magasabb lányhoz, majd Gillianhez fordult – és mind ugyanígy néztek rá, ugyanezzel a lángoló arccal. A vággyal, azzal a hihetetlen egyoldalú vággyal, ami kis híján a pusztulásba vitte.

Botorkálva felállt és átcsörtetett a fák között, rátalált az ösvényre, amelyen át ideérkezett. Jó egy percig támolygott előre, mielőtt Gillian szaladva utolérte. A sírás határán állt, haja vadul repdesett az arca körül.

– A tűz… nem tudjuk eloltani. Le fog égni az egész erdő. Kérlek! – Esengve nézett rá. – Muszáj segítened!

Követte a tisztásra, ahol nem volt tűz… s nem volt senki más. Mielőtt megkérdezhette volna, mi folyik itt, a lány átfonta karjával és a szájára préselte ajkait. Fuldokolva kapott levegő után és hátrált a fojtottan izzó parázsig… nem

is tudta, melyik a veszélyesebb. Gillian úgy vonaglott, mintha be akarna mászni a bőre alá. Azután megfogta a kezét és a mellére préselte, miközben végig a szemébe nézett, hogy tudja: ez is az áldozat része.

– Nem – suttogta. – Nem. – Gillian karjára fektette a kezét, s ahogy eltolta magától, a pattogó szikrák szentjánosbogarakként repdestek közöttük. – Azt mondtam, nem – *ismételte meg határozottabban.* Nem. *A fenyőtüskék összerezzentek, a csillagok lecsusszantak polcaikról… a történelem megismételte önmagát. Nem Gillian Duncan állt előtte, hanem Catherine Marsh. S ezúttal esélyt kapott, hogy védekezzen, ami a múltkor nem adatott meg neki. – Ne gyere a közelembe – mondta ki hangosan, ziháló mellkassal. – Tarts magad távol tőlem.*

Gillian Duncan – aki mindig megkapta, amit akart, sőt még annál is többet – nem engedte.

– Varázst küldtem rád – erősködött. – Eljöttél hozzám.

– Te *jöttél hozzám – javította ki. – Most pedig elmegyek. – Egyetlen lökéssel a földre taszította a lányt, azután olyan messzire futott olyan sebesen, hogy hónapok óta most először sikerült lehagynia a múltját.*

– Jack – hallotta Jordan hangját. – Megerőszakolta Gillian Duncant április harmincadikán éjjel?

– Nem.

– Hogyan került a bőre a körmei alá?

– Próbált ott tartani, amikor el akartam jönni. Folyton meg akart ragadni. S amikor… megcsókolt, az ujjai belehasítottak a fejbőrömbe.

– Honnan ered a karcolás az arcán?

– Egy ágtól, ahogy rohantam. A sötétben nem vettem észre, csak amikor megkarmolt.

– Hogyan került a vére a lány blúzára?

– Azzal törölte meg az arcomat.

Jordan keresztbe fonta a karját.

– Van fogalma arról, milyen nehéz elhinni ezt a történetet?

– Igen. – Jack végignézett az esküdtszéken, hogy magára vonja osztatlan figyelmét. – Hazudhatnék és mesélhetnék egy olyan történetet, amit könnyebben megemészthetnének… mondjuk kezdtünk összemelegedni, azután Gillian az utolsó pillanatban meggondolta magát… de egyszerűen nem így történt. Az imént elmondtam önöknek a teljes igazságot. Az igazság pedig az, hogy nem erőszakoltam meg senkit.

– Gillian vajon miért találna ki egy ilyen történetet?

– Nem tudom. Egyáltalán nem ismerem, állítson bármit is. Ha tizenhét lennék és rajtakapnának az erdőben, hogy olyasmit csinálok, amit az apám sosem tudhat meg… talán én is kitalálnék valami mesét. Ha pedig igazán okos lennék, olyan mesét találnék ki, amivel megfosztanám a hitelétől azt a személyt, aki leleplezett… hogy aztán senki ne higgyen neki. Még akkor se, ha igazat mond.

Belenézett az ügyvédje szemébe. *Ez a legtöbb, amit tehetünk,* kommunikálta némán Jordan.

– Öné a tanú – kínálta fel Jacket élő áldozatként.

* * *

Matt alig bírta ki nevetés nélkül. Életében nem hallott még ilyen pocsék védekezést – ha mostantól úgy dönt, hogy csak szuahéli nyelven hajlandó megszólalni, akkor is simán megnyeri az ügyet.

– Szalagok, gyertyák, meztelen lányok… biztosan nem felejtett ki egyetlen ezoterikus részletet sem, Mr. St. Bride?

– Nem hinném, hogy ezek után bármelyiket is próbálnám elhallgatni – felelt epésen Jack.

– Azért azt ön is elismeri, hogy mindez nehezen hihető.

– Ha egészen őszinte akarok lenni.

– Őszinte – horkant fel Matt, hogy Jack tudja, mit gondol erről a kijelentésről. – Ön is beismerte, hogy nagyon részeg volt. Hogyan lehet mégis ennyire biztos az emlékezetében?

– Egyszerűen csak tudom, hogy ez történt, Mr. Houlihan.

– Az nem lehetséges, hogy abban a… részeg kábulatban… megerőszakolta Duncan kisasszonyt, azután egyszerűen kitörölte mindezt az emlékezetéből?

– Ha *ehhez* elég részeg voltam – szállt vitába Jack –, akkor nyilván ahhoz is, hogy alkalmas legyek egy ilyen szexuális aktusra.

Matt elfordult, meglepetten a vádlott összeszedett érvelésétől.

– Tehát az ön elmélete szerint Gillian Duncan azért zokogott hisztérikusan és állította azt, hogy ön megerőszakolta, azért vállalta a kórházban azt a megalázó vizsgálatot és a különféle minták levételét, azért jelentette az erőszakot a rendőrségen, tárulkozott ki egy rakás idegen előtt és avatta be őket a legintimebb részletekre az őt ért támadással kapcsolatban… mert félt az *apjától?*

– Nem tudom. Én csak azt mondom, ami történt.

– Rendben – bólintott Matt. – Az ön magyarázata szerint úgy került a bőre Duncan kisasszony körmei alá, hogy maradásra akarták bírni, aminek ellenállt. Jól mondom?

– Igen.

– Duncan kisasszony nem is karmolta meg az arcát… a sérülést egy belógó ág miatt szenvedte el?

– Igen.

– A vére pedig úgy került a ruhájára, hogy Duncan kisasszony megpróbálta megtisztítani az előzőleg keletkezett sebeit?

– Igen.

Matt összeráncolta a homlokát.

– De mi a magyarázata arra, hogy a combján talált ondót öntől származóként azonosították?

– Tiltakozom! – pattant fel dühösen Jordan. – Odamehetek?

A bírónő közelebb intette a jogi képviselőket.

– Az ondó nem egyezett – emlékeztetett Jordan indulatosan.

– A vád szakértője elismerte, hogy az eredmény nem bizonyító erejű.

Matt felhorkant.

– Azt mondta, hétszáznegyvenezerszer valószínűbb, hogy a minta a vádlottól ered, mint bárki mástól. Azért ez átkozottul jó arány.

– Ami miatt alkalmas előítéleteket szítani – vélte a bírónő. – Az esküdtek rendelkeznek az ondóval kapcsolatos információval, bízzuk rájuk, hogy mihez kezdenek vele. Sajnálom, Mr. Houlihan, de nem engedem, hogy folytassa ezt a gondolatmenetet. – Az esküdtekhez fordult, amíg a két jogász visszatért a helyére. – Kérem, az utolsó kérdést ne vegyék figyelembe. – Matt szavai ettől függetlenül ott lógtak a levegőben, éppoly élesen és lesújtóan, mint egy nyaktiló pengéje.

– Mr. St. Bride – folytatta Matt –, ön tehát ott találta magát az erdőben négy tizenéves lánnyal, akik felkínálkoztak önnek... *meztelenek* voltak... ön mégis sarkon fordult, és hanyatt-homlok elmenekült a helyszínről?

– Azt hajtogattam magamban, hogy muszáj elmennem.

– Azt is mondta, hogy kéz a kézben tüzet ugrott az egyikükkel. S hogy maradt ideje megcsodálni a fákon lógó dekorációt.

– Azt is mondtam, hogy Gillian Duncan volt az, aki lerohant *engem*. – Jack minden erejét latba vetette, hogy ne emelje fel a hangját.

– Más is volt ott, amikor lerohanta önt?

– Nem.

– Mi lett a többi lánnyal?

– Nem tudom.

– Milyen kényelmes. A lány még ekkor is meztelen volt?

Jack megrázta a fejét.

– Időközben felöltözött.

– Azután mégis önre vetette magát?

– Igen.

Matt karba tette a kezét.

– Ez a százötven centis, ötvenkilós lány erővel ott tartotta?

– Elmenekültem, amint tudtam. Nemet mondtam, ellöktem magamtól és futottam. Ennyi.

– Vagyis… két éven belül ez már második alkalom, hogy egy tizenéves lány hamisan vádolja önt szexuális erőszakkal?

– Pontosan. – A forróság felkúszott Jack nyakán.

Matt felvonta a szemöldökét.

– Azt kívánja elhitetni az esküdtekkel, hogy ön a világ legpechesebb embere?

Jack nagy levegőt vett.

– Csak azt kérem az esküdtektől, hogy higgyenek nekem.

– Higgyenek önnek – ismételte Matt. – *Higgyenek* önnek. Értem. Mr. St. Bride, hallotta a szakértő vallomását arról, hogy a bakancsán talált föld megegyezik az erdei tisztás talajának föld jével?

– Igen, hallottam.

– Hallotta a DNS-szakértőt, aki kimutatta, hogy az ön vére volt Duncan kisasszony blúzán és az ön bőre a körmei alatt?

– Igen.

– Hallotta Duncan kisasszony vallomását arról, hogy mi történt vele akkor éjjel?

– Igen.

– Hallotta Abrams kisasszonyt és O'Neill kisasszonyt, amit alátámasztották ezt?

– Igen.

– Számos tárgyi bizonyítékot látott, amelyek a

bűncselekmény helyszíneihez kapcsolják, nem igaz?

– De igen.

Matt kérdően oldalt billentette a fejét.

– Az önt letartóztató rendőrök kérdésére mégis azt hazudta, hogy közelében sem járt a helynek.

Jack kinyitotta és becsukta a száját, egy szó se jött ki a torkán.

– Én… nem tudom – talált rá végül a hangjára. – Ösztönösen így reagáltam.

– Mármint ösztönösen hazudott.

– Nem így értettem…

– Mégiscsak ezt mondta – jelentette ki Matt. – Hazudott vagy sem arról, hogy hol tartózkodott akkor éjjel?

– Hazudtam – mormolta Jack.

Az ügyész a vádlott felé fordult, és a székhez szegezte a pillantásával.

– Akkor *most* miért kellene hinnünk önnek?

– Jó – tűnődött el Selena. – Tényleg nagyon jó.

Jordan bevágta a kocsiajtót, és öles léptekkel a ház felé indult.

– Ha ekkora rajongója vagy, miért nem fekszel le inkább Matt Houlihannel?

A vád visszavonult, a tárgyalást aznapra berekesztették. A záróbeszédeket másnap reggelre hagyták, így Jordannek tizenhét órája maradt, hogy megcsillogtassa briliáns elméjét. A Csillagfürttől kapott kis csomag szinte lyukat égetett a szívébe. Eldöntötte, hogy éjszakára mégiscsak a párnája alá teszi – tényleg elkel minden segítség.

Tudta – ahogy az államügyész, sőt az esküdtek is –, hogy nem az ügyfelét védte, csupán próbálta bebizonyítani, hogy Gillian Dun can korántsem az a szende hercegkisasszony, akinek mutatja magát. Csakhogy egy boszorkányt is meg

lehet erőszakolni. Egy drogost is meg lehet erőszakolni. Ha ott ül az esküdtek között, ő maga is hajlott volna arra, hogy ne higgyen el semmit, amit Jack St. Bride mond.

Az ajtónál próbálta a zárba csúsztatni a kulcsát, de sehogy sem illett bele.

– A francba – próbálkozott újra. – *A franc essen bele!*

Másodszorra a kulcs beragadt. Egy erőteljes rántással tudta csak kiszabadítani, hogy utána az egész kulcscsomót szitkozódva a bokrok közé hajítsa. Ahogy utánanézett, egész testében reszketett.

– Jordan… – érintette meg a karját Selena.

Karjaiba temetkezett, nyakához préselte az arcát, s közben némán Jack St. Bride bocsánatát kérte.

Addie önként jelentkezett, hogy bezárja a bisztrót.

– Inkább gyere fel – biztatta Roy a női mosdó ajtaján túlról, míg átöltözött. – Iszunk egy jó jeges teát, nézünk egy kis tévét…

Addie felhúzta a cipzárját, és kilépett a kis helyiségből.

– Meg kell tennem, apa. Meg *akarom* tenni. – Igazából arra vágyott, hogy addig üssön valamit, amíg a csontja is beletörik. A padló felmosása, a pult letörlése, a grill lesikálása… mindez csak szánalmas pótléknak tűnt.

Befurakodott apja mellett a konyhába. Záróra után mindig olyannak tűnt, mint egy szellemváros, ahogy a szürke árnyalataiban fürdött, és az ételek távoli illata kísértette. Kézbe vette a tűzhely fölé lógatott drótkefét, hogy durva és gépies mozdulatokkal nekiálljon letakarítani a sütőlapot.

– Akkor segítek. – Roy feltűrte az ingujját.

– Apa. – Belenézett a szemébe. – Most inkább egyedül akarok lenni.

– Jaj, Addie. – Apja közelebb lépett és szorosan magához ölelte, amíg a drótkefe kihullt az ujjai közül. Zokogva

összegömbölyödött Roy karjában, mint egy nyivákoló kismacska.

– El se tudok tőle köszönni – szipogta idővel. – Csak jövő szerdán lesz látogatás, és addigra... addigra a concordi börtönben lesz.

– Akkor majd meglátogatod Concordban. Ha kell, munka után mindennap odaviszlek.

Bágyadtan elmosolyodott.

– Mégis mivel, apa? A fűnyíróval? – Megszorította Roy kezét.

– Talán mégis jólesne az a jeges tea. Csak adj egy kis időt, amíg rendet teszek a fejemben.

Magán érezte apja tekintetét, amikor levette a polcról a fertőtlenítőt, hogy elkezdje letisztítani a szárítót és a rozsdamentes mosogatót. Az anyja mindig azt mondta, hogy egy kis hipótól még a legnyomorultabb viszonyok is fényesebbnek tűnnek.

Az anyja persze nem volt szerelmes Jack St. Bride-ba.

Amint Roy felment, nekiesett a konyhának: megsikálta a hűtőpult plexiüvegét, tisztára törölte a tálcákat, lekaparta az égett zsírfoltokat a tűzhely oldaláról. Addig dörzsölt és súrolt, amíg az ujjpercei már összevérezték a gumikesztyűt. Megnedvesített törlőrongyba kellett bugyolálnia a kezét, hogy legalább kicsit csillapítsa a fájdalmat.

Olyan bőszen dolgozott, hogy nem is hallotta, amikor kinyílt a bisztró ajtaja.

– Remélem, rendes túlórát fizetsz magadnak – jegyezte meg Charlie.

Felpattant, hogy bevágja fejét a melegítőpult szélébe.

– Aú!

– Jesszusom, Addie, jól vagy? – A férfi közelebb lépett, hogy segítsen, de amint olyan közel került, hogy megérinthette volna, mindketten ledermedtek. Addie elhátrált, és kitapogatta a homlokát.

– Nincs semmi bajom. Legfeljebb a hülyeség. – Védekezően átkarolta magát. – Jackről van szó?

Charlie megrázta a fejét.

– Esetleg… leülhetnénk valahová?

Addie lassan bólintott, és követte a férfit a vendégtérbe. Az egyik bokszban ültek le, egymással szemben. Az őket elválasztó asztal segített, és már attól is kitisztult a feje, hogy végre kiszabadult a vegyszergőzből. Csak Charlie nem adta jelét, hogy el akarná kezdeni.

– Hogy van Meg? – kérdezte tőle egy idő után.

– Megvan. Kösz, hogy gondolsz rá. – Charlie megkocogtatta az asztallapot az ujjbegyeivel. – Azok után, amit a bíróságon hallottam, tényleg nem tudom, mi lesz vele.

– Kis lépésekkel, tudod. – Felnézett az órára. Nyelt egyet.

– Addie… – sóhajtott fel Charlie. – Tartozom neked egy bocsánatkéréssel.

Vonakodva nézett a szemébe.

– Miért?

– Hallgattam a vallomásokat. Heteken át segítettem az ügyész munkáját… s ettől… minden újjáéledt bennem… tisztábban, mint eddig bármikor. Jesszusom, de szarul csinálom. – Charlie megdörgölte az arcát. – Azt gondoltam, Miamiba költözöm, szerzek egy jó melót, és elfelejtem Salem Fallst. Azután Rudlow rendőrfőnök visszahívott északra, én meg azt mondtam magamban, épp elég idő eltelt, hogy kitörölje az emlékeket. Majd egy évtized után azt hittem, ha én nem gondolok rá, akkor más sem. – Az asztal fölé görnyedt, mintha abból merítene erőt a folytatáshoz. – De te gondoltál rá, igaz? Minden áldott nap.

Addie behunyta a szemét, mielőtt bólintott.

– Tudtam, mi fog történni, amikor Amos odahívott. Részeg voltam, naná, de tudtam, mit csinálok. Valamiért, amit soha nem fogok megérteni, én is belementem… s utána a többiekkel együtt úgy tettem, mintha semmi se történt

volna. – Charlie lesütötte a szemét. – A pokolba is, Addie… hogy mondod meg valakinek, mennyire sajnálod, hogy tönkretetted az életét?

Hosszú időbe telt, mire Addie meg tudott szólalni.

– Nem tetted tönkre az életemet, Charlie. Megerőszakoltál. Különbség van a kettő között: az egyiket nem tudtam megakadályozni… de a másikat igen. *Meg is tettem*. – Chloéra gondolt, Jackre gondolt. – Ahogy eltávolodsz a fájdalomtól, egyre inkább gyémántnak tűnik, nem szénnek.

Charlie szeme vörösben úszott.

– Nem kérem, hogy bocsáss meg nekem. Tudom, hogy nem is kérhetnék ilyet, de azt akarom, hogy tudd… ha számít bármit is… hogy *én* nem bocsátottam meg magamnak… és soha nem is fogom elfelejteni.

– Köszönöm – suttogta Addie.

Hallotta a csengettyűt, ahogy az ajtó becsukódott a férfi mögött, azután csak ült a bokszban ernyedt tagokkal, és várta, mikor szelídül végre a szívverése. Ennyi év után ki várna igazolást? Ennyi év után ki hinné, hogy néhány szó is elég az újrakezdéshez?

Ajtónyitódás riasztotta fel a révedezésből. Biztos Charlie felejtett el valamit, de mielőtt megfordulhatott volna, már hallotta a fiatal nő hangját, amit egy padlóra dobott bőrönd tompa puffanása kísért.

– Azt mondták, itt találom.

S hirtelen szembetalálta magát Catherine Marshsal.

2000. július 5.
Carroll megyei bíróság

Másnapra összesűrűsödött a tárgyalóterem levegője. A várakozás ott gyöngyözött minden riporter homlokán, elfelhőzte a kamerák objektívjait. Csak Justice bírónő arcán lehetett látni, hogy máris a következő ügyre koncentrál.

– Azt hiszem, ma a záróbeszédekkel kezdünk – bólintott. – Mr. McAfee, készen áll?

Jordan felállt.

– Az a helyzet, bírónő, hogy folytatnom kell a bizonyítási szakaszt.

Egy pillanattal később ő és Houlihan már a pulpitusnál állt.

– Van még egy tanúm – magyarázta. – Nem számítottam rá, viszont a vallomása perdöntő lehet.

– Esetleg elárulná, miért érte meglepetésként a tanú felbukkanása? – kérdezte a bírónő. – A vád ismeri a tanút, és tudja, miről szándékozik vallomást tenni?

– Egyáltalán nem! – csattant fel bosszúsan Matt. – A védelem már kimerítette a lehetőségeit. Én se szoktam új tanúkat szólítani, miután befejezem a bizonyítást.

– Bírónő – magyarázta Jordan –, a tanú személye az ügyfelem elleni előző ítélethez kapcsolódik. Visszavonja a korábbi állításait.

– Ami teljességgel mindegy – erősködött Matt. – Elkésett.

A bírónő egyenként végigmérte a két jogászt, mielőtt megszólította az esküdteket.

– Hölgyeim és uraim, talán emlékeznek rá, hogy tegnap a védelem már visszavonult. Ezzel együtt a bíróság engedélyezi Mr. McAfee számára még egy utolsó tanú meghallgatását.

Jordan elsimította nyakkendőjét, mielőtt elnézett a tárgyalóterem vége felé.

– A védelem szólítja Catherine Marsht.

Ahogy összehúzta magát és reszketett, Jordan még abban is kételkedett, hogy segítség nélkül képes lesz elfoglalni helyét a tanúk padján. A lépcsőnél azután összeszedte magát, hogy határozott és csengő hangon mondja fel az eskü szövegét.

– Hány éves ön, Marsh kisasszony?

– Tizenhat.

Jordan vetett egy pillantást az ügyfelére.

– Ismeri Jack St. Bride-ot?

Catherine-nek most először nyílt rá alkalma, hogy lássa egykori tanárát. Ahogy Jack szemébe nézett, ott lebegett közöttük kimondatlan közös történetük, melyet a bűnbánat szaggatott apró konfettikké.

– Igen, ismerem – mormolta.

– Honnan?

Catherine vett egy nagy levegőt.

– Én vagyok az, akinek a zaklatásáért korábban elítélték.

A felszakadó sóhaj szökőárként söpört végig a termen.

– Miért jött ma ide, Marsh kisasszony?

– Egyszer már engedtem, hogy ez megtörténjen. – Catherine lenézett összefűzött ujjaira. – Másodszor nem akarok felelős lenni érte.

– Kifejtené ezt?

– Jack St. Bride soha nem zaklatott szexuálisan, és soha nem ért hozzám illetlen módon. Semmi rosszat nem követett el. Sosem volt nála jobb tanárom. Ha sokszor másként is gondoltam rá, és azt kívántam, bárcsak ő is vonzódna hozzám, ez soha nem történt meg.

– Akkor miért engedte, hogy elítéljék? – tette fel a kérdést Jordan.

Egyetlen könnycsepp gördült le Catherine arcán, ahogy vett egy nagy levegőt.

– Az edzőm hitt bennem és kedves volt velem. Amikor lett egy fiúm, és úgy éreztem, le kell feküdnöm vele, ő vitt el egy

klinikára, felíratni a fogamzásgátló tablettát. Nem akarta, mégis megtette, mert fontos volt a számomra. Amikor pedig ugyanez a fiú szakított velem, csak arra tudtam gondolni, hogy mennyire szeretném, ha olyan lenne, mint az edzőm... érettebb, elkötelezettebb... mint Jack. – Az esküdtekhez fordult. – Írni kezdtem a naplómba róla... rólunk. Kitaláltam az egészet, úgy, ahogy én szerettem volna. Amikor apám megtalálta a tablettákat és a naplót... Istenem... egy pillanatra azt akartam, hogy igaz legyen. Azt akartam hinni, amit az apám... hogy az edzőm ugyanúgy vonzódik hozzám, ahogyan én hozzá.

– Mire megpróbáltam visszaszívni a szavaimat, a hazugság már olyan nagy és ocsmány lett, hogy nem tehettem semmit. A kislányból, aki még babázott, egy csapásra felnőtt nő lettem, akinek igazi érzései vannak... aki igazi életeket tehet tönkre. – Lesütötte a szemét. – Apám, az ügyész, a bíró... mind azt hitték, hogy csak meg akarom védeni a szerelmemet. – Catherine visszafordult az esküdtek felé. – Amikor utoljára mondtam el az igazat egy bíróságon, senki sem hitt nekem. Azt szeretném, ha most mindnyájan elhinnék, hogy igazat mondok.

– Köszönöm, Marsh kisasszony – bólintott Jordan. – Öné a tanú.

Matt előrehajolt a székében, a térdére könyökölt, és összekulcsolta a kezeit.

– Hát jó – mondta lassan, ahogy felállt. – Hol tartózkodott ön április harmincadikán éjjel?

– Goffeysboróban – felelte Catherine.

– Nem volt ott a Salem Falls-i temető mögötti erdei tisztáson?

– Nem.

– Tehát nem is tudja, mi történt akkor éjjel Gillian Duncannel?

– Nem.

– Vagyis csak azt tudja, hogy egy évvel ezelőtt rettenetes hibát követett el.

– Igen.

– Egy évvel ezelőtt szerelmes volt ebbe a férfiba, és nem akarta, hogy bántódása essék, igaz?

– Igen – suttogta Catherine.

A férfi arca hirtelen ellágyult, ahogy szétáradt rajta egy szívélyes mosoly.

– Szeretné, ha a dolgok St. Bride edzővel másként alakultak volna, igaz, Marsh kisasszony?

– Nem is képzeli…

– S most sem szeretné, ha valami bántódása esnék, igaz?

Catherine őszintén és határozottan rázni kezdte a fejét.

– Hát persze. Ezért is jöttem ide.

– Micsoda meglepetés – horkant fel hangosan Matt. – Nincs több kérdésem.

Jordan nézte, ahogy Catherine elhagyta a tanúk padját.

– A védelem végleg visszavonul, bírónő – jelentette be.

– Ez – nézett végig Jordan az esküdteken – nem lesz könnyű döntés. Közelebb lépett, hogy megérezze a záróbeszédét övező fojtott izgalmat.

– Amikor azt halljuk, hogy megerőszakoltak egy ilyen fiatal lányt, mint Gillian Duncan, hinni akarunk neki. Nem akarjuk azt hallani, hogy csak kitalálta az egészet, sem azt, hogy a története tele van következetlenségekkel. Hinni akarjuk, hogy egy ilyen lány bátran kiáll, és elmondja, ami valójában történt… de a helyzet az, hogy önök egyszerűen nem bízhatnak meg Gillian Duncan szavában.

Gillian Duncannek az apja határozottan megmondta, hogy aznap este nem mehet sehová, mert egy veszedelmes ember szabadon kószál a környéken. Erre mit tett? Megpróbálta kideríteni, mennyit úszhat meg büntetlenül, és eszébe sem

jutott, hogy minden kicsúszhat a kezéből. Ezért vagyunk ma itt.

A korlátra támaszkodott, hogy szinte behajoljon az esküdtek közé.

– A bírónő már utasította önöket, de hadd ismételjem meg én is: figyelembe kell venniük minden bizonyítékot, nem csupán Gillian vallomását. Márpedig a bemutatott bizonyítékok alapján egysze rűen nem jelenthetik ki, hogy Jack St. Bride bűnös szexuális erőszak elkövetésében.

Sorra vette a tényeket.

– Gillian azt mondta önöknek, hogy a barátaival csak lazulni ment az erdőbe, de az igazság az, hogy egy okkult könyvesboltban járt, és annak tulajdonosával a beltane ünnepéről beszélgetett. Jack elmondta, hogy látta a szalagokat, a gyertyákat és az oltárt, ami természetesen fura és nehezen hihető, csakhogy az ezüstszalagokat később megtalálták a bűntett helyszínén és Meg Saxton szobájában.

Továbblépett a következő pontra.

– Gillian azt mondta, hogy miután a barátai elmentek, ő is hazaindult a másik irányba, csakhogy éppen azért érkezett a barátai társaságában, mert azt hitte, hogy Jack St. Bride veszélyes ember. Miután szemtől szembe találkozott vele, miért indult haza egyedül és kockáztatta meg, hogy belefut?

Intett a padsorokat elválasztó folyosó felé.

– Gillian azt is mondta, hogy az erőszak után elszámolt százig, azután rohant, ahogy csak bírt, hogy utolérje a barátnőit. Höl gyeim és uraim, a távolság, amit a tisztástól a barátnőiig meg kellett tennie, mindössze ötven méter, vagyis feleolyan hosszú, mint egy focipálya. Egy középiskolás sorhátvédnek hat másodperc kell ekkora távolság megtételéhez… neki a vallomása szerint ez öt percébe telt. Öt percébe, plusz az az idő, míg elszámolt százig. Önök számára hihető, hogy egy halálra rémült és hisztérikus lány ilyen csigalassan vánszorogjon? Hihető, hogy félpályányira onnan a

barátnői az egész dulakodásból mit sem hallottak?

A bizonyítékokhoz lépett, hogy feltartsa a Jack összekarmolt arcáról készült fényképet.

– Hallották, hogy Mr. St. Bride DNS-ét megtalálták Gillian körmei alatt. Ezt nem vitatjuk… ugyanakkor a védencem elmondta, hogy a lány erőszakkal tartóztatni akarta. Azt mondta, a karmolást egy faág okozta, és valljuk be, hihetőbb is, hogy egyetlen faág sértette fel így a bőrét, nem öt hosszú, vörösre lakkozott köröm.

– Hallhatták azt is, hogy a lányok akkor éjjel kábítószert fogyasztottak. Miféle kábítószert? Olyat, amit a kórházi toxikológiai vizsgálat nem mutat ki. Olyat, amit Gillian nem említett a rendőröknek, amikor vallomást tett. Olyat, ami törli a rövid távú memóriát és hallucinációkat okoz.

Megcsóválta a fejét.

– Ez így nem áll össze. Vagy azért, mert Gillian nem emlékszik tisztán, vagy azért, mert nem akarja, hogy megtudjuk, mi történt akkor éjjel. Attól félve, hogyan reagál az apja, amikor kiderül, hogy kábítószert használt és elkötelezte magát a boszorkányság mellett, Gillian Duncan bevádolta azt az embert, aki véletlen és váratlan módon leleplezte a titkait. Hazudott Jack St. Bride-ról, mielőtt még esélye lett volna, hogy elmondja az igazat *róla*.

– Jack St. Bride mindössze annyit követett el, hogy rosszkor volt rossz helyen. Egyszer már előfordult egy hasonló korú lánnyal, akkor az igazságszolgáltatás súlyos hibát követett el. Jack Salem Fallsba jött, hogy tiszta lappal újrakezdhesse… de a közösség kivetette magából. Mindenki arra várt, mikor követ el egy hibát, amiért elüldözheti… és Gillian vádaskodása lett az a gyufaszál, ami lángba borított mindent. Igen, Salem Fallsban hamisítatlan boszorkányüldözés zajlott – fordult a védence felé –, csakhogy ennek az áldozata mindvégig Jack St. Bride volt.

Matt mosolyogva mérte végig az esküdteket.

– Hallottunk a boszorkányokról. Hallottunk a beltane-ról. Már tényleg csak az ördög hiányzik… kivéve persze, ha történetesen annak tekintik Jack St. Bride-ot. Ez a tárgyalás nem arról szól, boszorkány-e Gillian, szokott-e seprűnyélen lovagolni vagy éppen tiltott szerekkel kísérletezni. Kizárólag a bizonyítékok számítanak – az egyértelmű tények, melyek bizonyítják, hogy Jack St. Bride nemi erőszakot követett el. Az olyan bizonyítékok, mint a vádlott DNS-e, amit megtaláltak Gillian Duncan körmei alatt. Az olyan bizonyítékok, mint a vér a blúzán. Mondhat Mr. McAfee, amit akar, akkor sem cáfolhatja meg azt az ondócseppet Gillian combján. Ilyesmi nem kerül oda intim együttlét nélkül. A szakértő szerint, mint azt a vallomásában hallhatták, annak az esélye, hogy nem a vádlott, hanem egy véletlenszerűen kiválasztott másik férfi hagyta a bűntett helyszínén a DNS-mintáját, egy a hétszáznegyvenezerhez. Ez nagyon nagy szám, hölgyeim és uraim. De most komolyan, ki mástól származna az ondó, ha nem Mr. St. Bride-tól?

Az esküdtszék felé fordult.

– Bizonyítékok – ismételte. – Hallhatták, amint Gillian Duncan beszélt élete legborzalmasabb és legintimebb eseményéről, noha ez nyilván fájdalmas volt a számára ennyi idegen előtt, az arcára szegeződő kamerákkal és a szavain csüngő bírósággal. Hallották, ahogy leírta a nemi erőszakot követő vizsgálatokat – a legkegyetlenebb megpróbáltatásokat, melyeket egy ilyen fiatal lány átélhet. Hallották két lány, egy rendőrnyomozó és egy orvos vallomását, akik mind egyetértettek abban, hogy hisztérikus állapotban találtak rá.

Felvonta a szemöldökét.

– Másfelől Mr. St. Bride vallomásában nincs semmi, amit egyetlen más tanú megerősített volna. Kényelmes

magyarázatot adott a sebesüléseire és a karmolásra az arcán. Kényelmes magyarázatot adott arra, miért ivott egy bárban. Kényelmes magyarázatot adott arra, mit keresett az erdőben. Csakhogy ezt semmi sem bizonyítja, hölgyeim és uraim. Az egész csak mese… ami, Mr. McAfee szavaival, nem áll össze. – Szigorú tekintettel nézett végig az esküdteken.

– Jack St. Bride-nak minden jelenlévőnél több oka van hazudni, hiszen mindenkinél többet kockáztat. Miután már megjárta a börtönt, tudja, hogy nem akar visszamenni.

Hátrébb lépett.

– A vádlott úgy döntött, elmegy és leissza magát. Befolyásolta ez annyira az ítélőképességét, hogy megerőszakoljon egy lányt? Talán. Az erőszakos természete miatt követte el ezt a tettet? Lehetséges. Nem számít. Csak azt számít, hogy megtette. A vád pedig bizonyította ezt a tényt, minden kétséget kizáró módon. Mr. McAfee mindenfélét összehordott Gillian tetteiről és viselkedéséről… mert nem mondhatja el önöknek az igazat. – A védelem asztalára támaszkodott, hogy ujjai alig néhány centire kerüljenek Jack arcától. – Az igazság pedig az, hogy ez az ember 2000. április 30-án elment a temető mögötti erdőbe. Ez az ember rávetette magát Gillian Duncanre, letépte a ruháját, és erőszakkal arra kényszerítette, hogy közösüljön vele. Ez az ember – tette hozzá – rászolgált arra, hogy elítéljék.

Jacket az ítélet kihirdetéséig visszavitték a fogdába, ahol az asztal mögött ezúttal egy idősebb harcsabajszú rendőr fogadta, aki régi rockballadákat fütyülgetett. Biccentett neki, ahogy elhaladt előtte, úton a kétszer két méteres cella felé, ami kezdett riasztóan otthonos lenni a számára.

Levetette a zakót és nyakkendőt, majd mindkettőt a fémpriccsre fektette, mielőtt öklével megdörgölte a szemét.

Mennyit változtatott a helyzeten Catherine Marsh? Jordan azt mondta, attól függ, a vallomása felmenti-e az esküdteket a felelősség alól, hogy mindenképp megtorolják a Gillian Duncant ért gaztettet. Amennyire látta, egy kamasz lány feltétlen rajongása nem hatotta meg őket.

Amint az esküdtszék meghozza az ítéletet, egyenesen átszállítják Concordba, az állami fegyházba. Ha a maximális büntetést kapja, ötvenegy lesz, mire kiszabadul. Megőszül, elpuhul, ráncos lesz. Májfoltok lesznek a kézfején – egy-egy minden elvesztegetett év után.

Hiányozni fog a hóesés az arcán. Az ír whisky íze. Hiányozni fog anyja porcelánjainak mintája, a kétszemélyes ágy fényűzése, az a vékony narancsvörös vonal, ahogy a pirkadat beleolvad a nappalba.

Hiányozni fog Addie.

A távolból hallotta az irodában ülő helyettes seriff fojtott hangját. Talán Jordan tudatta vele, hogy meghozták az ítéletet. Talán újabb fogoly érkezett ide, a purgatóriumba, hogy kivárja a sorsát.

A férfi vastag talpú cipője addig csikorgott a linóleumon, amíg meg nem állapodott a cellája előtt.

– Kicsavarom a lompost – jelentette be.

– Jó magának.

– Csak azért mondom – tette hozzá komótosan a férfi –, mert amíg távol leszek, nem láthatom, ki jön be azon az ajtón. Ha érti, hogy mondom.

Nem értette.

– Higgye el, ha valami holdkóros belóg ide, hogy hidegvérrel lepuffantson, még hálás is leszek neki.

A férfi felnevetett, miközben máris félúton járt a folyosón. Jack visszahúzódott, és a karjára fektette fejét.

– Jack.

Nem valódi. Nem lehet az. Mégis, Addie állt a rács túlsó oldalán, ahhoz is elég közel, hogy megérintse.

Egyetlen szó nélkül előrevetette magát, átfurakodott karjával az acélrudak között, s amennyire tudta, magához ölelte. Addie felemelte arcát, orra és szája annyira előrenyúlt, hogy találkozhatott az övével. Olyan igyekezettel próbált közelebb kerülni hozzá, hogy látta az arcát behálózó vörös ereket.

Tenyerébe fogta arcát, összeérintették a homlokukat.

– Nem hittem, hogy még látlak – vallotta be.

– Lefizettem az őrt egy krémcsokis pitével – árulta el Addie.

– Öt percet kaptunk.

Az ajkaihoz emelte, csókot lehelt a szemöldökére.

– Mennyit adott volna egy teljes menüért? – Visszatartotta Addie-t, ahogy még közelebb furakodott volna hozzá. Ujjbegyeivel kirajzolta arcának törékeny csontjait és orrának ívét, pillangókönnyű érintése végigsiklott a szemhéjain, csókjai imaként szálltak fel az ajkairól – újra és újra.

– Mit… mit csinálsz?

Megcirógatta a szemöldökét, a haját.

– Magammal viszlek – suttogta.

Abban a pillanatban mérhetetlen béke töltötte el. Sosem lesz olyan, mint az állami fegyház többi lakója. Sosem lesz olyan, mert megtapasztalta az igazi szépséget, ami beleivódott a lelkébe. Élete hátralévő részében önmagában, a bőre alatt fogja hordozni, forrón, mint egy titkot, amit féltékenyen őriz, és megóv mindentől.

– Sosem felejtelek el, Addie Peabody – mondta ki, ahogy még egyszer az ajkaira tapadt.

Addie magába fojtotta minden gyászát és fájdalmát, hogy reménységet leheljen a helyébe.

– Nem is kell – ígérte. – Mindig várni foglak.

A közeledő léptek zajára Addie hátralépett, csak a kezük fonódott össze továbbra is.

– Nem szívesen mondom – sóhajtott fel az őr –, de most mennie kell.

– Megértem. – Addie torka úgy zárult össze, mint egy virág bimbója.

– Nem önnek, hölgyem. – A férfi Jackhez fordult. – Megvan az ítélet.

Némelyik esküdt a szemébe nézett, mások nem.

– Ez normális – nyugtatta meg Jordan. – Nem jelent semmit.

– Az esküdtszék elnökét kérdezem – szólalt meg Justice bírónő –, meghozták az ítéletet?

Kamerák surrogtak Jack válla mögött, míg ő csak arra koncentrált, hogy a lábizmai ne mondják fel a szolgálatot. Ha mindezt megörökítik az utókornak, biztosan akar állni a két lábán.

– Igen, bírónő – bólintott az elnök.

– A vádlott álljon fel!

Jordan belekarolt, hogy talpra segítse. Még most is rezgett a térde, de sikerült egyenesen állnia és lélegeznie.

– Az esküdtszék döntése értelmében a vádlott bűnös az ellene felhozott szexuális erőszak vádjában?

Jack a rezzenéstelen arcú esküdtre sandított, amint az lenézett a kezében tartott papírlapra, hogy ezer év elteltével felolvassa az ítéletet.

– Nem bűnös.

Amos Duncan méltatlankodását nyomban elsöpörte az örömteli ujjongás, ahogy Selena Damascus átugrott a barikádon, és Jordan karjába vetette magát. Azután már Addie is rajta csüngött, míg Jordan a kezét rázta, és azt mondogatta, hogy ő mindvégig tudta.

A világ kifordult a sarkaiból: tekintetek, esküdtek, kamerák mosódtak egybe.

– A vádlott szabadon távozhat – kiabálta túl a bírónő a hangzavart. A szó mélyen beágyazódott Jack tudatába, hogy szárba szökkenve feledtesse a pillanat minden lármáját, örömét és meglepetését. *Szabadon.* Szabadon távozhat. Szabadon világgá kürtölheti ártatlanságát a város közepén. Szabadon felveheti élete fonalát, szabadon megpróbálhatja továbbszőni.

Szabad emberként, széles mosollyal fordult meg – hogy szembetalálja magát Salem Falls lakóival, akiknek minden korábbinál több okuk volt rá, hogy gyűlöljék.

Amos Duncan apró darabokra akarta tépni az ügyészt.

– Azt mondta, évekre lecsukják – mordult fel fenyegetően. – Erre most nap mint nap látnom kell abban a városban, ahol a lányommal élek?

Matt akkor sem érezhette volna magát pocsékabbul, ha Duncan ezt akarja. Egy ügyet elveszíteni mindig nagy csalódás, ám ez esetben felért egy kataklizmával.

– Mit mondhatnék? – hunyászkodott meg. – Amos, Gillian… rettenetesen sajnálom. – Elkezdte összeszedni a jegyzeteit és iratait, hogy kapkodva a táskájába tömködje őket.

– Remélem, ezt sosem felejti el, Houlihan – fröcsögött Duncan. – Remélem, éjszakánként álmatlanul hánykolódik majd, ha arra gondol, kit engedett szabadon.

Gillian, apja méltatlankodásával éles ellentétben, csendes határozottsággal beszélt.

– Azt mondta, lefutott ügy.

Matt vetett rá egy pillantást. Azután Amosra is. Azután McAfee záróbeszédére gondolt, az atropinra Gillian vérmintájában, és Catherine Marsh vallomására arról, mennyire félt az apjától.

– Semmi sem lefutott ügy – mormolta, ahogy a padsorok

között hazafelé indult.

A pezsgőspalack elpukkant, Jordan tornácának mennyezetéig lőtte fel a dugót. Hab fröcskölt és csordult le, áztatta el Selena lábujjait és a hajópadlót a talpa alatt.

– Az igazságra! – kiáltotta, ahogy töltött a műanyag poharakba.

– Maradjon csak ilyen vak – bólintott Jordan.

Thomas elvigyorodott, ahogy felemelte saját poharát.

– És süketnéma, ha az kell.

Ittak, máris megrészegülten a sikertől.

– Tudtam, hogy a bíróságon van a helyem – jelentette ki Jordan, mire Thomas és Selena az égre emelte a tekintetét. – Persze nélkületek nem mentem volna semmire.

– Ha már ilyen engedékeny kedvedben vagy, elmondhatnád Chelseanek, hogy nem vagyok teljesen gyökér.

– Á, ez semmiség – legyintett Selena. – Csak mondd azt, hogy a mamádra ütöttél.

– Thomas. – Jordan átvetette karját a fia vállán. – Hívd át vacsorára, és teljesen elvarázsolom. – Elfojtott egy kuncogást. – Bocs a szóviccért.

Selena töltött magának még egy pohár pezsgőt.

– Hozhatna valamit, ami feldobja a hangulatot…

– Csúcs poén – morogta Thomas.

Jordan Selenával nevetett.

– Majd én szerzek egy kis atropint, és belekeverem a forró vizedbe, hogy az enyém légy.

– Talán el sem kell hozzá kábítanod – vont vállat Selena, de a szavai így is betaláltak.

Egy pillanatra átható csend lett.

– Azt mondod… – komolyodott el Jordan.

Selena mosolya lassan bomlott ki, mint egy színes girland.

– Talán azt.

Mire önfeledten egymásba gabalyodtak, és a tornác hintaágyán kötöttek ki, Thomas diszkréten besurrant a házba. A folyosón elsietett az apja szobájáig, leült az ágyra, és szétcipzárazta a két párna huzatát. Némi keresgélés után, de megtalálta a kis gyógyfüves zacskókat, amiket hetekkel korábban kapott Chelsea-től. Vörös posztó, benne édes illatú virágok és egy aprópénz, körötte hét csomóra kötött kék szalag.

– Nem kényszeríthetsz senkit, hogy szeresse a másikat – figyelmeztette Chelsea, amikor megkérte erre. – A varázslat csak felnyitja az emberek szemét arra, amit másként nem vesznek észre.

Thomas megvonta a vállát.

– Szerintem pont ez kell.

Ahogy apja és Selena tovább ölelkeztek odakint, visszacsúsztatta a zacskókat a párnájukba. Azután tósztot mondott önmagára, és kiitta a maradék pezsgőt.

Charlie bekopogott a lánya ajtaján.

– Szia – dugta be fejét az ajtón. – Bejöhetek?

– Mióta érdekel a véleményem? – Meg fel se nézett.

Ez a dühös lány, aki ott gubbasztott az ágyán, nem is hasonlított a kiskölyökre, aki mindenhová követte, és kis alufólia jelvényt csíptetett a ruhájára, hogy olyan lehessen, mint ő. Közéjük állt az árulás, ez a mérhetetlenül óriási szörnyeteg. – Gondolom, hallottad, hogy Jack St. Bride-ot felmentették.

Meg bólintott.

– Gillian totál kész van miatta.

A nyomozó felsóhajtott.

– Talán érthető is. – Vett egy nagy levegőt. – Még mindig tehetünk feljelentést, ha azt akarod.

Lánya megrázta a fejét, az arca szinte lángolt.

– Nem – suttogta.

– Maggie?

– Tudtam – bukott ki belőle. – Tudtam, hogy Gillian csak azért csinálja, mert bántani akarja Jacket. Eleinte nem érdekelt, mert voltak azok a dolgok… azok a dolgok, amikre emlékeztem… de már tudom, hogy nem valóságosak. – Ahogy édes arcával felé fordult, Meg tőle várta, hogy jobbá tegyen mindent, mint régen, amikor leesett a hintáról, és lehorzsolta a térdét. Várta a ragtapaszt, a puszit. Bárcsak ilyen egyszerű lenne a felnőtteknél is. – Gilly hazudott… azt akarta, hogy mi is hazudjunk… és megtettük, mert mindnyájan féltünk attól, hogy mi lesz, ha nem tesszük. Talán egy kicsit kíváncsiak is voltunk, hogy meg tudjuk-e lépni.

– Meg tudjátok-e lépni?

Meg a körmét piszkálgatta.

– Megbüntetni. Tönkretenni. Elűzni Salem Fallsból. Gillian csak vissza akart vágni… de nem azért, amit tett vele, hanem amit *nem* tett.

A lánya tudta, hogy Gillian hazudik? Mégsem mondta el neki?

– Miért nem fordultál hozzám, Meg?

– Tényleg odafigyeltél volna, apa? A felnőttek csak azt hallják meg, amit hallani akarnak.

Ő aztán tényleg nem oktathatta ki a lányát a hamisságról és morális felelősségről. Addie Peabody neve cikázott át az agyán, mint a villámfény. Megérintette a lánya kezét.

– Talán beszélnünk kéne valakivel – vetette fel. – Valakivel, aki képes helyre tenni az ilyen dolgokat… aki ezzel foglalkozik.

– Mármint egy pszichiáterrel?

Charlie bólintott.

– Ha akarod.

Meg hirtelen nagyon-nagyon kicsinek tűnt.

– Elkísérsz? – suttogta.

Charlie kitárta karját, hogy a lánya befészkelhesse magát oda, ahová tartozik. Végigsimított a gerincén, hajába temette arcát.

– Bárhová – fogadta meg –, és azon is túl.

* * *

Addie egy rémes pillanatig azt hitte, hogy elveszítette. Azt gondolta, csak képzelte a felmentést, ahogy végigszaladt a házon, a nevén szólongatta, és nem kapott választ.

Végül odakint talált rá, Chloe kis játszóterén. Mezítláb surrant át a pázsiton, hogy letelepedjen a másik hintára.

– Lökjelek meg? – kérdezte.

Jack elmosolyodott.

– Nem, kösz. Majd elrugaszkodom, ha készen állok.

Eleresztette a láncot, és összefűzte vele az ujjait. Megültek a nyáresti békében, köröttük a tücskök ciripelésével, és csak nézték, ahogy a forró szél majomügyességgel ugrándozik a fák ágain.

– Milyen érzés? – kérdezte Addie csendesen.

Jack a mellkasához préselte kezét.

– Mintha az egész világ idebent lenne.

Addie elmosolyodott.

– Mert otthon vagy.

– Addie – sóhajtott fel. – Az igazság az, hogy nem. Nem maradhatok itt.

– Dehogyisnem.

– Mármint nem maradhatok Salem Fallsban. Senki nem akarja, hogy itt legyek.

– Én igen – dermedt mozdulatlanná Addie.

– Igen. – A kezéért nyúlt és megcsókolta. – Ezért is kell elmennem. Istenem… te is láttad, mi történt, amikor elhagytuk a bíróságot. Láttad az anyát, aki elhúzta a kölykét az utcán. A fickót, aki kisietett a bisztróból, amint meglátott.

Nem élhetek így… és te sem. Hogyan vezetheted tovább az éttermet, ha az emberek kiközösítenek?

Talán a hőség tette, ahogy az éjszaka begördült Salem Fallsba; talán az emlék, amiben a lánya éppen ezen a helyen játszott; talán csak a lelke, ami túl sokat szenvedett ahhoz, hogy harc nélkül feladja… de abban a pillanatban Addie döntő elhatározásra jutott. Felállt, hogy megvesse a lábát Jack két oldalán.

– Mondtam már – villant meg a lány tekintete –, nem szabadulsz tőlem.

– Addie… én a világ csavargója vagyok. Neked pedig megvan a helyed.

– Igen. Melletted. – Megcsókolta, mintha billogot nyomna rá.

Mire felemelte az arcát, Jack már mosolygott.

– Hát a bisztró? – kérdezte, ahogy lerántotta az ölébe.

– Az apám elviszi. Rá is fér. Ó, és összegyűlt… mennyi is? … úgy negyvenkét hét szabadságom.

Lustán hintáztak a lebukó nap fényénél, ahogy feketére pörkölte az eget és felgyújtotta a csillagokat. Jack elképzelte, ahogy elviszi Addie-t Görögországba, Portugáliába, a Loire völgyébe. Látta őt a Trevi-kútnál, a kanadai Sziklás-hegységben, az Empire State Building tetején.

– Meglátogatjuk az anyámat – mondta ki a gondolatot, ami kristályként formálódott a fejében. – Szerintem szívesen megismerne.

– New Yorkban él?

Bólintott. Egy happy endhez az is van olyan jó hely, mint akármelyik.

Nem sokkal éjfél után Amos Duncan felébredt. Az ágyában feküdt, hatodik érzéke paplanként borult rá, és biztosan tudta, hogy valami nem stimmel.

Magára rázta köntösét, hogy ellopóddzon a folyosón Gillian szobájáig. Az ajtó nyitva, a takarók félrehányva.

A konyhában talált rá. Az asztalnál ücsörgött a sötétben, előtte egy pohár tej, érintetlenül. A tenyerére támasztotta állát, és a tekintetével olyasvalamire fókuszált, amit csak ő láthatott.

– Gilly – suttogta, hogy ne riassza meg.

A lány kiesett a transzból, hunyorgott, és meglepődött, hogy ott találja.

– Ó – pirult ki. – Én csak… nem tudtam aludni.

Amos zsebre tett kézzel bólintott.

– Tudom. Megértem. Mégis… Gillian… talán jobb lesz így. – Ahogy a lány felé fordította az arcát, a félhomályban annyira emlékeztetett az anyjára. – Talán csak tovább kell lépnünk. Magunk mögött hagyni a múltat. Legyen minden olyan, mint azelőtt.

Amikor elfordította a tekintetét, Amos megérintette az állát.

– Tudod, hogy nekem csak te számítasz – mosolyodott el gyengéden. – Ki szeret a legjobban az egész világon?

– Te – suttogta Gillian.

Amos kinyújtotta a kezét, a lány belehelyezte az övét, azután az erős karok már magukhoz is vonták a régi-régi táncra. Gillian csak behunyta a szemét; már hosszú évek óta nem ontott könnyeket. Millió fényévekre járt, mire apja ajkai rátapadtak, hogy újra megpecsételjék az egyezséget.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Ha tudnék varázsolni, mint regényem némely szereplője, a határtalan tudás képességét kívánnám magamnak – enélkül egy szerző csak annyira jó a számára ismeretlen területek bemutatásában, amennyire a szakértői. Ezért szeretnék először köszönetet mondani az alábbi személyeknek. A nap 24 órájában hívható orvosaim és pszichiátereim: dr. David Toub, dr. Jim Umlas, dr. Tia Horner, dr. Marybeth Durkin, és Jan Scheiner. Betty Martin a toxikológiai információkért; Frank Moran rendőr hadnagy a szexuális erőszakot követő hatósági procedúráért; Chris Farina, aki beavatott a bisztróüzemeltetés rejtelmeibe; és Lisa Schiermeier DNS-kutató, aki egy tudományos téren komoly kihívásokkal küzdő csajnak is el tudta magyarázni a genetika szépségeit.

Köszönet Aidan Currannek a tojásos hasonlatért; Steve Ives-nak mindenért, ami a baseballhoz köthető, továbbá éles szeméért; Diana és Duncan Watsonnak a bölcsészgyerekes jelenetért; Teresa Farinának a gyors átiratokért és Hal Friendnek a Lower East Side virtuális bejárásáért. A wicca vallás lényegét Starhawk és Scott Cunningham munkáiból ismertem meg. Kiki Keating segített formába önteni a tárgyalótermi csata első vázlatát, Chris Keating gyors és pontos válaszokat adott a kidolgozása során adódó jogi kérdésekre, Jennifer Sternick pedig olyan fantasztikus munkát végzett, mialatt megírtam ezt a hosszú jelenetsort, hogy most már örökre a jogi konzultánsom marad. Köszönöm Laura Grossnak, Camille McDuffie-nek és Jane Picoult-nak, amiért hozzájárultak e regény megírásához és eladásához. Őszinte hálám JoAnn Mapsonnak, akinek magánórái sokat segítettek, hogy higgyek ebben a könyvben, ami végül meghaladta minden várakozásomat. S végül, de nem utolsósorban ódákat tudnék zengeni Kip Haka láról és Emily

Bestlerről, a Pocket Books munkatársairól. Ha minden szerző ilyen lankadatlan és odaadó támogatást kapna, mint én ettől a dinamikus szerkesztőduótól, a könyvszakma valóban csodás hely lehetne.